

ДЖАК ДЮ БРУЛ РЕКАТА НА ТАЙНИТЕ

Част 5 от „Филип Мърсър“

Превод от английски: Юлия Чернева, 2004

chitanka.info

*В памет на моя обичан баща Дейвид Дю Брул.
Никое художествено произведение
не е раждало по-голям герой или по-добър човек.*

ПАРИЖ, ФРАНЦИЯ

Ударът на чукчето на аукционера отекна в богато украсения салон.

— Продадено за четирийсет и седем хиляди франка на участник в търга номер сто два и седем.

Електронното табло в едната страна на сцената показваше цената в различните валутни курсове на всяка вещь в търга. Книгата в ръцете на помощника, застанал до аукционера, току-що бе купена за близо седемдесет хиляди долара.

Търгът бе организиран от служител на търговската къща за купувачи, които или не можеха, или не искаха да присъстват на разпродажбата на уникални книги и ръкописи. В оградено с парапет пространство седяха неколцина посредници, всеки въоръжен с телефон и компютър, свързан с интернет. В останалата част на залата с висок таван бяха наредени удобни столове за присъстващите купувачи. Librairie Antiquaire на Дерозие предлагаше книги от колекцията „Патриарси на индустриалната епоха“. Разпродажбата на следващия ден, главното събитие по време на тридневния търг, включваше десетки библии от епохата на Ренесанса и част от ръкопис на Да Винчи, които се очакваше да донесат милиони долари.

Преди да бъде извадена следващата книга и снимката ѝ да бъде показана на екрана в дъното на сцената, в салона се разнесе шепот и шум от прелистване на каталози.

Филип Мърсър чакаше подходящ момент, за да мине по мраморния под и да седне на последния ред. Неколцина елегантни участници в търга се намръщиха, като чуха шляпането на мокрите му обувки, но той по-скоро се развесели, отколкото се смути от надменното им държане. Отвъд високите полукръгли прозорци валеше проливен дъжд. Оловносивото небе не позволяваше на града да заблести, но в залата сияеше позлатата на тавана и лакираната ламперия на стените.

Докато сядаше, Мърсър привлече погледа на аукционера. Пол Дерозие наведе леко глава, като внимаваше да не покаже незачитане към някой клиент. Мърсър знаеше, че старият му приятел се радва да го види. Жан-Пол го бе убедил да дойде в Париж, като му бе изпратил списък на книгите, които щяха да бъдат предложени на търга.

Познаваха се от много години и бяха приятели от гимназията в Бар, Върмонт. И двамата бяха индивидуалисти, защото искаха живот далеч от ограничените възможности на малкия град в Нова Англия. Дерозие предпочиташе красивите неща в живота и твърдо реши да притежава средствата да ги постигне, докато Мърсър бе наследил страстта към пътешествията на родителите си, които бяха загинали в Африка, когато беше дванайсетгодишен. Оттогава бе живял в Бар с баба си и дядо си. Години по-късно двамата се срещнаха отново, когато професионалният успех позволи на Мърсър да се отдаде на интереса си към редките книги. Жан-Пол вече бе станал известен в бизнеса.

Мърсър отвори лъскавия каталог, видя кой номер е следващият и изруга. Половината търг бе минал. Забавянето му по работа бе провалило плана му да пристигне в Париж няколко дни по-рано. Ако не си бе насрочил среща на другия ден, щеше да се откаже от пътуването и да участва в търга чрез посредник. Бе пристигнал в града преди малко и бе взел такси от летище „Шарл дьо Гол“.

Следващата книга, предложена за продан, беше дневникът на Фердинанд дьо Лесепс, написан по време на пътуването му до Панама през 1879 година. Когато предприел авантюрата си в Централна Америка, известният строител бил убеден, че може да повтори триумфа си, като прокопае канал на морското равнище в обраслия от джунглата провлак. Опитът му завършил с неуспех, със смъртта на двайсет и три хиляди работници и с финансова криза, разтърсила из основи Франция.

Това беше една от най-важните книги за деня и се очакваше да донесе около двайсет хиляди долара.

Мърсър разгледа каталога до края и въздъхна облекчено. Ръкописът, за който бе дошъл, още не беше представен. Той се отпусна за пръв път, откакто бе кацнал самолетът, и приглади черните си коси, за да изтръска дъждовната вода.

— Следващата книга преди кратката почивка е номер шейсет и две. — Жан-Пол Дерозие знаеше кога да повиши тон с една октава, за

да зареди с енергия осезаемата вълна на очакване, завладяла присъстващите в салона.

Мърсър долови сред присъстващите и смътно чувство на гняв, което не можа да проумее.

— Този дневник от сто и седемдесет страници на Фердинанд дьо Лесепс е бил написан собственоръчно от него по време на пътуването му в Панама — добави Дерозие. — Както виждате, ръкописът е подвързан с кафява кожа, с името на Лесепс на корицата, и е в изключително добро състояние.

Дерозие продължи да обяснява качествата на дневника. На екрана зад него проблясваха снимки на отделни страници. Той говореше на френски, но макар че владееше свободно езика, Мърсър не можеше да се съсредоточи. Вместо да слуша информацията за книга, която не го интересуваше, той гледаше през прозорците. Искаше му се да бе имал време поне да смени ризата си след полета. Костюмът сякаш залепваше за тялото му, а връзката се вливаше във врата му.

— Ще започнем наддаването от петдесет хиляди франка — обяви в заключение Жан-Пол.

Посредничката с номер сто дваисет и седем кимна и публиката уморено въздъхна.

Мърсър веднага се досети, че загадъчният участник в търга манипулира наддаването, като обявява повече, отколкото е необходимо, за книгите, от които се интересува. За минута цената скочи на трийсет хиляди долара. Участниците кимнаха примирено на изкуственото завишаване на цената, защото разбраха, че ще загубят, но изглежда, изпитваха извратено задоволство от факта, че принуждават посредничката да плати много повече, отколкото струва дневникът. Невъзмутимостта и започна да се пропуква, когато наддаването премина границата от петдесет хиляди долара — два пъти и половина повече от предварителната оценка. Мърсър си представи гневния глас в слушалката до ухото ѝ.

Постепенно останаха двама участници — загадъчният човек по телефона и един американец, когото Мърсър бе видял преди година на търг на „Кристи“ в Ню Йорк. Също като Мърсър, този човек бе дошъл заради любовта си към книгите, а не заради цената, за която може да ги препродаде. Мърсър си спомни, че е някакъв богат изпълнителен

директор. Но на седемдесет и пет хиляди долара дори американецът ядосано поклати глава и се отказа.

— Продадено! — извика Жан-Пол, но не последваха обичайните аплодисменти за подобна висока цена.

Салонът вибрираше от нервно напрежение. Посредничката, представляваща участника в търга номер сто два и седем, не вдигна глава, сякаш се срамуваше от деспотичната тактика, която бе принудена да използва.

— Обявявам два и седем минути почивка — обяви Дерозие. — Във фоайето има шампанско.

Мърсър взе една висока чаша от сервитьорката и зачака. Жан-Пол бърбореше със стари клиенти и се запознаваше с нови. Раната на кокалчетата на лявата ръка на Мърсър се отвори и той попи кръвта със салфетка. Участниците в търга може би се питаха кой е мъжът в костюм от Армани с разранени ръце, но никой не се приближи до него. Не че Мърсър изглеждаше неуместно. По-скоро бе сдържан, но явно се чувстваше по-удобно от тях въпреки мокрите си обувки и кървящата ръка.

Мърсър махна салфетката и обезоръжаващо сви рамене на една жена, която го гледаше, сякаш искаше да ѝ каже: „Неприятно е, когато ти се случи, нали?“ Жестът беше весел и свойски, все едно той я бе преценил и тя бе издържала проверката му. Намръщената и физиономия се преобрази и жената му отвърна с усмивка.

Дерозие най-после се освободи от някаква възрастна жена със смешна синя шапка и се приближи до Мърсър. Двамата бяха еднакви на ръст, около метър и осемдесет, но Мърсър изглеждаше по-едър. Гладката кожа на Жан-Пол, дългите му мигли и подвижните устни го правеха красив по момчешки. За разлика от него, хубостта на Мърсър се дължеше на мъжествените му черти и дръзките му сиви очи, които можеха да бъдат привлекателни или гневни като арктическа буря. Мърсър не можа да си наложи да се обърне към Дерозие с цялото му име, затова направи компромис, като го нарече Жан.

— Все пак какво става тук, Жан?

Контрастът между двамата стари приятели беше очевиден, когато се ръкуваха. Пръстите на Жан-Пол бяха тънки и добре поддържани, а на Мърсър — осеяни с белези и загрубели като релефна карта, изобразяваща години на физически труд. Дерозие бе прекарал

голяма част от живота си в Париж и английският му вече имаше слаб акцент.

— Mon Dieu, Мърсър, реших, че няма да успееш да дойдеш.

— Забавих се по работа в Юта и изпуснах самолета, който минава през летище „Дълес“. Нямах време дори да се отбия у дома. — Мърсър живееше в Арлингтън, предградие на Вашингтон. — Багажът ми е пълен с мръсни дрехи и проби за колекцията ми.

— Надявам се, че са златни.

— Ами! Една компания, проучваща медни залежи, иска да вземе значителен заем от инвестиционна банка и bankerите ме наеха да проверя геологичните доклади на компанията и да прегледам пробите, които са намерили, за да преценя дали твърденията им, че на обекта има богати залежи от медна руда, са основателни.

Мърсър беше независим консултант по минно дело и подобни ангажименти бяха обичайни за професията му и му носеха големи хонорари и признание като един от най-добрите минни инженери на света. Думата му беше достатъчна за компаниите, за да инвестират милиарди долари и живота на хиляди хора под земята.

Жан-Пол сви рамене.

— Неприятен начин да си изкарваш прехраната, но предполагам, че се плаща добре. — Той потупа стегнатия корем на Мърсър. — И очевидно те поддържа във форма. Аз водя неравна битка в спортната зала по четири часа седмично, а ти изглеждаш по-добре, отколкото когато завършихме гимназията.

— Ти се ожени за професионална готвачка — усмихна се Мърсър. — Аз съм слаб, защото останах ерген и не умея да готвя.

— Благодаря за поздравленията. Спомняш ли си Кати Рич, редакторката на годишника в гимназията? След всичките тези години още ми изпраща писма по електронната поща с информация за бившите ни съученици. Писа ми, че работиш в Белия дом.

— Е, не точно в Белия дом, а като съветник на президента. Ходя само когато ме повикат. Нещо като почасова работа.

Мърсър беше съветник на президента — длъжност, създадена специално за него, и не влизаше в състава на назначените на постоянна работа съветници. Бяха му я предложили след една необикновена мисия в Гренландия, която се бе превърнала в ожесточено

стълкновение с терористи, опитващи се да откраднат смъртоносен радиоактивен изотоп.

— Мисля, че не ми казваш всичко — рече Жан-Пол, — но въпреки това те поздравявам.

— Благодаря. Е, какво става на търга? Кой купува най-много?

— Проклетите китайци. Мразя ги.

— Това не е никак дипломатично от твоя страна.

— Вече съм парижанин. Ние мразим всички — ухили се Дерозие, но веднага стана сериозен. — Знам само, че човекът е китаец, и няколко дни, след като съдържанието на търга стана публично достояние, изпратил посредник при семейството, което продава документите за Панамския канал, в опит да ги купи от тях. Както вече сигурно си се досетил, той купува всичко, свързано с канала, и не обръща внимание на останалото. Мнозина от редовните ми клиенти си тръгват оттук с празни ръце.

На лицето на Мърсър се изписа безпокойство.

— Не се тревожи — успокой го бившият му съотечественик. — Когато те поканих на търга, ти обещах, че ще можеш да купиш Дневника на Годин дьо Лепине, и ще удържа на думата си.

Мърсър разбра за какво намеква Дерозие.

— Благодаря ти за предложението, но не прави нищо, което не би направил за друг клиент.

— Късно е. В началото на търга обявих, че дневникът на Лепине вече не се продава. Дай ми четири хиляди долара и е твой. Ти си един от неколцината ми клиенти, които четат купените книги. Убеден съм, че вече си прочел превода на двайтсет и осемте тома на „Encyclopedie Methodique“, след като ти помогнах да събереш целия комплект. Никак не ми се иска документите за Панамския канал да попаднат на лавицата на някой бизнесмен, който мисли, че са за украса.

В салона се чу звън на камбанка.

— Трябва да тръгвам — каза Дерозие. — Ще се срещнем след търга и ще ти дам дневника на Лепине.

Мърсър изчака участниците в наддаването да се върнат в залата, бръкна в сакото си и извади мобилния телефон, който неговият приятел Хари Уайт му бе подарил за рождения ден. Номерът беше програмиран и международната връзка се осъществи след минута.

— Да? — отговори женски глас.

— Мария, обажда се Филип Мърсър.

— Мърсър... — Английският ѝ беше добър, но със силен акцент.
— В Панама Сити ли си вече? Чувам те съвсем ясно.

Мария Барбър беше родена в Панама и бе съпруга на Гари Барбър от Аляска, с когото Мърсър се бе запознал, докато учеше минно дело в Колорадо. Мърсър наскоро бе завършил геология и се готвеше за евентуален докторат. Гари беше дващест години по-голям от него и когато се бе записал в известния колеж, вече бе предявил права върху голяма златна жила. Но отпадна още след първия семестър и се върна в Аляска. Мърсър завърши с отличие. Двамата поддържаха приятелството си с по няколко телефонни обаждания в годината и вечери, когато се срещнеха в някой град.

Преди пет години Гари неочаквано продаде концесията си и се премести в Централна Америка, за да се занимава с издирване на съкровища. Опита се да обясни на Мърсър, че броденето в джунглата в търсене на изчезнали предмети на изкуството не е по-различно от промиването на златоносния пясък в дълги стотици километри потоци.

Мърсър презираше иманярите. Според него те не се замисляха за неблагоприятните изгледи за успех на усилията си и хранеха фалшивата надежда, че ще забогатеят изведнъж. Всички с изключение на неколцина шумно рекламирани и подкрепяни завършваха разорени и огорчени след десетилетия безрезултатен труд. Той ги сравняваше с хората, които си мислят, че държавната лотария е нещо като инвестиционен план. Но не можа да накара Гари да промени решението си и непреклонният жител на Аляска замина, изпълнен с ентузиазма, обрекъл на провал толкова много хора, разсъждаващи като него.

И все пак Мърсър трябваше да му отдаде дължимото признание. За пет години Гари не намери нищо, но това не сломи духа му. Дори бе по-развълнуван отвсякога. Наскоро си бе внушил, че е на върната следа в издирването на най-голямото испанско съкровище. Преди месец се бе обадил на Мърсър, след като бе разбрал, че дневникът на Лепине ще бъде предложен на търг, и му бе предложил да плати половината цена само за да го прочете. Гари беше убеден, че последното парче от ребуса, който се опитва да разгадае, е някъде на страниците на дневника. Мърсър смяташе, че Гари се заблуждава, но въпреки това се съгласи със сделката.

И без това щеше да купи дневника поради простата причина, че се интересуваше от човека, който през 1879 година пръв бе предложил прокопаването на канал, какъвто Съединените щати бяха построили четвърт век по-късно. Дерозие имаше право. Мърсър наистина щеше да прочете дневника.

— Не, Мария. Още съм в Париж. Гари там ли е? Имам добра новина за него.

— Той е в провинция Дариен, на юг от Ел Реал — малко враждебно отговори Мария, която не споделяше интересите на съпруга си. — Пак се мотае около онази проклета река. Не съм го виждала от седмици.

— Можеш ли да се свържеш с него?

Последния път, когато се бяха срещнали, Гари показа на Мърсър снимка на много по-младата си съпруга. Тя беше хубава жена с катраненочерна коса, още ненавършила трийсет години, но гледаше сериозно и намръщено, сякаш беше много по-възрастна. Гари обясни меланхолията ѝ с факта, че е израснала в Каско Виехо, предградие на Панама Сити.

— Да, вчера разговаряхме по радиостанцията. След час отново ще му се обадя.

— Кажу ми, че съм взел дневника на Лепине и вдругиден ще съм в Панама.

— Той много ще се зарадва — малко по-въодушевено каза Мария. — Да дойда ли да те взема на летището?

— Да. Летя през Мартиника. — Стига да се изгладеха, дрехите в багажа му щяха да свършат добра работа в тропическата жега на Панама. — Ще пристигна към десет сутринта на седемнайсети.

— Гари каза, че иска да ти покаже нещо много важно. Настоя да те помоля да останеш тук поне седмица.

— Предай му, че ще видим — уклончиво отговори Мърсър. Не се бе прибирал вкъщи почти месец и смяташе да прекара в Панама не повече от два-три дни. Очакваше с нетърпение две спокойни седмици, преди да се яви в Белия дом за поредици от дълги скучни съвещания и срещи с персонала.

— Ще му кажа — обеща Мария. — Сутринта на седемнайсети ще се видим на летище „Токумен“, а после ще те заведе при Гари. А, и...

— Какво?

— Борбата с наркотиците в Колумбия принуди мнозина бунтовници да отидат в южната част на провинция Дариен. Просто исках да ти кажа.

— Благодаря за предупреждението — отговори Мърсър, но тя вече бе затворила.

Той се върна в салона, седна на мястото си и разсеяно се заслуша в хода на разпродажбата, като проявяваше интерес само когато се появеше нещо, свързано с Панамския канал. Както и преди малко, посредничката на участник номер сто два и седем купуваше всичко, като често плащаше двойно повече от стойността на книгата. Мърсър знаеше, че такива купувачи обикновено изпращат на търговете мълчаливи участници, за да докладват срещу кого са наддавали. Огледа добре облечената тълпа, но не видя азиатци, макар че всеки от европейците можеше да бъде служител на загадъчния китаец.

В осемнайсет часа търгът приключи. Биологическият часовник на Мърсър показваше десет сутринта, но той беше много уморен и мислеше единствено как ще се прибере в хотела. Не беше спал от два и седем часа, а сутринта имаше среща в училището по минно дело на булевард „Сан Мишел“, близо до Люксембургските градини.

Жан-Пол отново беше в центъра на група хора във фойето. Благодарение на участник номер сто два и седем и изключително високата цена, платена за чертеж на Гюстав Айфел, Дерозие бе спечелил малко състояние и сияеше.

— Страхотен ден, Мърсър. Мисля, че вече постигнах рекорд, а големите неща тепърва ще се продават. — Той се обърна, за да представи човека до себе си. — Това е шефът на охраната Рене Брунесо.

Брунесо имаше атлетично телосложение и държане на военен инструктор. Оредялата му коса беше подстригана късо и гъстите вежди над черните му очи изпъкваха. Главата му беше квадратна, а остриите му черти бяха отчасти скрити от неизбръсната брада. Беше облечен в лошо ушит костюм, посипан с пепел от цигари, а по зъбите му имаше кафяви петна от кафе.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Мърсър и после се обърна към Жан-Пол. — Изглежда, участник номер сто два и седем

седем ще я кара на жабешки бутчета, охлюви и други градински гадини, каквито ядете вие французите.

— Това ми напомня, че трябва да отидем да вечеряме някъде или поне да пийнем по чашка.

— Съжалявам, но този път няма да мога. Отивам в хотела и лягам.

— В „Крийон“ ли си отседнал, както обикновено?

— Не. Туристическото бюро имаше клиент, който отменил резервацията си в хотел на левия бряг на Сена, близо до кулата „Монпарнас“. — Високата двеста метра административна сграда се смяташе за грозна и фотографите умело я отбягваха, когато правеха снимки на Париж. — Изнудиха ме да я взема, така че клиентът да не изгуби депозита си.

— На гости при бедняците, а? — присмя му се Жан-Пол.

— Гарантираха, че е с четири звезди. Или май бяха хлебарки?

— Господин Дерозие — прекъсна ги Брунесо. Гласът му прогърмя от дълбините на широките му гърди. — Ще донеса Дневника на Лепине на доктор Мърсър и след това трябва да се погрижа за проблема, за който говорихме.

Светското лустро на Жан-Пол помръкна за секунда, после отново се върна.

— А, да, разбира се. Дневникът на Лепине.

Във фоайето още се разхождаха четирийсет-петдесет участници в търга. Беше странно, че Жан-Пол и Брунесо говореха на всеослушание за дневника, след като Дерозие бе казал, че не е за продан.

— Искаш да разгласиш на всички, че в края на краищата го продаваш? — попита Мърсър.

— Merde! Съвсем забравих. — Дерозие се огледа, за да се убеди, че никой не го е чул. — Мислех за друго.

— За жабешките бутчета? — пошегува се Мърсър, но Жан-Пол не реагира. — Добре ли си?

— Да. Съжалявам. А, ето го и Рене.

Шефът на охраната бе увил дневника в кафява хартия.

Мърсър махна на един от помощниците и го помоли да донесе стоманеното му куфарче с проби от гардеробната. Беше оставил там целия си багаж, когато пристигна. Докато чакаше, извади от портфейла

си празен чек, попълни необходимата информация, включи цената от четири хиляди долара и тържествено го връчи на Жан-Пол.

После извади от куфарчето си джобно ножче, срязва опаковката на дневника и развълнувано разгледа кожената подвързия. Не се замисли за „последното парче от ребуса“ на Гари. Очакваше с нетърпение възможността да прочете записките на един гениален инженер, изпреварил с десетилетия времето си. Бавно отвори дневника. Страниците бяха изписани на ръка с избледняло черно мастило върху дебела като тапет хартия. Почеркът на Годин дьо Лепине беше уверен и със завъртулки. Мърсър прочете няколко реда, преведе ги наум, доколкото може, и разбра, че преди да замине, ще трябва да си купи френско-английски речник. Прибра дневника в куфарчето и щракна капака.

— Изгаряш от нетърпение да го прочетеш, а? — попита Жан-Пол, разгадал правилно прехласнатото му изражение.

— Мисля, че вие двамата трябва да отидете да пийнете нещо — обади се Рене Брунесо.

— Хайде, Мърсър, какво ще кажеш?

Мърсър поклати глава.

— Наел съм апартамент в хотел „Виктория Палас“ с огромно легло. Сутринта ще се срещна със стар приятел и следобед заминавам за Панама. Ти ще дойдеш в Щатите на големия търг на „Сотби“ през декември. Тогава ще му пийнем.

— Разбирам. — Жан-Пол му протегна ръка. В същия миг към него се приближи клиент, но преди да се обърне към него, Дерозие добави: — И внимавай.

Думите му бяха странни и Мърсър го изгледа питащо.

— Напоследък непрекъснато вали и отдел „Хигиена“ даже пусна топката. Уличното движение е кошмарно и таксиметровият шофьор ще се опита да те одруса.

— Е, ще се направя на гаден американец — засмя се Мърсър.

Взе багажа си от гардероба, преметна на рамо каишката на чантата с дрехите и стисна куфара в едната си ръка и металното куфарче в другата. Навън дъждът съскаше под гумите на колите. Мърсър нямаше шлифер и студените дъждовни капки се стичаха във врата му. Стори му се, че зърна Рене Брунесо на отсрещния тротоар, но човекът се качи в някакъв голям автомобил, без да погледне назад.

Мърсър намери такси едва след десет минути, защото беше най-натовареният час на деня, а като всички други жители на големи градове, парижани не обичаха да ги мокри дъждът. Каза на шофьора — беше от Алжир — да кара към Плас Денфор-Рошерио на другия бряг на Сена и се облегна на седалката на очуканото пежо. Париж не го вълнуваше, затова затвори очи, докато колата си проправяше път през града. Погледна бегло катедралата „Нотр Дам“, докато минаваха по Ил дьо ла Сите. За щастие шофьорът не се опита да го ангажира в разговор за незначителни неща. Бурята бе объркала движението и алжирецът внимаваше как кара.

Улиците на левия бряг бяха остатък от средновековното минало на града, лабиринт от преплитачи се пресечки. Шофьорът караше уверено, но трябваше да направи няколко отклонения, за да не се сблъска с камионите на отдел „Хигиена“, спрели до преливащите канали.

През предното стъкло Мърсър видя пожълтялата каменна фасада на построената през XVII век обсерватория и си спомни, че Люксембургският дворец, където се помещаваше френският парламент, трябва да е зад него.

Обърна се, за да види дали има право, и се вцепени, когато два пронизващи фара осветиха задната част на таксито и го заслепиха. Към колата връхлиташе голям камион. Ударът последва миг по-късно и блъсна таксито в колата отпред. Верижната реакция засегна още няколко коли. Заварен неподготвен, алжирецът удари лицето си във волана и се свлече на пода.

Мърсър омекоти удара, като се вкопчи в седалката на шофьора и сгъна ръце. Невредим, но стреснат и уплашен, той се наведе напред, за да види как е шофьорът, когато изведнъж вратата от неговата страна се отвори.

Мърсър реши, че някой се опитва да им помогне. Мъжът, който протегна ръка в таксито, беше млад и облечен във военно яке от армейския запас. Главата му беше обръсната. В следващия миг той грабна куфарчето на Мърсър. В другата си ръка държеше автоматичен пистолет.

Крадецът спря в миг на колебание, после изсъска на френски:
— Дай ми портфейла си или си мъртъв.

Младежът явно разчиташе, че видът на оръжието ще парализира жертвата, но Мърсър и преди се бе изправял срещу въоръжени мъже. Реакцията му беше светкавична и точна. Той изрита нападателя и го прикова към рамката на отворената врата. Ударът не беше достатъчно силен, за да счупи някоя от костите му, и крадецът не изпусна пистолета. Наоколо започна да се събира тълпа от пешеходци, станали свидетели на инцидента. Измършавелият от хероина крадец хукна с куфарчето под гората от чадъри на минувачите.

Мърсър изскочи от таксито, макар че разумът му казваше да не го прави. Краката му сякаш се движеха сами. Младежът не се обърна — бягаше под дърветата край пътя. Нямаше причина да предполага, че жертвата му го преследва.

Разстоянието между тях намаляваше. Мърсър бе обзет от гняв и желание да си върне куфарчето и дневника на Лепине. До следващото кръстовище оставаха петнайсет метра. Мърсър беше на пет метра от младежа и вече го настигаше. На кръстовището пред тях спря мерцедес и задната врата се отвори. „Колата за бягство на хлапака? Мерцедес?“ — зачуди се Мърсър.

Чуха се клаксони.

Крадецът хукна по-бързо — адреналинът му даваше сили да стигне до целта си. Мърсър беше сигурен, че ако спъне хлапака, мерцедесът ще потегли. Преследването щеше да приключи много преди да стигнат до ъгъла. Деляха ги само два метра. Вниманието на Мърсър бе съсредоточено върху куфарчето и гърба на крадеца.

Младежът внезапно спря и падна на тротоара, плъзна се метър-два и изпусна куфарчето и пистолета. Мърсър се наведе над неподвижното му тяло. Дъхът му излизаше на облачета във влажния въздух, сърцето му биеше оглушително. Лицето на непознатия се бе охлузило в неравния тротоар. Дъждът отвеждаше струйки кръв към канала.

В същия миг Мърсър видя тъмна рана от куршум, който бе пробил дупка в гърдите на хлапака. Макар че не го бе чул, той прецени, че изстрелът е дошъл отдясно.

Вдигна глава. Предната врата на мерцедеса се отвори и в тъмното купе проблеснаха светлинки от оръжия със заглушители. Куршумите изсвистяха над главата на Мърсър. Сред шума на задръстеното улично движение се разнесоха писъци и далечният вой

на приближаваща се полицейска сирена. Мърсър грабна куфарчето и пистолета и хукна към входа на най-близката сграда.

С периферното си зрение забеляза как от мерцедеса изскочиха трима въоръжени мъже. За разлика от младежа, който бе откраднал куфарчето, те се движеха със заучена грациозност и бяха азиатци. Пред вратата от стъкло и стомана стоеше служител — заключваше я за през нощта. Без да поглежда каква е сградата, Мърсър го блъсна настрана и се вмъкна в тъмната и вътрешност.

Докато търсеше някакво укритие, връзката между събитията му се изясни. Това съвсем не беше случаен обир, а сложен и добре обмислен опит за кражба на дневника на Лепине и прикриване на доказателствата за онзи, който го искаше. „Но кой уби крадеца?“ — запита се Мърсър. Нямаше логика в това стрелците в мерцедеса да ликвидират своя човек. Куршумът бе изстрелян от невидим стрелец.

Мърсър нямаше време да разсъждава върху вероятността да са го натопили Жан-Пол Дерозие или Гари Барбър. Оставаха само няколко секунди, преди нападателите да нахлуят през вратата зад него.

В едната страна на помещението имаше извито стълбище, водещо надолу, и стена, която имаше такъв вид, сякаш бе построена преди векове. На светлината, проникваща от улицата, кръглият отвор приличаше на преддверието на ада. По гърба на Мърсър полазиха ледени тръпки — той разбра къде се намира.

В края на XVIII век Париж бил задушаван от смрадта на препълнените гробища и от епидемии, предизвикани от разлагането на труповете. В усилие да почистят града властите решили да изровят милионите мъртъвци и после да ги погребат в старите варовикови кариери, изкопани по римско време. Стотици километри тунели бяха пълни с останките на шест милиона души в нещо, което се бе превърнало в най-голямото хранилище на кости в света. Част от тези огромни катакомби — километър и половина — беше отворена за посетители и Мърсър стоеше на входа. Единственият изход водеше през лъкатушещ лабиринт, който парижани наричаха *l'empire de la mort*. Империята на мъртвите.

Той грабна две фенерчета от близката маса, пъкна едното в джоба на самото си, а другото хвана заедно с дръжката на куфарчето, та ръката му с пистолета да е свободна. После хукна по спиралното стълбище към подземие. Лъчът на фенерчето освети дълъг тунел с

грапави каменни стени. Мърсър чу, че над него се отваря врата, и угаси светлината. Наведе се и тръгна, като стъпваше почти безшумно по чакъла и докосваше стените с пръсти. Стигна до завой наляво и се ориентира, като запали за миг фенерчето. Друг тунел водеше навътре в катакомбите и той хукна по него.

Зави още три пъти и стигна до подземна пещера. Лъчът на фенерчето освети натрупани останки от скелети до отсрещната страна. Костите бяха пожълтели от времето, някои се бяха циментирали от водата, която капеше от варовиковия таван. Хиляди кухи черепи го гледаха, докато прекосяваше галерията. Мърсър се надяваше, че написаните на тавана знаци водят към изхода.

На половината път до следващата част на катакомбите осветлението изведнъж се включи. Лампите бяха разположени така, че да осветяват стени от бедрени кости, кръстове, направени от пищяли, и абстрактни скулптури от черепи и тазове. Но Мърсър нямаше време дори да потръпне. Преследвачите идваха и преднината му вероятно беше само минута.

Беше сигурен, че стрелците са го видели да взима пистолета, затова се съмняваше, че ще успее да застреля повече от един от засада. А останалите двама щяха да му минат от двете страни. Реши, че все пак е по-добре да се изправи срещу двама, отколкото срещу трима. Скри се зад една стена от кости и огледа тунела, по който бе дошъл. От niskия таван капеше вода.

Безбройните престрелки, в които бе участвал, му вдъхваха ако не увереност, то поне хладнокръвие. Мърсър успя да нормализира дишането си, да прогони умопомрачителните въпроси и да се съсредоточи единствено върху оцеляването си. Провери автоматичния пистолет — малък деветмилиметров „Берета“. Спусковият механизъм запъваше и не бе смазан от години, а месинговите патрони бяха очукани и потъмнели.

„Какъв късмет! Да ме ограби любител на стоките втора употреба“ — огорчено помисли Мърсър. Изщракването при евентуална засечка на оръжието щеше да издаде позицията му.

По чакъла отекнаха стъпки и в тунела се мярна сянка. Мърсър вдигна пистолета и зачака.

Тримата убийци се втурнаха едновременно в пещерата. От оръжията им със заглушители излизаха огнени езици. Изстрелите

напосоки превръщаха костите в прах. Мърсър остана скрит зад стената — чакаше преследвачите му да спрат стрелбата. Наредените над него черепи сякаш се смееха.

Приглушеното ехо от първата канонада утихна и той чу гласове. Не можеше да е сигурен, но му се стори, че говорят на китайски. Не беше трудно да се сети, че са служители на участника в търга номер сто двамайсет и седем и се опитват да откраднат единствената вещ, която той не бе успял да купи. Те знаеха, че дневникът е у Мърсър, и вината за това беше на Дерозие.

Мърсър наведе глава зад купчина бедрени кости. Стрелците се бяха скрили. До рамото му избухна експлозия от прах от кости и покрай него изсвистя куршум. Бяха го забелязали. Още куршуми се забиха в стената от човешки останки. Мърсър се отмести към другия ъгъл. От сенките излезе човек и безшумно се запромъква напред. Мърсър се прицели и натисна спусъка.

Изстрелът изгърмя като оръдие в кошмарното затворено пространство. Куршумът улучи преследвача в гърдите и го повали. Мърсър се приведе и тръгна по някакъв тунел, където костите бяха наредени според вида им — пищяли на една купчина, лопатки на друга и триметрова пирамида от ребра.

Видя сводест отвор и се втурна към него. Не последваха изстрели, докато минаваше покрай нещо като олтар и влизаше в друга гробница, украсена с обелиски от времето на Наполеон. Правоъгълната купчина кости, която стигаше до тавана, беше от 1804 година и приличаше на мавзолей.

Тук светеха само няколко лампи, но Мърсър не запали фенерчето и продължи пипнешком. После погледна пода и изруга. Стъпките му личаха ясно. Където и да се скриеше, останалите двама стрелци щяха да разберат къде е. Мърсър тръгна покрай стената на пещерата. Вслушваше се дали не го преследват. Скоро разбра, че май има само един изход. Беше влязъл в капан. И в следващия миг видя спасение — дървена врата, вградена в стената от варовик, която не позволяваше на туристите да отидат по-нататък. Нямаше представа какво има от другата страна. Можеше да е килер, но това беше единствената му възможност.

Той бутна вратата, но тя беше заключена и не се отвори. Ако стреляше в ключалката, преследвачите щяха да го открият. Въпреки

това Мърсър хвана беретата под ъгъл, така че куршумът да рикошира встрани, извърна глава и стреля. Старата желязна ключалка се пръсна и вратата се откряна. Той влезе и затвори след себе си. Вътре беше тъмно и Мърсър запали фенерчето и хукна покрай купчините скелети. Тунелът водеше надолу. Мърсър започна да съставя наум карта на пътя, по който минаваше. Правеше го автоматично — това беше умение, което бе придобил през годините на минно-геоложки проучвания. Беше убеден, че ако оцелее, ще може да се върне по стъпките си.

Чуваше преследвачите всеки път, когато спираше да си поеме дъх, но нито го настигаха, нито изоставаха. Мърсър стигна до тясна галерия, която сякаш се издигаше, макар и съвсем леко, угаси фенерчето и тръгна, като влачеше крака по земята, за да заличи следите си. Мракът беше непрогледен.

След петдесетина метра протегнатата му напред ръка се удари в твърда стена. Мърсър не се осмели да запали фенерчето и пипнешком намери мястото, където тунелът завиваше наляво. Обърна се и му се стори, че вижда слаба светлина, но стрелците, изглежда, още не бяха разбрали накъде е тръгнал. Но щяха да разберат.

Коленете му стържеха в неравния камък, докато се промъкваше на една страна. Уплаши се, че тунелът е задънен, но той изведнъж започна да се разширява. Вече можеше да върви нормално. Мърсър светна с фенерчето и онова, което видя, го накара да се задави.

Пещерата беше петнайсет-двайсет метра в диаметър и подът бе осеян със скелети, досущ нацистки лагер на смъртта или зона на убийства в Камбоджа. Една дупка в стената срещу него беше единственият изход. За да стигне дотам, Мърсър трябваше да стъпва върху човешките останки. Тръгна. Обувките му разтрошаваха крехките кости. Той преглътна и се опита да си внуши, че хрущенето им е шумолене на есенни листа в гора.

Панталонът му бе скъсан от търкането в камъка и от раздраната кожа на коленете му течеше кръв. Кракът му се закачи в нещо и Мърсър погледна надолу. Петата му се бе заклецила в гръден кош. Той изрита и ребрата се разхвърчаха.

Светлината изведнъж стана по-ярка и той се обърна. В тунела, от който току-що бе дошъл, блестяха две светли петна. Преследвачите го настигаха. Мърсър побягна по безбройните скелети, като отчаяно се

надяваше да не се присъедини към тях. Лъч на фенерче изскочи от тунела и на метър преди дупката той се хвърли с главата напред. Грапавият камък раздра кожата му, докато се претъркаляше през отвора, притиснал куфарчето до гърдите си. Мърсър продължи да се премията надолу и чу изненаданото възклицание на единия преследвач и последвалия изстрел.

Спря в плитка зловонна локва. Фенерчето му беше на няколко метра от него и осветяваше потопен до половината във водата труп, облечен в остатъци от джинси и спортна памучна блуза. Човекът, може би нелегален изследовател на подземната крипта, се бе изгубил и бе умрял. Ако се съдеше по степента на разложеност, лежеше тук от години. Империята на мъртвите не преставаше да прибира нови жертви.

Хрумна му да остави куфарчето тук. Стрелците едва ли щяха да продължат преследването, след като намереха дневника на Лепине. Но Мърсър бързо прогони от съзнанието си тази идея, защото гневът му беше по-силен от инстинкта за самосъхранение.

Скочи и побягна. Тунелът, в който се намираше, не беше част от римските мини, а беше модерен и облицован с плочки. След миг Мърсър осъзна, че е влязъл в канализационната мрежа на Париж. Направени от барон Хаусман, градския инженер на Наполеон III, по време на модернизацията на града в средата на XIX век, каналите представляваха лабиринт от тунели с дължина хиляди километри, минаващи успоредно на улиците отгоре. За щастие пороите, предизвикани от силните дъждове, бяха отнесли човешките останки, но въпреки това зловонието беше ужасно и белите дробове на Мърсър започнаха да парят само след няколко крачки.

Дъното на тунела беше покрито с лепкава тиня, която засмука обувките му. Мърсър скочи на каменния перваз, минаващ покрай едната страна на канала. Отгоре се чуваше как водата тече по дебелите един метър тръби, монтирани на сводестия таван. Поне имаше крушки, поставени на равни разстояния на тавана.

Ако имаше по-голяма преднина, Мърсър щеше да се изкатери по някоя от стълбите, водещи към капаците на улицата, но преследвачите сигурно бяха само на секунди зад него. Той продължи да бяга толкова бързо, колкото му позволяваше зловонният въздух, без да обръща внимание на десетките плъхове, нито на порцелановите табели,

поставени на всеки разклон. Нивото на водата в тунела се повиши. Мърсър свърна по остър завой и изведнъж се озова във вода до коленете. Два-три преплетени клона бяха образували нещо като бент и водата бързо изпълваше галерията.

Той ги прескочи и падна. Надигна се, избърса мръсотията от лицето си и погледна назад. Видя тъмните силуети на преследвачите, които осветяваха мрака с фенерчетата си. Беше убеден, че ще успее да застреля поне единия, а после да спечели няколко минути преднина, защото тук, под бента, водата беше много по-плитка. Мърсър вдигна пистолета и се изненада приятно, когато установи, че ръката му не трепери.

Стрелците или внимаваха за засада, или бяха отлично обучени, защото се разделиха. Единият изостана далеч назад, прикривайки партньора си, който зае позиция зад бента. Мърсър разбра, че няма да може да убие и двамата, и се съсредоточи върху по-близкия преследвач. Разстоянието беше шест-седем метра и изстрелът нямаше да го затрудни, но не познаваше оръжието, а и изведнъж се разтрепери от студената вода.

Стрелецът се подаде над бента и Мърсър натисна спусъка. Пистолетът засече и звукът отекна над водата. В отговор пистолетът на преследвача му тихо запука. Мърсър нямаше време да извади патрона — приведе се и побягна през дълбоката до глезените мръсна вода.

Тъкмо стигна до разклонение и един куршум разби плочката до главата му. Очите му се напълниха с прах. Той зави. Водата стана по-дълбока. Вместо да скочи на платформата, Мърсър потисна отвращението си, пое дъх и клекна под водата. Извади засеклия патрон, зареди и остана да клечи, забил пети в тинята на дъното на канала и стиснал куфарчето между краката си. Течението носеше покрай него неописуеми неща. Белите му дробове започнаха да негодуват, но той продължи да чака в засада, каквато китайците не предполагаха.

Гърдите му изчерпваха последните си запаси от кислород. Под стиснатите му клепачи заиграха искри. Но Мърсър продължи да чака. Знаеше, че ще издържи още няколко секунди. Някакъв чепат клон го удари по рамото и от устата му излязоха мехури. Той издиша и се показва на повърхността, скрит отчасти от няколко листа, останали от клона. Косата му бе залепнала за главата, очите му пареха от мръсната

вода. Преследвачът беше на десетина крачки от него и предпазливо вървеше по платформата до реката от нечистотии. Мърсър се остави течението да завърти тялото му, докато се огледа за другия убиец.

Вторият стрелец беше далеч в тунела — оглеждаше последния разклон. Мърсър разбра къде е по движенията на лъча на фенерчето му по тъмния таван.

Насочи вниманието си към по-близкия преследвач, отново провери оръжието си и се прицели, но осъзна, че не може да убие човек в гръб. „По дяволите!“

— Хей, приятел, да ти се намира тоалетна хартия?

Убиецът се обърна по-бързо, отколкото Мърсър очакваше, и стреля.

Мърсър отвърна на огъня. Първият куршум улучи преследвача в рамото, а вторият натроши костите в горната част на гърба му. Китаецът падна още преди гилзата от пистолета на Мърсър да изтрака в стената на тунела. Той скочи на платформата, убеден, че изстрелите са привлекли вниманието на другия убиец.

Побягна пак. Промъкваше се покрай стените и прескачаше буйните потоци в средата на тунелите. Загуби представа къде се намира. Ако успееше да се измъкне от последния преследвач, едва ли щеше да може да се върне по същия маршрут. Всеки път, когато му се стореше, че е избягал от убиеца, виждаше потрепващата светлина на фенерчето му.

Отпред забеляза друга стълба и реши, че преднината му е достатъчно голяма, за да рискува да се изкатери по нея. Стоманените обръчи бяха хлъзгави от мръсотия. Той затыкна пистолета в колана си и започна да се качва. Щом стигна горе, установи, че херметическият капак, който не позволяваше на зловонието да излезе на улицата, е клеясал и не може да се отвори. Заудря го, после отново слезе долу. Не можеше да губи време. Фенерчето на преследвача светеше на стотина метра зад него. Беше твърде далеч, за да го застреля.

Мърсър мина през още тунели, относително сухи, и се запита защо е така, като се имаха предвид проливните дъждове през последните няколко дни, за които му бе казал Жан-Пол. Свърна в поредния тунел и изведнъж мръсният въздух почти го тласна. Мърсър се обърна. Китаецът още не се бе появил, но към него се носеше висока водна стена, която влачеше отломки с всякаква въобразима

форма и размери. Работниците в каналите сигурно бяха преградили временно потока, за да създадат достатъчно голямо налягане, та да премахнат препятствията. Тази практика се прилагаше в града повече от едно столетие. Мърсър бе чувал, че използват дори специални лодки за същата цел.

Скочи в съседния канал точно преди да мине приливната вълна. Тунелът се разтrese от силата и. Мърсър легна на хлъзгавия под. Силите му бяха на изчерпване. Дишаше тежко. Бавно се изправи, надникна и видя, че преследвачът се приближава.

Пак побягна. Стигна до разклон, където се събираха няколко поголеми канала и имаше клапи и шлюзове, и се скри зад желязна клапа с размерите на парен котел на локомотив. Провери колко патрона са останали в беретата и установи, че има само един. Вероятността пистолетът да стреля или да засече беше петдесет на петдесет. Мърсър трескаво започна да се оглежда за изход и точно когато видя в пода дупка, която нямаше капак, убиецът нахлу в тунела. Не изглеждаше задъхан и уморен. Движенията му бяха бързи и точни. Той огледа помещението, като насочваше оръжието си на всички страни. Мърсър не можеше да чака стрелецът да го забележи и безшумно се запромъква от другата му страна. Когато между тях останаха само петшест крачки, се хвърли върху него. Стрелецът беше бърз, но не достатъчно. Двамата се блъснаха в перилата, ограждащи дупката от три страни. Ребрата на убиеца се удариха в метала и той изпъшка. Мърсър използва моментното си предимство и изби пистолета от ръката му.

Мъжът заби лакът в гърдите на Мърсър, отскочи встрани и зае поза от бойните изкуства. Мърсър знаеше няколко основни удара от карате, но разбра, че ръстовото му превъзходство е единственото му оръжие в тази схватка. Убиецът вдигна крак да го ритне и Мърсър го блъсна, стисна го и започна да го души. Китаецът понечи да го удари с глава, но Мърсър се наведе и двамата се олюляха.

Китаецът се изтръгна от ръцете на Мърсър и му нанесе два удара в гърдите и трети в брадичката.

Мърсър падна.

Стрелецът започна да го ритне към дупката в пода. Мърсър не можеше да се защити. Вместо да се съпротивлява, той стисна единия крак на нападателя и се хвърли заедно с него в дупката.

Паднаха във водата, която течеше на пода на кръгъл тунел, и за миг останаха неподвижни, твърде смаяни, за да помръднат.

Мърсър се изправи преди стрелеца и застана с лице към странния вятър, който повяваше в канала. Китаецът беше с гръб към него и не видя какво изскочи от мрака. Но Мърсър го видя и разбра, че е кошмарно.

Тунелът беше един от главните в системата и бе направен така, че почистването му не изискваше в канала да влизат работници с лодки и специални лопати. Тинята и отломките, задръстили канала, се избутваха от огромна дървена топка с размер точно девет десети от диаметъра на тунела. Налягането на водата зад нея я тласкаше по тръбата.

Мърсър разбра какво бе имал предвид Жан-Пол, когато каза, че отдел „Хигиена“ е пуснал топката. Те наистина пускаха дървена топка с тегло петстотин килограма в каналите, за да ги изчистят от боклуците, вкарани от продължителните дъждове.

Кълбото се търкаляше към тях с невъобразима сила, тласкано от тонове вода. От пролуките между топката и стените на тунела струеше вода. Мърсър побягна, като запали резервното фенерче, което бе взел на входа на катакомбите. За миг се обърна и видя, че китаецът куца зад него — явно бе ударил крака си, когато Мърсър го бе дръпнал в дупката. Огромната сфера го настигаше.

Стрелецът сигурно разбра това, защото миг преди да бъде смазан, се обърна към топката, изкрещя и после търкалящата се топка го премаза, без да остави и следа от него, сякаш никога не бе съществувал. Мърсър събра последните си сили и хукна да търси изход.

Видя купчина пясък, която блокираше половината тунел, и я прескочи, после се претърколи, стана и продължи да бяга. Погледна през рамо и видя как топката се блъска в пясъка. Спря само за секунда, после продължи неумолимото си търкаляне, сякаш го преследваше съзнателно.

Каналът зави няколко пъти. Мърсър тичаше с всички сили. Знаеше, че ако се обърне, ще замръзне от ужас и дървената топка ще го премаже.

Точно когато отново започна да губи сили, фенерчето му освети ниша в стената, някакъв вход с метална врата. Мърсър стигна до

нишата само няколко метра преди кълбото и натисна дръжката на вратата. Тя изскърца и се отвори и той се вмъкна в по-тесен тунел, минаващ успоредно на главния канал. Сферата профуча покрай отворената врата, преди Мърсър да успее да я затвори. Заля го стена от вода, която го прикова в отсрещната стена. Той падна и се задави от мръсната вода, напълнила устата му.

След като няколко минути кашля и повръща, Мърсър стана и отново влезе в главния канал. Тунелът беше изчистен и в средата течеше спокоен поток вода. Мърсър продължи да върви по него, защото знаеше, че ще стигне до изходна тръба, където хигиенистите чакаха да приберат дървената топка. След петнайсетина минути чу гласове, отекващи във влажния тунел.

Напрежението от последните два часа изчезна. Трябваше да се подпре на стената, за да не падне. Погледна куфарчето и отново се запита в какво са го забъркали. Знаеше, че по-късно желанието му да разбере истината ще се засили, но в момента искаше само да излезе от зловонния лабиринт.

Като залиташе, той се приближи до хигиенистите, които се появиха със специалната си лодка от един страничен тунел. Всички бяха с високи гумени ботуши, дебели ръкавици и каски с фенерчета. Стреснаха се, когато го видяха да излиза от мрака целият в мръсотия. За Мърсър бе истинско облекчение да ги види.

Водачът на екипа се съвзе и извика на френски:

— Как се озова тук?

Мърсър се усмихна уморено.

— Да речем, че парижките тоалетни имат страхотни казанчета.

След като разказа измислена история, че са го пребили и обрала и е бил хвърлен през капак в канала, Мърсър убеди работниците да го върнат горе, да му позволят да използва банята им, за да се изкъпе, и дори да му дадат дрехи. Нямахше намерение да изпълнява обещанието си да отиде в полицията, за да обясни какво му се е случило. Последното, което му трябваше, беше официално разследване на събитията, преди да влезе в катакомбите. Не бе казал на таксиметровия шофьор името на хотела, където бе отседнал, и в багажа му нямаше нищо, което да издаде самоличността му. Дори полицията да успееше някак да го свърже със случилото се, той вече щеше да е на половината път до Панама.

Инстинктът му подсказваше да се крие до полета на следващия ден, но му трябваше незабавна медицинска помощ. Мърсър знаеше как да я получи, без да повдига твърде много въпроси. Купи си прилични дрехи и се регистрира в хотел „Крийон“ на Плас дьо ла Конкорд, а после помоли портиера да му доведе лекар с пълна чанта антибиотици и неразвито чувство за любопитство.

Час по-късно, натъпкан с лекарства и след като се изкъпа за втори път, Мърсър се обади на Жан-Пол Дерозие и не се изненада, като разбра, че бившият му съученик не си е вкъщи.

— Обади се и каза, че ще се прибере утре — съобщи Камила, съпругата на Дерозие.

— Не си ли изненадана?

— Не — призна тя. — Той спомена, че може да стане така.

— Тогава знаеш, че Жан-Пол ме вкара в капан, нали?

— Кълна се, че не ми каза нищо.

Мърсър искаше да излее гнева си, но знаеше, че няма да е справедливо, ако го насочи към Камила. Виновен беше съпругът ѝ.

— Когато се появи, му кажи, че щом свърша работата си в Панама, ще се върна и ще го сритам в задника.

— Мърсър, той каза, че вината не е негова. И добави, че съжaliaва.

— Предай му каквото ти казах — отговори Мърсър и затвори.

На вратата похлопа пиколото. Носеше плик. Мърсър сложи дневника на Лепине в плика и написа адреса. Експресното изпращане на дневника в Щатите струваше над сто долара, но Мърсър не можа да измисли друг начин да се погрижи за безопасността му. Даде бакшиш на пиколото и след като момчето излезе, набра международния оператор. Чу четири позвънявания и се приготви да затвори и да пробва в бара на Дребосъка, когато от другата страна на линията се обадиха.

— Домът на Мърсър. Какво ще обичате? — Гласът на Хари Уайт беше дълбок и резониращ.

— Да не ми пиеш пиенето, когато пазиш дома ми, и да отговаряш по телефона като човешко същество, по дяволите.

Умишлено или не, Мърсър не се бе обвързал почти с нищо и с никого в живота. Домът му беше единственото убежище, удобна база, която му позволяваше да си почива между пътуванията. Но по-важно

беше приятелството му с осемдесетгодишния Хари Уайт. През годините, откакто се бяха запознали в „При Дребосъка“, двамата бяха създали връзка, по-силна от тази между близки роднини. Въпреки онова, което мислеха познатите им, те не бяха като баща и син или дядо и внук, а по-скоро като братя с четири десетилетия разлика в годините. Всеки беше готов да направи всичко за другия, без да мисли за цената или за последиците. Тъй като емоционалната връзка между тях беше разбираема и не се нуждаеше от повече подхранване и доказване, диалозите им звучаха странно, дори неприлично за непосветените.

— Чакай малко — рече Хари. — Забравих да изплатя сметките ти преди няколко седмици и оценителите от банката дойдоха да ти вземат мебелите. Казаха, че мога да купя големия телевизор за стотина долара.

— Понякога си мисля, че си загубил не само крака си, но и чувството си за хумор.

Единият крак на Хари бе ампутиран под коляното. Той казваше, че било резултат от нещастен случай през годините му в търговската флота. Само Мърсър и още няколко души знаеха истината.

— Всеки знае, че чувството за хумор е в задника — изсумтя Хари. — Мислех, че ще си дойдеш за няколко дни. Уредил съм всичко. Наех страхотна стриптийзьорка, която ще се облече като ченге. Щях да те чакам окован в белезници за кражба на котка.

— Забавих се в Юта и заминах направо за Париж. Съжалявам, че съм объркал плановете ти.

Хари се засмя сладострастно.

— Не бих казал. Преди да си тръгне, стриптийзьорката ми остави белезниците в знак на благодарност.

Мърсър не се съмняваше в историята на Хари. Това беше нещо, което осемдесетгодишният старец би направил. Но образът на възрастния мъж с увиснали атрибути и коремче със сексапилна стриптийзьорка беше отблъскващ и Мърсър бързо го прогони от съзнанието си.

— Дала ти ги е от съжаление, приятелю.

— Не бъди язвителен с мен само защото не си чукал от месеци.

— А ти не си чукал от Втората световна война.

— Е, прибираш ли се? — попита Хари, без да обръща внимание на забележката.

— Не. Искам да се махнеш от жилището ми за няколко дни. — Мърсър му обясни какво е преживял през последните няколко часа. — Изпратих дневника в бара на Дребосъка, но ако китайците разберат кой съм и отидат в дома ми, не трябва да си там.

— Забрави. Смяташ, че ще се откажа от триетажната ти къща и ще се прибера в малкия си апартамент, за да можеш да четеш някаква стара книга? Дай им проклетия дневник.

— Знаех, че ще проявиш разбиране. Ще ходиш ли в „При Дребосъка“?

— Не. Дуби Лапойнт ще пази бара. Ние с Дребосъка, Джон Пиджън и Рик Халак отиваме на баскетболен мач в Джорджтаун.

— Кажи на Дребосъка, че дневникът ще пристигне. Накарай го да го скрие на сигурно място. Може би ще се наложи да ми го изпрати в Панама.

— Добре. — Тонът на Хари стана сериозен като на Мърсър. — Нещо друго?

— Да. Не ми кради пиенето, когато си тръгнеш.

— Съжалявам, Мърсър. — Хари повиши тон, сякаш ясната връзка изведнъж се изпълни със статичен шум. — Връзката се разпада. Какво каза? Искаш да взема пиенето? Добре. Ще го пазя с черния си дроб.

— Ще ти се обадя след два дни.

— Ало? Ало? От Токио ли се обаждате? Не те чувам, Мърсър. Ало?

Мърсър се усмихна. Изобщо не се бе съмнявал, че Хари ще го развесели след случилото се в катакомбите. Навъртя трети телефонен номер, като продължаваше да се усмихва. Страхуваше се от обаждането. Усмивката му повехна, когато започна да осъзнава какво му казва Мария, макар че тя не разбираше колко са важни думите ѝ.

— Гари не отговаря от няколко часа — съобщи Мария Барбър на фона на звуците на латиноамериканската музика, разнасяща се от стереоуредбата. — Знаеш, че не си купува нова техника. Предавателят му вероятно пак се е повредил.

— Сигурна ли си? — Мърсър успя да прикрие безпокойството си. Не вярваше, че радиостанцията се е повредила. Все пак трима

убийци се бяха опитали да откраднат дневника, който му бе необходим, за да довърши търсенето на съкровището си.

— Si. Утре ще го поправи и ще се обади. Винаги прави така.

— Би ли продължила да го търсиш? Ще се обадя пак, преди да замина.

— Понякога са му нужни един-два дни да го поправи. Но ще го потърся.

Мърсър изпи втората от трите водки с лимонов сок, които бяха донесли в стаята му, и започна последната. Още няколко водки може би щяха да замъглят мислите, които го измъчваха, но той не търсеше успокоение. Искаше отговори. Предполагаше, че загадъчният участник в търга на Жан-Пол е изпратил убийците. Те, от своя страна, бяха наели уличен крадец да отмъкне куфарчето, за да се дистанцират от престъплението. Но кой бе застрелял младежа само на няколко крачки от колата за бягство? Съмняваше се, че Жан-Пол знае. Камила бе казала, че мъжът ѝ бил принуден да даде дневника на Мърсър. От кого?

Какъвто и да беше залогът, Мърсър знаеше, че отговорите няма да са такива, каквито очаква. Не вярваше, че Гари Барбър е открил съкровище. В джунглата бе скрито нещо друго, за което някои хора бяха готови да убиват, нещо на бреговете на притока на Рио Туира, наречен от Гари Реката на руините.

ПО РЕКА ТУЙРА, ПАНАМА

Външният мотор на лодката издаваше гърлено ръмжене, което правеше разговора невъзможен. От двигателя се разнасяше облак противен синкав пушек. Мърсър седеше на носа. Въздушната струя, предизвиквана от движението им, изсушаваше потта по ризата му. В краката му имаше евтина брезентова чанта с дрехи и други необходими неща. Зад него седяха местните водачи, които бе наел в Ел Реал, най-близкия град с летище до мястото, където работеше Гари.

Мария Барбър също беше в лодката — седеше между Мърсър и туземците. Безизразният ѝ поглед бе вторачен в непроходимата джунгла около тях. Мария не беше такава, каквато си я бе представял Мърсър. Вече не приличаше на тъжната девойка от снимката, която му бе показал Гари. През годините, откакто бе направена, Мария бе заменила страданието, изписано в очите ѝ, с обиграни маниери, подхождащи повече на жителка на Маями, отколкото на беднячка от предградията на Панама Сити. Цветът на кожата и чертите на лицето ѝ показваха силно европейско влияние, което в Централна Америка все още се смяташе за признак на благородство, и тя сияеше от здраве. Въпреки суровата обстановка си бе сложила грим и червило и бе облечена в тропически дрехи, два пъти по-скъпи от онези, които си бе купил Мърсър. Цветът им беше само един оттенък по-тъмен от лицето ѝ.

Мърсър се бе срещнал с нея в Давид, град близо до границата с Коста Рика. Обстоятелствата изискваха да пожертва удобството си, за да стигне по-бързо от Франция до Панама, затова той промени маршрута си и спести петнайсет часа. Пътува с авиолинии, за които изобщо не бе чувал, и смени нощния престой на Мартиника с три неспокойни часа сън на летище „Бенито Хуарес“ в Мексико. Мария слезе от частния самолет, който Мърсър бе наел за нея в Панама Сити, така, сякаш бе родена за подобно пътуване, облечена в семпла копринена рокля, с наниз от перли на врата и лъскави обеци. Обаждането му от телефонен автомат в Давид ѝ бе дало само един час,

за да стигне от апартамента си до летището, и изглежда, я бе заварило да се приготвя за елегантна сутрешна среща. Когато се ръкуваха, Мърсър долови отличителното ухание на парфюма „Обсешън“. Ноктите ѝ бяха лакирани в лъскаво червено.

Макар че Мърсър ѝ разказа за опита да бъде откраднат дневникът на Лепине, Мария не изглеждаше обезпокоена от мълчанието на съпруга си, което продължаваше вече двайсет и четири часа. При нормални обстоятелства Мърсър би приел обяснението, че Гари няма модерна техническа апаратура: все пак той не разполагаше с банкови сметки, на каквито се радваше Мърсър, откакто правеше анализи на неексплоатирани мини за мултинационалните минно-геоложки компании — но въпреки това връзката с дневника беше толкова ясна, че Мария би трябвало да се позамисли. Като се имаха предвид промените в нея, беше очевидно, че тя вече не е младата девойка, благодарна на Гари, че я е измъкнал от бедняшките предградия. Може би същите тези промени вече слагаха и край на брака им. Въпреки грешките си Гари беше честен и трудолюбив човек и живееше скромно. Мърсър не можеше да си представи, че жената пред него би прекарала повече от няколко часа далеч от удобствата на големия град.

От друга страна, Мария бе третата съпруга на Гари. Първите две го бяха напуснали, защото погрешно бяха предположили, че Гари ще се откаже от трудния си начин на живот. Мърсър реши, че и този брак се е отправил в същата посока.

Мария искаше да чака в Давид и отново да опита да се свърже с Гари, но Мърсър настоя незабавно да отлетят за провинция Дариен. Даде ѝ достатъчно време да се освежи на летището, преди частният самолет да се понесе във въздуха и да се отправи към Ел Реал.

В крайречния град с население три хиляди души Мърсър я накара да наеме лодка и водачи, тъй като не знаеше испански. Местните жители познаваха Гари и собственикът на лодката поиска приемлива цена, при условие че вземат и тримата му братовчеди, въоръжени с карабини. Повечето наркотрафиканти и бунтовници действаха на север, близо до брега на Атлантическия океан, но никой не искаше да рискува с колумбийците.

Ел Реал бе на час и половина път зад тях. Лодката навлизаше все по-навътре в джунглата. Слънцето беше високо в небето и хвърляше

отблясъци по реката. Водата беше тъмна като силен черен чай, сигурно от падналите листа. От време на време по бреговете се виждаха пясъчни плитчини и места, където завоите бяха изкопали малки скални тераси, но като цяло гледката бе скрита от джунглата — хаос от преплетени растения, дървета и лиани, през които не се виждаше нищо освен тънка ивица небе. Палитрата от багри включваше синьо небе, черна вода и милиони оттенъци на зеленото, от тъмносмарагдово до светломентово. И пъстрите проблясъци на птиците. Централната част на провинция Дариен беше едно от най-интересните места за любителите на птиците на света и в джунглата се мяркаха пера в поразително разнообразие от цветове. Толкова навътре в сушата малко птици бягаха от бръмченето на лодката.

Лодкарят намали оборотите и лодката спря. Вълните от движението ѝ стигнаха до бреговете. Последва бърз разговор между смуглите латиноамериканци.

— Какво става? — обърна се Мърсър към Мария Барбър.

— Приближаваме се до притока, който Гари нарича Реката на руините. Водите там са непредсказуеми. Страхуват се да не заседнем в плитчина.

Мърсър огледа водата. По ленивото течение се носеха кафяви петна, явно от притока. Разговорът приключи и лодката потегли отново, този път много по-бавно отпреди.

„Изумително“ — помисли Мърсър. Преди по-малко от два дни се намираше в милионен град, а сега шестимата в лодката бяха единствените хора в радиус от много километри. Тъй като професията му го отвеждаше в най-отдалечените краища на света, изолацията не го тревожеше. Но не можеше да каже същото за Мария. Тя изглеждаше нещастна.

— Май не се чувстваш добре тук — отбеляза той.

— Да — отговори тя и след дълга пауза продължи: — Когато се запознахме с Гари, ходехме заедно на експедиции. Известно време беше забавно.

— Но вече не е?

— Гари има пари. Не е необходимо да живее в джунглата като див звяр. Имаме хубав апартамент в Панама Сити. И кола. Там съм по-щастлива.

— Знаеше, че Гари се занимава с това, нали?

— Да. — Тя си сложи червило, без да използва огледало. — Но не предполагах, че ще продължи толкова дълго. Защо един богат американец ще иска да живее в условия, в каквито аз живеех като дете? Не мога да го проумея.

Следващият логичен въпрос беше дали Мария още обича Гари, но Мърсър реши, че това не е негова работа, пък и всъщност не го интересуваше. Мария бе поискала да се махне от бедняшките предградия и желанието ѝ се бе сбъднало, а Гари се бе сдобил с красива съпруга, много по-млада от него. Мърсър осъзна, че любовта няма нищо общо с това. Предположи, че обедната среща, която бе осуетил с обаждането си от Давид, е била с приятелки, и се зарадва, че след по-малко от седмица ще е далеч от Панама.

— Знаеш ли защо Гари иска да ме види? — попита Мърсър.

— Не съм сигурна. Реката на руините изтича от изгаснал вулкан. В него има езеро и водата се спуска от висок водопад. Напоследък той търсеше там. Може би е намерил нещо. Знам ли.

Бреговете бяха полегати, но скоро станаха стръмни. От водата се подаваха високи хълмчета, обрасли с буйна растителност. Ивицата небе не се смали, но изглеждаше някак по-далеч. Реката стана по-бурна и влажността рязко се повиши.

— Наближаваме — каза Мария.

Реката се разклони. Притокът беше кафяв като отпадъчни води от индустриален завод. Някои дървета бяха с обрулени листа, сякаш наскоро се е разразила буря. Калният приток беше частично блокиран от серия малки бързеи, които не представляваха проблем за лодката, но озадачиха Мърсър. Камъните в реката бяха първите, които виждаше, откакто бяха напуснали Ел Реал. А после забеляза останки от каменни стени на двата бряга. Полуразрушените зидове се намираха досами водата и бяха древни. Части от тях бяха наскоро почистени от растителността и мръсотията и виждаха дневна светлина за пръв от столетия.

— Онези камъни образуваха водопад, висок три метра — каза Мария. — Преграждаха цялата река, но Гари ги разчисти. Смята, че камъните са донесени от друго място и са поставени тук, за да не може никой да отиде с лодка нагоре. Вече плаваме по Реката на руините.

— Кой ги е поставил? — Мърсър забеляза, че долината не е толкова обрасла с растителност, колкото джунглата. Беше очевидно, че

този район доскоро е бил под водата в древен бент.

— Според Гари инките са ограбвали испанските кервани, натоварени със злато и скъпоценни камъни, и са натрупали така нареченото „Два пъти откраднатото съкровище“. Тези камъни го убедиха, че съкровището е някъде наоколо. Затова я нарече Реката на руините, заради останките от бента, който откри.

Мърсър си спомняше фантастичната история, която Гари Барбър бе съчинил през последните пет години и която го бе довела до това затънтено място.

След зашеметяващия успех на Ернан Кортес срещу ацтеките през 1519 година испанските конквистадори бяха насочили вниманието си към Южна Америка, търсейки златото на могъщата империя на инките. След като с предишната си експедиция спечелил благодарположението на крал Карл V, Франциско Писаро пристигнал в Перу през 1531 година със сто и осемдесет души и двайсет и седем коня, точно когато приключвала продължителна гражданска война между инките. Той незабавно напуснал крайбрежния си гарнизон Сан Мигел, за да се срещне в Каямарка с новия владетел Атахуалпа. Подкрепен от трийсетхилядна армия, Атахуалпа не се страхувал от малката група испанци, но по-късно бил пленен. Народът му платил откупа, като два пъти напълнил със сребро и веднъж със злато стая с размери пет на седем метра, приблизително двайсет и четири тона благородни метали. Съкровището било пренесено до брега, за да отпътува за Испания, а вождът на инките бил убит на 29 август 1533 година. Три месеца по-късно Писаро завършил окончателно победата си, като превзел Куско, столицата на инките, и направил Манко Капак, брата на Атахуалпа, марионетен владетел.

През 1536 година Манко Капак вдигнал закъснял бунт срещу испанците, обградил Куско и след продължителна обсада подпалил града. Но не могъл да поддържа въстанието и се оттеглил в планинската крепост Виткос, откъдето повел кампания срещу войниците на Писаро. През 1544 година испанците го убили. Дотогава от империята на инките изтичал постоянен поток от злато, сребро и изумруди. Товарели съкровищата на кораби в новия град Лима, откъдето ги изпращали в складове в Панама Сити. Оттам златото било премествано в карибските търговски центрове Номбрес де Диос или Порто Бело. Маршрутът на мулетата минавал по Ел Камино Реал,

Кралския път. Веднъж в годината от Испания пристигали галеони, които откарвали плячката в Европа.

Като част от бунтовническата кампания срещу конквистадорите, Манко Капак изпратил хора, които да спрат потока от злато, сребро и скъпоценни камъни. Макар че не притежавали ненаситната алчност на испанците към благородните метали, инките смятали, че златото е Потта на Слънцето, главното божество в религията им, а среброто — Сълзите на Луната. Планът на Манко Капак бил войните му да нападнат кервана в най-гъстата част на джунглата, докато прекосява провлака, и да вземат колкото е възможно повече скъпоценности. Щом бъдело отнето от испанците, съкровището щяло да бъде скрито до времето, когато конквистадорите бъдат изгонени от Перу и империята на инките бъде възстановена.

С помощта на симароните, избягали роби, живеещи на малки племена в джунглата, войните на Манко Капак създали няколко тайни селища в Панама и почнали да се подготвят за нападенията. Като използвали информацията, събрана от избягалите роби, инките разучили маршрутите и графика и започнали атаките. Първите нападения били маломасщабни и предпазливи и не донесли голяма плячка, но научили бунтовниците на много неща за оръжията и тактиката на испанците. Те започнали да нанасят бързи удари и да се оттеглят с каквото можели да носят в укрепленията си, далеч от местата, където испанците можели да ги преследват. Скоро инките атакували и по-големите кервани, с по триста и повече мулета, натоварени със злато от наскоро разработените мини в Потоси и Хуанкавелика.

В Перу въстанието на Манко Капак срещу Писаро завършило с убийството му. Синът му Сайри Тупак станал владетел, а инките в Панама продължили да нападат керваните със скъпоценности. През 1561 година Сайри бил отровен, но атаките не спрели. Изолирани в панамската джунгла, войните не знаели, че някога могъщата им империя се разпада. Те се смесили с избягалите роби и създали нови поколения бунтовници, които да продължат да нападат керваните. През 1572 година последното въстание на инките в Перу, оглавено от друг от синовете на Манко Капак, Тупак Амару, завършило с обезглавяването му в Куско. Последвало двувековно колониално владичество на испанците, които не престанали да пренасят през

Панама богатствата на Новия свят към Стария. През цялото това време потомците на първата група воители на Манко продължили да ограбват керваните.

Докато за атаките на пирати като Хенри Морган и Франсис Дрейк срещу испанските крепости Номбрес де Диос и Панама Сити е известно повече, с тайните си нападения отдавна изолираните от родните си земи инки натрупали несметни богатства, за каквито не могъл да мечтае и най-кръвожадният корсар. По Кралския път било пренесено сребро на стойност един милиард долара само от една мина в Боливия и почти всеки товар в провлака бил нападан от бунтовниците. От керваните били откънати неизброими тонове сребро и злато и милиони карати колумбийски изумруди — всичко това скрито някъде в панамската джунгла.

Подобно на останалите, тръгнали по пътя на легендата, Гари Барбър смяташе, че съкровището, откраднато веднъж от испанците и втори път от инките, е на стойност стотици милиони, дори милиарди долари по днешния курс.

Разбира се, проблемът беше там, че за атаките не съществуваше реално доказателство. Записките в дневниците от онова време бяха оскъдни и разказите бяха от втора, често от трета ръка. Повечето учени отхвърляха идеята, че в панамската джунгла в продължение на двеста години са живели инки. Смятаха, че разказите са истории за прикритие, измислени от конквистадори, които ограбвали собствените си кервани, за да не предадат плячката на испанската корона. Тъй като от инките не бяха намерени никакви следи, нито пък от приказното съкровище, учените мислеха, че легендата е била разпространена от едно-единствено документирано нападение на избягали роби. А после историята е била разкрасена, за да се прикрият системните грабежи на испанците на собствените им кралски кервани.

Но докато гледаше останките от древния бент, някога блокирал притока на Рио Туйра, Мърсър осъзна, че в легендата може би има зрънце истина. Доколкото знаеше, никоя древна цивилизация в Панама не бе строила такива сложни каменни структури. Главното местно племе куна било оставено на мира от испанците, защото било слаборазвито и не притежавало нищо ценно за ограбване. Плочите, които Гари бе разчистил, бяха от дялан камък и сигурно тежаха по един-два тона. Това не беше нещо, което да могат да направят куна, а и

липсваха типичните кастилски орнаменти, което означаваше, че едва ли са дело на испанците. Мърсър не бе виждал руините на Мачу Пикчу и не можеше да е сигурен дали бентът е направен от същите майстори строители, но нямаше да се изненада, ако е така.

След бързеите имаше останки от основите на бента. Лодкарят намали скоростта на мотора и насочи лодката още по-навътре в джунглата, срещу течението на Реката на руините. Части от бреговете бяха наскоро разкопани и се виждаха кални дупки, които можеше да са дело само на Гари, докато е търсел съкровището. След десетина минути моторът спря да работи.

Хората в лодката очакваха да чуят шумните звуци на джунглата — птиците, насекомите и маймуните, но останаха стъписани от оглушителната тишина. Не се чуваше нищо освен плисъка на водата. Водачите се спогледаха обезпокоено.

Високо в небето прелетя лешояд.

Панамците казаха нещо на собственика на лодката и грабнаха карабините си.

— Какво казват? — попита Мърсър.

Мария не му обърна внимание и се включи в разговора. Гласът ѝ се извиси във вик, който сложи край на спора. Тя се обърна към Мърсър.

— Иска да се върнем и да извикаме полицията. Мисли, че Гари и групата му са били нападнати от бунтовници.

— Кажи му да продължи напред — настоя Мърсър.

— Казах му. Намираме се само на километър от лагера на Гари.

Заплуваха нагоре под увисналите клони на дърветата. Тримата въоръжени мъже нервно оглеждаха джунглата. Нищо не помръдваше, с изключение на вълните, които се плискаха в бреговете.

Миризмата стигна до тях, преди да видят лагера. Мърсър я позна инстинктивно, сякаш сетивата му имаха генетично заложено знание за мириса на човешката смърт. Но пък от друга страна, той бе долавял миризмата на смъртта твърде много пъти, за да я забрави. Приличаше на смрадта на разложено месо, но много по-неприятна.

Лагерът на Гари се намираше на равна поляна досами водата. Имаше десетина палатки за персонала и една по-голяма, вероятно използвана за щаб. Трупите бяха пръснати из целия бивак. Някои лежаха на брега, сякаш бяха умрели, докато вадят вода, други бяха

паднали на входовете на палатките. Останалите сигурно бяха вътре, защото около входовете се бяха събрали лешояди. Перушината им беше изцапана с кръв и вътрешности. Мърсър преброи петнайсет души — мъже, жени и няколко деца. Всички имаха огнестрелни рани.

Лодкарят отново заговори. Мърсър отмести поглед от касапницата и се вторачи в уплашения човек. Панамецът млъкна, преглътна и отклони очи — не можа да устои на изпитателния му поглед.

— Кажи му да се приближи до брега — без да се обръща, рече Мърсър.

Не се наложи Мария да превежда. Лодката се насочи към лагера. Мърсър взе въжето, скочи на брега и го завърза за един кол, забит дълбоко в тинята. Посочи водача на пазачите и му направи знак да го последва и да прати другите двама да обиколят поляната. Мария и лодкарят останаха в лодката. Четиримата мъже влязоха в бивака. Движенията им стреснаха лешоядите, които закрещяха възмутено и литнаха. Мърсър завърза кърпата си през устата и носа си.

Понякога мразеше да се оказва прав. Докато вървеше към голямата палатка, увереността, което го бе водила по света, го напускаше с всяка крачка. Страховете, които изпитваше, откакто го бяха нападнали в Париж, се бяха оправдали. Това не беше случайна атака на наркотрафиканти или бунтовници. Моментът беше подбран. Ако се съдеше по пораженията, нанесени от птиците, членовете на експедицията бяха избити най-малко един ден, преди да купи дневника на Лепине, точно след последния разговор между Гари и съпругата му, когато Гари бе казал, че иска Мърсър да види нещо. Гари беше по-близо до важно откритие, отколкото бе предполагал, и тази информация му бе струвала живота.

Мърсър влезе в голямата палатка и видя трупа на Гари. Облечен в къси панталони, ботуши и мръсна тениска, приятелят му лежеше прострян на брезентовия под. Дупката от куршум беше като грозно трето око в челото му. Въпреки ужасната рана загорялото му от слънцето лице беше спокойно, сякаш по-скоро беше озадачен от смъртта си, отколкото да се е опитал да се съпротивлява. Трупът му не беше в толкова лошо състояние като на другите — бе пощаден от лешоядите. Мърсър мислеше, че е подготвен за подобна сцена, но

ръцете му се разтрепериха, когато се наведе да затвори очите на приятеля си.

Измина много време, докато болката намаля достатъчно, за да е в състояние да говори.

Голямата палатка беше претърсена. Съдържанието на сандъците и кашоните бе пръснато по пода, компютърът беше строшен и леглото на Гари бе преобърнато, а завивките махнати. Много от техническите средства, ценни за сражаващи се бунтовници, бяха или разбити, или изоставени — предавателят, дрехите, мобилният генератор и касите с консервирана храна. Това доказваше, че атаката не е дело на колумбийски партизани. Мърсър не знаеше какво са търсили убийците, затова нямаше представа дали са го намерили, но подозираше, че основната им цел е била премахването на Гари като главен съперник. Претърсването беше номер, за да отклонят властите от вярната следа.

Излезе на безпощадната слънчева светлина и се приближи до лодката. Забеляза, че нападателите са застреляли и кучетата в лагера, две кози и пет-шест кокошки. Както при мъртвите хора, и по тях имаше учудващо малко кръв от огнестрелните рани. Мария се бе обърнала с гръб към лагера и гледаше бавно движещата се река.

— Съжалявам — каза той и сложи ръка на рамото ѝ. Двамата стояха неподвижно няколко секунди, после Мърсър усети, че тялото ѝ се разтърси от ридания. — Ако това може донякъде да те утеши, поне не се е мъчил.

Тя се обърна към него и Мърсър я прегърна.

— Това не ме утешава — промълви Мария.

Към тях се приближи Рубен, водачът на охраната. Махна с ръка, обхващайки лагера, и поклати глава. Бе претърсил района и не бе намерил жив човек, нито следа от нападателите. Точно както бе предположил Мърсър.

— Guardia Nacional? — попита Рубен. Имаше предвид дали трябва да съобщят на националната полиция.

— Si. — Мърсър кимна и повдигна брадичката на Мария, за да види лицето ѝ. Гримът ѝ се бе размазал малко, но очите ѝ бяха ясни и безизразни. — Ще остана тук, докато Рубен се свърже с полицията. Мисля, че ти трябва да се върнеш в Панама Сити. Частният самолет още е в Ел Реал. Кажи на пилота да те закара вкъщи. Съгласна ли си?

— Добре. Ще... се погрижиш ли за Гари?

— Вероятно ще искат да го погребат утре в Ел Реал или може да уредя да го закарат със самолет в столицата.

Тя погледна към лагера.

— Не. Той обичаше джунглата. Трябва да бъде погребан тук.

— Тогава кажи на пилота утре сутринта да те върне за церемонията.

Мария се поколеба.

— Ние с теб ще отидем на църква в Панама Сити да се помолим за Гари, след като си свършиш работата тук.

Мърсър се изненада, че тя не иска да присъства на погребението на съпруга си, но не каза нищо. Взаимоотношенията им не бяха негова работа.

Рубен остана с Мърсър и изпрати двамата си другари с Мария в Ел Реал. Мърсър трябваше да плати още сто долара, за да продължи да ползва услугите им. Не мислеше, че убийците на Гари ще се върнат, но в Дариен действаха наркотрафиканти и партизани и той не искаше да е без въоръжена охрана.

Езиковата бариера бе преодоляна. Панамецът, изглежда, разбра желанието на Мърсър да тъгува мълчаливо за приятеля си и сам да разследва какво се е случило и го следваше на почетно разстояние. Почти шест часа оглеждаха района около лагера, взеха и едно очукано кану от фибростъкло, за да претърсят и бента. Строежът беше изумителен, но не разкри на Мърсър нищо за създателите си, нито какво е било истинското му предназначение.

Мърсър престана да разсъждава за древната загадка и се съсредоточи върху убийствата. Освен очевидната причина, че иманяри, по всяка вероятност подкрепяни от неизвестния китайски бизнесмен, бяха застреляли седемнайсет души, за да направят така, че атаката им да прилича на дело на колумбийски бунтовници, имаше друга, по-голяма мистерия, надхвърляща очевидните доказателства. Имаше твърде много необясними и странни неща, които не се вместили във внимателно нагласената сцена. Спокойното изражение на Гари и липсата на кръв бяха най-очевидните доказателства, и колкото повече неща виждаше Мърсър, толкова повече аномалии откриваше.

Макар че убийците бяха отделили време да застрелят домашните животни, по-нататъшното разследване разкри, че някои от раните не са

били фатални, а няколко кокошки не бяха застреляни, но въпреки това бяха мъртви като покосените от стрелбата с автоматично оръжие. Мърсър намери и няколко умрели маймуни и птици в храстите край лагера. Още по-озадачаващ беше фактът, че труповете им почти не се бяха разложили. Нямаше насекоми, които да се хранят с плътта им. Джунглата беше мъртва. Едва когато влезе в палатката, използвана за кухня, и видя безжизнените хлебарки, Мърсър проумя всичко — обрулените от вятъра дървета, тишината и спокойното посрещане на смъртта, изписано на лицата на повечето жертви.

Нямаше съмнение, че сцената е нагласена. Странното беше онова, което убийците бяха прикрили.

— Господи. — Мърсър погледна нагоре срещу течението, там където реката извираше от скритото във вулкана езеро. — Тези хора не са били убити от огнестрелно оръжие.

Когато чуха приближаващите се лодки, Мърсър и Рубен пиеха топла кока-кола. Бръмченето на моторите отекваше в тясната долина. Миг по-късно се появиха три лодки. Едната беше онази, която ги бе докарала, но собственикът ѝ не се беше върнал. Караше я един от хората на Рубен. В другата имаше няколко полицаи в мокри от пот униформи, а третата, най-голямата, вероятно щеше да пренесе мъртъвците в Ел Реал. Едва когато лодките се приближиха до лагера, Мърсър видя, че единият представител на властите е с американска военна камуфлажна униформа. Чак после осъзна, че е жена. Кестенявите ѝ коси бяха прибрани под черна барета, но женствената ѝ красота и извивките на гърдите ѝ изпъкваха ясно.

Рубен им помогна да завържат лодките и всички скочиха на брега. Местните ченгета не криеха отвращението си от миризмата в лагера, жестикулираха прекомерно и мърмореха. Водачът им, възпълничък мъж с увиснали мустаци, заговори на Рубен, без да обръща внимание на карабината му. Мърсър разбра малко думи — *muerto*, *guerillero*, Колумбия и името на Гари, споменато няколко пъти.

— Имате ли нещо против, ако ви попитам кой сте вие, по дяволите, и какво правите тук? — Въпросът бе зададен с мелодичен южняшки акцент и макар че бе груб, прозвуча по-скоро добронамерено, отколкото обвинително.

Мърсър отмести поглед от Рубен, който разказваше какво са намерили, и погледна жената от американската армия, придружаваща

панамските военни. Бе свалила баретата си и косите ѝ падаха до брадичката и закриваха отчасти малките ѝ уши. Той предположи, че е на трийсет и няколко, защото бръчиците в ъгълчетата на очите ѝ изчезнаха, когато престана да ги присвива срещу залязващото слънце. Веднага забеляза, че ирисите ѝ имат различен цвят. Единият беше сив, няколко оттенъка по-светъл от неговите очи, а другият — по-син. Асиметрията я правеше поразителна, макар че той вече я намираше за привлекателна. Загорелите ѝ от слънцето високи скули и носът ѝ бяха осяяни с лунички. Шията ѝ беше дълга и изящна и макар без червило, устните ѝ бяха червени и сочни.

Тя стоеше спокойно и уверено и това говореше, че не за пръв път вижда подобно кръвопролитие. Мърсър се смути за миг, но после протегна ръка.

— Мърсър. Казвам се Филип Мърсър.

— Капитан Лорън Ваник. — Тя стисна ръката му здраво, без да откъсва очи от него. Миглите ѝ бяха дълги.

— Водачът на тази експедиция беше мой приятел. Преди известно време ме покани тук. Пристигнах по обед със съпругата му и... Ами, това е.

— И сте изпратили хората на Рубен да извикат полицията?

— Да. — Странно беше, че военен офицер познава един наемник. — А вие откъде познавате Рубен?

Усмивката ѝ разкри малко разстояние между предните два зъба.

— Аз съм координатор между панамските сили за борба с наркотрафика и американското Южно командване. Мрежата на Рубен е добър източник на информация за нас. Бях в Ла Палма, когато чух за убийствата, и дойдох в Ел Реал да видя трупове с очите си. Разбрах, че господин Барбър е бил търсач на съкровища. И вие ли се занимавате с това?

— Не. Аз съм минен инженер. Учихме заедно в колежа.

Капитан Ваник престана да слуша. Тя наблюдаваше панамците, които обикаляха лагера.

— Извинете — каза Ваник на Мърсър и тръгна към шефа на полицаите. Кобурът с пистолета „Берета“ на хълбока ѝ подскачаше с всяка крачка.

Неколцина полицаи безцеремонно хвърляха трупове в голямата лодка и капитан Ваник започна да спори с водача на групата. След

малко тя се обърна и се отдалечи от ченгето. Беше намръщена.

— Какво има? — попита Мърсър.

— Проклети тъпаци. Опасявах се, че ще стане така. Щеше ми се да бях имала време, за да доведа екип от криминалисти от Панама Сити.

— Защо?

— El colonel Санчес — подигравателно отговори Ваник. — Само от един бегъл оглед е решил, че това е неуспешен опит за отвличане, извършен от колумбийски бунтовници, които вече са се измъкнали през границата.

Полковник Санчес, изглежда, беше повече от доволен, че престъплението е извършено от отдавна изчезнали партизани и че може да разчисти мястото, да напише доклада си и да се върне в уютния си кабинет.

— Това ли е всичко?

— Това е всичко — повтори Ваник. — Тоя мързеливец е убеден, че е разкрил поредното престъпление. За четири месеца в Дариен са извършени пет партизански атаки и всеки път историята е една и съща. Обикновено той дори не ходи да прави оглед на местопрестъплението, но този път е убит американец.

Мърсър не правеше прибързани оценки за хората, но остана с убеждението, че капитан Ваник проявява загриженост, излизаща далеч извън границите на пълномощията ѝ. Това пролича в гнева ѝ към некадърността на полицаите. Санчес едва ли щеше да предприеме нещо за подозренията на Мърсър, но със сигурност щеше да разследва случая.

— Той наистина греши. Искате ли да ви разкажа какво всъщност се е случило тук?

Лорън Ваник го погледна изпитателно.

— Какво знаете?

Мърсър я отведе настрана от другите.

— Тези хора не са били убити от колумбийски бунтовници. Не са умрели от огнестрелни рани. — Мърсър пое дълбоко дъх, докато подреждаше доказателствата, които го бяха накарали да стигне до този странен, но неизбежен извод. — Били са убити от невидима вълна от въглероден двуокис, минала през долината от вулканичното езеро по-

нагоре срещу течението на реката. Раните от огнестрелно оръжие са нанесени след смъртта им, за да прилича, на нападение.

— Какви ги говорите? — попита тя с мелодичния си алтов глас.

— Веднага щом пристигнахме тук, забелязах, че нещо не е наред. В джунглата не се чуваха звуци — нито птици, нито маймуни. Подобен район би трябвало да е шумен като зоологическа градина по време на хранене. Освен това видях, че листата на много дървета откъм реката са обрулени, сякаш е минала буря.

— И аз забелязах тези неща, но не им обърнах внимание.

— Аз също, но после огледах тук-там. Някои от мъртвите кокошки не са умрели от огнестрелни рани. Нападателят са убили козите и кучетата, но само са стреляли напосоки в кокошарника, защото са предположили, че никой няма да го разгледа по-отблизо. Трупове на животните, които видях в джунглата, нямат рани, няма никаква видима причина за смъртта им. И още не са се разложили. Няма и насекоми, които да разяждат плътта им. После огледах палатката, използвана за кухня. Всички мъртви хлебарки са се обърнали по гръб.

— Какво означава това?

— Хлебарките дишат през тръбички в корема. Когато са отровени, се обръщат по гръб в усилие да поемат повече въздух. Знам го от един специалист по унищожаване на вредители, който ми очисти къщата от хлебарки. Единственото, което може да е убило хлебарките, птиците, маймуните и хората на Гари по едно и също време, е някакъв отровен газ. Следите ли мисълта ми дотук?

— Да. Разбирам.

— Ако е било атака на бунтовници с минохвъргачки или газови гранати, хората в лагера щяха да изпаднат в паника и да се опитат да избягат в джунглата. Но всички са паднали мъртви там, където са били. Никой не е побягнал, нито се е паникьосал. Просто са умрели, когато въглеродният двуокис е изпълнил долината.

— Откъде знаете, че е бил въглероден двуокис?

— Този газ е безцветен, няма мирис, по-тежък е от въздуха и може да изтече от източник в природата. Минал е през лагера като вятър, който никой не е помислил за опасен, докато не са започнали да умират. И преди са се случвали подобни неща. През август 1986 година в Камерун, Африка, една нощ изригва вулканичното езеро Ниос

и изхвърля хиляди тонове въглероден двуокис, който убива почти хиляда и седемстотин души. Газът се издига от магмена пещера под езерото вероятно в резултат на леко земетресение. Като газирана вода в кутия, отворена след разклащане, въглеродният двуокис изскача във фонтан, висок седемдесет и пет метра. Селяните са живели в долина под езерото. Тежкия газ се излива там и задушават всичко живо.

Лорън Ваник слушаше съсредоточено.

— Не бях чувала за това.

— Малцина го знаят. В света има само едно-две такива езера, ако не греша за случилото се тук.

— Не твърдя, че ви вярвам, но вулканичният газ не може да обясни раните от огнестрелно оръжие. И защо мислите, че не са били колумбийци?

— Това е най-странното. — Мърсър й разказа, че Гари е вярвал в съществуването на Два пъти откраднатото съкровище и е мислил, че е заровено някъде тук. После й обясни как е бил въввлечен в тази история, когато е отишъл на търг в Париж, добави как крадците са се опитали да избягат с дневника на Лепине и че това е била единствената вещ, която не е била купена от неизвестния китайски бизнесмен с връзки в Панама.

— Смятате, че някакъв китаец, който търси съкровището, е застрелял толкова хора за развлечение?

— Мисля, че е дошъл тук, за да открадне труда на Гари, като убие него и хората му, но когато е пристигнал, е видял, че всички вече са мъртви. Сигурно е знаел, че съпругата на Гари ще заподозре нещо и че труповете ще бъдат намерени. Не е можел да си позволи подобна загадъчна смърт да бъде разследвана. Учени от целия свят са щели да дойдат тук и да изследват езерото, за да проверят дали е имало изригване на въглероден двуокис.

— Стрелял е в труповете — прекъсна го Лорън Ваник — и е направил така, че да прилича на атака на бунтовници, защото е знаел, че местните полицаи няма да прекарат тук повече от един ден. И е решил после да се върне и да продължи започнатото от господин Барбър.

Мърсър остана доволен, че тя интуитивно е стигнала до същия извод като него.

— И аз мисля така.

Лорън Ваник погледна Санчес, който пушеше тънка пура и говореше с един от хората си.

— Той няма да ни повярва дори ако му представим доказателство.

— Затова казах на вас, а не на него.

— Усещам, че имате някакво предложение. Какво е?

— Искам утре да огледам езерото и да взема проби. Ако съдържанието на въглероден двуокис е високо, мога за дванайсет часа да докарам екип от Съединените щати. Познавам няколко геолози, с които изследвахме езерото Ниос. За съжаление не говоря испански, а бих желал Рубен и момчетата му да ми помагат. Нуждая се от преводач. Ще бъде само за ден-два.

Ваник подозрително присви очи.

— Надявате се, че присъствието на научен екип ще попречи на онзи китаец да се върне, докато намерите съкровището.

— Съкровището не ме интересува — заяви Мърсър. — Дори не мисля, че съществува, по дяволите. Искам само негодника, който едва не ме уби в Париж и който е убил приятеля ми.

ЛАГЕРЪТ НА ГАРИ БАРБЪР КРАЙ РЕКАТА НА РУИНИТЕ

Полковник Санчес и подчинените му стояха в лагера трийсет и осем минути, докато и последният труп не бе натоварен на голямата лодка, а след това се приготвиха да тръгнат за Ел Реал, за да не ги свари нощта на път. Полковникът се опита да заповяда на капитан Ваник да се върне с тях, но Мърсър остана с убеждението, че никой освен прекия ѝ началник не може да я командва. Тя бе взела решение да остане и беше непреклонна. След като не можа да я разубеди, полковникът се качи на лодката, предупреди Ваник за опасността от бунтовници и добави, че не иска да се върне сутринта и да прибере още трупове на северноамериканци. Ваник му отдаде подигравателно чест и тихо го наруга, Рубен също подхвърли нещо. После останаха сами — Мърсър, капитанът от американската армия Лорън Ваник и трима панамски наемници.

До залез-слънце оставаше час и светлината вече беше отслабнала, червеникава и помръкнала. Те бързо направиха по-малък лагер нагоре по реката, като използваша останки от бивака на Гари. Вятърът бе отнесъл миризмата на кръв, но никой не искаше да е близо до мястото, където бяха лежали труповете. Ордите насекоми вече се бяха върнали и кръжаха около тях, но те дори им се радваха, защото веселото им бръмчене разпръскваше суеверния страх, обзел всички.

— Сигурен ли сте, че не ни грози опасност от друга вълна отровен газ? — попита Лорън, докато Мърсър затопляше консервите със спагети, които бе взел от лагерната кухня. Той взе една и седна до нея.

— Нивото на въглеродния двуокис трябва да стигне до критична точка, за да изригне. Газът може никога повече да не достигне тази точка, а дори да стане така, ще са необходими месеци, дори години.

— Значи сме в безопасност? — Ваник опита с наслада топлата храна.

Мърсър реши, че е прекарала част от военната си кариера там, където подобно ядене е лукс, вероятно на Балканите.

— Що се отнася до въглеродния двуокис, да, и мисля, че стрелците ще се върнат най-рано след един-два дни. Ще изчакат, докато местните власти престанат да се интересуват от тях.

Ваник го погледна изпитателно.

— Изглежда, разбирате от тактика.

— Вие не бихте ли постъпили така? — невинно попита той.

— Разбира се, но повечето цивилни не разсъждават по този начин. Те биха се върнали веднага в Панама Сити, откъдето да се качат на самолет за Маями.

В думите ѝ прозвуча покана към Мърсър да обясни мотивите си. Той тъкмо се готвеше да ѝ разкаже откъде познава тактиката на терористите, когато в джунглата, където Рубен събираше дърва за огъня, отекна изстрел.

Реакцията на Лорън Ваник беше точна и бърза. Тя ритна огъня и разпръсна дървата, за да вдигне димна завеса, после се претърколи и извади пистолета си. Дръпна предпазителя, хвана оръжието с две ръце и огледа джунглата. За времето, през което капитан Ваник направи всичко това, Мърсър успя само да се хвърли на земята. Двамата панамци останаха да седят край огъня, но извадиха оръжието си, когато се разнесе трясък на счупени клони, последван от пронизителен писък.

След двайсетина секунди Рубен извика от гората и Лорън свали предпазителя на беретата.

— Какво става? — прошепна Мърсър.

Преди Ваник да отговори, на поляната се появи Рубен — държеше някакво момче за тениската. Карабината бе праметната на рамото му. Той заговори бързо на испански и Лорън се засмя.

— Каза, че намерил хлапето в лагера на приятеля ви. Търсело храна. Стрелял над главата му и момчето се опитало да се зарови в пясъка.

Хлапето беше десетинагодишно, слабо и изтощено, с големи черни очи, широко отворени от страх като на затворено в клетка животно. Косата му беше дълга като на момиче, черна и мръсна. Миглите му също бяха дълги, а лицето — нежно и красиво. Щом

забеляза консервата със спагети до Мърсър, момчето сякаш престана да обръща внимание на всичко друго.

Лорън прибра пистолета си в кобура и клекна. Рубен довлече хлапето по-близо, пусна го и заобиколи огъня, за да седне при хората си. Ваник заговори на мелодичен испански. Южняшкият ѝ акцент изразяваше загрижеността на майка, успокояваща детето си. Промяната от бойна готовност в нежност беше забележителна. Мърсър отново се запита дали е участвала в мироопазващите сили — работа, която изискваше ожесточеност и същевременно чувствителност. Но от друга страна, макар да не носеше венчален пръстен, Ваник може би имаше дете.

— Аз знам английски — каза момчето. — Казвам се Мигел.

— Аз съм Лорън. — Тя се ръкува с хлапето. — А това е... Извинете, забравих малкото ви име.

— Филип, но всички ме наричат Мърсър. — Той също клекна и стисна ръката на хлапето. — Какво правиш тук?

— Мама и татко работеха за господин Гари. Заспаха преди два дни и не можах да ги събудя.

Мърсър му даде спагетите си и лъжица.

— А ти къде беше, когато заспаха?

— Играех горе на хълма — отговори Мигел с пълна уста и посочи. — Чух силен вятър в джунглата и когато слязох, всички бяха заспали. И после... на другия ден...

Очите му помръкнаха.

— Знаем какво е станало — каза Лорън. — Дошли са някакви хора, нали?

Момчето кимна и забрави за храната.

— Лоши неща ли направиха? — попита тя и Мигел отново кимна. — Колко бяха?

Хлапето вдигна четири изцапани пръста.

— Постъпил си умно и смело, като си се скрил в джунглата, когато са дошли, Мигел. — Ваник интуитивно разбра, че Мигел има чувството, че е предал родителите си, като не е предотвратил оскверняването на трупове им. — Майка ти и баща ти щяха да ти кажат да стоиш далеч от лошите хора.

— Искан да изляза, но видях оръжия. Не трябва да се приближавам до оръжия. — Погледът му се стрелна към пистолета ѝ,

който се подаваше от кобура. — Ти си войник и можеш да носиш оръжие. И ти ли си войник?

— Не — отговори Мърсър. — Аз съм приятел на господин Гари. Момчето се оживи и гласът му стана весел.

— Много харесвах господин Гари. Беше забавен. А ти можеш ли да правиш смешки?

Мърсър не знаеше какво да отговори. Чувстваше се неловко в присъствието на детето. Как можеш да забавляваш момче, което съвсем наскоро е загубило родителите си и отчаяно се нуждае от окуражаване, че не всички възрастни са убийци, които стрелят по трупове?

— Не съм — каза Мърсър и извади носната си кърпа. — Но мога да правя шоколад от заешко акано.

— Не можеш — засмя се Мигел.

Десертното блокче „Сникърс“ почти се бе разтопило от горещината. Мърсър го бе намерил в лагера. Сега го скри в шепата си и нагласи кърпата между пръстите си така, че краищата ѝ да приличат на дълги увиснали уши. Размърда средния си пръст и кърпата заприлича на заек, който души въздуха. На умореното лице на Мигел се изписа учудване. Мърсър духна и пусна десерта да падне в другата му шепка. Мигел изпищя от удоволствие.

— Нали ти казах — рече Мърсър и му даде сникърса.

Детето погали заека, после разкъса опаковката на десерта.

— Можеш ли да го направиш пак?

— Е, заекът първо трябва да се нахрани.

— Ще отида да му събера листа. Искам още един шоколад.

— Не бързай толкова. — Лорън го хвана за ръката, преди да хукне към джунглата. — Мисля, че трябва да стоиш при нас.

Топлата храна и контактът с хора постигнаха желаното въздействие върху Мигел само за петнайсет минути. Инстинктите го влечаха повече към Мърсър, отколкото към Лорън, защото се нуждаеше от закрила, каквато според него можеше да му предложи само мъж. Той се сви до Мърсър и сложи глава на протегнатия му крак. Лорън погали Мигел по бузата и го зави с едно одеяло, взето от разрушения лагер. Мърсър сложи заека от кърпа в малката ръка на момчето и Мигел го прегърна като плюшена играчка и заспа.

— Мисля, че си спечели приятел — каза Лорън и седна от другата страна на Мърсър. — Имаш ли деца?

Мърсър протегна ръка към чантата си, като внимаваше да не събуди Мигел, и извади бутилка бренди.

— Нямам дори племенници.

— Но умееш да предразполагаш децата.

Той се изненада. Чувстваше се неловко около деца. За него отговорността да отгледаш и възпитаеш дете беше невъобразима. Страхуваше се, че ако каже или направи нещо погрешно дори случайно, ще нанесе непоправима вреда. Съзнаваше, че тази мисъл е нелогична, но въпреки това отбягваше децата, когато беше възможно. Чувал бе, че децата усещат такива неща, затова се учуди на бързото привързване на Мигел.

Но може би между двамата имаше някаква връзка.

Джунглата бе потъмняла и зеленината на храстите се бе сляла с непрогледния мрак, по-черен и от осеяното със звезди небе. В далечината изкряска птица. Единствените други звуци бяха ромоленето на реката и шумоленето на вятъра. Различаваше ли се тази нощ от онази преди много години? Хиляди километри разделяха двата континента, но джунглата и звуците си приличаха. Мърсър беше на същите години като Мигел, когато гледаше как избиват хората, които обичаше.

Понечи да отпие голяма глътка от бутилката, когато спомените го завладяха, но се въздържа.

Тласкан от жажда за приключения, която след години щеше да зарази и сина му, през шейсетте години на XX век Дейвид Мърсър бе отишъл в Централна Африка, за да предложи знанията си по геология и минно дело на различни компании. За няколко години си бе създал солидна репутация на компетентен специалист и бе започнал да си проправя път през тромавата и често корумпирана бюрокрация, формираща се след извоюването на независимост.

В Конго Дейвид се запозна с бъдещата си съпруга Шевон, неопитна манекенка, която бе дошла в Африка от Брюксел. Тя не държеше много на професията си и бе пристигнала в Африка с безплатен билет, за да се отдаде на истинската си страст — защитата на животните. Ожениха се две седмици след случайната си среща по време на едно от редките пътувания на Дейвид до Леополдвил.

Единственото им дете Филип, кръстено на отдавна починалия баща на Шевон, се роди в миньорски лагер в провинция Катанга две години по-късно.

Скитническият живот се отразяваше добре на малкия Филип. Той научи занаята от баща си и усвои възгледите за света на природата от майка си. Въпреки етническите конфликти, които от време на време обхващаха района, семейството намери щастие сред приятели — племената бели, хуту и тутси.

Докато търсеха златоносен пясък в планините край Гома, Заир, където в езерото Киву се вливаха десетки потоци, избухна поредният изблик на насилие. Филип беше дванайсетгодишен. Също като в множество други случаи, причината за размириците се коренеше някъде далеч в миналото, когато племето тутси бе навлязло в пасищата, владение на мнозинството хуту, и раздорът бе подклаждан от некадърното колониално управление. Както бе правил и преди, Дейвид изпрати съпругата и сина си в една белгийска плантация, собственост на приятелска съпружеска двойка. Мъжът, Жерар Бонвил, живееше отдавна в Африка и всички в областта го уважаваха. Той имаше частна писта и „С-47“ зад голямата каменна къща, в която живееше със съпругата и шестте си деца. Цяла седмица Филип и майка му нетърпеливо чакаха, а Дейвид работеше, за да организира защитата на изолирани села от размахващите мачете тълпи. А после до банановата плантация стигна слухът, че Дейвид е ранен.

Шевон знаеше, че синът ѝ е в безопасност, но че ако не предприеме нещо, съпругът ѝ ще умре от раните си или от инфекция, затова взе фермерския пикап на Бонвил и отиде да го прибере. Мърсър много добре си спомняше думите на майка си, когато тя заминаваше. Светлината на зората вече проникваше в стаята, където той спеше заедно с четирите момчета.

— Спомняш ли си, когато беше на шест години и отиде да плуваш в река Касай и течението те повлече към бързеите зад лагера ни? — попита го тя и още сънен, Филип кимна. — И аз скочих да те хвана, защото никой от туземците не можеше да плува, дори бавачката, която те обича колкото те обичам и аз?

Бавачката на Филип беше жена от племето тутси, казваше се Жума и живееше с тях, откакто се бе родил. От баща си Филип се бе

научил да обича земята, от майка си — да обича животните, но вечно засмяната кръглолика Жума го научи да обича хората.

— Сега трябва да направя същото за баща ти — продължи Шевон. — Никой не иска да отиде и да го доведе тук. Ще се върна скоро. Господин и госпожа Бонвил ще се грижат за теб, докато ме няма. Да ги слушаш, ако решат да се върнат в столицата. Разбра ли ме, Филип?

— Да, мамо. — Мисълта, че тя заминава, беше по-ужасяваща от раняването на баща му. Но той знаеше, че тя трябва да го направи. — Ще ги слушам.

Шевон го прегърна силно и Филип имаше чувството, че ще му счупи ребрата. Сълзите им смесиха по лицето му.

Следващия ден Филип стоя на балкона на втория етаж, който гледаше към вълнообразната ливада и неравния черен път за Гома — напрягаше взор във влажния въздух, за да види облаче прахоляк или фарове, което щеше да означава, че родителите му се връщат. Цяла нощ бавачката седя до него и го притиска до топлото си тяло. И двамата не заспаха.

По обяд на другия ден Жерар реши, че е време да измъкне семейството си, защото в джунглата около дългите редици бананови насаждения трещяха пушките на бунтовниците. Освен петимата прислужници в къщата всичките му работници бяха избягали в гората и опитът му подсказваше, че този бунт няма да свърши скоро. Той не бе чувал нищо от Шевон по късовълновото радио в пикапа.

Ивет Бонвил излезе на балкона. Полите и блузите, които обикновено обличаше, бяха сменени с риза и панталон, подходящи за пътуване. Тя беше само няколко години по-голяма от Шевон, но кожата ѝ беше суха и почерняла от тропическото слънце. Постоянното нервно напрежение бе изписало тъмни сенки около очите ѝ. Най-малкото ѝ дете, шестгодишно момиченце с плитки, се държеше за крака ѝ и смучеше палеца си.

— Жума, Жерар приготвя самолета. Другите деца са с него. Трябва да стигнем до летището.

— Да, госпожо — отговори африканката. — Готови сме.

Ивет се обърна и хвана дъщеря си за ръка. В другата си ръка държеше пушката на съпруга си. Мърсър си спомняше, че тогава за пръв път видя в очите ѝ страх.

Той погледна към пътя за последен път и се приготви да тръгне.

Точната последователност на събитията след това бе замъглена в паметта му. Не знаеше дали чу клаксона на фермерския пикап, движещ се по пътя, преди или след силната експлозия, която избухна зад къщата, но знаеше, че викът му вечно ще отеква в главата му. Пикапът се появи и спря. Предното стъкло беше напукано като паяжина. Филип зърна черните коси на майка си и в следващия миг тя изчезна в облак от червеникава мъгла. От джунглата излязоха двама въоръжени мъже. В къщата се разнесе трясък от строшено стъкло и ловджийската пушка на Ивет Бонвил изгърмя като оръдие. На ливадата вляво момчето видя тъмни силуети в бойни униформи и с изцапани с кръв ножове. Втора експлозия блесна на пистата, когато се взривиха резервоарите с гориво на „С-47“. Над покрива на къщата се издигна огнено кълбо.

— Не! — извика госпожа Бонвил.

И после се чу удар, сякаш тояга разби изгнил плод. След това настъпи тишина.

Сега, докато си спомняше всичко това, Мърсър осъзна, че тогава Жума трябва да е била петдесет и пет годишна, а той е тежал поне четирийсет килограма. Тя го вдигна, сякаш беше бебе, и го хвърли от балкона. Филип падна върху рододендроните на госпожа Бонвил. Само миг след това бавачката тупна в храстите до него.

— Мълчи — предупреди го тя и се втренчи в първите редове банани на двайсетина метра от моравата. Щом видя, че никой не се спотайва там, го хвана за ръката и побягнаха.

Без да спира, Филип успя да погледне още веднъж към пикала, спрял пред алеята за коли. До него стояха двама мъже с автомати „АК-47“ и го обсипваха с куршуми. Потокът от гилзи блестеше на слънцето през облачетата пушек, излизащи от дулата на оръжията. Бензинът, който изтичаше от пробития резервоар, се запали. Пламъци обвиха пикапа и принудиха мъжете да отстъпят.

Филип залитна потресен. Бавачката го дръпна за ръката и го зашлеви.

— После ще тъгуваме.

Филип бе прекарал пет лета при семейство Бонвил и познаваше плантацията им отлично. Но въпреки това, докато бягаха, нямаше представа къде се намира. Не можеше да мисли за нищо. Единственото му желание беше да се строполи на земята. Жума продължаваше да го

води, като се ориентираше по стълба черен пушек, издигащ се от самолета на семейство Бонвил.

— Накъде да тръгнем сега, Филип? — попита тя, когато стигнаха до края на банановата плантация. — Трябва да се скрием в джунглата. Кой е най-прекият път?

Пукотът на автомати в далечината утихна.

Момчето не отговори. Сълзите, стичащи се по лицето му, нямаха нищо общо с плесницата.

Жума коленичи, за да го погледне в очите.

— В моето село, когато някое момче навърши определена възраст, се извършва ритуал, за да стане мъж. Моментът, когато се разделя с детството, е радостен за всички. Ти се раздели с детството си, но за нас няма радост. — Гласът ѝ беше сериозен и тържествен. — Когато направят тази първа стъпка към зрелостта, селските момчета приемат и ново бойно име, с което племето ще ги нарича до края на живота им. Днес е време и ти да приемеш бойното си име. В знак на почит към душевната сила на баща ти и смелостта на майка ти, ти вече няма да си Филип. Вече ще се наричаш Мърсър.

Това е името, което ще използваш, когато се върнеш при своя народ. Бойното ти име. Кажи ми, Мърсър, по кой път ще стигнем най-бързо до джунглата?

Без да пророни дума или да се поколебае, той посочи надясно.

Нямаше представа за колко дни стигнаха до селото на Жума, което се намираше на езерото Киву, от страната на Руанда. Намираха храна в джунглата и заобикаляха местата, където се водеха престрелки. Мърсър остана при Жума половин година, а после в селото дойде представител на Червения кръст. Минаха още три седмици, докато потвърдиха самоличността му и се обади на дядо му в Съединените щати да отиде в Кигали, столицата на Руанда, за да вземе внука си, когото не познаваше...

Мърсър погледна спящото момче от Панама. Жарта на гаснещия огън осветяваше лицето му. Дори да не го бе почувствало, хлапето бе усетило, че имат еднакви преживявания. И двамата бяха сираци, бяха принудени да живеят в джунглата и им бе отказано време да тъгуват. Той погали Мигел по косата.

— Какво стана с Жума?

— Какво каза? — стресна се Мърсър.

— Бавачката ти? — попита Лорън. — Какво стана с нея?

Мърсър преглътна. Споменът беше толкова жив в паметта му, че сякаш усещаше мириса на разцъфналите рододендрони. Дори Хари не знаеше подробностите за смъртта на родителите му, а той неволно бе разказал историята на съвсем непознат човек. Лорън го наблюдаваше изпитателно, но Мърсър не се почувства уязвим, както предполагаше. Очакваше, че разказът му ще предизвика съжаление — чувство, което ненавиждаше, но в гласа ѝ прозвуча уважение.

— Няколко пъти се опитвах да я измъкна оттам, но тя не искаше да напусне селото си. Върнах се в Руанда по време на геноцида през деветдесет и четвърта. Но закъснях.

Лорън докосна ръката му.

— Съжалявам.

Подаде бутилката бренди на Лорън, после отпи и той.

— Радвам се, че я познавах.

Странно, но тъгата, която обикновено го обземаше, когато мислеше за онзи ден, не се появи. Вместо нея Мърсър изпита гняв. И нещо по-силно, отколкото само желание да разбере какво се е случило с Гари и останалите и да отмъсти. Искаше да придаде смисъл на загубата на Мигел — нещо, което така и не бе успял да направи за убийството на родителите си и което отдавна обсебваше мислите му.

— Какво ще правим с него? — попита Лорън.

— Все трябва да има роднини в Ел Реал или някъде наблизо. Утре ще го пратим в града с Рубен и хората му и ще продължим с плана си.

— Ами ако няма роднини?

Мърсър нямаше отговор на този въпрос.

Сутринта ги събуди джунглата. Към птиците, завърнали се в долината, се присъединиха и други животни, включително една маймуна, която врецеше срещу изгряващото слънце, сякаш бранеше територията си. От мрака се показва гъстият балдахин от растителност. Багрите се разкриха с изумителна скорост. Черното се превърна в сиво и после в зелено. Появиха се очертания, първо като фантомни сенки, после отделни дървета, клони и листа. С всяка минута джунглата ставаше все по-шумна. Нощните същества се скриха и ранобудните хищници започнаха да ги търсят.

Мърсър сигурно бе заспал много преди Лорън, защото когато се събуди, видя, че тя е сложила около тях мрежа против насекоми и е напълнила с вода плиткия окоп около бивака им, за да не влизат пълзящи гадини. Мърсър лежеше по гръб. Мигел се бе притиснал до него, а Лорън Ваник лежеше от другата му страна, сложила ръка на рамото му. Лицето ѝ бе обърнато към него. Необикновените ѝ очи бяха затворени, но чертите ѝ бяха все така привлекателни. Черните ѝ коси бяха разпилени на пясъка. Тримата бяха спали под едно одеяло. От другата страна на огъня Рубен и хората му пушеха и кашляха.

Лорън се събуди и се усмихна.

— Харесвам мъже, които се събуждат като мечоци след зимен сън.

— Не съм от тях. Винаги се будя готов да посрещна предизвикателствата на новия ден.

— Тогава нощес си се правил на мечок. Мили Боже, ти можеш дори да хъркаш.

— Не хъркам, но дори да е било така, трябва да знаеш, че силното хъркане е признак на мъжественост, и смелост.

— Тогава трябва да се гордееш със себе си. Ако се съди хъркането ти, трябва да си страхотен жребец.

За да прикрие смущението си, че открито флиртува в тези неподходящи обстоятелства, Лорън отметна одеялото, обърна се, преди Мърсър да е видял, че се е изчервила, и отиде в джунглата да се усамоти. Панамците шумно пикаеха в реката.

Мърсър стана и тръгна да намери нещо за закуска в лагера на Гари. Погледът на Лорън и насълзените ѝ очи, след като изслуша разказа му, се бяха запечатали в паметта му. Не беше сигурен какви са чувствата му от това, че е научила най-съкровената му тайна, но изпитваше странно спокойствие.

Донесе няколко консерви с яхния, тенджерата за преваряване на вода, чаши и пълно до половината бурканче нес кафе. Лорън бе махнала мрежата против комари и я бе навила на руло. Огънят гореше весело. Мигел търкаше очи, за да прогони съня, и чистеше косата си от пясъка. Кърпата на Мърсър още беше в ръката му. Момчето веднага го помоли пак да му направи зайче. Вече го бе кръстило Хорхе, на името на някакъв герой от анимационен филм.

Докато Мърсър затопляше яхнията, Лорън заведе момчето до реката, съблече го и му нареди да се изкъпе. Мигел се дърпаше, но накрая се съгласи, когато Мърсър го погледна строго. Лорън и хлапето бърбеха непринудено, докато детето се къпеше в топлата вода.

Когато се върнаха при огъня, Мърсър вече бе приготвил кафето и закуската. Лорън бе намръщена.

— Имаме проблем. Мигел няма роднини наблизо. Родителите му са живеели в Панама Сити, когато приятелят ти Гари ги е наел на работа. Момчето каза, че има само един чичо, който преди години се преместил в Маями.

— Няма си никого?

— Така изглежда.

— По дяволите. — Панама беше католическа страна, известна с многобройните си семейства, и Мърсър не очакваше, че Мигел е сам на света. — Какво ще правим?

Лорън погледна детето, което лакомо ядеше закуската.

— Може да проуча нещата, когато се върнем в града. А дотогава ще остане с нас. Трябва ти само един ден на езерото, нали?

— Да. Утре може да се върнем в града. Мигел ще дойде с нас на езерото, вместо да го оставяме с някого в лагера. Не искам да се разделяме.

— Добре.

В страните от Третия свят Лорън бе виждала да се държат с децата по-лошо, отколкото с животни, затова попита Мигел какво предпочита. Тя познаваше добре емоционалните поражения, нанесени на децата бежанци, премествани от лагер в лагер, без да имат думата за собственото си бъдеще. Номерът беше да ги накараш да мислят, че твоите желания са техни. Тя предложи на Мигел възможност за избор — да отиде с нея и Мърсър да изследва езерото или да се върне в Ел Реал с един от хората на Рубен. Отговорът беше бърз, както очакваше.

— Искам да остана с вас.

Рубен бе дал тропическия си шлем на момчето и Мигел трябваше да наклони глава назад, за да вижда. Усмивка оживи лицето му.

След два часа лодката, която бе докарала Мърсър до Реката на руините, стигна до серия водопади. Водата падаше от височина стотина метра по стръмен планински склон и образуваше почти

еднакви езера, над които се стелеше мъгла. Мърсър огледа водопадите и после двете страни на правоъгълната долина. Не бяха толкова стръмни като каменния масив пред него.

Рубен и хората му завързаха и скриха лодката и се разположиха до най-долния водопад. Лорън наблюдаваше Мигел, който подскачаше в плитката вода. Мърсър бе взел някои неща от лагера на Гари и тръгна с лопата към едната страна на долината. Намери една полянка. Земята бе покрита с гниеци листа и трябваше да разсече с лопатата безброй преплетени клони, за да стигне до пръстта. Температурата и влагата бързо се повишаваха и той се обля в пот.

Напълни с пръст една найлонова торбичка, върна се на брега на реката, остави я и се качи до половината на склона покрай водопадите, като се радваше на хладните капки вода, които го пръскаха. Изкопа дълбока шейсет сантиметра дупка в земята и стигна до пясъка под плодородната почва. След това отиде до реката, взе един плитък съд и внимателно изсипа пясъка от едната торбичка, така че да се образува пирамида. Измери наклона ѝ с транспортир, който бе намерил сред личните вещи на Гари, после изхвърли пясъка и направи същото с пробата, взета от пръстта до водопада. И двете купчини се издигаха под ъгъл трийсет и четири градуса.

За следващия експеримент му трябваша лазерен далекомер, висотомер и тригонометрични таблици, но не разполагаше с такива неща. Изсипа в реката пясъка от втората торбичка и се върна в основата на водопадите.

— Какво беше това? — попита Лорън.

— Загуба на време — призна Мърсър. — Искате ли да се катерим?

— Si, si — развълнувано извика Мигел, който вече стоеше до водопада, извисяващ се на три метра над главите им. — Знам пътя. Помагам на мъжете, когато теглят лодки нагоре към езерото.

Катеренето се оказа много по-лесно, отколкото предполагаша. Макар че водата падаше на широки пет-шест метра потоци от едно езеро в друго, до всеки имаше скали, подобни на огромни стъпала. Щом се изкачиха над нивото на джунглата, влажността осезаемо спадна и въздухът стана по-приятен. Но жегата не намаля. Слънцето се издигаше все по-високо. На избелялата маслинозелена тениска на Лорън избиха тъмни петна пот.

Мърсър стигна до ръба и погледна към долината долу. Реката сякаш изчезваше, погълната от джунглата. Ако не бяха планинските склонове, които бе издълбала през хилядолетията, изобщо нямаше да се забелязва. Мърсър усети заплаха от джунглата и от невидимите неща, скрити под дебелия ѝ балдахин.

Езерото, от което извираше Реката на руините, се намираше в котловина на върха на вулканичната планина — съвсем кръгло, с обрасъл с дървета остров в средата. Беше широко около осемстотин метра, но Мърсър нямаше представа колко е дълбоко. Опитът му подсказваше, че може да е по-дълбоко, отколкото е висока планината, шейсет или повече метра.

Въздухът между бистрата повърхност на езерото и високите десетина метра скали около него беше неподвижен и зноен.

— Господин Гари работеше от тази страна. — Мигел посочи вдясно. — Изкопа много дупки. Търсеше съкровище.

Тръгнаха покрай езерото и когато стигнаха до първия тунел, който бе изкопал Гари, спряха да преварят вода и да си починат двайсетина минути. Дупката беше почти квадратна и неукрепена и продължаваше десетина метра в мекия вулканичен камък. Мърсър нямаше представа защо старият му приятел я е изкопал точно тук, но беше очевидно, че не е намерил нищо интересно. По-нататък се виждаха и други такива тунели.

Бяха им необходими седем часа да обиколят езерото и да — изследват тунелите, изкопани от Гари. От време на време се качваха на ръба на вулкана, за да видят какво има на далечните склонове. Не забелязаха нищо, което би убедило Гари, че съкровището е заровено в бреговете на езерото. Остана да изследват само острова в средата.

Лодката, която екипът на Гари бе изтеглил нагоре покрай водопадите, беше алуминиева и доста очукана. Мърсър не разтовари припасите от нея и реши да закара Лорън и Мигел до острова. Рубен и хората му насядаха на брега край огъня, който бяха запалили, за да стоплят обяда си.

Мигел седна на носа на лодката, а Лорън се настани на кърмата. Мърсър започна да гребе с плавни, равномерни движения.

— Имам чувството, че трябва да пея като гондолиер, но не знам каква мелодия.

Лорън запя и Мърсър и Мигел почнаха да ѝ пригласят. Всеки път, когато се объркваха, момчето се заливаше от смях.

Мърсър спря лодката под увисналите клони на едно голямо дърво, завърза я за дънера и помогна на Лорън да слезе. Мигел вече бе скочил на брега и тичаше. Островът се извисяваше на шест-седем метра, безформена грамада от черни скали, осеяни с ивици растителност, избуяла от пукнатините, където имаше почва. Тънки дървета се издигаха на оголените си корени, вкопчили се в земята като пипала. Площта беше около два декара. Гари бе изкопал една-единствена шахта на острова, в скална гънка, образуваща нещо като пещера. Бе успял да прокопае около метър и после се бе върнал при реката долу, за да чака Мърсър. На дъното на дупката имаше инструменти.

— Изглежда, гребя напразно — отбеляза Лорън и избърса потта от тънкия си врат.

— По-лошо — мрачно каза Мърсър. — Струва ми се, че Гари и хората му са умрели напразно. Освен руините от бента, където реката се влива в Рио Туйра, няма никакво друго доказателство, че някой е бил тук преди тях.

Помисли си, че Гари с радост би умрял заради мечтата си. Това беше романтичен жест, който би му харесал, и Мърсър не можеше да му го отрече. Но екипът му се състоеше от работници, които вероятно изкарваха при Гари повече пари за един месец, отколкото иначе биха спечелили за година. Тяхната смърт бе съвсем нелепа.

— След час ще се мръкне. — Той погледна към хоризонта на запад, където залязваше слънцето. — Трябва да се връщаме.

— Виж какво — стеснително каза Лорън. — Бих искала да се изкъпя набързо, ако обещаеш да не гледаш.

Мърсър се усмихна.

— Не само джентълмените от Юга ценят галантността. И ние, янките, знаем да извърщаме поглед, когато дамите се къпят.

— Благодаря, сър. — Тя примига превзето и се зарадва, че мрачното му настроение е преминало. — Но ако не го направиш, точно тази дама има деветмилиметров пистолет. Погрижи се и Мигел да не гледа. Обзалагам се, че във вените му тече същата гореща кръв като на всеки мъж в Панама.

Макар че Рубен и другите бяха на пет-шестстотин метра, Лорън отиде от другата страна на острова, съблече се и се гмурна в езерото. Водата бе затоплена от слънцето и изми потта и мръсотията от тялото ѝ. Тя не се бе прибирала в апартамента си в Панама Сити от седмица и не се бе къпала от три дни.

Отпусна се по гръб и се наслади на топлите лъчи на залязващото слънце и на водата, която вече и се струваше хладна. Радваше се на дребните удоволствия винаги когато можеше да ги намери. Преди четири дни разследваше един мръсен коптор в предградията на Ла Палма, където дребен наркотрафикант бе разбил черепите на двама от пласъорите си, мъж и жена. Гениталиите им бяха жестоко отрязани и напъхани в устата им като предупреждение за останалите. Ако трафикантът вече не бе избягал в Колумбия, Лорън смяташе да изпрати Рубен по следите му, когато се върнеха в Ел Реал.

Но сега, докато лежеше във вулканичното езеро, дори странните огнестрелни рани на Гари и хората му не можеха да развалят доброто ѝ настроение. Това беше един от триковете, които всеки войник открива, ако иска да запази разсъдъка си. Лорън не знаеше какво да мисли за Мърсър. Той беше интелектуалец, но се движеше и разсъждаваше като воин. Съмняваше се, че Мърсър е ветеран от война. Ветераните имаха склонността да се изтъкват и да се хвалят пред военните на активна служба. В държането му имаше нещо, което я караше да мисли, че не обича да се перчи.

Мърсър беше загадка, за която Лорън нямаше нищо против да научи повече. Беше съвсем различен от служителите на посолството, които я ухажваха в Панама Сити, и от военните, които твърдяха, че я харесват като равна на тях, но всъщност се чувстваха заплашени от нея. Тя бе установила, че те или се измъкват унизени, или искат да доминират, като се опитват да я изнасят още на първата среща. Това се бе случило два пъти. Първият успя, а вторият, генерал-лейтенант, по време на последния ѝ престой в щаба на Южното командване в Маями, трябваше да измисли автомобилна катастрофа, за да обясни синините и драскотините си.

Този спомен вгорчи спокойствието ѝ. Лорън въздъхна дълбоко и се потопи под водата. Гмуркането я бе научило да контролира дишането си и тя плува под повърхността, докато бавно преброи до сто. Показа се над водата, избърса очи и видя Мърсър — стоеше на

брега на петнайсетина крачки от нея. Ядоса се и се приготви да се развика, когато чу какво го е накарало да се приближи.

Бръмченето на хеликоптер.

— Хайде! — извика Мърсър. — Идва насам!

Той ѝ хвърли ризата си, докато тя стоеше в плитчините. Вниманието му бе погълнато от звука на невидимия хеликоптер. Памучната риза попи водата по кожата ѝ и гърдите и извивката на тънката ѝ талия се очертаха под мокрия плат. Зърната ѝ настръхнаха. Мърсър се приближи до дупката, където бе скрил Мигел. Лорън обу панталона си и тръгна след него, като носеше белъто, ботушите и пистолета си.

— Кой са? — попита тя.

Мърсър застана на скалата пред входа.

— Идват от запад, но може да са кръжали около вулкана. Прилича на „Бел Джет Рейнджър“. Черен е.

— Оpoznavателни знаци?

— Не видях. Беше твърде далеч.

Хеликоптерът изведнъж забръмча над езерото, сякаш току-що се бе извисил над водопадите. Мърсър предположи, че е прелетял няколко пъти над лагера на Гари, за да могат пътниците да видят дали някой е останал там. Беше сигурен, че онзи, който е застрелял труповете и е заповядал кражбата на дневника на Лепине в Париж, е в хеликоптера. Сви юмруци.

— Мислиш, че...

— Знам, че са те.

Рубен и хората му бяха заварени неподготвени. Тримата дремеха и когато се събудиха, хеликоптерът се бе снишил и вече бе между тях и най-близката шахта, изкопана от Гари. Страничната врата беше отворена и Мърсър се досети какво ще последва. Това беше добре изпълнена въздушна атака.

Благодарение на подготовката и рефлексите си Рубен избегна първия изстрел, когато рейнджърът надвисна във въздуха над тях като смъртоносно насекомо. Тракането на перките заглуши изстрелите на карабината и гневния лай на леката картучница, подаваща се през отворената врата. На десет крачки пред панамците изригна стена от пясък. Те се обърнаха и побягнаха. Последваха ги облачета прах от хеликоптера продължаваха да стрелят. Лорън бе излязла от шахтата и

бе застанала до Мърсър. Неволно затаи дъх, когато пороят куршуми попадна в целта.

Единият панамец изви гръб под невъзможен ъгъл и падна по очи на пясъка. Разкъсаното му тяло издълба кървава бразда. Хеликоптерът се отмести встрани, за да се прицели в другите двама. Следващият откос повали втория наемник — главата му се пръсна. Рубен продължи да бяга. Пясъкът, вдигнал се от канонадата, го скри. Стрелбата за миг спря. Нямаше значение, че Мърсър и Лорън се молеха на Бога Рубен да се появи от разсейващия се облак прах. Това означаваше само временна утеха. Рубен наистина се показа. Беше коленичил и държеше карабината си. Изстреля останалите в пълнителя патрони и сложи нов, но не му стигна времето да зареди — леката картучница на хеликоптера изтрещя отново и когато пясъкът се разсея за втори път, Мърсър и Лорън видяха безжизненото тяло на Рубен.

— Влез в дупката и се погрижи Мигел да не излиза — каза Мърсър, докато наблюдаваше как хеликоптерът обикаля над езерото и стрелецът търси други мишени.

„Джет Рейнджър“ нямаше опознавателни знаци и Мърсър се надяваше, че ще види хората вътре, за да разбере кои са. Забеляза, че черната боя на хеликоптера е нанесена наскоро и невнимателно.

„Бел Джет“ се сниши над всеки от тунелите около езерото. Двама въоръжени мъже в камуфлажни униформи скачаха на земята, проверяваха дали в шахтите има хора и отново се качваха в хеликоптера. Бяха твърде далеч, за да се определи етническата им принадлежност. Хеликоптерът завърши обиколката и пое към острова.

Мърсър се вмъкна в пещерата и надникна навън точно когато хеликоптерът забръмча над главите им. В усмивката, която изкриви чертите му, нямаше нищо радостно. В бързината коремът на хеликоптера не бе боядисан в черно и Мърсър видя белезникави петна и идентификационния му номер.

— Сипах те, копеле.

Мърсър, Лорън и Мигел долепиха гърбове до стената в дъното на шахтата. „Бел Джет Рейнджър“ бавно обиколи няколко пъти острова. Лодката беше скрита под дървото досами водата, затова нападателите нямаха основание да подозират, че на острова се крият хора.

Шумът на перките утихна, но Мигел не позволи на Мърсър и Лорън да излязат да видят какво става. Лорън все пак надникна и

Мърсър попита:

— Виждаш ли нещо?

За да не плаши момчето, Лорън изопачи истината.

— Мъжете от хеликоптера слизат, за да качат Рубен и хората му.

Всъщност те прибираха трупове им.

— Оставят ли ни? — извика Мигел, който не бе чул стрелбата.

— Да. Заминават с хеликоптера.

— Не може ли да тръгнем с тях?

— Ще е много по-забавно да се спуснем по водопада — отговори Лорън и се втрещи, когато нападателите изхвърлиха първия труп в езерото. Сигурно бяха натъпкали дрехите му с камъни, защото тялото потъна веднага. Другите двама убити панамци също бяха безцеремонно хвърлени във водния гроб.

Сцената на трите убийства бе почистена. Всяка следа от доказателства като например гилзите, можеше лесно да се обясни в страна, пълна с оръжия, наркотрафиканти и бунтовници.

— Рубен заминава ли? — попита Мигел.

— Още не. Хеликоптерът отново прелита над езерото. Те... сякаш пускат нещо.

Като чу това, Мърсър заповяда на момчето да не мърда от мястото си и се измъкна от тунела. Видя хеликоптера точно когато от вратата срещу позицията на стрелеца се показва нещо като голямо дуло. След миг се появи и второ.

А после хеликоптерът рязко се издигна и се отдалечи от вулкана. След секунди шумът на перките заглъхна.

— Какво беше това? — попита Лорън, но Мърсър вече бягаше към дървото, под което бе скрита лодката.

Първата дълбочинна бомба, съдържаща трийсет и пет килограма динамит, експлодира на половината разстояние от дъното на езерото, след като потъва цяла минута. Взривната вълна стигна до повърхността за част от секундата. Стълбът вода се издигна на седем метра и се изля обратно с такава сила, че въздухът сякаш започна да вибрира. Вторият, още по-моцнен взрив, избухна след още минута на още по-голяма дълбочина. Островът се разтресе, сякаш имаше земетресение.

— Мърсър, какво правят? — извика Лорън, когато той се върна с тежкия вързоп с припаси, който Гари Барбър бе оставил в лодката.

— Качи се на най-високата точка на острова — без да спира, отговори Мърсър. — Дръж Мигел близо до себе си.

Лорън хвана момчето за ръката, изкатери се на високия седем метра връх в южния край на острова и погледна езерото. Близо до мястото на първата експлозия водата сякаш вреше като в казан. Чуваше се постоянно бръмчене като от далечен мотор на самолет. Пространството от кипяща вода нарастваше бързо. Лорън нямаше представа какво означава това, докато не погледна към брега, където огънят на Рубен продължаваше да гори.

Подобно на газова камера, в която горивото свършва, пламъците започнаха да намаляват и Лорън видя жълтеникав проблясък, преди да угаснат. И тогава разбра какво става. На огъня не му липсваше гориво, а кислород. Двете експлозии бяха предизвикали верижна реакция, за да освободят остатъка от смъртоносния въглероден двуокис от езерото. Тежкия газ изтласкваше въздуха от планинския връх.

Въглеродният двуокис нямаше мирис и вкус и беше безцветен и отровен. И се приближаваше към тях.

Лорън Ваник не бе изпитвала такъв страх дори когато грешна пътна карта насочи бронетранспортъора ѝ към минирано поле в Босна. Доверието ѝ в Мърсър се изпари. Мигел усети това и стисна ръката ѝ. Дватамата се върнаха в пещерата.

— Какво правят, Мърсър? — Стана и неприятно, че не може да прикрие паниката в гласа си. — Кратерът ще се напълни с въглероден двуокис за нула време. Трябва да се върнем на брега и да се махнем оттук.

Той продължи да развива прозрачните найлони, които Гари бе използвал да покрива земята.

— Няма да успеем — отговори Мърсър и най-сетне я погледна. — Ще сме мъртви, преди да стигнем до сушата.

— Не разбираш ли какво става? Газът! Ще се задушим. Не можем да останем тук.

— Проблемът е, че не можем и да се махнем оттук.

ЕЗЕРОТО

Отворените врати помогнаха хеликоптерът да се проветри от смрадта на кордит, но само времето можеше да намали осезаемото вълнение на тримата командоси в товарното отделение. Годишите на обучение и задължителна служба във взвод на смъртта, за да се научат какво означава да отнемеш живота на друго човешко същество, не бяха могли да ги подготвят за прилива на адреналин по време на истинско сражение, макар че застрелването на трима панамци, които не бяха успели да реагират, не можеше да се нарече сражение. Но упражнението им вдъхна нещо, което разстрелът на дисидент не можеше да направи. Гордост.

Мъжете си подаваха цигари и се смееха. Те не бяха в екипа, който бе открил осеяния с трупове лагер на търсача на съкровища и не бяха участвали в опита да направят така, че загадъчната смърт да прилича на неуспешно отвличане. Онези бяха в Панама Сити и още не знаеха, че разказите им ще бъдат засенчени от историите за убийствата край езерото. Най-възрастният от стрелците беше само на двайсет и три и вече ветеран от пет години в Народноосвободителната армия. Докато хеликоптерът летеше над джунглата, той внимателно издълба три резки на приклада на купената на черния пазар картечница „М-60“.

Другите двама се опитаха да прикрият завистта си.

Вдясно от пилота седеше Хуай Луон, сержант в наскоро сформирания в НОА група на специалните части, наречена „Мечът на Южен Китай“. Хуай смяташе, че името звучи смешно, но харесваше хората, които бе обучил след създаването на групировката. Войсковото поделение с големината на полк бе сформирано в отговор на изумителните успехи на Западните специални сили, демонстрирани по време на войната в Персийския залив. Тогава китайската военна доктрина поддържаше тезата, че такива малки и добре обучени екипи противоречат на егалитаристките идеали на правителството. Но възможностите на специалните части не можеше да бъдат пренебрегнати и Мечът бе създаден по образец на уроците, тактиката и

екипировката на „тюлените“, военните рейнджъри и британските специални служби. Военните се страхуваха, че този елитен полк ще превъзхожда редовната армия на Китай, и го държаха изкъсо, а членовете му се вербуваха само от най-лоялните семейства.

Ако не беше доверието им в Лиу Юшен, директора на китайските операции в Панама, на четирийсетте командоси от Меча никога нямаше да бъде разрешено да напуснат Китай. Доколкото Хуай знаеше, войниците му бяха първите, които действаха извън границите на родината от времето на корейската война. Но Лиу беше старши изпълнителен директор в КНТИНО, Комисията за наука, технологии и индустрия към националната отбрана, и неведнъж се бе доказвал в забележително шеметната си кариера.

За разлика от другите армии в света, китайските военни имаха двойствена същност — отчасти отбранителна сила, НОА, и отчасти индустриален конгломерат, КНТИНО. Те контролираха комбинация от армия, флота и въздушни сили с численост три милиона души и хиляди компании, осигуряващи им оръжия, логистична техника, включително корабостроителници, фирми за електроника и производители на самолети и хеликоптери. Чрез КНТИНО те контролираха Китайската национална ядрена корпорация, организацията, която произвеждаше ядрени материали за цивилна и военна употреба. Ръката на КНТИНО се простираше далеч отвъд границите на Китай. Много от компаниите ѝ имаха силно присъствие в страни из целия свят — в пристанища, превози на стоки и тежко строителство. По този начин НОА спомагаше за покриването на разносните по разширяването си, макар че лидерите в Пекин шумно пропагандираха демилитаризация на икономиката.

Лиу беше на трийсет и осем, дванайсет години по-млад от сержант Хуай, но въпреки това закоравелият ветеран от Тянанмън и от безброй необявени войни срещу бунтовници мюсюлмани в затътените китайски провинции не познаваше по-способен човек. Лиу беше автор на намесата на Китай в Панама и бе извършил същински кръстоносен поход, за да убеди Политбюро, че във властта ще възникне вакуум, когато след предаването на Канала през 2000 година Америка се оттегли. Бе работил неуморно за привличането на китайски компании и интереси, които да запълнят празнотата, като

започна с имиграция в малък мащаб и завърши с фактически контрол върху пристанищата от двете страни на дългия петдесет мили канал.

Необходимостта от средства за операцията насочи интересите на Лиу към слуховете за Два пъти откраднатото съкровище. На това се дължеше и присъствието на сержант Хуай в хеликоптера. Предишното пътуване в провинция Дариен, когато намериха лагера на американеца осеян с трупове, беше първият активен етап от плана на Лиу, но не бе минал, както бе предвидено. Лиу се надяваше да изтръгне разузнавателни данни от Барбър и се ядоса от кодираното обаждане по радиото, с което Хуай му съобщи за телата. Барбър и без това щеше да умре, но Лиу искаше информация, и мъртъвците доведоха до необходимост Хуай да се погрижи към района да няма дълготраен официален интерес.

Когато напусна Реката на руините първия път, Хуай взе един труп, за да му направят аутопсия в Панама Сити и да разберат какво е убило търсачите на съкровища. Дълбочинните бомби, които бяха пуснали сега, щяха да изхвърлят остатъците от въглеродния двуокис, преди хората му да започнат издирването на богатството. Днешният оглед бе потвърдил, че панамската полиция не проявява интерес към областта, точно както бе казал агентът на Хуай в Ел Реал. Тримата мъже, които бяха хвърлени в езерото, по всяка вероятност бяха скитници, търсеци някаква плячка, оставена от Гари Барбър.

За да е сигурен, Хуай щеше да препоръча да наблюдават Реката и езерото още няколко дни и след това да докарат работниците и техниката. Ако край реката или езерото бе заровено съкровище, те щяха да го намерят. Бюджетът на Лиу беше скромнен в сравнение с другите акции на КНТИНО, но въпреки това само за този етап на операцията беше стотици пъти повече от средствата на Гари Барбър. Скоро стотици работници щяха да копаят по бреговете на реката и езерото.

Другите фази на операцията вече бяха започнали и Хуай знаеше колко е важно да намери древното съкровище. Засега Пекин субсидираше усилията на Лиу в Панама, но фондовете не бяха неизчерпаеми. След крайния срок, до който оставаше един месец, ако Лиу не намереше начин да финансира дейността си, КНТИНО щеше да оттегли подкрепата си. Гениалността на плана обаче беше, че неуспехът нямаше да изложи на риск онова, което КНТИНО вече бе

построила в провлака. Основите, създадени от Лиу, нямаше да бъдат загубени.

А какъв беше резултатът, ако успееш! Именно това бе заинтригувало консервативното Политбюро в този дързък план. Лиу им бе обещал, че Китай ще се радва на стратегическо присъствие в Западното полукълбо, както СССР се бе опитал да постигне в Куба през шейсетте години на ХХ век.

След като в Панама бяха построени тайни бази, Китай можеше да съсредоточи усилията си върху единствената цел, която обединяваше правителството след създаването на комунистическата държава — присъединяването на отцепилата се провинция Тайван. Обещаната от американците защита на Тайван бе осуетила многобройните планове за инвазия, съставени през десетилетията. Лиу бе заявил, че ще премахне заплахата, или по-точно ще и се противопостави, и прогнозира падането на Тайпе само година след приключването на текущата операция.

Хуай се двоумеше за Тайван. Населението на Китай вече беше твърде многобройно и той не виждаше необходимост хиляди войници да загиват заради присъединяването на още няколко милиона души. Но политиката на правителството беше такава и Хуай щеше да изпълни дълга си.

Джунглата под хеликоптера му напомняше за военния район Гуанджоу, където бе сформиран полкът му. Макар да бе обучен на всеки вид терен и във всяка околна среда, който Китай можеше да предложи, той се чувстваше най-добре в джунглата. Това вероятно беше умение, придобито от виетконгските инструктори, които го бяха обучавали като новобранец преди повече от трийсет години.

Тази акция може би щеше да му е последната. Хуай беше петдесетгодишен и възрастта му създаваше пречки. Когато започнеше инвазията в Тайван, той сигурно щеше да се занимава с административна работа. Ето защо се радваше, че последната му операция е в джунглата. Мястото му се струваше подходящо.

Мърсър отново се залови със задачата си, като работеше и говореше. Трябваше да повиши тон, та гласът му да се чува през засилващото се бълбукане на газа.

— Изригването, убило Гари, вероятно е било природно явление, подводно срутване на скали, може би предизвикано от разкопките му, и

е освободило само част от въглеродния двуокис. Дълбочинните бомби ще изкарат остатъка. Тъй като планинският връх е оформен като купа и има само един тесен отвор, който в момента е блокиран от насрещния вятър, газът ще се застои тук, докато вятърът не утихне. Едва тогава въглеродният двуокис ще изтече по водопада и въздухът близо до повърхността на езерото ще може да се диша.

— Колко време ще продължи това?

— Върхът вероятно ще бъде отровен до сутринта. — Мърсър разпъна сгъваемата рамка на палатка за трима души. Гари бе сложил найлон върху мрежата против комари.

— Какво ще правим? — Лорън не разбираше действията на Мърсър, но фактът, че той работи сериозно, ѝ върна усещането за контрол върху положението.

— Трябва да направим балон с чист въздух. — Мърсър започна да увива найлона около рамката, като го подлепваше с тиксо, докато палатката не заприлича на прозрачна какавида.

— Вътре няма да има достатъчно въздух за трима ни до сутринта — отбеляза Лорън.

Той посочи голямата брезентова чанта, която бе донесъл в пещерата.

— На дъното на чантата има маркуч и ръчна помпа, с които Гари е източвал водата от разкопките. Щом напълни кратера, въглеродният двуокис ще се разпространи над върховете на околните хълмове като преливаща вана. Най-ниските възвишения са на шест-седем метра над нас. Това означава, че ще сме под слой от въглероден двуокис, дебел шест-седем метра. Ако завържем единия край на маркуча на дърво, извисяващо се над газа, ще можем да изпомпваме въздух в палатката. Ще сме като в чаша, обърната наопаки в купа с вода, а по маркуча ще се снабдяваме с въздух.

Лорън веднага се досети за аналог на идеята на Мърсър.

— Като във водолазен звънец.

— По-скоро батискаф с кислородна тръба. Само че ще сме потопени в отровен газ, а не във вода. — Въглеродният двуокис е един път и половина по-тежък от въздуха и щяха да са само на шест-седем метра под него, затова Мърсър не си направи труда да херметизира палатката. Рамката щеше да държи найлона.

— Колко време ни остава?

— Не мога да кажа, без да знам колко газ ще изтече от езерото. Но сме само на няколко метра над равнището, на което Рубен запали огъня. Не ни остава много време. Ще можеш ли да се изкатериш на някое дърво с маркуча?

— Разбира се, по дяволите. — Лорън тръгна, а Мигел остана да помогне на Мърсър да заравни пространството, където щяха да поставят леката палатка.

Замисълът беше елементарен от гледна точка на физиката, но Мърсър не знаеше доколко са успели с изпълнението. Можеше да се объркат хиляди неща. Грешка в изчисленията за височината на ръба на вулкана и върха на дървото, на което се катереше Лорън, можеше да е фатална. Ако горният край на маркуча не беше достатъчно високо, въглеродният двуокис щеше да проникне в палатката, да измести въздуха и да ги задуши. Мърсър имаше достатъчно тиксо, за да херметизира палатката, но не можеха да направят нищо, ако маркучът беше твърде ниско.

Намери десетина свещи в брезентовата чанта, заби ги в редица към брега на езерото и защрака с една от запалките на Гари. Свещта най-близо до водата не пламна. Следващата угасна само след няколко секунди поради липса на кислород. Въглеродният двуокис се приближаваше. Капитан Ваник още беше на дървото и завързваше гумения маркуч.

— Идвай, Лорън.

Още една свещ угасна. Отровният газ беше само на няколко метра от палатката.

— Ей сега.

Угасна трета свещ.

Купата на вулкана се запълваше по-бързо, отколкото Мърсър мислеше, че е възможно. Той видя, че Мигел започва да се задъхва. Белите му дробове искаха кислород.

— Веднага, Лорън!

Пъргава като котка, тя слезе от дървото, на което почти нямаше клони. Очите на Мигел започнаха да се затварят. Мърсър го внесе в палатката. Тялото на момчето се предаваше на наркотичното въздействие на газа много по-бързо от организма на възрастните. Преди да влезе под найлона след Лорън, Мърсър хвърли няколко неща в чантата на Гари, а после се вмъкна вътре и залепи с тиксо отвора на

палатката. Дългият ден и въздействието на въглеродния двуокис вече бяха приспали Мигел.

Мърсър грабна края на маркуча, проврял през тесния процеп, който бе изрязал на върха на палатката, и го прикрепил към ръчната помпа. Самата помпа приличаше на евтин акордеон. Мърсър я стисна няколко пъти, насочвайки въздушната струя към лицето си, после залепи тиксо там, където маркучът влизаше в покрива. Трябваше да запуши още няколко малки пролуки. Останалите свещи навън угасваха една след друга. Тънките струйки пушек от фитилите им едва се забелязваха през найлона. Палатката започна да увисва на колчетата изненадващо бързо, когато въглеродният двуокис натеза над въздуха.

Мърсър се залови за работа с помпата. След като изравни вътрешното и външното налягане, изяза в пода на палатката малка дупка, за да не позволи на въздуха да се замърси от дишането им. Когато кратерът се напълнеше до максималното ниво, трябваше да разшири дупката в пода, за да поддържа равновесието. След петнайсет изпълнени с напрежение минути остана доволен, че всичко е наред. Беше се преборил с вродения инстинкт да побегне и това бе спасило живота им. Опасността съвсем не бе преминала, но той си позволи да се порадва на победата няколко минути. Погледна Лорън и не можа да не се усмихне.

Тя отвърна на усмивката му.

— Видях всичките тези неща в лодката, когато дойдохме на острова, но никога нямаше да се сетя да направя това. — Лорън се вторачи в него. — Щом дълбочинните бомби се взривиха, ти вече си бил измислил решение. Мигновено. Как го направи?

За да отговори на този въпрос, Мърсър трябваше да обясни целия си мисловен процес — нещо, което не можеше да формулира точно.

— Мисля, че беше номер на паметта.

Тя го погледна учудено.

— Правил си го и преди?

Той се засмя.

— Не, но съм чел или видял нещо, което е подсказало идеята. Може да е било разказ за батискаф, биографията на Уилям Бийб или нещо друго. Не знам. — Всъщност Мърсър си спомняше корицата на стария брой на „Нашънъл Джиографик“, който бе прочел като момче,

където се разказваше за изобретателя на батискафа. Винаги бе смятал фотографската си памет за най-ценното си качество. — Когато дълбочинните бомби се взривиха, знаех, че ще се освободи въглероден двуокис и че ще ни трябва херметически затворен балон и начин да се снабдяваме с кислород. А после остана само да свържа нещата.

— Какъвто и номер да си използвал, много съм ти благодарна. Аз щях да се опитам да избягам. — Лорън се усмихна. — Да се измъкна, вместо да разсъждавам. А се смятах за по-умна.

Помпата бе вкарала достатъчно въздух в палатката, затова можеха да си позволят да разговарят, вместо да пестят кислорода. Времето минаваше. Запалиха свещ, която да ги предупреди своевременно, в случай че невидимият въглероден двуокис проникне в палатката. Светлината разсейваше ужаса и мрака, спуснал се над планинския връх след залеза на слънцето.

Отначало разговорът им се въртеше около това, че само няколко милиметра найлон ги предпазват от бърза смърт. След като минаха първите няколко часа, започнаха да свикват с положението и един с друг. Но въпреки това продължиха да обсъждат случилото се с Гари Барбър и Рубен. Теориите, които обсъдиха, им помогнаха по-скоро да се опознаят, отколкото да проумеят кой стои зад атаката на хеликоптера. Мърсър остана смаян от онова, което научи. Лорън Ваник имаше чувство за дълг, каквото той мислеше, че хората вече нямат.

Два часа преди полунощ бълбукането на газа най-после спря. В продължение на няколко часа въглеродният двуокис бе извирал шумно от езерото и звукът се бе превърнал в постоянен фон, затова им бе необходимо известно време, за да осъзнаят, че е спрял. Мърсър предложи на Лорън да поспи. Тя се съгласи едва когато той обеща, че ще я събуди след два часа, за да го смени на помпата.

— Мърсър, имаме малък проблем — неловко каза Лорън, преди да легне.

— Какъв?

— Можем да издържим без храна и вода до сутринта, но на мен ми се пишка и мисля, че няма да изтрая дълго.

— И аз — обади се Мигел. Сигурно беше буден от известно време и чакаше възрастните да повдигнат въпроса, който го вълнуваше.

Мърсър извади от брезентовата чанта на Гари голяма тенджерата с капак. Лорън го погледна предпазливо.

— Не ми казвай, че изискана дама от Юга като теб никога не е използвала нощно гърне.

— Признавам, че Томасвил, Джорджия, не е най-големият град на света, но от години имаме вътрешна канализация.

Тя все още се колебаеше дали да вземе тенджерата.

Мърсър се обърна с гръб и каза на Мигел да седне на коленете му. За да спести на Лорън неудобството, прошепна нещо в ухото на момчето и двамата запяха с пълно гърло. Фалшивото пеене заглуши шуртенето откъм Лорън, докато тя използваше тенджерата.

— Благодаря, момчета — извика тя, след като вдигна ципа на панталона си.

След като всички използваха тенджерата и сложиха капака, Лорън и Мигел заспаха, а Мърсър продължи да работи с помпата. Стомахът му къркореше, затова не му беше трудно да стои буден до края на нощта. Ръцете му натежаха като олово от помпането и той започна да натиска хармониката с крак. Спазваше равномерен ритъм, за да поддържа безопасността в палатката. Накрая се опита да събуди Лорън, но не можа, и продължи да вкарва чист въздух. През найлона проникна първият слаб лъч на далечната зора.

— Минава пет — каза Лорън, като погледна мъжкия часовник „Ролекс“ на китката си. — Трябваше да ме събудиш преди три часа.

— Знам. Съжалявам. Но трябваше да помисля, а и не ми се спеше. Ако се съди по върховете на дърветата, вятърът е променил посоката си. След няколко минути въглеродният двуокис, останал на повърхността на езерото, трябва да бъде изтласкан надолу по водопада.

— Слава Богу.

Последният четвърт час, докато Мърсър реши, че опасността е преминала, беше най-трудният. Умората и изтощението го направиха раздразнителен и го заболя главата. Опитите на Лорън да го успокои бяха напразни. Стомахът му продължаваше да се бунтува и той започна да мисли, че това няма нищо общо с липсата на храна.

Подаде носа си навън. Първата глътка въздух беше приятна. Той разшири отвора на палатката и излезе. Мускулите му бяха схванати от продължителното седене. Протегна се и почувства остра болка.

— Бих казал, че от тримата само ти, Лорън, успя да излезеш красива като пеперуда от нашия пашкул.

Тя се усмихна на милия му опит да ѝ направи комплимент.

За няколко минути всеки се погрижи за естествените си нужди и после се срещнаха до лодката, за да отидат на брега.

Спускането до Реката на руините мина по-бързо от пътуването нагоре към езерото, защото Мърсър носеше Мигел. Лорън осъзна, че Мърсър се опитва да навакса за времето, което бяха загубили на острова.

Разбираше мотивите му. Военната ѝ кариера бе изпълнена със задължения без определено начало и край. Опазването на мира на Балканите бе отнело една година от живота ѝ и не ѝ бе дало нищо в замяна. Не изпитваше чувството, че е постигнала или приключила нещо. А работата и като свързка в борбата срещу наркотрафика в Панама беше още по-безсмислена. В края на краищата Балканите можеше да се успокоят, но докато по улиците в Америка имаше отчаяние, наркотиците щяха да пътуват на север, за да облекчат болката поне временно.

След първите няколко месеца на тази служба тя осъзна, че работата е още по-безплодна, защото всъщност никой не искаше проклетият проблем с наркотиците да бъде решен. Дрогата поддържаше духа на онеправданите, пълнеше бюджета на полицията и предоставяше на правителството законно оправдание да излива милиарди долари в страни с разклатена икономика от Третия свят.

Докато гледаше как Мърсър носи Мигел надолу по планинския склон, Лорън разбра, че той ще успее. Един Господ знаеше кой стои зад атаките с хеликоптера и зад опита за кражба в Париж, но въпреки това Мърсър нетърпеливо слизаше по планината, за да се справи с проблема. Подобна увереност можеше да се дължи единствено на дълъг списък от успехи. Докато той разказваше за родителите си, тя бе доловила в гласа му, че победите му струват много, но че той не се отказва от постигането на целта си. Мнението ѝ за него ставаше все по-добро.

И в същия миг Лорън реши да му помогне да разбере какво става. Това излизаше извън правомощията ѝ, но американското присъствие в Панама беше слабо и тя се почувства задължена да узнае истината. Инстинктите ѝ подсказваха, че убийството на Рубен и

стрелбата по трупите са само началото на нещо много по-голямо. Свързаните с наркотици убийства в Ла Палма, които разследваше, бяха част от нестихващо безкрайно насилие. Намирането на извършителя нямаше да промени нищо. В лицето на Мърсър Лорън виждаше възможност да приключи поне една мисия с удовлетворение, каквото кариерата ѝ досега ѝ бе отказвала.

Половин час след като стигнаха до основата на водопадите, отново потеглиха на път. Мърсър караше с пълна скорост моторницата на братовчеда на Рубен по реката и само бегло погледна лагера на Гари. Не проронваше нито дума и Мигел и Лорън проявиха уважение към мълчанието му. Когато по обед пристигнаха в Ел Реал, Мърсър отбягваше да говори с местните жители, дошли на дървения пристан да ги посрещнат. Погребението на толкова много хора в града бе повдигнало въпроси, на които нямаше желание да отговаря. Лорън и Мигел отново го последваха мълчаливо, когато ги поведе към пистата, където се бе върнал наетият за Мария Барбър самолет. Пилотът се бе облегнал на едното крило.

— Ще ви оставя за малко — каза Мърсър на спътниците си и се качи в самолета. Пилотът влезе в кабината и Мърсър го помоли да се обади в Съединените щати. След десет минути и три обаждания намери Хари Уайт в бара „При Дребосъка“. — Хари, не мога да говоря дълго. Дребосъка получи ли пакета, който изпратих до бара от Франция?

— Надяваше се да си сложил вътре хубави европейски порнографски списания и остана много разочарован.

— Много смешно. Слушай, нямам време да ти обяснявам, но искам да дойдеш тук и да ми донесеш дневника.

— Сега пък ти се правиш на смешен.

— Не се шегувам, Хари. Дневникът ми трябва и не мога да рискувам някоя пощенска компания да го изгуби. В средното чекмедже на бюрото ми има кредитна карта. Вземи я и си купи билет за самолета. — Мърсър помоли пилота да му каже кой е най-хубавият хотел в Панама Сити. — Запази си стая в хотел „Сезар Парк“ на твое име, в случай че не мога да те посрещна на летището.

— Защо да не можеш да ме посрещнеш на летището?

— Моля те, Хари, не задавай въпроси. Просто ела тук с дневника.

Сериозният тон на Мърсър прогони сарказма на Хари.

— Загазил ли си?

— Да, приятелю.

— Ще се отбия вкъщи да си взема паспорта и ще дойда колкото е възможно по-скоро. Заради теб дори ще пътувам в туристическата класа.

Мърсър слезе от самолета. Неизмеримото облекчение, че Хари ще му помогне, пресуши остатъка от решителността му. Той измъчваше организма си от предишната нощ и не можеше да го прави повече. Изведнъж му прилоша. Лорън беше на петдесетина метра и купуваше на Мигел банани от един уличен търговец, който бе тръгнал след тях още от града. Повръщането на Мърсър привлече вниманието ѝ и тя хукна към него. Лицето му бе обляно в пот, устните му бяха преbledнели. Ръцете му трепереха и зъбите му тракаха така, сякаш премръзваше от студ. Лорън сложи ръка на челото му и то направо опари пръстите ѝ.

— Господи, какво ти е?

— Чакай малко — немощно промълви Мърсър, извърна глава, преви се и отново повърна. Тялото му трепереше от високата температура. Той се опита да стане, но краката не го държаха. — Преди няколко дни се наложи да се гмурна в един парижки канал. Мисля, че съм хванал дизентерия.

— Трябва да те закараме в болница.

— Разполагаме с час, преди да започне диарията, затова предлагам да тръгваме.

Мигел седна до пилота в шестместния самолет, но вълнението от първия му полет не можа да надделее над загрижеността за Мърсър, който се бе настанил на последната седалка и бе заровил лице в едно найлоново пликче. Скоро и на момчето му стана лошо от миризмата и Лорън трябваше да се грижи за двама болни. Мърсър се обезводняваше пред очите ѝ, докато организъмът му се бореше с бактериалната инфекция, и трепереше неконтролируемо. Кожата му вече изглеждаше изсъхнала, а погледът му бе разфокусиран.

За Мърсър полетът беше мигновен и същевременно по-дълъг от разстоянието между Лос Анджелис и Сидни. В промеждутъците между повръщането и острите болки в корема успя да каже на Лорън

за пристигането на Хари Уайт в Панама. Остатъкът от пътуването беше неясно, замъглено петно в паметта му.

Пилотът престана да мърмори за съсипаната тапицерия и се обади по радиото на летището да ги чака линейка.

Борбата на Мърсър да не повърне червата си приключи, когато двама санитарии го качиха на носилката. Беше твърде изтощен, за да го е грижа, че се е изцапал, и дори не осъзна, че Лорън и Мигел седнаха до него в линейката, нито усети, че му вкараха физиологичен разтвор, за да замести телесните му течности, които изтичаха обезпокоително бързо. Единствената му мисъл, докато изпаднаше в безсъзнание, беше, че най-лошото тепърва предстои. Научил го бе от предишното си заболяване от дизентерия.

ПАНАМА СИТИ, ПАНАМА

Когато дойде в съзнание, първо усети чистите изгладени чаршафи. Не помнеше откога не е лежал в легло. Въпросът остана без отговор, защото отново почувства болка и после заспа.

Следващия път, когато се събуди, усети, че до него има някой, но не можеше да обърне глава, нито да си отвори очите. Миришеше на нещо приятно — смесица от цветя и мента. След това пред очите му отново падна мрак.

Третия път успя да отвори очи и в мъглата видя квадрат светлина вляво. Реши, че е прозорец, но не можеше да различи подробностите. Някакъв шум вдясно привлече вниманието му. Очертания. Силует. Мърсър се опита да навлажни устните си с език.

Затвори очи. Не си спомняше да се е чувствал толкова немощен. Когато отново ги отвори, силуетът се бе приближил и Мърсър видя мъж с ослепително бял костюм, червена вратовръзка и елегантна сламена шапка. Очите му бяха сини и добри и кожата му блестеше на светлината, струяща в стаята. Зрението на Мърсър беше твърде замъглено, за да прецени дали познава този човек. Едва когато загадъчният мъж заговори, разбра, че го познава.

— Как си, Мърсър? — Обикновено гласът беше дрезгав и стържещ, но Хари Уайт зададе въпроса толкова тихо, че Мърсър не беше съвсем сигурен дали това е приятелят му.

— Ти ли си, Хари?

— От плът и кръв, така да се каже — отговори Хари и запали цигара от горящия край на онази, която бе изпушил.

— Не трябва да пушиш тук. Това е болница — каза Мърсър, след като Хари му даде да пие вода през сламка. Някъде отдалеч се чуваше звук на арфи.

— Не сме в болница, но ще я угася.

— Господи — възкликна Мърсър, когато Хари хвърли на пода цигарата, след като я угаси в дланта си като в пепелник.

— Още няколко минути — рече Хари и си погледна часовника.

Озадачен от думите му, Мърсър се опита да проясни съзнанието си, като разтърси глава. Тялото му сякаш се рееше под завивките.

— С моята кредитна карта ли си купи този костюм? Изглеждаш страхотно.

Макар и осемдесетгодишен, Хари Уайт беше в по-добра форма, отколкото имаше право да очаква, като се имаше предвид ежедневната употреба на алкохол и никотин. Гърбът му беше изправен и Мърсър не видя бастуна със сабята, който бе подарил на приятеля си за рождения му ден. Очите му отказваха да се фокусират и му се стори, че на лицето на Хари няма бръчки и обичайната му леко набола прошарена брада е избръсната. Хари махна шапката си и светлината зад него заблестя около главата му като ореол.

— Изглеждаш добре дори тук — отбеляза Хари, после въздъхна дълбоко, извади цигарите, но след това погледна към тавана и се отказа.

— Къде тук? Къде сме?

— Господи, никак не ми е лесно да го направя, затова ще ти го кажа направо. — Хари започна да върти шапката си в ръце, явно протакаше. — Докато пътувах с таксито към летището, за да дойда при теб в Панама, един огромен камион ни блъсна със скорост сто километра в час. На шофьора му се размина, но на мен — не.

— Какви ги говориш, по дяволите? Опитваш се да ми кажеш, че си мъртъв?

— И двамата сме мъртви, Мърсър. Онова, което си хванал в парижките канали, не е само дизентерия. Лекарите направиха всичко възможно, но не успяха да те спасят. Странно. Като се има предвид на колко опасности си се излагал през живота си, мислех, че ще умреш преди мен. Но сега се радвам, че съм тук, за да те взема. Когато след катастрофата се събудих и осъзнах къде се намирам, водачът ми беше двайсетгодишен хлапак, който ме обвини, че съм станал причина за смъртта му през Втората световна война.

Мърсър не разбираше какво му говори Хари. Чуваше думи, но те нямаха никакъв смисъл. Мъртъв? Той беше мъртъв. Чувстваше се адски зле. Но нали болката беше признак, че е жив? Озадачеността сигурно бе изписана на лицето му и Хари заговори отново, сякаш прочете мислите му.

— Не става така, както смяташ. Известно време ще се чувстваш замаян. След малко ще дойде Господ или свети Петър и ще ти обясни всичко. Ще те оставя да си починеш.

Хари отвори вратата и покрай него се стрелна нещо и скочи на леглото. Мигел. Момчето прегърна Мърсър.

Държането на светец на Хари мигновено се промени и гласът му прогърмя:

— По дяволите, малък пакостнико! Трябваше да изчакаш още няколко минути.

— Но той се събуди, господин Хари! — извика Мигел. — Нали каза, че може да вляза, когато се събуди.

— Казах, че може да влезеш, след като свърша да му говоря, но сега всичко се развали. — Хари избърса с кърпа белия грим от лицето си и кожата му разкри осемте му десетилетия на „лек“ живот. Той се приближи до прозореца, дръпна ефирната завеса, която придаваше на болничната стая призрачна светлина, и изключи касетофона, откъдето се разнасяха звуците на арфи. След миг влезе Лорън. Беше с широк панталон и грамадна блуза с емблемата на Оксфордския университет.

— Какво става, по дяволите? — Мърсър гледеше ту нея, ту Хари.

— Приятелят ти ни убеди да се пошегуваме с теб. Каза, че ако не му помогна, ще изгори дневника, който е донесъл.

Мърсър се вторачи в Хари и забеляза веселото пламъче в очите на стария си приятел.

— Как направи онзи номер с цигарата?

Хари сякаш се обиди.

— Изпълних най-хубавата си шега през живота, а ти ме питаш за някакъв си стар трик. Угасих я върху монета, която държах в шепата си.

— Трябваше да се сетя от самото начало. Ако се бях събудил в огнено езеро или със змии в леглото, а ти беше с червено наметало и рога, виж, тогава щях да повярвам, че и двамата сме умрели.

— Помислих за това, но сградата има противопожарна система. Как се чувстваш?

Мърсър не обърна внимание на искрената му загриженост.

— Ще ти го върна тъпкано, негоднико.

Вратата отново се отвори и в стаята влезе мъж на около четирийсет години, среден на ръст, с черна брада и гъста коса. Беше с

бяла мантия и сандали.

— Закъсня, Роди — каза Хари. — Мигел развали всичко.

Този път Мърсър не можа да сдържи смеха си. Хари наистина бе надминал себе си. Отишъл бе толкова далеч, че бе накарал латиноамериканец да изиграе ролята на Исус Христос.

— Добре, защото се чувствам адски смешно. — Мъжът изхлузи мантията през главата си. Отдолу беше с панталон и шарена риза. Усмихна се на Мърсър. — Добре дошъл обратно при живите. Казвам се Родриго Херара.

— Бащата на Роди служеше заедно с мен като инженер — обясни Хари. Преди инцидента, при който бе загубил крака си през петдесетте години, Хари Уайт беше капитан на кораб, първо в американската флота и после на товарни параходи в Азия. — Потърсих го, след като пристигнах в Панама и научих, че си в болница, от капитан Ваник, която беше любезна да ме посрещне на летището. Бащата на Роди починал преди няколко години, но той знаеше за мен от него. Роди е лоцман в Панамския канал. Или поне е бил доскоро. Има три деца горе-долу на годините на Мигел, затова той и съпругата му се грижеха за него.

Мърсър стисна ръката на панамеца.

— Обзалагам се, че вече се съмняваш в уменията на баща ти да си избира приятели.

— Si — усмихна се Херара.

— Къде съм и откога съм тук?

— Намираш се в самостоятелна стая в медицинския център „Пайтиля“, най-добрата болница в Панама — отговори Лорън и му даде вода. — Тук си от четири дни. Лекарите решиха да те държат упоен, докато те тъпчат с антибиотици, защото реакцията ти към инфекцията беше много силна. Как си?

— Немоощен, но иначе съм добре.

— Беше на системи и казаха, че когато се съвземеш, ще си в прилична форма. Освен това повръща само осемнайсет пъти. Мисля, че това е твърде малко за бактериална дизентерия.

— Като се има предвид, че Париж е градът на любовта, защо не се зарази с трипер като нормалните хора? — подхвърли Хари.

— Какво е трипер? — попита Мигел, който като всяко дете интуитивно разбра, че е чул лоша дума.

Роди го сгълча на испански и Мигел млъкна.

— Децата растат достатъчно бързо и без шегите ти, Хари — упрекна го той.

— Какво ли разбирам аз от деца? — рече Хари, разроши косата на Мигел и му прошепна в ухото — После ще ти кажа.

В стаята влезе медицинска сестра и троснато заповяда на Мърсър да заспива. Всички му казаха по няколко окуражителни думи и излязоха. Остана само Лорън. Тя хвана ръката му. И тогава той си спомни приятния мирис от миговете, когато беше в съзнание. Цветя и мента. Парфюмът ѝ ухаеше на цветя, а пастата за зъби на мента. Щом ароматът се бе задържал във въздуха, Мърсър предположи, че тя е прекарала много време до него.

Лорън отметна настрана кичур от непокорните си коси.

— Кога се появиха симптомите?

— Започнаха, когато бяхме в палатката. Затова бързах да стигна до самолета. Ако бях припаднал на езерото, на вас с Мигел щеше да ви трябва твърде много време, за да повикате помощ. — Той я погледна в очите. — Но ти ме доведе в тази болница и спаси живота ми. Благодаря ти.

Тя се наведе и го целуна по челото. Меките ѝ като коприна коси докоснаха лицето му. Кожата ѝ беше безупречно гладка, а вратът ѝ — толкова тънък, че сякаш едва крепеше главата. Мърсър отново бе заинтригуван от особените ѝ очи.

— Хари ми разказа някои неща и мисля, че щеше да се справиш и без мен. — Лорън спря пред вратата. — Трябва да поговорим за много неща, когато се почувстваш по-добре. Роди знае кой е собственикът на онзи хеликоптер.

Въпреки заповедите на лекарите Мърсър напусна болницата след трийсет и шест часа, защото почувства, че силите му се възвръщат забележително бързо. Лорън отказа да му каже повече за откритията си, докато не оздравее, и желанието да разбере истината надделя над треперещите му крайници. Лорън и Хари го придружиха по време на краткото пътуване от болницата до хотела, където бе отседнал Хари.

Многоетажният „Сезар Парк“ се намираше на плажа в южната част на Панама Сити и представляваше съчетание от хотел за изпълнителни директори и туристическа забележителност. Гостите се вторачиха в Мърсър, докато приятелите му го водеха през фойето. Той

можеше да върви, но бледото му лице привличаше внимание. Верен на себе си, Хари бе използвал кредитната карта на Мърсър и бе наел тристаен апартамент близо до последния етаж. Когато влязоха, прислужницата разчистваше безбройните подноси, донесени от обслужването по стаите. Друг служител на хотела попълваше запасите в обеднелия минибар.

Мърсър се отпусна на плюшеното кресло.

— И колко ми струва всичко това на вечер?

— Повече от болничната стая. — Без да се притеснява от намръщеното лице на Мърсър, Хари наля питиета на всички тройна доза „Джак Даниълс“ и безалкохолно за себе си, водка с лимонов сок за Мърсър и джин за Лорън. — Роди ще доведе семейството си да плуват в басейна. Когато дойде, може да поговорим.

Мърсър дълго стоя във ваната, като извика на Хари само веднъж да му налее още едно питие. Лорън и Хари му бяха купили някои неща, защото в една от спалните имаше дрехи с неговите размери. Мърсър си сложи джинси, спортна риза и маратонки.

— Не вярвам на загрижеността ти към мен, Хари. Каква е играта ти?

— Надявах се да изплатиш кредита, който похарчих в казиното. И да ми позволиш да използвам тази стая за седмица и нещо. Един Господ знае откога не съм ходил на почивка.

— Ти си пенсионер от много години и живееш в бара на Дребосъка. — Тонът на Мърсър беше хаплив, но и закачлив.

— Непрекъснато си на почивка.

Преди Хари да успее да възрази, на вратата се потропа и четири шумни деца, едното от които Мигел, нахлуха в стаята, последвани от Родриго Херара и привлекателна жена, няколко години по-млада от него. След като набързо се запознаха, Кармен Херара заведе нетърпеливите деца в басейна зад хотела.

— Изглеждаш добре — отбеляза Роди и прие предложената му бира.

— Лекарите казаха, че най-доброто за мен са почивката и храната, а и двете са прекрасни тук. Лорън спомена, че знаещ нещо за хеликоптера, който атакува Рубен и хората му. Благодаря, че дойде да го споделиш.

— Безработен съм от четири месеца — смутено призна Роди. Идването в този хотел е като Коледа за Кармен и децата. Аз трябва да ти благодаря.

Мърсър съдържа нетърпението си да научи нещо повече за хеликоптера. Въпреки че беше безработен, Херара бе взел Мигел, без да задава въпроси, и Мърсър му беше длъжник, трябваше да изслуша историята му. Освен това искаше да чуе разказа му. Гласът и държането на Роди излъчваха гордост и достойнство, които още не бяха смазани от суровата реалност, и Мърсър изпита уважение към него.

— Хари каза, че си работил на Канала.

— Бях лоцман, но ми отнеха разрешителното заради подозрителен инцидент.

— Подозрителен?

— Рудоносачът, на който бях лоцман, излизаше от шлюза „Педро Мигел“ и се насочваше към Атлантическия океан, когато изведнъж бяхме отклонени от курса. Блъснахме се в по-малък товарен кораб и пробихме дупка в корпуса му точно над ватерлинията. За щастие никой не пострада. Разследването не откри повреда в кораба, затова решиха, че вината е моя.

— Роди каза, че същото се е случило и с трима други лоцмани на същото място — прекъсна го Хари. — Сякаш попаднали в силно напречно течение, което ги принудило да се отклонят от курса. Педро Мигел се намира на юг от пролива Гейлард, най-тясната точка на Канала, и наблизо няма течения. Това не би трябвало да се случва.

— И другите лоцмани ли бяха уволнени?

— Да. Смениха ги с китайци, които работят за компания „ХачКо“ — „Хачърли Консолидейтид“.

Като чу думата „китайци“, Мърсър се стресна. Жан-Пол Дерозие бе казал, че човекът, който купува на търга документи, свързани с Канала, е китайски бизнесмен с връзки в Панама.

— Така разбрах за хеликоптера — продължи Роди. — Капитан Ваник ми каза идентификационния номер, който сте видели. Хеликоптерът е на „Хачърли“.

— „Хачърли“ китайска компания ли е? — попита Мърсър, за да затвърди подозренията си.

— Централата им се намира в Шанхай. Президентът за Панама се казва Лиу Юшен. На моите години е, но ми казаха, че има голямо влияние в китайското правителство и е много богат. Всичките нови лоцмани са китайци. Всъщност повечето нови служители на Канала също са китайци.

— „ХачКо“ не е ли компанията собственик на пристанищата в двата края на Канала? — попита Лорън.

— Не. Онази фирма е базирана в Хонконг, макар да се носят слухове, че е контролирана от китайското правителство. „Хачърли“ притежава само едно по-малко товарно пристанище в Балбоа, където беше американската военноморска база. Купиха го за една десета от цената му с помощта на подкупи и заплахи, които никой не иска да разследва. „ХачКо“ има и изгоден договор да осигурява лоцмани и други служители на Канала. Би трябвало да наемат местни жители, но повечето работни места са заети от китайски имигранти. — В гласа на Роди прозвуча огорчение. — Нашият профсъюз се обърна към новия директор на Канала Феликс Силвера-Ариас, но той не прави нищо.

— Откъде знаеш, че хеликоптерът е на „ХачКо“?

— От идентификационния номер — отговори Роди. — Последните букви са ХК. „Хачърли Консолидейтид“ притежава няколко хеликоптера. Може да ги видите да летят над Канала. Всичките им идентификационни номера завършват на ХК. Базите им са строго охранявани, затова се съмнявам, че някой може да открадне техен хеликоптер.

Лорън изказа на глас думите, които вълнуваха всички.

— Те са виновни за убийството на Рубен и за стрелбата по екипа на Гари Барбър.

— И едва не убиха и нас на езерото с дълбочинните бомби — добави Мърсър, удовлетворен, че най-после има върху кого да излее гнева си. — Вероятно може да прибавим и атаката срещу мен в Париж. Не мога да повярвам, че тримата китайски професионалисти, които ме преследваха, не са свързани с „Хачърли“. — Още не знаеше самоличността на човека, който бе застрелял младия уличен крадец, нает да задигне дневника на Лепине. — Хари, в теб ли е дневникът?

— Долу в сейфа на хотела — отговори приятелят му, докато отново пълнеше чашата си.

— Добра идея.

— Беше на Лорън.

Мърсър искаше Хари да му донесе дневника, за да го прочете незабавно. Някъде на онези страници се намираше ключът за загадъчните случки. Защо инак някой би се опитал да го убие, за да вземе ръкописа? Въпреки всичко в момента Мърсър се ползваше с предимство, за което противниците му не знаеха — фактът, че има свидетели на действията им на езерото. Те не съзнаваха, че Мърсър е по следите им.

Лиу Юшен, директорът на „Хачърли“ за Панама, не разполагаше с дневника на Лепине, нито можеше да е сигурен дали мъжът, когото убийците му бяха преследвали в Париж, се е измъкнал, при това с дневника. Най-вероятно се бе простил с дневника и бе прогонил от съзнанието си мисълта за него. Пък и не знаеше, че дневникът е у свидетеля на злодеянията му. Това даваше на Мърсър пространство за действие. След няколко дни щеше да се почувства достатъчно силен, за да проучи „Хачърли Консолидейтид“ и Лиу Юшен. Искаше да използва това време, за да събере колкото е възможно повече информация за китайската компания, и в стаята имаше двама души, които можеха да му помогнат. Ако, разбира се, имаха желание.

— Роди, какво ти разказа Лорън за случилото се на езерото?

— Няколко дни те чакахме да дойдеш в съзнание и си разказвахме разни истории, дори как Хари ти е позволил да живееш в къщата му във Вашингтон, макар че аз лично не го вярвам.

Мърсър се засмя и погледна строго Хари, който си бе придал невинно изражение.

— Е, поне се държи, сякаш къщата е негова.

— Ако ме питаш дали съм готов да помогна, отговорът е да. — Обикновено приветливото изражение на Херара стана сурово. — Веждите му се свъсиха над черните очи със смразяваща ожесточеност. — С Кармен разговаряхме за това, след като капитан Ваник помогна на Хари да ни намери. Когато тя ме попита дали знам нещо за хеликоптера и разбрах, че са замесени „Хачърли“, осъзнах, че трябва да помогна. Взехме Мигел, за да не се тревожите за него, когато погнеш онези копелета. Заради тях останах без работа. Живеем от спестяванията си и се надявам профсъюзът да ми помогне да ме назначат отново. Опитвам се да продам яхтата си и ще се простим и с къщата си, ако нищо не се промени.

— Мога да ти платя... — започна Мърсър, но разбра, че е засегнал достойнството на Роди, и побърза да се поправи. — Да гледате Мигел, докато намерим чичо му в Маями.

Роди поклати глава.

— Какво е още една малка уста, когато трябва да изхранваме други три? — Обаче разбра, че Мърсър се опитва да помогне на семейството му, пък и отчаяно се нуждаеше от пари. — Ще приема заради момчето.

— Трябва да бъда откровен, Роди. Тези хора са безмилостни. Ще те предпазвам от опасности, доколкото е по силите ми, но не мога да ти дам гаранции.

— Не разбираш, доктор Мърсър — възрази Херара. — С Кармен обсъждахме именно вероятността, че ще бъда в опасност. Давам си сметка какъв е рискът.

— Благодаря — каза Мърсър и се обърна към Лорън Ваник. — Знам, че имаш задължения в посолството, но можем да се възползваме от помощта ти.

Тя погледна часовника си.

— От три часа съм в едноседмичен отпуск. Трябва да се откажа да ходя на гости при брат си в Сан Франциско следващия месец, но мисля, че си заслужава.

Мърсър се вторачи в очите ѝ.

— Ще се реванширам. — Само за два дни двамата бяха преживели много неща и той и беше много благодарен.

— Що се отнася до моето участие — обади се Хари, отвличайки вниманието на Мърсър и Лорън от погледа, който току-що си бяха разменили, — аз ще давам подслон на всеки тук, в кралския апартамент, който Мърсър толкова щедро ми даде, когато не забавлявам по друг начин красиви сеньорити.

— Първо, стари развратнико, тук можеш да бъдеш с красива сеньорита само ако ѝ платиш...

— Проституцията в Панама е разрешена.

— Няма значение. Аз плащам за апартамента, затова е мой. Ти си добре дошъл, но ако доведеш тук проститутка, ще ти скрия виаграта.

— Не употребявам виагра! — изкрещя Хари, а после се обърна към Лорън и ѝ намигна. — Всъщност Мърсър гълта тези хапчета като бонбони. Кръвта му е разреждана толкова много, че когато се пореже,

докато се бръсне, цял час не може да я спре. Това е голяма трагедия за млад мъж като него.

Мърсър видя, че на Хари не му е отнело много време да очарова Лорън. Старецът имаше подход към жените. Преди Хари да продължи, Мърсър ги върна на темата.

— Какво знаем за „Хачърли“?

— Много неща. — Лорън извади от раницата си тетрадка и я отвори на първата страница. — Щом разбрахме, че хеликоптерът е техен, с Роди се свързахме с нашите източници.

— Братовчед ми работи в пристанището им — обясни Родриго. — Шофьор е на мотокар, един от малцината останали панамци, но вероятно скоро ще загуби работата си.

Лорън погледна записките си.

— Пристанището е петдесет и седем акра и има две хиляди и сто метра пространство за престой на кораби. Товарят по двеста хиляди контейнера годишно, но бизнесът им не е голям. Според Роди заплатите им са два пъти по-високи от тези на конкуренцията.

— В това няма логика — отбеляза Мърсър.

— Историята става още по-странна. Наскоро „Хачърли“ са похарчили цяло състояние, за да купят железопътната линия, минаваща през провлака, от американска компания, и са направили разклонение за пристанището си. Линията е свързана със система за автоматично обработване, която може да разтовари влак и да пренесе контейнерите на определени места, докато са готови да бъдат прехвърлени на кораб. Правят го с кран, задействан само от няколко компютърни оператора. В момента пренасят по релсите малки товари, но това съвсем не отговаря на възможностите им.

— Точно затова братовчед ми ще си загуби работата. Всичко е автоматизирано.

— Ако кроят нещо голямо, „Хачърли“ ще трябва да го направят тайно, под прикритие — каза Мърсър. — Имат ли складове?

— Няколко. И са огромни.

— Братовчед ти може ли да ни вкара там? — обърна се Мърсър към Роди.

— Не. Имат засилена охрана. Мнозина са бивши членове на жестоките Бригади на честта, войските, отговорни за най-големите зверства на Ананаса. — Роди употреби обидния прякор на панамския

диктатор, когото американските военни бяха свалили от власт през 1989 година. Прякора Ананаса Мануел Ортега бе получил заради отвратителната си кожа. — Членовете на бившите Бригади на честта патрулират край оградите, по които минава електричество. Има и сензори за движение. Китайските пазачи пък непрекъснато обикалят двора с контейнерите. „Хачърли“ са успели да получат разрешение да ги въоръжат с автоматични оръжия.

— Прекалено силна охрана, за да се пазят контейнери, които не можеш да откраднеш без кран и огромен камион — отбеляза Хари. — Трябва да я разберем тая работа.

— И аз смятам така — съгласи се Мърсър. — Ами ако се появим от водата?

— На подемните кранове има мощни прожектори — отговори Лорън. — Докато ти беше в болницата, с Роди отидохме там с неговата яхта. Щом се приближихме на петдесет метра, веднага изпратиха патрулен катер да ни върне.

— Не може ли да отидем дотам с плуване?

— Вероятно може, но ще е рисковано. И не знаем каква охрана ще има на кея. Мястото е защитено като крепост.

— Значи няма лесен начин да влезем? — Засилената охрана остави Мърсър с убеждението, че са на правилния път.

— Има — отговори Роди, — но не е лесен. Може да влезем през задната врата, така да се каже. Железопътната линия. С Лорън говорихме за това. Може да се скрием в контейнер някоя нощ, когато братовчед ми е на смяна. Все още разтоварват влаковете с мотокари, докато кранът не стане напълно готов за работа. Братовчед ми Оскар може да остави контейнера на някое затънено място и да ни пусне навън. След като огледаме склада, пак ще натовари контейнера на влака, който ще ни върне на атлантическото пристанище Кристобал.

— А как ще влезем в контейнера в Кристобал? — попита Мърсър и забеляза още една особеност в очите на Лорън.

Когато не говореха за важни неща, тя извърщаше глава, така че по-светлото ѝ око ѝ придаваше някак палаво изражение. Но щом обсъждането станеше сериозно, лицето ѝ се обръщаше така, че да доминира ирисът в по-наситено сиво. Различният оттенък на очите ѝ беше единственият външен признак на умственото ѝ пренастройване. Мърсър реши, че и двете страни на личността и са привлекателни.

Едната беше въплъщение на южняшкото милосърдие и манталитет, а другата изразяваше безпристрастна хладина, излъчваща компетентност. Лорън съчетаваше две личности, събрани в едно цяло.

— Вече го измислих. — Тя се наведе напред. — Познавам един търговец в свободна търговска зона. Той има син, който се бе забъркал в търговията с наркотици като куриер. Преди три месеца човекът ме помоли да вкарам сина му в правия път. Рубен и хората му се престориха на членове на националната полиция и една нощ нахлуха в апартамента му. Хвърлили му един бой, взели му паспорта и казали, че ако отново започне да се занимава с дрога, ще се върнат. Не е необходимо да споменавам, че младежът се отказа от мечтата си да стане следващият Пабло Ескобар. — Лорън се усмихна. — Баща му ми е длъжник.

— А китайските пазачи?

— Роди каза, че няма да е лесно.

— Трябват ни оръжия. — Стомахът го присви от самата мисъл за това. За пореден път се излагаше на опасност, която не разбираше напълно. Откакто бе придружил екип от командоси в Ирак, за да прецени какви са възможностите на урановите мини на Саддам Хюсеин, заплахата от насилие го преследваше постоянно. Той не я търсеше, но заплахата беше все около него, обстоятелство, което, изглежда, не можеше да избегне. Но както и преди — в Хавай, Еритрея и Гренландия, той изпитваше необяснимо задължение да се изправи пред нея.

Лорън разпозна умореното изражение в очите му. Хари й бе разказал част от миналото му и тя знаеше, че Мърсър не се радва на онова, което може би щяха да бъдат принудени да направят. Затова кимна замислено и каза:

— Сетих се и за това. Ако ни провърви, никой няма да ни види, но в противен случай... Роди, сигурен ли си, че искаш да участваш?

Той не се поколеба.

— Аз се боря за семейството си и това вероятно е по-основателна причина от вашите.

— Не. Ти няма да дойдеш. Може и да имаш основателна причина, но нямаш боен опит — възрази Мърсър. Не можеше да позволи на Роди да остави децата си сираци и съпругата си вдовица. — Ние с Лорън знаем какво правим. Правили сме го и преди.

Лицето на Роди се зачерви от несдържан гняв и той погледна Лорън за подкрепа.

— Ще се справим сами — заяви тя, защото разбра какво иска да постигне Мърсър. — Твоята задача ще е да научиш колкото е възможно повече за Лиу Юшен. Ако не намерим нищо в склада на пристанището, проучването му може да е единственият ни друг избор.

Кармен Херара и децата се върнаха, преди Роди да успее да отговори. Трите му деца се събраха около него и възторжено зараказваха как плували в басейна. Мигел отиде при Мърсър и му показа парите, които му дала една английска туристка, защото извадил слънчевите ѝ очила, паднали в басейна.

Роди видя какво рискува и погледна Мърсър.

— Ще направя каквото кажеш.

КРИСТОБАЛ, ПАНАМА

Мърсър не се измъчваше от клаустрофобия и мракът в затвореното пространство не му въздействаше — в противен случай нямаше да стане минен инженер. Но мразеше дезориентацията и неизвестността. Внезапният завой на мощния мотокар залепи и него, и Лорън за стената на контейнера, а трясъкът, когато ги стовариха на вагона, направо ги оглуши.

— Какво ли ще последва? — възнегодува Лорън от тъмния ъгъл, където бе паднала.

Дизеловият локомотив дръпна двайсетте вагона и влакът се разтресе. Мърсър, който току-що бе станал, усети, че подът се изплъзва под краката му, падна по гръб и изруга.

— Трябваше да се сетя. — Лорън запали инфрачервено фенерче. На блясъка му косите ѝ изглеждаха мастиленочерни.

— Роди не е ли казал на водача на мотокара да е по-внимателен?

— Би трябвало. — Лорън запълзя по пода и седна до Мърсър. Влакът отново се разтресе. — Имам чувството, че се намираме в центрофуга.

Колелата затракаха по релсите като метроном. Мърсър обичаше този ритъм и за известно време можеше да забрави къде е и какво се готви да направи.

Разполагаха с деветдесет минути, преди товарният влак да стигне до пристанището на „Хачърли“ в Балбоа. Там последните два вагона щяха да бъдат откачени, а останалите щяха да продължат до по-голямото пристанище по-нататък по Канала. Бяха обсъждали плана си два дни и се бяха запознали с разположението на съоръжението на „Хачърли“, начертано от Виктор, братовчед на Роди. Лорън дори бе завела Мърсър на стрелбище, за да провери твърденията му, че умее да борави с оръжие. Макар че тя се представи по-добре от него в стрелбата на далечно разстояние, той инстинктивно улучваше внезапно появилите се мишени.

Нямаше какво да правят през следващия час и половина, нямаха и желание да разговарят. В мислите си Мърсър се върна двацет часа назад, когато бе отишъл в един японски ресторант с Мария Барбър.

Храната беше вкусна, но мислите за китайската компания „Хачърли“ оставяше в устата му горчив привкус. Мърсър вече се чувстваше достатъчно силен, за да проникне в пристанището, но Виктор Херара щеше да е на смяна чак следващата нощ, така че разполагаше с една свободна вечер. Надяваше се да я прекара с Лорън, но дългът го принуди да се обади на Мария. Изминала бе седмица, откакто тя бе научила за смъртта на съпруга си, и макар да бе останал с убеждението, че загубата не я е разстроила, той реши, че трябва да се срещне с нея. Не харесваше Мария, нямаше ѝ доверие и не би ѝ се обадил, ако не беше съпруга на негов приятел.

Мария отговори по телефона толкова весело, че той едва не прекъсна връзката.

— Здравей, Мария. Обажда се Филип Мърсър.

— Кой? О, Мърсър. Къде беше? Цяла вечност чакам да ми звънеш.

Приповдигнатият ѝ глас го накара да си помисли, че е пияна.

— Имах проблеми със стомаха — предпазливо отговори той.

— Но сега се чувстваш по-добре, нали? Обеща ми да излезем някъде, когато дойдеш.

Мърсър си спомни, че трябваше да се срещнат на опело за съпруга ѝ, но тя нямаше предвид това.

— Свободен ли си довечера? — попита Мария.

За него остана загадка защо отговори „да“.

— Чудесно. Къде си отседнал? Ще дойда да те взема.

Мърсър знаеше много добре защо не отговори на този въпрос. От предишните им разговори бе разбрал, че тя обича богатството, и ако научеше, че е отседнал в „Сезар Парк“, нямаше да се отърве от нея.

— В едно общежитие, пълно с доброволци от мироопазващите сили, близо до някаква автобусна спирка. Доста неприятно място.

— Аха. Обичаш ли японска храна? Обожавам как готвят пред теб и правят номера с ножове.

— Да, би било чудесно.

Тя му каза адреса на „Гинза Тепаняки“ и добави, че ще е там в осем.

Когато Мърсър влезе в ресторанта, Мария седеше на бара и щом го видя, изписка радостно, сякаш бяха любовници, които не са се виждали отдавна. Блузата ѝ бе разкопчана и сутиенът и част от гърдите ѝ се виждаха. Джинсите ѝ бяха тесни и плитки и разкриваха прелестите ѝ в очевидна показност на сексуалната ѝ принадлежност. Мърсър почувства моментна животинска възбуда и се ядоса на себе си. Мария не само беше съпруга на Гари, но и подобна мисъл беше откровено вулгарна. Той избърса червилото и пръските от слюнката ѝ от лицето си и не обърна внимание на обезпокоеното ѝ изражение, че в последния миг е извърнал лице.

Седнаха на голяма маса заедно с неколцина бизнесмени от Германия, които пиеха саке в малки чашки. Отначало Мария се забавляваше от уменията на главния готвач с ножа, но когато младият азиатец не успя да улови скарида в шапката си, ядосано го нахока на испански. Щеше да направи и сцена, ако сервитьорката не бе пристигнала с третия ѝ коктейл. Мърсър бе отпил само една малка глътка от бирата си.

— Искаш ли да ти разкажа за погребението на Гари? — попита той, защото Мария не спомена нищо по въпроса.

— Ами да.

Мърсър вече бе решил да не ѝ казва истината, защото знаеше, че не я интересува. Освен това не искаше да ѝ дава повод да се срещнат отново.

— Мина добре. Полицайте пристигнаха няколко часа, след като ти замина, и решиха, че е било атака на бунтовници. Преследването ми в Париж и убийството на Гари са нещастни случаи, между които няма връзка. Придружих тялото на Гари до Ел Реал, а пазачите, които наех, останаха. Не знам защо. Никой не ми каза.

— И нито следа от съкровището на Гари? — Мария не успя да прикрие алчността в привидно безразличния си тон.

Мърсър поклати глава.

— Виж какво, винаги съм харесвал Гари. Той беше добър човек. Но никога не съм вярвал, че съществува съкровище. Казах му го, когато продаде златната си мина в Аляска и започна да търси изчезнали селища и богатства. Мисля, че дълбоко в душата си и той го знаеше, но се занимаваше с това, защото му доставяше удоволствие. Такъв си беше.

— Да — съгласи се тя с нотка на съжаление, но не за странния си съпруг, а за себе си. — А дневникът, който искаше Гари?

— А, това ли? — равнодушно каза Мърсър. — Във Вашингтон е. Обзе ме параноя и не исках да го донеса в Панама, докато не разбере какво се е случило с Гари, затова го изпратих в Щатите. Сега това ми се струва смешно. Ако искаш, ще ти го изпратя, когато се върна у дома.

Очите ѝ обходиха помещението, сякаш обмисляше отговора си.

— Дневникът беше важен за Гари, не за мен.

— Разбирам.

— В Ел Реал ли се разболя? — попита Мария, за да смени темата.

— Докато пътувах със самолета за Панама Сити. От летището отидох право в болницата. Изписаха ме преди два дни.

— Горкичкият. — Тя сложи ръка на коляното му. — Ще останеш ли в Панама?

Мърсър се премести, доколкото позволяваше тясната пейка.

— Няма причина. Утре сутринта заминавам.

— Тогава ни остава само тази нощ.

Загатнатата покана го накара да се почувства неудобно.

Догади му се.

— Не мисля — като се мъчеше да прикрие отвращението си, каза той. — Самолетът ми излита рано и...

— Защото бях съпруга на Гари?

— Да.

Мария запали цигара.

— А той помисли ли за мен, когато отиде в джунглата и харчеше пари, които трябваше да са мои?

— Не знам какво се е случило между теб и Гари, Мария, но искам да се прибера у дома и да го запомня такъв, какъвто го познавах.

— А аз? — Блясъкът от алкохола в очите ѝ стана безумен. — Как ще запомниш мен? Ще мислиш ли как Гари ме остави почти без пукната пара? Вдовица без бъдеще?

Сприхавостта ѝ му омръзна. Мърсър си спомни сълзите ѝ, когато стигнаха до лагера на Гари, и разбра, че истинският ѝ облик е сегашният. Типично за Гари. Той бе искал да спаси едно бедно момиче от предградията, а си бе докарал на главата истинска кучка. Мърсър сложи няколко банкноти на масата и стана.

— Нещо ми подсказва, че ще се справиш.

И излезе от ресторанта, последван от пронизителните ѝ ругатни.

Свирката на влака стресна Мърсър и го върна в реалността. Той докосна лицето си там, където го бе целунала Мария, и сякаш отново усети устните и върха на езика ѝ, и потрепери.

— Добре ли си? — попита Лорън Ваник. — Дори тук в тъмното мога да кажа, че нещо те измъчва.

Мърсър я погледна. Колко различни бяха двете жени. Лицето на Лорън бе осеяно с тъмnochервени отблясъци от фенерчето и непрогледни сенки. Косите ѝ бяха прибрани под шапката с козирка, подхождаща на черното ѝ бойно облекло. Тя бе извадила огледало и бе започнала да слага на лицето си камуфлажна боя.

— Мислех за моя приятел Гари и съпругата му. — Той оправи алпинисткото въже, закачено на колана му.

— Доколкото разбирам, срещата не е минала добре.

Мърсър ней бе разказал подробности.

— Не беше среща, а само тъжно събиране. Питам се дали Гари е знаел що за човек е тя, или Мария го е криела в дните, когато се е прибирал вкъщи.

Лорън му подаде камуфлажния грим.

— Такава силна манипулаторка може да скрие истинската си същност толкова лесно, че това се превръща във втора природа. И ми е неприятно да ти го кажа, но повечето мъже не виждат признаците. Друга жена веднага би забелязала фалша, но за мъжете е характерно да не търсят дребни издайнически знаци. Повярвай ми, твоят приятел е умрял с мисълта, че има идеална съпруга.

Разговорът свърши, защото усетиха, че влакът намалява скоростта.

— Приближаваме се — прошепна Мърсър.

Минаха десет минути, докато последните вагони бяха откачени от композицията и вкарани в главния двор на „Хачърли Консолидейтид“. От време на време се чуваха викове. След това се разнесе трясък на метал, контейнерът бе поставен на мотокара и отново потеглиха. Надяваха се, че ги вози Виктор Херара. Ако нещо се бе объркало и той не беше единственият шофьор, който да вкарва товарите в пристанището, лесно можеше да се озоват затворени в един

от стотиците контейнери на някой кораб на път за Западния бряг или дори Азия.

След като подскача по безброй прелези и дупки в настилката, мотокарът най-после стигна до крайната си цел и контейнерът бе спуснат на асфалта. Лорън угаси фенерчето. Стори им се, че чакаха цяла вечност, докато Виктор удари с чук по контейнера — сигналът, че няма опасност.

След миг вратата се отвори и Мърсър излезе във влажната нощ. Пред тях застрашително се извисяваше кран — стрелата му приличаше на средновековен таран. Наоколо се издигаха редици контейнери. В далечината Мърсър видя един от складовете, които Виктор бе начертал на картата, и се ориентира за разположението на пристанището. Виктор ги бе закарал там, където „Хачърли“ складираха празните контейнери — асфалтирано поле, простиращо се на километри.

Виктор беше по-едър от братовчед си и имаше мръсна коса, вързана на опашка, и начумерено изражение. Двамата с Лорън тихо разговаряха. Виктор пушеше и непрекъснато поглеждаше през рамо към мястото, където се работеше, обезпокоен, че няма оправдание защо е закарал контейнера толкова далеч, ако някой надзирател го попита.

— Si, si. Gracias — Лорън се обърна към Мърсър, после погледна към кабината на крана. — Провървя ни. Виктор казва, че в най-малкия склад се извършва някаква голяма операция. През последните две седмици „Хачърли“ опразнили сградата и не позволяват на никого да влиза там, с изключение на неколцина китайски работници. Снощи китайски кораб е докарал огромен товар. Виктор смята, че ще го пренасят тази нощ.

— Знае ли какъв е товарът?

— Няма представа, но каза, че охраната на склада била засилена.

Мърсър си припомни подробния чертеж на Виктор.

— Чакай малко. Най-малкият склад е онзи, който е изолиран от останалите и е ограден със стоманена мрежа с бодлива тел отгоре, нали?

— Да.

— По дяволите! — Мърсър разсъждаваше трескаво и когато му хрумна идея, вдигна глава. Някъде в мрака над тях бяха тежките

стоманени въжета на крана, кръстосващи се над пристанището като паяжина. — Попитай Виктор дали въжетата стигат до склада.

— Да — преведе Лорън. — Едното минава пред сградата.

— Може ли да се покатерим горе, да стигнем до главното въже и после да минем над оградата и да се приближим до склада?

Лорън зададе въпроса на панамеца и после преведе отговора.

— Да, но въжетата са на двацет и пет метра над земята и са далеч от контейнерите и превозните средства.

Виктор добави нещо и Лорън преbledня под камуфлажната боя.

— По дяволите. Системата е от две въжета за куките на контейнерите и кабел, по който минава електричество.

Рискованите им намерения изведнъж станаха двойно по-опасни.

— Питай го дали има друг начин.

Виктор погледна Мърсър в очите и каза: „Не“.

— Страхуваш ли се от височини? — попита Мърсър и Лорън завъртя глава. — А от електричество?

Този път тя кимна.

— И аз — каза Мърсър. — Кога ще дойде влакът, който ще ни върне в Кристобал?

— След два часа.

— Кажи на Виктор, че ще го чакаме.

Преди да тръгнат да търсят кула, Виктор им даде кожени ръкавици.

Щом напуснаха относително спокойната безлюдна складова зона, Мърсър започна да усеща напрежение. Трийсет пазачи патрулираха на пристанището. Имаше и десетки работници. Всеки от тях можеше да вдигне тревога. Като се имаше предвид онова, което знаеше за компанията, Мърсър се съмняваше, че „Хачърли“ ще ги пуснат да си вървят само със строго предупреждение. По-скоро щяха да им връчат еднопосочен билет за Китай в запечатан контейнер.

Извади пистолета си и провери дали заглушителят е завинтен добре. Лорън мълчаливо вървеше до него.

Пребориха се с инстинкта си да се покатерят на първата кула, която видяха — трябваше да се приближат до склада по най-краткия път. Лорън го потупа по рамото и посочи редица камиони, осигуряващи им частично прикритие. Стъпка по стъпка се придвижиха по откритото пространство от напукан асфалт, като се оглеждаха за

пазачи. В далечината блестяха светлините на товарния кораб на кея. Подемните кранове товареха контейнери в трюма. Във въздуха се носеше парлива миризма на дизелово гориво.

Промъкнаха се покрай камионите предпазливо и безшумно и когато стигнаха последния, видяха, че трябва да прекосят няколко коловоза. Докери в черни работни дрехи закачаха локомотив на светлината на няколко прожектора.

Мърсър легна по корем и запълзя по чакъла, претърколи се през последната релса и се скри в храстите, които бяха пуснали корени в напоената с машинно масло земя. Лорън го настигна точно когато покрай тях мина малък мотокар.

— Господи — задъхано каза тя. — Появи се изневиделица.

— Колкото повече се приближаваме до склада, толкова по-оживено ще става.

Преминаването на друг мотокар ги принуди да залегнат в храстите. Рискът да ги разкрият се увеличаваше и Лорън предложи да се покатерят на следващата кула, която видят. Мърсър се съгласи.

Най-близката подпорна структура на кулокрана беше на петдесет метра. Те излязоха от укритието и хукнаха с всички сили към редица контейнери, намиращи се на половината път до целта им. На десетина метра от най-близкия контейнер Мърсър видя мъж, който внезапно се появи от срещнатата страна, и насочи пистолета си, когато докерът вдигна глава.

После отпусна беретата. Не можеше да застреля невъоръжен човек. Затича към него. Панамецът отвори уста да извика и да предупреди останалите работници, но Мърсър се хвърли напред, блъсна го в гърдите и го прикова към контейнера. Човекът се преви на две и се задави, опитваше се да си поеме въздух. Лорън дотича, удари го по главата с пистолета си и мъжът се свлече.

— Благодаря. — Мърсър пусна изпадналия в безсъзнание работник и се надигна.

Двамата с Лорън скриха панамеца между два контейнера и се спотаиха в сенките, за да видят дали някой не ги е забелязал. Всичко изглеждаше спокойно.

Кулата приличаше на радиоантена. На върха имаше скрипци и уреди за управление на крана. Като цяло приличаше на скиорски лифт. Мърсър и Лорън прибраха оръжията си и започнаха да се катерят по

вградената стълба. Съоръжението беше съвсем ново и още не бе ръждясало от тропическата влага. На височина двайсет и пет метра намериха опорна точка и удобна позиция, за да се ориентират.

Отвъд пристанището се намираще Панамският канал, а на отсрещната страна се виждаше друг док. По канала минаваше кораб на път за първите шлюзове при Мирафлорес. Светлините му се отразяваха в тъмната вода. Зад тях беше Куори Хайтс, бившият щаб на Южното командване на Съединените щати. За да стигнат до целта си, Мърсър и Лорън трябваше да преодолеят триста метра и да минат през още няколко кули. Складът беше отдалечен от останалите, беше ограден със стоманена мрежа и целият, с изключение на покрива, бе осветен от прожектори. Макар да беше по-малък от другите, ширината му беше трийсетина метра, а дължината поне четири пъти повече.

Мърсър разгледа мрежата от въжета и кабели. Двете главни чезнеха в мрака и бяха опънати на разстояние шейсет сантиметра едно от друго. Отблизо изглеждаха дебели и солидни, стегнати плетеници от метални нишки, толкова опънати, че приличаха на железни прътове. Но когато погледна над пристанището, въжетата се превърнаха в ефирна паяжина.

— Готова ли си? — попита Мърсър, след като си поеа дъх.

— Забеляза, че използват тази система, нали? — Лорън посочи един контейнер, който безшумно се движеше в мрака, вдигнат от куките на крана, минаващ по въжетата.

— Виктор каза, че складът е изолиран. Съмнявам се, че преместват контейнери там.

— Надявам се. — Тя предпазливо стъпи на двете въжета и се наведе, за да се хване за тях. Електрическият кабел лекичко бръмчеше над рамото ѝ.

— Внимавай да не се доближаваш до него — предупреди я Мърсър и я последва. — Тялото ти може да предизвика волтова дъга.

Въжетата бяха намазани с грес и всяка стъпка изискваше внимание, преди да преместят тежестта си. Ръкавиците им станаха хлъзгави и те ги свалиха. Движеха се по въжетата като маймуни, без да се осмеляват да погледнат надолу към земята, която се намираще на осем етажа под тях. Работниците продължаваха да изпълняват задълженията си, без да поглеждат нагоре, към тъмните сенки, промъкващи се по въжетата.

Когато стигнаха до следващата кула, Мърсър погледна часовника си. От пристигането им в пристанището бе изминал половин час. Ако действаха с тази скорост, щяха да имат само няколко минути да огледат склада.

— Знам — каза Лорън, когато видя изражението му. — Ще се опитам да побързам.

Гърбът на Мърсър се схвана и краката му се разтрепериха от наведеното положение на тялото му. Той погледна надолу и видя въоръжен пазач, който спря между контейнерите и запали цигара. Оранжевият пламък на кибритената клечка изглеждаше далечен като падаща звезда. Мигът на невнимание стана причина Мърсър да стъпи накриво и кракът му се изплъзна от въжето.

Докато политаше надолу, тялото му се усука и той бе принуден да пусне едното въже. Увисна на една ръка и ужасен видя, че ръкавицата падна от джоба на камуфлажното му облекло и тупна на пет крачки от пазача. Китаецът бавно се огледа, после сви рамене и дръпна от цигарата.

Пристъпът на паника зареди Мърсър с адреналин и той посегна да хване въжето с другата си ръка. За щастие трескавите му усилия не го разклатиха и не изложиха на опасност Лорън. Всъщност тя изобщо не разбра, че Мърсър едва не е паднал. Като дишаше тежко, той праметна крак над въжетата, изтегли се нагоре и ги възседна.

Лорън най-после се обърна.

— Хайде. Нямаме много време.

— Идвам — измърмори Мърсър.

След десет минути минаха над стоманената мрежа около склада и забелязаха, че пазачите са разположени по периметъра и до единствения портал. Пред главния вход на сградата бръмчаха моторите на редица големи самосвали.

Покривът се намираше на десетина метра под тях. Мърсър издърпа въжето, закачено на гърба му, направи примка в единия край, спусна я към склада, разклати я и след десетина опита най-после успя да я закачи около един от отдушниците.

— Не ставаш за каубой — подразни го Лорън.

Той я погледна намръщено, но добродушно, дръпна, за да затегне примката, после завърза другия край за стоманеното въже — нали след като се спуснеха на покрива, трябваше да се покатерят нагоре.

Някакъв блясък привлече вниманието му, Мърсър вдигна глава и видя, че към тях се приближава кран, досущ механичен паяк, дебнещ жертвата в паяжината си. В щипците си държеше огромен контейнер. Плъзгаше се почти безшумно по въжетата и прожекторът заслепи Мърсър. Въжетата започнаха да треперят.

— По-живо, Лорън!

Разполагаха с няколко секунди, преди кранът да ги събори или да ги смаже под колелата си.

Без да се колебае, тя се хвана за въжето и се спусна. Мърсър я последва.

— Не спирай — изсъска той. — Кранът ще пререже въжето.

Лорън стигна до покрива. Мърсър погледна нагоре. Първото голямо метално колело се приближи до възлите на въжето. Кранът дори не потрепери. Острите като бръсначи колела прерязаха въжето. Мърсър падна на покрива, като приклекна, за да омекоти удара.

Лорън запази хладнокръвие и издърпа въжето, преди да е увиснало пред отворената врата под тях. После попита:

— Добре ли си?

— Ще бъда, когато се измъкнем оттук. — Мърсър вдигна глава. Кранът спря над последния самосвал. Кабелът беше безнадеждно далеч. Бяха хванати в капан.

Капитан Ваник изглеждаше невъзмутима.

— Основно правило: плановете се объркват веднага щом започнат да се осъществяват. Да отидем да огледаме склада. След това ще мислим как да се измъкнем.

Тя се премести, за да не я освети прожекторът долу, и намери отдушник на покрива. Мърсър се приближи до нея. Чувстваше се безсилен. През отдушника видя, че складът е пълен с контейнери. По бетонния под се разхождаха мъже във военни униформи. Китайци. Мърсър и Лорън се придвижваха от отдушник на отдушник, докато не стигнаха до другия край на склада. Под тях имаше тъмно второ ниво, пълно с големи сандъци, наредени почти до тавана.

Мърсър завъртя капака на отдушника, спусна се през него и извади пистолета си. Лорън го последва и двамата допълзяха до перилата над главното ниво. До едната стена бяха паркирани няколко грамадни камиона с осем колела — Мърсър никога не бе виждал такива. Имаше и големи жълти мотокари. Покрай другата стена бяха

натрупани камъни и чакъл. Купчината стигаше до тавана. До нея бе спрял багер.

В разчистеното пространство в средата на сградата работниците товареха пакети с нещо тежко. Охраняваха ги шест-седем пазачи, въоръжени с пушки. Двама мъже в костюми наблюдаваха работата от разстояние и разговаряха, доближили глави. Всички бяха китайци.

— Въоръжени са с новите китайски щурмови пушки тип-87, копие на британските „Енфилд SA-80“ — прошепна Лорън. — Забележи, че пълнителят е поставен зад спусковия механизъм, та оръжието да е по-компактно.

Мърсър не каза нищо. Мълчаливо наблюдаваше сцената.

— Какво товарят? — попита Лорън, когато видя, че той се интересува повече от работниците, отколкото от войниците.

Всеки взимаше по нещо от купчината на пода и с усилие го пренасяше в пикапа. Пакетите бяха малки, но тежки.

— Злато — с прегракнал глас отговори Мърсър.

Един надзирател разви едно блокче и то заблестя с непогрешимия жълт цвят на златото. Лорън ахна. Мърсър бе виждал необработени златни бучки и слитъци в големите мини в Южна Африка, но въпреки това гледката го заплени. Той набързо изчисли, че стойността на кюлчетата възлиза на четирийсет милиона долара. Едва тогава забележа, че пикапът всъщност е бронирана кола.

— Това ли е съкровището, което е търсил приятелят ти? — прошепна Лорън.

Мърсър кимна.

— Сигурно са го намерили, докато съм бил в болницата, и вече са го претопили. Количеството е огромно, затова някъде в сградата трябва да има пещ. Ето защо не пускат тук панамци.

— А товарът, който Виктор каза, че е пристигнал снощи?

— Нямам представа.

Надзирателят каза нещо на работника и двамата се засмяха. Кюлчето злато се присъедини към другите в микробуса.

— Ще изнасят златото от Панама?

За Мърсър в това нямаше логика.

— Защо да си правят труда да осигуряват бронирана кола, когато могат да го натоварят на кораб, заминаващ за Шанхай? Мисля, че ще го прехвърлят в банка.

— Защо? — попита Лорън, но Мърсър не знаеше отговора на този въпрос. — Има и още нещо, върху което трябва да помислим. Щурмовите пушки на пазачите се произвеждат само за китайските елитни части, като първите подразделения, които изпратиха в Хонконг след предаването му от Британия през 1997 година.

Мърсър не разбра какво има предвид.

— Какво искаш да кажеш?

— Че операцията вероятно е одобрена от китайското правителство.

Той знаеше, че след търговията с наркотици, вторият по големина източник на незаконна печалба в света е контрабандата с предмети на изкуството и антики. Този бизнес носеше милиарди долари, не привличаше голямо внимание от страна на медиите и не изискваше кой знае какви ресурси. Най-често се извършваха фалшификации и кражби, но ограбването на археологически разкопки бързо се превръщаше в изключително доходен бизнес, особено в Южна и Централна Америка, където правителствата нямаха средства да охраняват стотиците новооткрити обекти. В повечето случаи извършителите бяха местни жители, които открадваха един-два предмета от някоя гробница и веднага ги продаваха за нищожна част от реалната им стойност.

Изглеждаше логично някой с връзки и богатство да действа в по-голям мащаб и да организира системни грабежи. Мърсър реши, че са попаднали на такъв случай. Като се имаше предвид и нападението в Париж, съперникът на Гари Барбър за Два пъти откраднатото съкровище сигурно беше някой корумпиран бизнесмен. Жан-Пол Дерозие бе споменал, че някакъв китайски богаташ изкупувал всички документи, свързани с въпроса. Тази идея бе подкрепена, когато Родри Херара им каза, че хеликоптерът е собственост на „Хачърли Консолидейтид“. Разкритието на Лорън, че само правителствени войски разполагат с оръжия като тези на охраната, затвърди предположението му.

Напрегнатият ѝ поглед накара Мърсър да повярва в това заключение и да преосмисли предишните си изводи. Предположението на Родри, че Лиу има влияние в китайското правителство, бе подминато без коментар, но сега придобиваше нов смисъл. От зората на цивилизацията правителствените служители ограбваха съкровищата на

народите си. Преживяванията на Мърсър в Африка го караха да мисли, че това е почти задължително. По време на почивка в Египет тази година той бе научил, че гробниците в Долината на царете са плячкосвани скоро след погребенията от крадци, обикновено хора на градоначалника на Луксор, най-близкия град. Историята бе доказала, че само фараонът Тут се е отървал от добре организираните им набези.

Но ако китайското правителство наистина стоеше в дъното на този заговор, тогава те не бяха по-различни от нацистите, които бяха ограбили произведенията на изкуството от музеите по време на окупацията на Европа. Международното право по въпроса за откритите археологически съкровища беше неясно по отношение на произхода на плячката. Мърсър нямаше представа кой притежава правата над Два пъти откраднатото съкровище — Перу, откъдето произхождаше, или Панама, където бе останало скрито в продължение на столетия, но беше сигурен, че не е Китай.

Онова, на което бе свидетел, го изпълни с възмущение. Освен незаконната печалба, безпокоеше го унищожаването на древните реликви, които по всяка вероятност бяха открити край вулканичното езеро. Артефактите представляваха прозорец към миналото, а бяха претопени в безлични кюлчета, за да може някое китайско величие да ги добави към богатството си. Пръстите му неволно стиснаха пистолета. Лорън сложи ръка върху тях, за да му попречи да направи нещо безразсъдно.

— Да се махаме оттук.

— Как ще се измъкнем?

Тя за пореден път огледа сградата. Мърсър сякаш усещаше съсредоточеността ѝ и виждаше как мислено преценява бягството, бързината и шансовете за успех. Тя отговори само след няколко секунди.

— Между купчината камъни и стената има проход, който стига до предната врата. Няма да ни усетят, ако пълзим безшумно.

— А външната ограда?

Ваник вече имаше готов отговор.

— Не видях изолация, така че по нея не минава електричество, а бодливата тел е поставена под такъв ъгъл, че да попречи на хората да влизат, а не да излизат. Ще се прехвърлим без проблеми.

Мърсър отново надникна долу. Въпросът беше как да се доберат до прохода. Сандъците им пречеха да се приближат до стената, да прескочат купчината и да се приземят зад нея. Колкото и далеч да скочеха, щяха да стъпят на откритата страна на купчината и китайците щяха да ги видят. Беше ужасно рисковано, но нямаха друг избор.

— Добре — съгласи се Мърсър. — Изчакай, докато гледат на другата страна, и скачай. Но внимавай, защото чакълът не е улегнал и може да потънеш като в плаващи пясъци.

— Ясно.

Тя изчака подходящия момент неестествено спокойно, приклепна и скочи. Движенията ѝ бяха грациозни като на гимнастичка. Тупна на пет крачки от върха на купчината, но затъна до коленете в камъните. Мърсър скочи след нея и се приземи с разперени ръце, за да разпреди тежестта си равномерно. Дръпна Лорън за ръката и започна да се катери към върха. Гърдите го заболяха от падането, дрехите му се напълниха с камъчета и прахоляк. Няколко камъка се изтъркаляха на бетонния под, Мърсър се прехвърли от другата страна на купчината и почти бе издърпал и Лорън, когато чу вик. Бяха ги забелязали.

Очакваше, че на пазачите ще им трябват няколко секунди да се организират, но те откриха огън мигновено. Изстрелите отекнаха силно в затвореното пространство. Лорън се запързала надолу. Куршумите разпръскваха чакъла и разрушаваха заострения връх на купчината. По гърба ѝ се посипа дъжд от камъчета. Въздухът се изпълни с прах и отломки. После оглушителната канонада внезапно спря. Лорън застина неподвижно и Мърсър се приготви да я бутне напред, когато над тях се появи човек — беше се изкатерил по чакъла. Беретата със заглушител на Лорен изпука и мъжът падна, като изстреля откос с автоматичната си пушка. Изведнъж затрещяха десетки оръжия.

— Ще дойдат и други — припряно предупреди Лорън.

Тръгна напред. Лорън държеше на прицел пространството отпред, а Мърсър се съсредоточи върху ръба на купчината и тила.

Над върха на двайсет метра зад тях се появи глава. Мърсър стреля и се приготви за отведен огън, но вместо да използва пушката си, китаецът хвърли граната, която описа широка дъга във въздуха — явно искаше да я хвърли пред тях. Гранатата обаче падна точно на върха на купчината, търколи се от другата ѝ страна и тупна до

бронираната кола. Разнесоха се крясъци, последвани от силна експлозия, която разтърси целия склад.

Мърсър и Лорън скочиха и с всички сили побягнаха към изхода. Лорън стреляше, за да прикрие оттеглянето им. Втора граната се взриви зад тях в облак от чакъл, който се разпръсна във всички посоки.

Двамата паднаха на пода, скочиха веднага, скриха се зад багера и изхвърчаха през отворените врати на склада. Лорън смени пълнителя на пистолета си, без да забавя крачка. Експлозиите на двете гранати сигурно щяха да докарат подкрепления, а трябваше да преминат две огради.

— Какво ще правим? — задъхано попита тя.

— Насам! — отговори Мърсър веднага щом излязоха от склада.

Въоръжените мъже, поставени на пост при портала, тичаха да проверят какво става. Мърсър се хвърли под един от самосвалите, паркирани до сградата, и изскочи от другата му страна. Погледна в страничното огледало на камиона и видя, че зад волана няма никого. Отвори вратата, бутна Лорън в кабината и викна:

— Наведи се! — После включи на скорост и настъпи педала на газта.

Кабината се разтресе и предната броня закачи камиона пред тях.

— Знаеш да караш, нали? — попита Лорън съвсем спокойно.

— Мълчи — каза той, смени още две скорости и подкара към портала.

Когато войниците в склада осъзнаха, че плячката им се измъква, камионът вече минаваше през оградата. Китайците стреляха, но куршумите рикошираха в дебелията обшивка на камиона като в броня на танк. В огледалото Мърсър видя огнените езици, излизащи от оръжията. В следващия миг куршум разби стъклото. А после отминаха стоманената мрежа и се озоваха в главната част на пристанището на „Хачърли“.

— Трябва да стигнем до външната ограда. — Лорън избърса с ръкав камуфлажната боя и потта от лицето си.

— А сега накъде? — Мърсър свърна покрай няколко контейнера, разпръсквайки работниците, които помагаша на шофьора на един мотокар. Въпреки изстрелите обикновените работници сигурно не знаеха, че в пристанището има неканени гости.

— Ще се върнем там, където ни остави Виктор. Мястото ми се струва изолирано.

Мърсър рязко завъртя волана. Гумите изсвириха пронизително и за миг камионът се наклони на една страна. Стреснатите работници и пазачи около тях ги гледаха с широко отворени очи. Един пазач сигурно получи обаждане по радиостанцията си, защото изведнъж започна да стреля по камиона.

— Погнаха ни.

Движеха се бързо и Лорън не можеше да се прицели точно, затова бягството беше единственият им изход. Мърсър криволичеше насам-натам, но макар и празен, камионът беше тежък и трудно управляем. Навсякъде ги чакаха войници.

Предното стъкло се напука от куршумите. Няколко гуми бяха спукани. Мърсър се насочи към паркинга, където имаше контейнери, и потърси укритие.

Имаше чувството, че бяга в лабиринт. Редиците контейнери се пресичаха под прави ъгли, оформяйки тесни проходи, които сякаш не водеха доникъде. Мърсър не виждаше дали се движи в правилната посока. Пътеката беше твърде тясна, за да завие и да се върне, затова той продължи да кара навътре в лабиринта с надеждата да забележи изход в многобройните разклонения.

— Господи! — извика Лорън и с трепереща ръка посочи напред.

Яркозелен контейнер връхлиташе право към самосвала. Над него се виждаха неясните очертания на кабелния кран. Контейнерът бе спуснат само на метър-два над земята. Нямаше начин да избегнат челния сблъсък. Макар пристигането им на пристанището да бе останало незабелязано, Мърсър огорчено осъзна, че камерите за наблюдение са проследили бягството им.

Удари спирачки и нарочно блъсна камиона в едната стена от контейнери, като блокира пътеката. Летящият контейнер беше на петнайсет метра и безшумно се носеше към тях.

— Скачай и бягай към него.

— Да не си полудял? — изкрещя Лорън.

— Скачай. — Мърсър се пресегна над коленете ѝ, отвори вратата от нейната страна и я блъсна навън.

Скочи след нея, хвана я за ръката и хукна към контейнера, който вече беше само на няколко метра от тях. Разстоянието между

контейнера и земята беше шейсет-седемдесет сантиметра и ако разбереше какво са намислили, невидимият кранист щеше да пусне контейнера върху тях със силата на хидравлична преса. Мърсър затаи дъх и се хвърли на земята, като дръпна и Лорън.

Дъното на контейнера прелетя на два-три сантиметра над тях и вдигна прахоляк от асфалта. Във въздуха се разнесе миризма на стара ръжда. А после контейнерът вече беше зад тях. Мърсър се изправи без да пуска Лорън, и побягнаха, без да се обръщат.

Контейнерът се движеше само с двайсет километра в час, но пък тежеше четирийсет тона. Блъсна единия край на огромния камион, откъсна предното колело и изкърти шестнайсетцилиндровия двигател. От няколко места изригнаха фонтани от дизелово гориво. Инерцията запрати мотора към кабината миг преди грамадният контейнер да я отреже от шасито, да изблъска двайсеттонния камион по асфалта и да го преобърне. Задната ос се счупи. Образува се езеро от горящо гориво. От дупката в контейнера се посипаха камъни.

Мърсър бе спасил и себе си, и Лорън от неизбежна смърт.

Завиха в някакъв проход и когато се отдалечиха на стотина метра от мястото на сблъсъка, спряха. Мърсър беше по-задъхан от Лорън, защото още не се бе възстановил напълно от заболяването. Тя разбра, че силите му се изчерпват, и го изведе от лабиринта от контейнери.

— Гледай. — Лорън сочеше стоманената мрежа, издигаща се над високата до кръста трева.

— Как ще я преминем? По нея тече ток.

В същия миг куршуми обсипаха ремаркетото, зад което се бяха скрили.

Двамата се втурнаха към бараката за инструменти насреща. Лорън отвинти заглушителя на пистолета си, за да се прицели точно, и хвана оръжието с две ръце. Двама пазачи изскочиха от укритието си. Тя натисна два пъти спусъка. Единият китаец падна и остана да лежи неподвижно, а другият успя да допълзи до един палет с покривни плочи.

— Сигурно има радиостанция — каза Лорън. — Трябва да бягаме.

— През оградата?

Тя хукна, без да отговори на въпроса му. Мърсър затича след нея. Коленете му се огъваха и имаше чувството, че газии в меласа. Тревата

от двете страни на оградата беше окосена. По широките петнайсет метра ивици патрулираха панамски пазачи, които някога бяха вършили мръсната работа на Мануел Нориега. В края четирима мъже в камуфлажни униформи наблюдаваха сектора, за който отговаряха, през оптическите мерници на карабините си. Приклекнали във високите треви, Мърсър и Лорън се опитваха да намерят не толкова добре охраняван участък. Маршрутът им ги отведе далеч от главната част на пристанището. След триста метра стана ясно, че бившите воители от Бригадите на честта са разположени на равни интервали и са достатъчно дисциплинирани, за да останат на поста си въпреки изстрелите, които бяха чули.

Нямаше начин да избягат от „Хачърли Консолидейтид“.

— Трябва да се върнем и да се опитаме да се качим на някой кораб на пристана — шепнешком предложи Лорън.

Мърсър отмести поглед от светлините на кея, който се намираще на около осемстотин метра, и забеляза, че към тях се приближават три джипа, въоръжени с леки картечници.

— Няма да се измъкнем.

Още не ги бяха видели, но джиповете се приближаваха и стрелците осветяваха тревата с прожектори. Мърсър и Лорън разполагаха само с няколко секунди.

Неочаквано част от високата четири метра ограда се взриви. Прекъснатото електрическо поле образува волтова дъга и започна да съска, а после в цялата верига стана късо съединение и звукът утихна. Автоматичен огън покоси двамата пазачи от Бригадите на честта, които не бяха повалени от експлозията. Трите джипа спряха и стрелците откриха огън. Потоци от трасиращи куршуми заблестяха в нощта. От мрака отвъд оградата излетя горяща мълния и единият джип се преобърна, когато ракетата улучи капака му.

В секундите, през които двамата останали стрелци се съвземаха, през дупката в стоманената мрежа се промъкнаха тъмни силуети. Изстрелите им покосиха двама панамци, които бягаха по ивицата окосена трева. За по-малко от минута неизвестните нападатели заеха позиции в пристанището.

Без да знаят кои са спасителите им, Мърсър и Лорън хукнаха към дупката в оградата.

— Allons! Vite! Vite!^[1] — извика някой, докато неизвестните стреляха покрай бягащата двойка, за да задържат китайците.

Оттеглянето беше добре режисирано. Загадъчните командоси отстъпваха по двойки, но продължаваха да насочват Мърсър и Лорън към оградата. Бяха най-малко десетина, движеха се безшумно и имаха модерни оръжия. Стреляха, докато не стигнаха до един черен микробус, паркиран на безлюдния път до пристанището на „Хачърли“. Страничната врата беше отворена и шофьорът чакаше зад волана. Половината командоси се качиха заедно с Мърсър и Лорън, а останалите хукнаха към друг микробус. Двете превозни средства потеглиха и след няколко пресечки се смесиха с уличното движение.

— Благодаря — каза Мърсър.

— De rien^[2] — отговори войникът до него и небрежно сви рамене.

Едва сега Мърсър осъзна, че командосите говорят на френски. „Какво става, по дяволите?“ — запита се той и в следващия миг разбра. Убеден кого ще намери, Мърсър допълзя до предната седалка. Шофьорът се обърна и се усмихна.

— Казват, че чуждестранният легион винаги пристига късно — пошегува се той. — Но аз мисля, че поне този път дойдохме навреме.

Мърсър се вторачи в мъжа, който бе спасил живота им. Беше Рене Брунесо, шефът на охраната на търговската къща на Жан-Пол Дерозие в Париж.

[1] Хайде! Живо! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Няма нищо (фр.). — Б.пр. ↑

ПРИСТАНИЩЕТО НА „ХАЧЪРЛИ КОНСОЛИДЕЙТИД“ БАЛБОА, ПАНАМА

Мерцедесът на Лиу Ютен стигна до строго охранявания склад. Валеше и едрите капки се сипеха като градушка по асфалта. На светлината на прожекторите на подемните кранове дъждът приличаше на коледни гирлянди и се превръщаше в пара, когато докоснеше нагретите крушки. Луксозният автомобил зави покрай редицата самосвали, запромъква се между контейнерите и купчината камъни и спря до бронираната кола със златния товар. Лиу не изчака шофьорът да му отвори вратата.

В резултат на живот, прекаран в постоянна работа и напрежение, Лиу беше слаб, почти мършав, и хлътналите му очи бяха оградени с тъмни сенки. Беше на трийсет и осем години, но изглеждаше много по-възрастен. Лицето му беше състарено, почти похабено, но излъчваше воля, която заразяваше околните, воля, която можеше да бъде видяна само във водачи, преживели множество житейски бури. Освен това Лиу притежаваше решителност, енергичност и неизчерпаема издръжливост да се бори дълго след като други на неговото място биха се предали. Той се радваше на високо обществено положение, богатство и власт и неуморно се стремеше към още.

Не алчността обаче мотивираше действията на Лиу Юшен. Той бе виждал това обвинение в безброй делови списания. Интересуваше го единствено успехът, безкрайното предизвикателство да се състезава интелектуално с глобалната икономика и да излезе на върха. Веднъж бе казал, че бизнесът е нещо повече от война. Войните се водеха между двама противници, докато бизнесът беше борба между индивида и всичко останало. За разлика от войната, деловите съюзи продължаваха само докато се постигне печалба. Залитнеш ли веднъж, трупът на компанията ти ще бъде оглозган като мърша от чакали. Според него другата разлика беше, че войните все някога свършват,

докато търговията, непрестанният обмен на стоки и услуги, продължава вечно.

Лиу Юшен слезе от мерцедеса и огледа мъжете около бронираната кола. Изражението му беше неразгадаемо. От войника, който се бе самоубил със собствената си граната, бе останало само червено петно върху бетона. Лиу изгаряше от желание да запали цигара, но наскоро ги бе отказал и бе придобил навика да духа на пръстите на дясната си ръка като касоразбивач, готвещ се да предприеме трудно отваряне на сейф.

Той беше метър седемдесет и пет, по-висок от всичките си войници с изключение на сержант Хуай и още двама, но изглеждаше по-дребен и крехък заради слабото си тяло и продълговатото си лице с остри черти. Никой обаче не можеше да се сравни с жестокостта му, нито да избегне осезаемото напрежение, свито в него. Докато всевиждащите му очи обхождаха разкаяните лица на пазачите, всеки отместваше поглед. Лиу се втренчи в капитан Чен Тай Фат, командира на подразделение на специалните сили на Меча на Южен Китай, чието главно задължение беше да отговаря за охраната на склада.

Чен беше офицер от кариерата, компетентен професионалист, като мнозина от Народноосвободителната армия издигнал се до ранга си както благодарение на фамилните си връзки, така и на способностите си. Баща му беше генерал от военновъздушните сили и ако зрението на Чен не страдеше от някои недостатъци, той щеше да пилотира реактивни изстребители, излитащи от остров Хайнан. Лиу не обвиняваше Чен, че се е родил такъв. Самият той беше облагодетелстван от завоеванията на семейството си с потекло, датиращо от известния Дълъг поход на председателя Мао. Лиу не можеше да прости единствено неспособността.

Застанал с изправени рамене, Чен чакаше онова, което знаеше, че предстои — напълно заслужено порицание. В пристанището бяха проникнали крадци и макар че опитът им да отмъкнат нещо бе осуетен, той беше виновен за пропуската на охраната.

Лиу Юшен духна на пръстите си, сякаш се бе опарил.

— Когато се обади в дома ми, ти каза, че крадците са избягали с помощта на ракетен огън отвъд оградата — започна той и капитан Чен кимна. — Но въпреки това смяташ, че са били дребни бандити, които са искали да откраднат електроника от контейнерите?

Чен примига. Не очакваше, че въпросът на Лиу ще бъде зададен толкова меко.

— Оръжията им бяха модерни, сър, но Панама е пълна с такива оръжия — остатъци от контрите и сандинистите, пренасяни за бунтовниците в Колумбия. Тук ракетните гранати са нещо обикновено като проститутките, и при това по-евтини.

Лиу погледна сержант Хуай за потвърждение. Възрастният войник леко кимна. Юшен продължи да говори с мек тон, макар че в думите му се усещаше заплахата.

— Обикновени крадци, а имат автоматични оръжия и ракетни гранати? Интересно. И откъде знаят да дойдат точно в този склад и точно по това време?

Чен имаше готов отговор.

— Въпреки предпазните мерки панамските докери знаеха, че тук ще става нещо. Засилената ни охрана със сигурност им е подсказала това. Някой от тях може неволно да е споменал нещо или дори да е действал заедно с крадците.

— Има ли доказателства, че може да сме били предадени?

— Не, сър.

— Започнахте ли разследване?

— Веднага щом крадците избягаха, заповядах да затворят пристанището. В момента разпитваме всички служители.

— По твоя преценка какво са видели крадците?

Чен се замисли дали да не отговори уклончиво, но в склада имаше твърде много войници и не можеше да разчита на тях да подкрепят лъжата му. Знаеше, че те уважават повече сержант Хуай, отколкото него, пък и поради двойствената същност на КНТИНО Лиу имаше ранга на полковник, макар че никога не обличаше униформата си.

— Възможно е да са видели част от златото, сър.

— Бяха ли достатъчно близо, за да видят печатите на него?

— Не, сър. Бяха на второто ниво, твърде далеч, а и ъгълът оттам е малък.

— Вярно ли е? — обърна се Лиу към Хуай.

— Оглеждах оградата по периметъра, когато престрелката започна, но хората ми потвърдиха това. Златото беше покрито, с

изключение на момента, когато един от помощниците ви разви едно кюлче. Но крадците са били твърде далеч, за да видят печата.

Лиу погледна двамата мъже в костюми, които бяха наблюдавали прехвърлянето. Черните му очи безмълвно зададоха въпроса кой е погледнал кюлчето злато. Двамата пребледняха под изпитателния му поглед и след дълга пауза единият избута напред другия.

— Пин, господин Лиу.

— Какво ще кажеш, Пин? — любезно попита Юшен. — Заплашителността в държането му изведнъж изчезна. — Видя ли златото ми?

Младият изпълнителен директор не събра смелост да отговори и кимна с наведена глава.

Лиу се засмя.

— Не се тревожи, Пин. На твоє място и аз бих се изкушил да го погледна. Рядко ни се предоставя възможност да видим четирийсет милиона долара накуп.

Пин вдигна глава и си позволи да се усмихне. И тогава забеляза дискретния знак на шефа си към сержанта на командосите.

Хуай извади оръжието си и натисна спусъка. Куршумът улучи Пин в капачката на дясното коляно. Докато той се превиваше, Хуай стреля отново и другото коляно се раздробиха в облак от кръв и частици от кости. Младият изпълнителен директор се строполи на бетона и закрепя от неопикуема болка. Тялото му надделя над способността на мозъка да се справи с агонията и Пин загуби съзнание.

Лиу погледна замислено другия си заместник и остана доволен, че е постигнал целта си, когато на слабините на мъжа се появи мокро петно.

— Нека наказанието на Пин да ви напомня да не забравяте, че това е военна операция и няма да търпя грешки. Не сме в Хонконг или в Шанхай, а в страна, която допреди няколко години беше марионетка на американците. Панамците наскоро се освободиха от империализма на Съединените щати и проявяват предпазливост към всеки чужденец, особено към нас. Панама е католическа страна и гражданите ѝ смятат комунизма за обида към техния Бог. Нашите инвестиции в инфраструктурата са добре дошли, но ние не сме. Поради тази причина планирах операция „Червен остров“ така, че да сведе до минимум реалното ни участие. Една неволна грешка или споменаване

за онова, което ще се случи, и хората ще излязат на улиците. Те обичат да го правят. Омар Квинтеро е най-непопулярният президент на страната след Ортега. Ако не укрепи властта си, не след дълго ще тласне Панама към хаос. Капитан Чен?

Чен излезе напред.

— Сър?

— Видя какво стана с човека, позволил си да погледне златото без разрешение. Искам с крадците да се случи нещо още по-лошо.

— Слушам, сър.

— Сержант Хуай, какво стана с американеца в Париж, който се появи в крайречния лагер на Гари Барбър? Мърсър?

— Изпуснахме го, след като снощи излезе от ресторанта, защото пияни туристи блъснаха колата ни, но са го забелязали на летището късно тази сутрин да се качва на самолет за Маями. Ако още искате дневника, който купи, ще трябва да изпратим екип в Щатите.

Лиу се замисли, после каза:

— Няма да е необходимо. Разполагаме с достатъчно стари ръкописи, за да узаконим откритието си, ако някой се запита как сме намерили съкровището. Дневникът, който купа американецът, не е важен. — Директорът на „Хачърли“ за Панама тръгна към колата си. — Ако капитан Чен не успее да намери крадците, искам незабавно да изнесете златото от склада и да разчистите всичко до четирийсет и осем часа.

Чен отвори уста да каже нещо, но Лиу не му позволи.

— Знам какви са инструкциите ни за транспорта. Онова, което не може да бъде изнесено от склада за два дни, трябва да бъде преместено на друго място в пристанището, докато все още можете да го разкарате. Не нарушавайте указанията, но и не оставяйте нищо тук.

— Слушам, сър.

Лиу Юшен се настани на задната седалка на мерцедеса, отвори минибарчето и извади антиацид. Изпи три големи глътки и потрепна от болка, когато от стомаха му изригнаха още киселини. Смяташе, че е твърде млад, за да е болен от язва. Но от друга страна, трийсет и осем години беше твърде крехка възраст за отговорността, което носеше. Както обичаше да прави, когато болката се засилеше, Лиу си представи схемата на йерархията в „Хачърли“. Изпитваше удоволствие да си припомня стълбицата, която бе изкачил. Над него бяха само

президентът на конгломерата „ХачКо“ Дън Хой и генерал Ю Куан. Единственият началник на Ю Куан беше министърът на отбраната в Пекин, а на върха на пирамидата стоеше президентът на Китай. Лиу вече се бе издигнал с двайсет позиции и му оставаха още четири. Ако осъществеше операция „Червен остров“, сигурно щеше да стане президент на „Хачърли Консолидейтид“. За тази цел трябваше тайно да го направят генерал и да го издигнат още по-близо до председателското място на Комисията за наука, технологии и индустрия към националната отбрана. Лиу пресметна, че до две години ще бъде прехвърлен в Министерството на отбраната.

Болката в стомаха му намаля.

Съжаляваше за осакатения Пин. Раздробяването на коленете на младия изпълнителен директор беше твърде сурово наказание за грешката в преценката му. Едно порицание би било достатъчно. Но Лиу го бе направил по-скоро за назидание на останалите, отколкото като възмездие за глупавата му грешка. Ако някой трябваше да пострада, това беше Чен, защото бе позволил в пристанището да проникнат крадци, фактът, че бе принуден да използва панамски войници за охрана на външния периметър, за да бъдат доволни местните партньори на „Хачърли“, не беше оправдание в склада да бъдат допускани непознати.

В операция „Червен остров“ нямаше критични моменти, защото всеки етап беше еднакво важен. Сега, когато хората на Лиу играеха по-активна роля, той не можеше да си позволи невнимание. Осакатяването на Пин щеше да служи за напомняне.

Юшен трябваше да поддържа контрола и дисциплината и да се погрижи всичко да върви по график. Всяко забавяне можеше да накара Пекин да отмени операцията. „Червен остров“ беше риск, в който вярваха малцина в най-висшите ешелони. Те си бяха позволили да бъдат убедени само защото Лиу ги бе уверил, че няма да има засечки. Той усещаше, че напрежението се засилва. Златните запаси не бяха неизчерпаеми.

Лимузината пропадна в дупка и Лиу изруга. Не беше ксенофоб, нито дори расист, но бе намразил всичко панамско, откакто пристигна в тази страна — непрекъснатите дъждове, потискащата влага, влошаваща язвата му, и мърлявите бюрократи, които бяха вечно недоволни от подкупите. Но най-много ненавиждаше народа.

Ако не беше желанието на Съединените щати да направят Канала, Панама щеше да си остане затънтена провинция на Колумбия. Американците бяха създали страната буквално от нищо. Теодор Рузвелт бе подкрепил режисирания им бунт срещу колумбийците и бе признал новосъздадената държава още преди мастилото на конституцията ѝ да е изсъхнало. Оттогава Съединените щати бяха налели милиарди долари в Панама. Вярно, Лиу разбираше недоволството на народа, тъй като американците се държаха с панамците като с второкласни граждани, но все пак втори след най-мощната нация в полукълбото беше по-добре, отколкото първи в Третия свят. А Панама неизбежно отново щеше да тръгне по този път.

Сингапур беше единствената страна близо до екватора с приличен стандарт на живот. Всички Други се бяха предали на тропическото безделие и бяха изостанали далеч зад индустриалния свят. Лиу разбираше, че това е в резултат на струпването на десетки фактори, но според него главната причина беше вроденият им мързел. Наближаването на зимата в северните ширини принуждаваше фермерите трескаво да сеят и да прибират реколтата, за да изпреварят първото застудяване. Тази работна етика бе довела до индустриалната епоха и бе донесла благоденствие на Европа, Америка, Япония, Австралия и части от Северен Китай. За разлика от тях, в региона около екватора нямаше подобно чувство на неотложност. Сезоните на засушаване осигуряваха същата реколта като дъждовните. Нямаше принудителна причина да се бърза. Същото се отнасяше и за индустриалната епоха. Никой не бързаше да завърши някой проект, защото следващият ден щеше да е същият като предишния. Лиу не обвиняваше народите за начина, по който се бяха развили обществата им, но му беше неприятно, че нямат желание да усвоят северните порядки. Те очакваха, че светът ще се приспособи към техния дневен ред. Банкерите в Панама Сити не изпитваха нищо, когато караха клиентите си да чакат часове, докато се наслаждават на дълги обеда и срещи с любовници. Подобна разпуснатост изглеждаше заразна и той се опасяваше, че и неговите хора ще я прихванат. Ако беше в родината си, Пин не би се осмелил да погледне златото.

Лиу беше сигурен, че демонстрацията тази вечер ще му спечели още няколко седмици всеотдайност. А няколко седмици щяха да му стигнат.

Тайната квартира се намираше в тих квартал в северната част на Панама Сити. Сградата бе незабележима едноетажна бетонна къща с малки прозорци и скосен покрив с дълга стряха, за да пази от дъжда единствената врата. Останалите къщи на улицата бяха същите с изключение на боята. Скривалището беше боядисано в бледорозово.

Докато не влязоха вътре, Рене Брунесо отказваше да отговаря на въпросите на Мърсър. Това обаче не попречи на Мърсър да се досети как стоят нещата. Брунесо явно работеше за някоя от френските агенции, по всяка вероятност за Държавна сигурност. Как иначе можеше да се обясни присъствието на войници от Чуждестранния легион?

Мърсър беше объркан от обрата на събитията и трябваше да възвърне хладнокръвието си. Ето защо веднага щом прекрачиха прага и едрият французин се обърна към него, Мърсър заби юмрук в челюстта му и го просна на пода.

— Това ти е, защото едва не ме убиха в Париж — изсъска той, извади пистолета си и се прицели в най-близкия легионер. — Ти не се меси.

Рене го погледна гневно, после кимна. Напрежението намаля. Французинът направи знак на легионерите да отстъпят назад.

— Мисля, че заслужих това, доктор Мърсър. — Брунесо стана и заразтрива челюстта си. — Добър удар. Приятелят ти Жан-Пол Дерозие ме предупреди да не те подценявам. Но вместо да ме обвиняваш, трябва да ми благодариш, че ти спасих кожата. Два пъти за два дни — тази вечер в „ХачКо“ и предишната нощ, когато двама главорези на „Хачърли“ те проследиха от японския ресторант.

Все още изумен от появата на Брунесо, Мърсър не каза нищо и само кимна.

— Смяташ ли, че не те наблюдават? — продължи французинът. — Хората на Лиу сигурно знаят всяка твоя стъпка от пристигането ти в Панама. Той е изградил невероятна мрежа за много кратко време. Но и аз направих същото. Спомняш ли си хората около теб по време на вечерята в японския ресторант?

— Германецът на нашата маса?

— Това му е хубавото на Легиона, нали? Има хора от целия свят. Те осъществиха измъкването ти.

— Кой е германец? — попита Лорън, която тъкмо влизаше.

— Никой, капитан Ваник — отговори Рене. — Минало недоразумение.

Тя погледна Мърсър и видя, че е развълнуван като нея. Последиците от прилива на адреналин и изненадата, че в Панама действат френски шпиони, я бяха накарали да се разтрепери. Лорън се бе надявала, че Мърсър ще я успокои, но усети, че известно време няма да е в състояние да го стори. Брунесо ги заведе в малката всекидневна, където имаше само две канапета. На стената се виждаха прашните очертания на разпятие. Между канапетата бе поставена масичка за кафе. Пепелникът върху нея беше препълнен. От кухнята се появи легионер с кашон студени бири. Сложи шест бутилки на масата и отиде в задната стая. Мърсър и Лорън останаха сами с Рене Брунесо.

Шпионинът отвори с швейцарско ножче три бири и им подаде по една.

— А сега, да отговоря на обвинението ти. Да, аз те натопих в Париж с помощта на Жан-Пол Дерозие. Не го обвинявай. Френското правителство не му остави избор.

— Искал си да изкараш от укритието му онзи, който изкупи дневниците за Панама? — Мърсър вече знаеше отговора на този въпрос, но искаше потвърждение.

— Точно така.

— Но защо? — попита Лорън. — Какъв е вашият интерес?

— Откровено казано, капитане — рече Брунесо и запали цигара, — защото вашата страна вече не проявява интерес, въпреки доказателствата, че Китайската народна република изкупува големи части от Панама и по всяка вероятност след година ще контролира Канала.

Лорън не остана доволна от отговора, макар да знаеше, че това е истина.

— Но какъв интерес има френското правителство? — повтори тя.

Брунесо я погледна с подновено любопитство, сякаш Лорън бе издържала някаква негласна проверка, после кимна одобрително.

— Много добре, капитан Ваник. Мисля, че нашият приятел Мърсър би се задоволил с отговора ми, но ти искаш още. Защо?

— Защото французите никога не са проявявали интерес към Централна Америка, нито изглеждате особено разтревожени от геополитическото разрастване на Китай напоследък. И накрая защото

по Канала минават малко френски кораби и брутният ви вътрешен продукт почти не зависи от суровините, които се пренасят по него. Географското ви положение ви изолира от случващото се в Панама.

— Докато в това време — прекъсна я Брунесо, — Съединените щати притежават от шейсет до осемдесет процента от всички стоки, транспортирани през Канала, и въпреки това оттегляте присъствието си тук. Изоставяте печалба, възлизаща на три милиарда долара, модерна радиолокационна система и подслушвателна станция на върха на Анкон Хил.

Лорън изведнъж разбра за какво става дума.

— „Ариана“.

Рене вдигна бутилката за наздравница в нейна чест.

— Да. — Той погледна Мърсър. — Разбираш ли за какво говорим?

Французинът искаше да го направи на глупак, вероятно за да си отмъсти за удара в челюстта, но Мърсър нямаше намерение да се включи в играта му.

— Тъй като Европейската космическа агенция изстрелва ракетите си „Ариана“ от Курун, Гвиана, вие смятате за потенциална заплаха евентуалния контрол на китайците върху подслушвателната ви станция в Панама.

— А вие на наше място не бихте ли мислили така? „Ариана“ изпълнява не само цивилни задачи, но и военни, и за възможностите ни може да се научат много неща с проследяваща станция, която засича инструкциите, предавани на ракетата.

— Значи Франция най-после е готова да се намеси, за да ни пази от нарастващото влияние на Китай — ядоса се Лорън. — Крайно време беше някои от съюзниците ни да проумеят какво става, по дяволите.

Брунесо не обърна внимание на обидата. Наблюдаваше Мърсър.

Мърсър трябваше да реагира на това обяснение, защото прозвуча някак невероятно, но замълча, тъй като искаше първо да го обсъди насаме с Лорън.

— Какво общо имам аз с това? — попита той.

— За да отговоря на този въпрос, трябва да обясня някои неща. През годините, откакто страната ви отстъпи Канала, Панама се изкупува на части. Това започна с малък бизнес тук-там и няколко

сделки, но нещата се разрастват. Най-голямата телекомуникационна компания наскоро продаде четирийсет процента от акциите си на китайска фирма. Правата за проучването на минерали се дават само на китайски компании. „Хачърли Консолидейтид“ принуди американска железопътна корпорация да се откаже от собствеността си върху линията през провлака. Скоро ще завършат и прокарането на петролопровод от единия до другия бряг. „Хачърли“ дори измести една псевдолегална хонконгска фирма и получи контрола върху една трета от товарното пристанище в Балбоа.

— Псевдолегална?

— Компанията се нарича „Хъчинсън Уампоа“. Носят се непотвърдени слухове, че е контролирана от правителството в Пекин. Кой знае? Но за „Хачърли“ не се чуват подобни неща. Връзките им с КНТИНО и китайските военни са добре документирани. Друг неоспорим факт е, че когато компании от континента инвестират в някоя страна, тези държави скоро отклоняват вниманието си от Тайван и се ориентират към комунистите.

— И това се случва и тук? — попита Мърсър.

— Нямаше да се случи по време на управлението на предишния президент Очоа. Той беше яростен антикомунист. Никой не е сигурен какъв е Квинтеро, защото никой не знае кой е режисирал съмнителното му избиране. Не можем да пренебрегнем факта, че обещанието му за свободни пазари не се е отразило на най-бедните и онеправданите и марксизмът отново надига глава в Латинска Америка. Вероятно Квинтеро ще залитне в тази посока.

— Установили сте, че Китай проявява подчертан интерес към Панама, а американците не правят почти нищо по въпроса. Това обаче не обяснява защо замесихте мен.

— Месеци наред не знаех кой дърпа конците тук. Докато „Хъчинсън Уампоа“ не бяха принудени да се откажат от тяхната част от пристанището, мислех, че те стоят зад системното разширяване. След това осъзнах, че са „Хачърли“. Лиу Юшен е наместникът на Китай тук.

— И съсредоточихте разследването си върху него?

— Точно така. Когато разбрах, че е Лиу, той вече бе направил предложение да купи дневниците от семейството, което ги притежаваше, няколко седмици преди търга. Наложих се да се оттеглим,

затова операцията в Париж се изплъзна от контрола ни. Трябваше да принудим „Хачърли“ да се разкрият по такъв начин, че да започне криминално разследване, и да заловим агентите на Лиу във Франция, за да го разобличим в Панама.

— И използвахте мен за стръв.

— Дерозие каза, че можеш да се грижиш за себе си. Имахме агенти и в галерията, и в хотел „Крийон“, където обикновено отсядаш. Ти каза на Дерозие, че си се настанил другаде, и реших да те проследя.

— Когато онзи младеж се опита да открадне дневника, ти си знаел, че това са хората на Лиу.

— Да. Реших, че няма да го хванеш, затова го застрелях.

Това беше отговорът на един от множеството въпроси, които измъчваха Мърсър. Но още много се въртяха в съзнанието му.

— Преди да успеем да обезопасим района — продължи Брунесо, — ти се вмъкна в катакомбите. Китайските убийци тръгнаха след теб. Не знаех дали си оцелял в каналите, докато не видях името ти в списъка на пътниците на летище „Шарл дьо Гол“, когато напусна Франция. Предполагам, че стрелците са...

— Ликвидирани. Как разбра, че са изпратени от Лиу?

— Проследих ги от Панама. Не можехме да си обясним интереса на Лиу към старите дневници. Това беше аномалия в действията му и решихме, че е важно. Откровено казано, беше само предположение, защото всичките ни други опити да се внедрим в империята му бяха неуспешни.

— Важни ли са дневниците? — попита Лорън.

Брунесо сви рамене.

— Не знаем защо ги иска, нито какво е направил с онези, които купи. Както вече казах, групировката му се оказа непробиваема.

— Не е точно така — възрази Мърсър. Все пак двамата с Лорън бяха проникнали в „Хачърли“.

— Преди две седмици успяхме да вкараме двама души в пристанището им — навъсено каза французинът. — Единият труп бе намерен в езерото Гатун от туристическо корабче. Смятаме, че другият вече е отплавал в Тихия океан. Наблюдаваме пристанището им и затова тази вечер бяхме там и ви спасихме. Още не проумявам как сте успели да влезете.

— С контейнер от товарната гара в Кристобал. Един вътрешен човек ни пусна да излезем, когато влакът стигна до пристанището.

— Хитро — отбеляза Рене. — И какво научихте?

— Не бързай толкова — рече Мърсър. — Трябва да отговориш на още много въпроси. Вече обясни как сте ме използвали в Париж. Но защо избрахте мен, а не някой от вашите хора?

— Нямахме време да създадем убедително прикритие и по време на обсъжданията Дерозие спомена, че може да дойдеш в Париж, за да купиш дневника на Лепине за твой приятел, който е в Панама, някой си Гари Барбър.

— Който, както знаеш, е мъртъв.

— Да. Разбрахме, че си открил трупа му и си помогнал в уреждането на погребението му.

Тези думи показаха на Мърсър, че Брунесо не знае всички отговори. Той не бе присъствал на погребението, но агентът бе помислил обратното от подслушания му разговор с Мария Барбър. Всъщност шпионинът вече бе признал това. Мърсър осъзна, че французите знаят някои части от загадката, а той и Лорън — други. Трябваше да реши дали да ги сподели с Брунесо — и ако го направеше, трябваше да се примири с това как се бяха отнесли с него. Много му се искаше да каже на агента да си го начука или поне да се разкара, но сърцето му подсказваше, че разнищването на смъртта на Гари е по-важно от гнева му.

Двамата с Лорън се спогледаха мълчаливо. Краткият миг, в който очите им се срещнаха, зададе въпроса за доверието и му отговори. Нямаха избор.

— Излъгах — каза Мърсър. — Не ходих на погребението. С Лорън ни обстрелва хеликоптер на „Хачърли Консолидейтид“ на езерото над лагера на Гари.

Остана удовлетворен, като видя, че французинът се ядоса.

— Фош, ела тук! — извика Брунесо и след няколко секунди в стаята влезе един от легионерите. Беше малко по-възрастен от другите и макар че не носеше отличителни знаци на черната си униформа, Мърсър предположи, че е командирът на екипа. Офицерът имаше пясъчноруса коса, зорки сини очи и приятна външност. — Лейтенант Фош, това са доктор Мърсър и капитан Ваник от американската армия. Фош е моят заместник. Разкажете ни какво точно се случи на езерото.

Мърсър се поколеба — питаше се дали ще постъпи правилно, ако разкрие всичко, но после разказа цялата история от пристигането си в Панама до откриването на кюлчетата злато в склада на „Хачърли“ и за предположенията си, че това е Два пъти откраднатото съкровище. Лорън добави няколко подробности. По някакво негласно споразумение никой от двамата не спомена за Родриго Херара и Хари Уайт.

— Можете ли отново да използвате вашия човек на пристанището? — попита лейтенант Фош.

— Не — побърза да отговори Мърсър. — Не бих го изложил на риск, пък и онова, което „Хачърли“ крият, вече ще е изчезнало. Няма смисъл отново да влизаме в пристанището им.

— Смяташ, че трябва да проследим златото? — попита Брунесо и запали четвърта цигара.

— Ако „Хачърли“ имат ахилесова пета в Панама, това е златото. Мисля, че онова, което са намислили, се върти около съкровището. Езерото е очевидното място, откъдето да започнем. Нямах възможност да прочета дневника на Лепине, но Лиу явно смята, че там има нещо важно.

— У теб ли е дневникът? — попита Фош.

— В хотела е. Винаги мога да го донеса.

— Не можеш — възрази Брунесо. — Сутринта ти напусна Панама.

— Моля? — озадачено попита Мърсър.

— След като хората ми обезвредиха бившите членове на Бригадите на честта, които те преследваха от ресторанта, като блъснаха колата им, накарах един легионер, който прилича на теб, да се качи на самолет за Маями, щом се увери, че главорезите на Лиу са по петите му. Ние не бяхме единствените, които подслушвахме разговора ти. Те проследиха моя човек до общежитието, където ти каза на Мария Барбър, че си отседнал. — Рене се премести неспокойно на мястото си. — Освен това прочетох дневника в Париж, преди Дерозие да ти го даде. В него няма нищо.

Мърсър бе смаян от старателността на френския агент, но се намръщи, като чу последните му думи.

— Откъде знаеш? Инженер ли си по образование? Учил ли си геология? По дяволите, ти дори не знаеш кой е Годин дьо Лепине. Аз

пък не мисля, че в дневника няма нищо.

Фош се вцепени от тона на Мърсър, но Брунесо остана невъзмутим. Само се прокашля и се наведе напред.

— Смяташ, че в дневника има нещо, което съм пропуснал?

— Възможно е.

— И ще споделиш ли с нас какво си научил от него?

— Ако си готов да ме подкрепиш, когато се върна на езерото.

— Когато се върнем на езерото — поправи го Лорън и докосна ръката му в жест на солидарност.

— Е, аз всъщност съм ти длъжник — примирено каза Рене. Разследването му на „Хачърли“ не бе стигнало доникъде и Мърсър му предлагаше начин да го поднови. — Не мога да изтегля твърде много хора от товарното пристанище на „Хачърли“, затова ще ти дам двама, плюс Фош и мен.

Мърсър кимна.

— Добре. Кога ще тръгнем?

— Утре следобед. Вие двамата може да пренощувате тук.

Мърсър шепнешком попита Лорън дали има мобилен телефон. Тя отговори, че е в жилището ѝ.

— Първо трябва да се погрижа за някои неща — обърна се той към Рене. — Ще дойдем тук по обяд.

— Не трябва да ходиш в хотел „Сезар Парк“. Хората на Лиу може и да мислят, че си напуснал Панама, но връщането ти на подобно публично място е излишен риск.

— Ще спим в апартамента на Лорън.

Тя се ококори от изненада.

— Добре — каза Рене. — Доколкото ни е известно, Лиу не знае за нея. В апартамента ѝ би трябвало да сте в безопасност. Един от хората ми ще ви закара там и утре по обяд ще ви вземе.

— Тогава до утре.

Мърсър скочи, изведнъж обзет от чувство за неотложност, породено от внезапно хрумване, което трябваше да провери.

След четирийсет минути Лорън превъртя ключа на апартамента си, който се намираще във висока сграда с изглед към Панамския залив. Тъй като правителството плащаше наема, апартаментът беше на нисък етаж и прозорците гледаха към сушата.

— Ще ми кажеш ли защо ти трябва телефон? — попита тя.

— След малко.

Мърсър отиде до телефона, набра номера на „Сезар Парк“ и помоли оператора да го свърже със стаята на Хари. Докато чакаше, разгледа всекидневната. Мебелите явно бяха от предишния наемател. Лорън бе добавила малко лични вещи, предимно семейни снимки. Едната я показваше с акваланг и цял бански костюм, разкриващ мускулестите извивки на тялото ѝ. Мърсър отмести поглед от снимката, преди Лорън да е забелязала интереса му. Хари вдигна слушалката на петото позвъняване.

— Какво стана?

— Трябваше да чакаш до телефона да ти се обадя — укори го Мърсър.

— Бях в тоалетната. Храната тук ме убива. Задникът ми...

— Разбирам — прекъсна го Мърсър, преди Хари да се впусне в подробности.

— Е, как мина?

Мърсър му разказа накратко историята за преживяванията им, като пропусна подробностите, и попита дали с Роди са готови да свършат малко работа.

— Какво имаш предвид?

— Самосвалите. Убеден съм, че бронираната кола отдавна е изчезнала, но искам с Роди да проследите някои от самосвалите. В това, че са на пристанището, няма логика и мисля, че по някакъв начин са важни.

— Роди е тук, а колата му е в гаража на хотела. Тръгваме.

— Преди да излезете, отпишете се от „Сезар Парк“ и си намерете друг хотел.

— Защо? Тук ми харесва. Това място е същински дворец и трябва да кажа, че ми подхожда.

Мърсър се засмя.

— Неприятно ми е да ти го кажа, приятелю, но за теб и долнопробен мотел с хлебарки е много. Французите и Лиу Юшен очевидно ме наблюдават, защото са подслушвали вечерята ми със съпругата на Гари. Но никой не знае за теб и за Роди и не искам да разберат.

— Ще бъда тайният коз, така ли? — попита Хари. Идеята явно му допадна.

— Това е крачка нагоре от обичайната ти роля на пияница, паднал в канавката.

— Паднах само веднъж в канавката, докато се прибирах от „При Дребосъка“. Трябва ли постоянно да ми го напомняш?

— Връщам си го за номера в болницата.

— Значи сме квит?

— Съвсем не — засмя се Мърсър и затвори, след като Хари каза, че няколко дни ще живее при семейство Херара и ще пази дневника, докато Мърсър се върне от Реката на руините.

— „Пияница в канавката“? Какво ви става на вас двамата? Никога ли не се държите дружелюбно един с друг?

— Това беше дружелюбно. — Мърсър се отпусна на дивана и въздъхна уморено. — Сега разбираш защо исках да се обадя отнякъде извън тайната квартира.

— Не искаш Брунесо да те чуе. Нямах ли му доверие?

— Имам доверие на малцина шпиони. Щом стигнем до езерото и намерим доказателство, че „Хачърли“ ограбва панамските археологически разкопки, не желая да имам нищо общо с него. А що се отнася до това, че Китай превзема Панамския канал, Съединените щати направиха грешка, като го предадоха, затова изобщо не ме е грижа какво ще стане с него.

— Глупости! — Лорън не се остави да бъде подведена от лъжата му. Мърсър повдигна учудено вежди, но тайно в себе си остана доволен, че е прочела мислите му. — През последните няколко дни те наблюдавам и мисля, че разбрах някои неща за характера ти. Брунесо постави ново предизвикателство пред нас и ти изгаряш от нетърпение да го приемеш.

— Толкова ли съм прозрачен? — Мърсър се усмихна.

— Защо иначе ще изпращаш Хари да следи самосвалите? Ти вече се досети, че „Хачърли“ са намислили нещо друго освен незаконно изнасяне на злато. Каза, че Каналът не те интересува, защото искаш да се отървеш от мен, както ще направиш с Брунесо.

— Тази битка не е твоя — сериозно каза Мърсър.

— Не се опитвай да ме отблъснеш, защото съм жена — разгорещено отговори Лорън, сложи ръце на кръста си и гордо изпъчи гърди. — Тази битка е и моя.

— Не искам да те забърквам в тази история, защото ти си офицер от армията на Съединените щати и може да загубиш всичко, ако ми помогнеш. — Мърсър също повиши тон. — Не защото си жена. Опитвам се да предпазя кариерата ти, а не сексуалната ти принадлежност.

Лорън разбра, че той не лъже, и гневът ѝ изведнъж намаля. Мърсър не би прекрачил границата между кавалерството и презрителното отношение към жените. Гласът ѝ омекна.

— Благодаря, но кариерата ми си е моя. Освен това имам тайно оръжие, което ще ме спаси, ако нещата в армията загубеят. — Тя млькна смутено и след кратка пауза добави: — Баща ми е генерал.

Признанието ѝ го изненада и Мърсър не устоя и я подразни.

— И ще извикаш: „Татко!“?

Лорън се наежи. През цялата си кариера отхвърляше слуховете, че баща и е издействал повишенията ѝ. Тя знаеше, че това не е вярно, но нямаше как да го докаже, затова приемаше трудни задачи и отказваше мисии, с които бързо би се издигнала. Неприятно ѝ беше, че е принудена да саботира собствената си кариера, защото баща и е генерал.

И в същия миг разбра, че Мърсър се шегува, че не е възможно да знае какво говорят зад гърба и, и изражението ѝ стана глуповато.

— Досега не ми се е налагало, но мога да го направя. И ако кажеш на някого, ще ти избия зъбите.

Мърсър разбра, че е засегнал болезнено място. Представяше си какво е преживяла, че е дъщеря на генерал. Все едно да си ученик в училище, на което баща ти е директор. Само че това не беше училище, а целият ѝ живот. Защо не си бе държал устата затворена?

— Разбрахме се.

Лорън кимна и нещо безмълвно премина между тях. Тя знаеше една от най-съкровениите му тайни и сега и той знаеше какво я измъчва. И двамата не очакваха, че ще споделят тези неща, но го бяха направили. Лорън се обърна, преди да се е изчервила.

— Дай ми петнайсет минути под душа и после банята е на твое разположение. Мисля, че в хладилника има две бири. Вземи ги, ако искаш.

Водната струя бавно прогони изтощението. Мускулите ѝ се отпуснаха и ставите ѝ омекнаха. Макар че организъмът ѝ се нуждаеше

от сън, Лорън мислеше за мъжа в другата стая. Мърсър беше различен от всички, които познаваше. Беше красив, но не само това го правеше привлекателен, а и фактът, че хората го слушаха. Усецаха увереността му и реагираха автоматично. Брунесо беше опитен шпионин, но към края на разговора им започна да приема заповеди от Мърсър. Може би единствено баща и приличаше на Мърсър.

„Откъде ми хрумна тази мисъл? Трябва да престана“ — укори се тя, като си помисли, че някой фройдист много би харесал тази идея.

Спомни си как Мърсър гледаше снимката ѝ по бански костюм. Това я бе накарало да се почувства добре. Тя пусна само студената вода и температурният шок прогони всички мисли в тази насока.

Излезе от банята и видя, че Мърсър е заспал на дивана. Извади одеяло от дрешника и го метна върху него. Дори в съня челюстите му бяха стиснати. Лорън устоя на изкушението да докосне лицето му, угаси лампата и си легна.

ПАНАМА СИТИ, ПАНАМА

Мърсър имаше традиционна представа за френския Чуждестранен легион. За него те все още бяха самотни пазители в далечни крепости от пясъчник, измъчвани от слънцето на пустинята Сахара. Но спасителната операция в „Хачърли“ го накара да промени мнението си — той осъзна, че се намира в компанията на елитна бойна сила, обучена като „тюлените“ или Зелените барети.

Двамата легионери, които щяха да ги придружат до езерото, бяха във всекидневната на тайната квартира. Щурмовите им винтовки „Фамас“ бяха разглобени, а очите им бяха завързани. След рязката команда на лейтенант Фош двамата почнаха да сглобяват оръжията. Ръцете им действаха светкавично. Фош щракна хронометъра и го погледна.

— Две секунди по-бързо от последния път. Направете го още веднъж.

Докато войниците разглобяваха пушките, Лорън Ваник погледна намръщено Фош.

— Смяташ ли, че е добра идея да се упражняват с оръжия, които по-късно може да използваме в сражение?

Той се усмихна снизходително.

— Разбира се, че не. Онези пушки са в екипировката им. Тези са само за тренировка. Не се притеснявай, капитане. Знаем какво правим.

Влезе Рене Брунесо. Също като хората си, и той беше облечен в цивилни дрехи.

— Добро утро, капитан Ваник, здравей, Мърсър. Ще пиете ли кафе?

Двамата бяха заспали чак в три сутринта и Мърсър с готовност прие предложението. Кафето, което му бе направила Лорън, беше слабо, не го разсъни достатъчно и не зареди организма му с енергия.

Брунесо напълни чашите им и им обясни плана си. Легионерите имаха хеликоптер, скрит в запустяла плантация отвъд развалините на старата част на Панама Сити, която бе ограбена от пирата Хенри

Морган през 1671 година. Щяха да пренесат надуваема лодка „Зодиак“ на място, намиращо се над Ел Реал, и щяха да плават с нея по останалия път по Рио Туйра. Преди да стигнат до Реката на руините, щяха да скрият лодката, да заобиколят вулканичната планина и да се качат от страната срещу водопадите.

Докато Рене обясняваше стратегията си, Мърсър зареди филм във фотоапарата, който бе купил по пътя към тайната квартира. Беше взел и телеобектив, най-големия в магазина. Надяваше се да направи снимки, докато хората на „Хачърли“ ограбват археологическите разкопки. По предложение на Лорън щяха да занесат доказателството на директора на антропологическия музей, откъдето според нея щяха да получат по-адекватна реакция, отколкото от нестабилното правителство на Омар Квинтеро. Той беше в президентската резиденция „Херон“ едва от шест месеца след режисираното му избиране и още не бе успял да обедини Конгреса и да премахне бюрокрацията.

Мърсър се съмняваше, че Лиу Юшен ще се появи на езерото, но ако заснемеше други важни личности от „Хачърли“, може би щеше да сложи край на грабежите и да помогне на Брунесо да направи пробив в разследването на сенчестата компания. Планът беше прост, сравнително безопасен и много по-умен, отколкото промъкването в строго охраняваното пристанище. След като разполагаха с телеобектив, можеха да стоят далеч от разкопките на „Хачърли“ край езерото и въпреки това да направят уличаващи снимки.

Единствената опасност беше преходът през джунглата. Шофьорът, който ги бе взел от квартирата на Лорън, им беше казал, че легионерите са членове на Трети полк, базиран в Курун, Гвиана, специалисти в сражения в джунглата. Фактът, че бяха натоварени с охраната на космическата площадка за изстрелването на „Ариана“, придаваше достоверност на разказа на Брунесо, но Мърсър не можеше да се отърси от подозренията си. Предишната нощ бе споменато нещо, което засили съмненията му.

Той се надяваше, че отговорът ще се появи в съня му, както ставаше често, но спа непробудно, откакто Лорън влезе под душа и после, преди два часа, го потупа по рамото и му каза, че хърка. Разговорът с Брунесо не бе разкрил нищо. Безпокойството, че не може да определи какво го измъчва, го изпълни с напрежение.

Мърсър насочи вниманието си към Лорън и Рене.

— Съжалявам. Мислех за нещо друго. Кога ще тръгнем?

— Слънцето залязва в седем — обясни Брунесо. — Ще спуснем лодката в реката по здрач и ще се придвижим под прикритието на мрака. Имаме прибори за нощно виждане. Ще прекараме нощта в лодката и преди разсъмване ще тръгнем към кратера.

— Къде ще е хеликоптерът, докато сме на езерото? — попита Лорън.

— На летището в Ел Реал. Ще има „проблеми с двигателя“. Боядисан е като туристически, затова няма да привлече внимание.

— Полетът е дващест минути, ако се нуждаем от незабавна евакуация.

— Знам. — Французинът също не изглеждаше доволен. — Но там горе няма къде да го скрием.

— Добре. Какъв е хеликоптерът?

— „Джет Рейнджър 222“.

Лорън кимна. Преди да започне да работи като разузнавач, бе пилотирала „Бел 205“, известен в армията като „Хюи“. Макар че от четири години не бе сядала пред контролните уреди, бе убедена, че ще може да поеме управлението на хеликоптера, ако с пилота се случи нещо.

— Има ли разширени резервоари?

— Не. Ще ги напълним догоре в Ла Палма и ще имаме достатъчно гориво да се върнем в Панама Сити. Щом Мърсър вземе доказателството, ще се качим на лодката и ще отидем в Ел Реал, където ще чака хеликоптерът.

— Звучи добре — отбеляза тя.

Мърсър се замисли за стотиците неща, които можеше да се объркат, но не видя как могат да ги избегнат и се съгласи с нея.

— Да действаме.

Прекараха следващите два часа с лейтенант Фош, който щеше да ръководи операцията, разглеждаха карти и обясняваха какъв е теренът около езерото. Подобно на мнозина от Легиона, Фош твърдеше, че е от Квебек, за да спази правилото, че в елитния корпус могат да служат само чужденци. Спазвайки друга традиция на Легиона, Мърсър не го попита как е малкото му име. Установи, че харесва Фош, който беше непретенциозен и бе готов да изслушва цивилните, вероятно защото

Мърсър вече бе доказал способностите си, като бе проникнал в „Хачърли“.

Членовете на екипа почиваха в тайната квартира до следобед и после се качиха на микробус, за да отидат до хеликоптера. Пътуваха четирийсет минути през Панама Сити, по крайбрежието и по панамериканската магистрала и наближиха усамотеното градче Чепо — последната спирка преди непроходимата джунгла. Мнозина панамци все още смятаха, че всичко отвъд неприветливото градче е неизследвана територия.

Преди да стигне до Чепо, микробусът се отклони от шосето и пътува още трийсет минути по черен път. Растителността наоколо непрекъснато се сгъстяваше. Излязоха на поляна, където сред високите до кръста треви ги чакаше хеликоптерът. Досами джунглата имаше полуразрушена плантаторска къща. Увивните растения сякаш дърпаха порутените стени към земята.

Наложи се да махнат задните седалки на хеликоптера, за да вкарат вътре лодката. Брунесо щеше да седи отпред, до пилота, а Мърсър, Лорън, Фош и други двама легионери щяха да се свият в товарното отделение. Шофьорът на микробуса щеше да ги чака да се върнат на другия ден и да координира комуникациите с останалата част от екипа в Панама Сити. Излетяха след половин час. Час по-късно заредиха гориво на малкото летище в Ла Палма. Още никой не бе облякъл камуфлажна униформа — запазваха прикритието си на туристи, отправени се към Дариен. Преоблякоха се едва когато отново излетяха. Макар че, изглежда, не се смущаваше от близостта на мъжете, Лорън запази благоприличие и облече камуфлажната риза над черната си тениска. Непромокаемите чанти с оръжията, бойната екипировка и други принадлежности бяха натоварени на лодката. Щяха да ги прегледат, когато потеглеха по реката.

Като поглеждаше картата на коленете си, роденият в Австралия пилот мина напърно над няколко завоя на Рио Туйра. Летеше толкова ниско над джунглата, че Мърсър виждаше маймуни, които вресяха по хеликоптера от върховете на дърветата. Ята папагали се плашеха и излитаха като пъстроцветни дъги.

Постоянното бръмчене на мотора и отекващото тракане на перките не позволяваха на Мърсър да мисли за нищо друго освен за онова, което възприемаха сетивата му — миризмата на пот от

натъпканите в тясното пространство хора, металната скоба, впила се в гърба му, вкуса на пикантния обяд в тайната квартира и лашкането на тялото му, докато хеликоптерът се носеше във влажния въздух.

Затвори очи и когато отново ги отвори, видя, че светлината е помръкнала. В тропиците ставаше така — слънцето не залязваше бавно, а сякаш препускаше към хоризонта, преследвано от нетърпеливата нощ. Мърсър погледна часовника си. 19:20. Брунесо бе разчел времето на полета идеално.

Хеликоптерът намали скоростта. Реката беше вдясно от тях, на около четиристотин метра, тъмна ивица в сенчестата джунгла. Рене Брунесо огледа водата с инфрачервен далекоглед — търсеше издайническа светлина на мотор на лодка или човешко тяло. Каза нещо на пилота по комуникационната система и хеликоптерът зави към Рио Туйра.

Съзнанието на Мърсър изведнъж се изпълни с най-различни мисли. Дланите му се изпотиха и сърцето му заби като на хванато в капан животно. В следващия миг той осъзна, че не го измъчва страх, а напрегнато очакване, каквото обикновено изпитваше, когато бе на път да получи отговор на тревожни въпроси. Обяснението за стрелбата по трупа на Гари и за нападението на Мърсър в Париж чакаше там долу в джунглата и той изгаряше от нетърпение да разбере.

Хеликоптерът се сниши над водата и страничната врата се отвори. Единият легионер дръпна въженцето, с което се надуваше тежката лодка, и я бутна в реката. „Зодиак“ се напълни с въздух още докато падаше във водата и тупна на повърхността с дъното надолу. Първият войник скочи в реката.

Брунесо отвори вратата от своята страна и също скочи. Останалите го последваха. Лейтенант Фош скочи последен. Пилотът угаси фара, увеличи тягата и издигна хеликоптера. Маневрата отне само двайсет секунди.

Мърсър потъна под водата, изплува и избърса очите си. Двамата легионери вече се бяха покатерили в гумената лодка, а другите се държаха за нея. Мърсър заплува към тях. Някой го хвана за ръката. Беше Рене.

— Фасулска работа — ухили се французинът.

Мърсър предположи, че Рене изпитва облекчение, защото най-после прави нещо, след като няколко седмици бе наблюдавал

пристанището на „Хачърли“. Планът му да изкара от укритието му Лиу Юшен, като включи Мърсър, не бе минал така, както бе искал, но поне новата насока на разследването го бе спасила от провал. И сега изглеждаше доволен.

— Да, фасулска работа — съгласи се Мърсър.

В джунглата пееха насекоми и птици, обаждаха се десетки неизвестни нощни същества. Луната едва се виждаше през гъстата растителност.

Издърпаха непромокаемите чанти на борда и разпределиха екипировката. Бойните колани на легионерите имаха алпинистки принадлежности и спасително въже, в случай че се наложеше да бъдат изтеглени от хеликоптера. Мърсър не си спомняше дали „Джет Рейнджър“ има въжета.

Лорън забеляза интереса му към екипировката и по-специално към въжето и отговори на неизречения му въпрос.

— Видях ги, докато се качвахме. Пилотът просто отваря вратите на товарното отделение и с натискането на едно копче в кабината може да спусне две въжета.

— Да се надяваме, че няма да ни потрябват — изсумтя Мърсър, провери дали пистолетът е на кръста му, сложи фотоапарата с телеобектива в раницата си и я преметна на гърба си.

Фош зае позиция на носа на лодката, без да сваля прибора за нощно виждане от очите си. Двамата легионери започнаха да гребат срещу бавното течение. Не можеха да рискуват да използват мотора, защото звукът щеше да се чуе надалеч. Брунесо се бе настанил на седалката и наблюдаваше реката зад тях. Последните лъчи на слънцето отдавна бяха изгаснали и в непрогледния мрак над тях блестеше само ивица звезди. Ако не бяха звуците на животните и жуженето на насекомите, нямаше да е трудно да си представят, че се носят в космоса.

След няколко километра лейтенант Фош изведнъж вдигна ръка и гребците реагираха мигновено. Той бе зърнал нещо през прибора за нощно виждане. Движеха се до десния бряг и при сигнала му се приближиха до сушата, държаха греблата само на сантиметри от водата, така че капките от тях да не издават звук. Всички бяха напрегнати.

След минута от мрака пред тях изникна кану. Двамата индианци в него гребяха безшумно като призраци. Не ги видяха и изчезнаха толкова бързо, колкото се бяха появили. Групата изчака няколко минути, за да се увери, че кануто няма да се върне.

Плаваха срещу течението четири часа, като се редуваха на греблата.

След час Фош сложи ръка на рамото на Мърсър, който гребеше заедно с Лорън, и му направи знак да спре. Лорън също спря. Лейтенантът мълчаливо посочи надясно, където в реката се вливаше тесен приток. Мърсър и Лорън насочиха лодката натам. Навлязоха на петстотин метра навътре в джунглата и видяха, че пътят им е блокиран от еднометров водопад.

— Добре — прошепна Фош. — Ще скрием лодката тук и на зазоряване ще продължим пеша.

— Къде сме? — попита Лорън.

— Според моята карта и това тук — той им показва системата за глобално позициониране — се намираме на осем километра от мястото, където Реката на руините се влива в Рио Туйра. Мисля, че този поток извира от задната част на вулкана.

Разпънаха мрежа против безбройните жилещи насекоми и заспаха. Само един легионер остана буден, за да стои на пост.

Събуди ги половин час преди зазоряване. Напълниха манерките си с пречистена вода, провериха оръжията си и тръгнаха срещу течението. Войникът, който бе стоял на пост през нощта, остана при лодката, натъпкан с таблетки кофеин. Фош вървеше най-отпред, а другият легионер, германец, казваше се Хауер, отзад. Придвижването по брега беше по-лесно, отколкото през джунглата. Крачеха на петнайсетина метра един от друг, без да се губят от поглед в гъстата растителност.

Надяваха се да се върнат при лодката след четири-пет часа, но въпреки това носеха екипировка и храна за няколко дни. Мърсър и Лорън бяха въоръжени само с пистолети.

С изгрева на слънцето влажността се повиши и стана задушно. Вместо да освежи организма му, всяка глътка въздух, която Мърсър поемаше, сякаш изсмукваше силите му. Смрадта на гниещи растения го давеше. Освен това трябваше непрекъснато да пляска насекомите, които го хапеха по врата и ръцете. Легионерите и Лорън Ваник

изглеждаха неуязвими за това неудобство. Мърсър страдаше мълчаливо.

Брунесо беше най-възрастният в групата и десетина килограма по-тежък от другите, но въпреки това се движеше пъргаво като котка. Дори не се потеше. За разлика от него, Мърсър се обливаше в пот и непрекъснато трябваше да я бърше от очите си.

Не виждаха на повече от петдесет крачки. Листата висяха над главите им. През зеленината се процеждаше слаба слънчева светлина, на която сенките изглеждаха мрачни и зловещи. Всичко беше неясно и мъгляво, сякаш го гледаха под вода. Само от време на време през балдахина от листа проникваше ярък лъч и осветяваше земята.

Вървяха покрай потока близо час, като заобикаляха паднали дървета и гъсталаци и внимаваха да не издадат и звук. Фош най-последно спря, клекна, за да изчака останалите, и посочи нагоре към хълма, извисяващ се над джунглата. Там беше по-ниската страна на вулкана, а зад ръба ѝ — езерото. Фош разреши на групата двама минути почивка, като се приближи до всеки и с жестове го попита как е. Никой не говореше. Лиу Юшен можеше да е поставил пазачи на хълма.

Фош тръгна да провери. Пълзеше по корем, стиснал в ръце щурмовата „Фамас“. Джунглата сякаш го погълна само след метър-два. След десет минути се върна пак така безшумно.

— На върха няма никого — прошепна той в ухото на Мърсър, — но в кратера чух бръмчене на машини. На бреговете на езерото сигурно става нещо.

— Земята е съоръжения на Лиу — отговори Мърсър и Фош кимна.

— Мисля, че са на отсрещната страна и че можем да се качим.

Запъляха след Фош и на трийсетина метра от върха излязоха от прикритието на джунглата. Тревата по склона беше висока най-малко метър и твърда като алуминий, и разрязваше кожата като нож. В раничките се впираха насекоми. Щом излязоха на открито, слънцето ги напече безпощадно. Мърсър погледна нагоре и видя, че към тях се носят черни облаци. Скоро щеше да завали.

Бурята би им осигурила отлично прикритие, но щеше да затрудни връщането им при лодката.

Стигнаха до ръба на кратера и погледнаха надолу.

Езерото се намираше на петнайсет метра под тях. Мърсър ясно виждаше малкия остров в средата. Изглеждаше безлюден. Двамата с Лорън се спогледаха и се усмигнаха гордо — спомниха си как бяха измамили смъртта.

Но брегът на езерото беше коренно променен. Цяла армия работници се бе нахвърлила яростно върху скалите. Шахтите, които Гари бе изкопал през последните няколко месеца, изглеждаха миниатюрни в сравнение с огромните нови изкопи. Хората на „Хачърли“ бяха докарали багери, които дълбаеха дълбоки бразди във възвишението. Булдозери изхвърляха пръстта в езерото и брегът беше осеян с кални кафяви петна. Работници с каски направляваха превозните средства, а местни жители пресяваха купчините пръст с ръчни сита. Наблюдаваха ги въоръжени мъже, които сезираха в пръстта — очевидно търсеха блясък на злато.

За стотината работници бяха разпънати дълги брезентови палатки. Имаше полева кухня, отходни места и сметище за отпадъците. На брега беше кацнал лъскав хеликоптер. Няколко алуминиеви лодки с външни мотори бяха завързани за док, направен от празни варели от гориво и листове шперплат.

Опасенията на Мърсър, че археологическите обекти се ограбват, се оправдаха. „Хачърли“ бяха построили цял град за крадците си, бяха докарали припаси от Панама Сити с хеликоптера и тъй като мястото беше отдалечено, действаха безнаказано.

Гневът му нарасна и неудобствата, които бе понасял досега, изведнъж изчезнаха. Мърсър вече не усещаше нараняванията по ръцете си, нито ухапванията от насекоми по врата си. Не чувстваше нищо освен ужас от онова, което ставаше край езерото долу. Устните му се изкривиха в жестока усмивка. Щом се сдобиеше с доказателство, поне тази част от дейността на „Хачърли“ в провлака щеше да приключи. Той свали раницата от гърба си, извади фотоапарата, зареди филм и се обърна към Брунесо.

— Оттук не виждам лицата. Трябва да се приближим.

— Може да заобиколим до ръба над лагера и да снимаш оттам — предложи Фош.

— Да вървим.

Върнаха се до края на джунглата и използваха прикритието й, за да заобиколят възвишението, и когато се озоваха откъм лагера, се

закатериха нагоре. Този път Мърсър водеше групата. Всяко негово движение бе обмислено предварително, така че да не вдига шум, посилен от бръмченето на дизеловите земекопни машини. Стигна до назъбения ръб на кратера и видя лицата на хората. Пазачите и операторите на машините бяха китайци, а копачите — смугли панамци.

Надяваше се да види поне един от отговорниците, но никой не се отличаваше с нищо. Всички работеха като автомати и сякаш никой не ги контролираше. Мърсър тъкмо фокусираше фотоапарата към един мъж, по-възрастен от останалите, който разговаряше с някакъв булдозерист, когато Лорън го потупа по рамото и му посочи една от палатките.

Мърсър веднага видя какво му сочи. „Познавам те“ — помисли той, докато насочваше телеобектива към човека. Мъжът беше със спортно яке, но преди няколко ноци в склада бе облечен в костюм и беше заедно с другия, който погледна златото. Мърсър направи десет снимки. Китаецът говореше по портативна радиостанция с двама надзиратели на една четвърт от обиколката на езерото.

Едва сега Мърсър разбра какво правят. Хората на „Хачърли“ разкопаваха целия хълм. Не бяха съсредоточили вниманието си на едно място, където евентуално се намираще Два пъти откраднатото съкровище, а търсеха навсякъде. Лиу още не бе открил златото.

Тогавата откъде бяха взели кюлчетата, които бе видял в склада?

Вместо да отговори на въпросите за „Хачърли“, това пътуване пораждаше още загадки.

Фош го дръпна за крачола и прошепна:

— С Брунесо трябва да са промъкнем в лагера. Едната палатка е за администрацията. Брунесо трябва да влезе вътре.

Тази промяна в плановете беше изненада, но първоначалното изумление на Мърсър се превърна в гняв и той стисна зъби. Когато обсъждаха стратегията си, не бяха разговаряли за проникване в лагера, но сега той разбра, че това е било намерението на французина от самото начало.

— Да не сте се побъркали?

Фош очевидно не се интересуваше от реакцията му.

— Ще чакате тук с Хауер, докато се върнем.

— Имаме каквото ни трябваше — възрази Лорън. — Да се махаме оттук, по дяволите.

— Съжалявам, капитане — каза Брунесо. В тона му нямаше и намек на извинение. — Трябва да отида там.

— Излагате на риск мисията ни!

— Мисията ни е да влезем в лагера — настоя агентът.

И без да кажат нито дума повече, Брунесо и Фош запълзяха надолу по едно дере към задната част на лагера. Стигнаха до широката пясъчна ивица, спряха зад редица варели от дизелово гориво, промъкнаха се до първата палатка и се вмъкнаха вътре. След минутка изскочиха навън и под прикритието на варелите тръгнаха към другата палатка. Трябваше да минат трийсетина метра открито пространство, за да стигнат до целта си.

Мърсър изруга. Французите едва ли имаха шанс. Нямаше представа защо поемат този риск, но знаеше, че правят грешка. Имаше лошо предчувствие и съзнаваше, че трябва да предприеме нещо, така че пое контрола над положението.

— Ефрейтор Хауер — каза той на младия легионер. — Обади се на пилота на хеликоптера и му кажи да дойде тук.

— Защо? Фош ще се върне след няколко минути.

— Фош ще бъде заловен след няколко минути. Извикай проклетия хеликоптер.

Войникът се приготви да възрази отново, но радиостанцията му изпраця. Звукът беше достатъчно силен и Мърсър чу прошепнатите на френски думи.

— Фош, обажда се Левеск. — Това беше легионерът, останал при лодката. — Намирам се на двеста метра надолу по течението от „Зодиак“. Към мен се приближава въоръжен патрул. Засега се оттеглям, но ако се движат по брега, ще открият лодката. Какво да правя?

— Левеск, тук Хауер. Фош е в лагера. Не може да отговори. — Младият легионер се поколеба, защото не беше сигурен какво трябва да направи. Той беше войник, а не офицер, и бе обучен да изпълнява заповеди, а не да ги издава. — Можеш ли да ги ликвидираш?

— Не. Четирима са и се движат на разстояние един от друг.

— Това се превръща във фиаско — намеси се Мърсър. Едва сдържаше гнева си. — Извикай проклетия хеликоптер, преди да е

станало късно.

— Недей да спориш — добави Лорън, когато видя, че Хауер продължава да се колебае. — Направи го.

— Чакай малко, Левеск. — Ефрейторът смени радиочестотите и използва кодовото име на хеликоптера. — Пастир, Пастир. Тук Хауер. Ела веднага. Край.

Пилотът отговори мигновено.

— Прието, Хауер. Чух обаждането на Левеск и включих двигателите. Ще съм при вас след дващест минути. Къде са останалите от стадото?

— Наоколо. Излитай, а ние ей сега ще решим къде да е мястото на евакуацията. — Той превключи на честотата на Левеск. — Хеликоптерът идва. Какво е положението?

— Те са на около четири минути път от мен. Мога да се измъкна, но ще намерят лодката.

Мърсър грабна радиопредавателя от ръцете на младия легионер.

— Левеск, каквото и да се случи, не трябва да им позволяваш да предупредят базата си. Направиш ли го, всички сме мъртви. Премахни радиста и ги задръж десетина минути, а после се разкарай оттам. Тръгни към Ел Реал. Ще те вземем от реката.

Предавателят изщрака веднъж в знак на потвърждение.

Патрулът сигурно вече беше съвсем близо и Левеск не искаше да рискува гласът му да го издаде.

В далечината се чу изстрел. Отговори му стрелба от автоматично оръжие, после пак се разнесе гърмежът на „Фамас“. Левеск бе започнал престрелка.

На брега на езерото шумът от стрелбата бе заглушен от бръмченето на машините, но само след няколко минути патрулът щеше да се свърже с базата. Фош и Брунесо нямаше да могат да се измъкнат, но още не го знаеха.

Хауер се разтрепери, обзет от страх, за какъвто обучението му не бе могло да го подготви. Останалите от екипа му бяха участвали в сражения. Само той беше новобранец и се прокле, че доброволно е проявил желание да дойде с Фош на езерото. Младият легионер забеляза как Лорън се вслушва в звуците на престрелката и наблюдава лагера, за да види момента, в който пазачите ще бъдат предупредени.

Присъствието ѝ му вдъхна увереност и го успокои. Освен това нали и хеликоптерът пристигаше.

Единственото място, до което „Джет Рейнджър“ можеше да се приближи достатъчно, за да ги вземе, беше ръбът на кратера, но тук беше открито и щеше да привлече огромен брой изстрели веднага щом се появеше. Лейтенантът и агентът нямаше да успеят да се измъкнат. Хауер не виждаше изход.

— Къде да дойде хеликоптерът? — най-сетне попита той.

Мърсър мислеше по този въпрос, откакто Фош и Брунесо се бяха промъкнали в лагера.

— Кажи му, че ще сме в езерото.

Рискът беше пресметнат. Мърсър се надяваше, че след като патрулът докладва за инцидента, последното място, където пазачите на „Хачърли“ ще търсят, ще е в границите на собствения им периметър. Би било много по-умно да се скрият в джунглата и по-късно да се свържат с хеликоптера, но Мърсър не можеше да изостави Фош и Брунесо. Ясно беше, че те крият важна част от загадката, и той бе твърдо решен да я узнае.

Хауер нямаше собствен план и като видя решителността в очите на Мърсър, предаде намеренията му на пилота, като се молеше американецът да знае как да запази живота им до пристигането на хеликоптера.

В престрелката в далечината настъпи затишие — зловец миг тишина, който завърши със силна експлозия. Мърсър изтръпна. Сигурен беше, че Левеск току-що е взривен с граната.

Нямаше връщане назад.

Лорън и Хауер наблюдаваха лагера, но Мърсър не откъсваше очи от джунглата зад тях.

Някакво движение в края на храстите привлече вниманието му. Без да изчака да види какво има там, Мърсър извади пистолета си и стреля три пъти в бърза последователност. Бутна Лорън от ръба на кратера и отново натисна спусъка. От джунглата се появиха силуетите на трима патрулни. Мърсър се подаде над ръба и в същия миг ответният огън разпръска камъчета от мястото, където бяха лежали допреди миг. От храстите проблеснаха огнените езици на оръжията на китайците.

Лорън стреля с беретата си. Бяха хванати в капан в кратера и разполагаха само с няколко секунди, преди някой по-наблюдателен пазач да ги забележи. Хауер погледна Мърсър.

— В дерето. Хайде.

Мърсър ги изведе от падината и ги насочи към дерето, по което бяха слезли Фош и Брунесо. Засега никой не бе чул изстрелите, но патрулите всеки момент щяха да се обадят по радиостанцията. След секунди в базата щеше да настъпи суматоха. Тримата хукнаха към палатката за спане и се вмъкнаха вътре. Беше празна. Все още имаха шанс.

Мърсър доближи предавателя до устните си.

— Фош, обажда се Мърсър. Левеск е открит от патрул. Хеликоптерът идва насам. Влезте в първата палатка, през която минахте. Тръгваме!

— Какви ги вършиш? — ядосано попита Фош.

— Разкриха ни. Трябва да се махаме оттук.

Лорън надникна през процепа на палатката.

— Мърсър, мисля, че патрулите току-що се обадиха. Мъжът от склада крещи заповеди на пазачите. Чакай. Сега се обажда по сателитен телефон.

— Ще иска инструкции от Лиу.

— И аз мисля така.

— Виждаш ли Фош или Рене?

— Да. Изглежда, са осъзнали, че играта свърши. Скрили са се зад купчина пясък на около шейсет метра оттук и чакат лагерът да се поразчисти. Рене идва. — Лорън отстъпи встрани и след няколко секунди агентът нахлу в палатката. Лицето му беше зачервено от напрежение. Беше се задъхал.

— Какво... — обърна се той към Мърсър. — Какво си... направил? Какво стана с... Левеск и лодката?

— Трябва да предположим, че „Зодиак“ е на гумени конфети — мрачно отговори Мърсър. — И се боя, че същото се е случило и с твоя човек.

Фош също влезе в палатката, още по-ядосан от Брунесо.

— Казах ви да чакате на хълма.

— Патрулите ни забелязаха. Не можехме да чакаме, нито да се върнем, след като Левеск беше убит. — Мърсър нямаше намерение да

отстъпва. — Хеликоптерът ще е тук след пет минути. Заповядах му да ни вземе от средата на езерото, единствената безопасна зона наоколо извън обсега на китайците.

— И мислиш, че пазачите ще ни позволят да доплуваме дотам? — подигравателно попита Брунесо.

— На кея има две лодки. — Мърсър се мъчеше да говори спокойно. — В суматохата ще се качим на едната и ще се отдалечим, преди да са разбрали, че сме били тук.

Френският агент беше на път да загуби контрол. Той тръгна заплашително към Мърсър, но Фош го спря.

— Той има право. Нямаме време за друг план. Лодките са единственият изход.

Импровизираният кей беше на стотина метра от палатката. Китайските охранители се подготвиха за фронтална атака по ръба на кратера и заемаха позиции за престрелка с армия от командоси, без да подозират, че противникът вече е зад тях. Неколцината работници, стоящи между палатките и езерото, не бяха от значение.

Фош включи предавателя си.

— Пастир, тук Фош. Кога ще пристигнеш?

— След шест минути според глобалната позиционираща система. Би трябвало да ме чуете след пет.

— Прието. — Фош беше ядосан и недоволен и се чувстваше притиснат между китайците и обстоятелствата.

Никой не видя китайския войник, който се промъкна в задната част на палатката, и не разбра, че е там, докато той не откри огън. Ефрейтор Хауер беше най-близо до него и тялото му се разтrese от високомощните куршуми. Бронежилетката му поe ударите на повечето, но един попадна в целта. Хауер умря, преди да падне на земята. Лорън рязко се обърна и застреля китаеца.

— Ще дойдат и други — извика Мърсър и грабна пушката на убития ефрейтор.

Дулото беше студено. Всички патрони бяха в пълнителя. Младежът не бе изстрелял нито един куршум по време на първото си и последно сражение.

Фош не искаше да оставя мъртвия си другар, но нямаше избор. Огледа лагера и направи знак на останалите да бягат към пристана.

Четиримата оцелели се спогледаха с фаталистична решителност. Или щяха да успеят, или щяха да умрат.

Хукнаха към езерото. Един мургав местен работник хлъцна, като ги видя, но беше твърде стъписан, за да вдигне тревога. Потокът от куршуми, който Мърсър очакваше, не ги обсипа. Пазачите на пясъчната ивица не се обърнаха и след петнайсет секунди малката група стигна до дървения кей. Варелите се разклатиха от тежестта им.

Лорън скочи в по-голямата алуминиева лодка и посегна да запали мотора, а Фош срязва въжетата. Мърсър и Брунесо коленичиха до лодката и огледаха пясъчната ивица през мерниците на щурмовите винтовки. Мърсър забеляза раздвижване около китайския хеликоптер. Подготвяха го за полет.

— Виждам — каза Рене, когато Мърсър го посочи. — Ако излетят, докато нашият хеликоптер ни взема, свършено е с нас.

Моторът на лодката запали при първото дръпване на въженцето. Тримата мъже скочиха вътре точно когато порой от куршуми обсипа пясъчната ивица и пристана. Патрулните, които първи бяха забелязали Мърсър и Лорън, бяха заобиколили палатката за спане и стреляха по тях. Единият крещеше нещо по радиостанцията си.

Плоскодънната лодка бързо се отдалечи от брега и се насочи към средата на езерото. Перките на китайския хеликоптер се завъртяха. Мърсър видя няколко войници в товарното отделение.

Изад острова в средата на езерото се появи гумена лодка с войници. Лорън ги забеляза първа и извика:

— Мамка му!

Китайците бяха твърде далеч, за да се прицелят точно, но въпреки това стреляха и от водата около лодката се занадигаха малки гейзери. Китайците контролираха средата на езерото и лодката им се приближаваше. С всяка секунда Лорън губеше пространство за маневриране. Тя направи завой и насочи лодката към водопада, който се намираше на около четиристотин метра. Отвъд зееше пропаст. Бурята се приближаваше.

Хеликоптерът на легионерите се извиси над ръба на кратера, но никой не чу пристигането му. На „Джет Рейнджър“ не бяха монтирани оръжия и пилотът не можеше да направи нищо с лодката, преследваща екипа, затова се съсредоточи върху другарите си. От височина петнайсет метра ясно видя, че ако Лорън спре, за да изчака

евакуацията, китайците в „Зодиак“ ще ги настигнат. Налагаше се да ги качи на борда в движение.

Пилотът се обади по предавателя на Фош, събщи му инструкциите си и спусна въжетата от двете страни на хеликоптера.

— D'accord^[1] — Фош кимна и се обърна към останалите. — Подгответе се за бърза евакуация.

— По-добре да е адски бърза — каза Мърсър.

След трийсетина секунди щяха да стигнат до водопадите. Бурята беше още по-близо, пулсираща стена от черни облаци, изсипващи невъобразимо количество дъжд.

Пронизителното бръмчене на двигателя на лодката бе заглушено от по-плътното пулсиране на „Джет Рейнджър“, Хеликоптерът се спусна и изравни скоростта си с тяхната. Два куршума се забиха в мотора на лодката и той спря. Китайците бяха преполовили разстоянието до преследваните.

Тежките дебели найлонови въжета висяха от хеликоптера като пипала на гигантска медуза. Фош успя да хване едното, но другото беше далеч. Пилотът се спусна още по-ниско и второто въже мина над лодката. Металната закопчалка удари Мърсър по главата и щеше да го събори през борда, ако Лорън не го бе видяла. Тя направи рязък завой и Мърсър падна в лодката. От раната на главата му потече тънка струйка кръв.

Фош закачи куката на въжето за колана на Мърсър и после завърза и Лорън. Бяха на петдесет метра от водопадите. Брунесо коленичи на кърмата и стреля по китайците, но не улучи никого. Те се приближаваха с пълна скорост и стреляха по лодката.

Водата, устремена към водопада, стана съвсем гладка. Няколко капки изпръскаха Мърсър. Той вдигна пушката, превключи на автоматична стрелба и започна да стреля. Фош най-после улови второто въже. До водопада оставаха четири-пет метра. Фош протегна ръце да закачи въжето за колана на Брунесо.

— Дръжте се! — извика Лорън, когато езерото под тях изведнъж изчезна.

Понесоха се във въздуха.

В първия миг инерцията тласна лодката по права траектория, но после гравитацията я привлече. Лорън бе издърпана първа.

Въжето на Брунесо се опъна и той също бе изтеглен от лодката. Пилотът се бореше с добавената тежест и полетя надолу към водопадите, защото знаеше, че единият от екипа не е закачен. Но след секунда хеликоптерът щеше да се блъсне в скалите и той нямаше друг избор, освен да го издигне.

Мърсър усети това, хвърли се към Фош и уви ръце и крака около него.

Лодката се удари в скалите миг след като Мърсър почувства как коланът се впира в раменете и слабините му. Въжето ги издигна, а алуминиевата лодка се разби. Моторът се откъсна и полетя в празното пространство. Корпусът се претърколи надолу по водопадите като очукана консерва.

Рязкото дръпване на въжето ги завъртя във въздуха. Мърсър погледна надолу и видя, че китайците са съвсем близо до водопада. Бяха преценили погрешно скоростта, разстоянието и безмилостното течение на водата и след миг гумената лодка полетя надолу, блъсна се в скалите и отскочи. Пазачите се запремятаха като парцалени кукли от водопад във водопад. Единият се наниза на заострена скала. Гръбнакът му се прекърши и ръцете му се отпуснаха във водата.

— Закопчай се — изкрещя Мърсър на Фош, за да надвика тракането на перките и вятъра. Движеха се с четирийсет възела. Първите капки дъжд се посипаха като дребни камъчета и Мърсър присви очи.

Фош успя да закопчае най-близката кука за колана си и Мърсър го пусна.

— Благодаря — каза французинът.

— Още не ми благодари. След минута ще ни погне хеликоптерът на Лиу.

Мърсър видя, че Лорън го гледа, и ѝ се усмихна. Въздушната струя развяваше косите ѝ. Брунесо беше високо над Мърсър и Фош, така че да не се сблъскат. Хеликоптерът полетя към Панама Сити.

— Не може да останем във въздуха — извика Фош. — Ако ни преследват, пилотът няма да може да маневрира, като висим така.

Мърсър и Фош започнаха да се издърпват нагоре по въжетата. Лорън и Брунесо ги видяха какво правят и последваха примера им. След няколко минути четиримата се претърколиха в задната част на

хеликоптера и в същия миг забелязаха тъмно петно, което се издигна над хребета на вулкана. Преследването продължаваше.

[\[1\]](#) Разбрано, добре (фр.) ↑

ПРОВИНЦИЯ ДАРИЕН, ПАНАМА

Сержант Хуай наблюдаваше през бинокъла си как четиримата командоси се качват в хеликоптера. Беше смаян, че успяха да се изкатерят въпреки силната въздушна струя. Това не беше никак лесно.

На професионално ниво трябваше да им отдаде заслуженото за цялата операция, макар че бяха загубили двама души. Нямаше представа колко още се спотайват в джунглата, но дори да бяха само тези шестимата, бяха свършили добра работа. Този път нямаше панамски войници, които можеше да бъдат обвинени за пропуската в охраната. Шестимата се бяха изправили срещу едни от най-добрите в китайската армия и не само бяха успели да изпълнят задачата си, но и две трети от силите им се измъкнаха.

Той не се тревожеше, че ще му се изплъзнат. След няколко минути от пристанището на „Хачърли“ щяха да излетят два хеликоптера, въоръжени с картечници, и „Джет Рейнджър“ щеше да бъде притиснат между тях. Щяха да научат натрапниците да показват уважение към постиженията на китайците.

Капитан Чен бе изказал предположението, че хората, проникнали в пристанището и склада, са банда местни крадци или контрабандисти на оръжия, но сега, докато наблюдаваше как „Джет Рейнджър“ навлиза в бурята, Хуай разбра, че има работа със съвсем други хора. Те се сражаваха като обучени командоси. Първото му инстинктивно предположение беше, че са от американските специални части, „тюлени“ или може би морски пехотинци. Тази мисъл смрази кръвта му. Това означаваше, че охраната му е пробита. Лиу Юшен бе запазил в тайна операция „Червен остров“, но Хуай знаеше, че ако американците са разбрали дори само за тази част, с цялата мисия вероятно е свършено. Унищожаването на хеликоптера и пътниците беше от първостепенно значение, но за Хуай беше важно и да идентифицира командосите. Той знаеше, че те не носят документи за самоличност, но познаваше други, по-трудно забележими знаци, които щяха да издадат националността им. Видовете униформи и оръжията можеше да са

фалшиви улики, но трупът не можеше да скрие цвета на кожата си, татуировките и стоматологичното лечение.

Китайският хеликоптер скъсяваше разстоянието до бягащия „Джет Рейнджър“. Хуай се замисли за доклада си до капитан Чен. Чен се бе превърнал в истинско копеле след провала в склада. Опитваше се да прехвърли вината върху хората на Хуай, за да си спечели отново благоразположението на Лиу Юшен. Директорът на „Хачърли“ едва ли щеше да остане поразен, че Чен се е разкрещял на един от хората му. Хуай разбираше Лиу. Лиу искаше резултати и не го беше грижа как ще бъдат постигнати. Стига хеликоптерът на натрапниците да бъде унищожен, подробностите не го интересуваха.

А свалянето на вражеския хеликоптер беше само въпрос на време.

Първата грижа на Мърсър беше Лорън.

— Как си? — изкрещя той, за да надвика шума на мотора и силното барабанене на дъжда, и й помогна да седне.

Тя изглеждаше ужасно със залепналата по главата ѝ коса, но успя да му се усмихне закачливо.

— Никога не съм била по-добре. А ти?

— Длъжник съм ти заради лодката. Ако не беше майсторското ти каране, щях да падне през борда. Лорън не обърна внимание на похвалата.

— Как ти е главата?

Мърсър докосна подутината на тила си. Пръстите му се изцапаха с кръв, но раната не бе сериозна.

— Ще е добре след два-три шева. — Той погледна Брунесо и избликът на гняв го накара да забрави за нараняването си.

— Ще ми кажеш ли на какво си играехте там, по дяволите?

Французинът се запромъкна към пилотската кабина.

— После. Все още не сме в безопасност.

— Чакай. — Лорън се премести пред Рене и го спря. — Можеш ли да пилотираш хеликоптер?

— Не.

— Тогава ме пусни да мина отпред. Липсващите врати убиват аеродинамиката и скоростта ни. Китайският хеликоптер скоро ще ни настигне. На пилота ти ще му трябва помощник.

— Можеш ли да пилотираш? — попита Мърсър. Тя кимна, доволна, че умението ѝ го е смаяло.

— Добре — след кратко колебание каза Брунесо. Лорън отиде в пилотската кабина, а той извади два чифта слушалки и даде единия на Мърсър. Фош сложи нови пълнители на оръжията. Изражението му беше непроницаемо. Мърсър не се изненада, че лейтенантът приема тежко загубата на двамата си подчинени. Легионът се гордееше с високия боен дух и непоколебимата всеотдайност към членовете си. Загубата беше съкрушителна.

Брунесо установи връзка с пилота — казваше се Карлсън — и попита какво е положението.

— Имаме около пет минути преднина, мосю — отговори той на френски с австралийски акцент. — Струва ми се, че е „Газела“. Побърз е от нашия, а и не можем вечно да се крием в бурята.

— Възможности за избор?

Хеликоптерът неочаквано се разтресе и пропадна с петнайсет метра. Вятърът духаше предимно отляво, но пориви идваха от всички посоки. Небето беше оловносиво. Лорън, която седеше вдясно и държеше ръцете си на контролните уреди, готова всеки момент да помогне на Карлсън, ги помоли да говорят на английски.

— Обсъждаме какви са възможностите ни за избор, капитан Ваник — каза пилотът. — Китайският „Газела“ се приближава и бурята няма да ни осигури прикритие до базата ни в Чепо.

— Не забравяйте, че те вероятно имат и други хеликоптери на пристанището — намеси се Мърсър. — Ако е умен, Лиу ще им заповяда да излетят и да ни пресрещнат.

Лорън първа измисли план.

— Да зарежем Чепо. Там е прекалено изолирано. Да прелетим над междуконтиненталния раздел. Ако ни провърви, ще се изплъзнем, ще пресечем Канала и ще се насочим от запад към Панама Сити. Дори другите хеликоптери на Лиу да ни настигнат, ще трябва да се откажат, след като влезем в обхвата на радарите на летище „Токумен“.

— Искаш да кажеш да заобиколим идващите от пристанището хеликоптери? — Мърсър си представи картата на Панама и проследи маршрута, описан от Лорън.

— Ако ни намерят на открито, ще ни убият. Трябва да стигнем до район, където няма да тръпнат от желание да ни свалят.

— Действайте — заповяда Брунесо.

Карлсън зави на север и предпазливо намали височината. Двата с Лорън се взираха в дъжда, за да видят планината, която минаваше като гръбнак през Панама. Фош бе скъсил въжетата, за да направи предпазни колани за себе си, Мърсър и Брунесо, и гледаше назад. Пушката беше на коленете му. Мърсър седна до него да прикрива другата отворена врата и да следи за появата на „Газела“. Видимостта в дъжда беше около четиристотин метра и от време на време ту единият, ту другият се напрягаше, когато му се стореше, че нещо се появява от надвисналите облаци.

Обиколният маршрут щеше да им отнеме повече от час, за да стигнат до Канала, и още няколко минути, докато намерят убежище в Панама Сити.

Щом се издигнаха на височина, откъдето да могат да преценят релефа, пилотът се спусна над долините, лъкатушещи през междуконтиненталния раздел. Летяха в опасна близост до обраслите с растителност хълмове. С всеки остър завой Мърсър усещаше как въжетото се впила в плътта му и неволно се хващаше за дръжката. Все едно се возеше с гръб на влакче на ужасите, само че отдолу нямаше релси. Мърсър ту залиташе към отворената врата, ту подскачаше към тавана или се блъскаше в Брунесо, който бе клекнал между седалките на пилотите.

Говореха само Лорън и Карлсън — разменяха си кратки реплики на загадъчен авиационен жаргон, който Мърсър не си правеше труда да следи. Бе съсредоточил вниманието си в пространството зад хеликоптера. Докато не се приземяха, нямаше да си позволи да мисли, че са се измъкнали от китайците.

— Ето ги! — извика той, когато „Газела“ се появи от облаците: мокрият корпус блесна за миг и после отново се скри в мъглата.

— На какво разстояние? — За разлика от неистовия вик на Мърсър, тонът на Лорън беше спокоен.

— Трудно е да се каже. На около четиристотин метра.

„Джет Рейнджър“ се сниши в долината. Въртящите се перки се намираха на трийсетина метра от обраслите с растителност склонове на безименна планина.

— Дръжте се — предупреди ги Карлсън едва след като хеликоптерът направи няколко акробатични номера, за каквито не бе

предназначен. Пилотът го контролираше майсторски.

Но пилотът на преследващия ги хеликоптер не му отстъпваше по нищо.

Сюрреалистичната игра на котка и мишка се водеше между гънките на земята и дъждовните облаци на тропическата буря — две зони, които всеки разумен пилот би избягвал. Но Карлсън навлизаше все по-навътре в тях, преследван от китайците. Когато до Канала останаха десетина минути, се разнесоха изстрели на автоматично оръжие.

Фош видя огъня от другия хеликоптер. Разстоянието беше голямо и той не се разтревожи, а само кимна на Мърсър, без да безпокои двамата пилоти. За момента нямаше какво да направят. Само наблюдаваха как лъскавата „Газела“ ги преследва като хрътка и повтаря всяка тяхна маневра.

Никой не забеляза другите два силуета, които се появиха от бурята и откриха огън. Карлсън обърна хеликоптера толкова бързо, че за миг Фош увисна в празното пространство, преди подът на товарното отделение да се върне под него. Следващият поток куршуми прониза въздуха там, където се бяха намирали преди секунда.

Хеликоптерът „Бел“, който бе хвърлил дълбочинните бомби в езерото, се вмъкна между „Газела“ и „Джет Рейнджър“, а другият се плъзна зад хеликоптера на сержант Хуай. Стрелецът можеше да се прицели в мишената само когато правеха остри завои и дори тогава разполагаше с няколко секунди, докато хеликоптерът му също завиеше.

Фош изстреля три куршума. Целта се намираше на петстотин метра и той не се надяваше да я улучи, но искаше пилотът преследвач да разбере, че плячката има зъби.

— А сега какво? — Брунесо проговори за пръв път от половин час.

— Да се молим да ги удари мълния — със стиснати устни отговори Лорън, която от известно време помагаше с контролните уреди.

През долината минаваше електропровод с високо напрежение — идваше от язовир „Маден“, намиращ се само на пет километра на юг. От разстояние жиците изглеждаха тънки като конци и Лорън изобщо нямаше да ги забележи, ако не бяха големите гумени топки, окачени

като предупреждение за нисколетящи самолети и хеликоптери. Карлсън интуитивно прочете мислите ѝ и се насочи право към далекопровода. Ако спазваше обичайните процедури, пилотът зад тях сигурно внимаваше за подобни препятствия, но Лорън се замоли да е погълнат изцяло от преследването.

Със скорост деветдесет възела и при непостоянен вятър Карлсън се приближи доколкото се осмели до кабела, после рязко издигна хеликоптера, мина на три метра над него и незабавно го спусна на предишната височина, надявайки се да измами преследвача, че маневрата е била в резултат от внезапен порив на вятъра.

Австралиецаът имаше петнайсет секунди да се приготви за маневрата, а пилотът зад него — четири.

Едва когато хеликоптерът, който преследваше, внезапно се издигна, китайският пилот видя червената сфера, скрита от корпуса му. Имаше само миг, за да забележи другите окачени като мъниста топки над долината. Подготовката му подсказа да се сниши и да позволи на гравитацията да му помогне, докато се опитва да избегне препятствието, но вече беше късно. Шейната на хеликоптера закачи далекопровода и отприщи десетки хиляди волтове, които потърсиха земята. Енергията не намери място, където да се освободи, затова продължи да се излива в хеликоптера, който увисна на отпуснатия кабел. Фината електроника изгоря, а мозъците на пътниците бяха изпепелени. Алуминиевият корпус започна да се топи. В мъглата от озон, обгорен метал и овъглена плът избухнаха ослепителни електрически дъги. Разнесе се пукот. Хеликоптерът изгоря като метеор, откъсна се от кабела и падна в подгизналата от проливния дъжд долина.

Двата други хеликоптера на китайците бяха принудени да заобиколят горящата развалина, което даде няколко минути отдых на екипа на легионерите. Карлсън, Брунесо и Мърсър поздравиха Лорън за маневрата, макар че всъщност я бе извършил пилотът.

Полетяха над река Чагрес, главният източник на вода, охраняващ Панамския канал, на около три километра преди устието ѝ. До Панама Сити оставаха четирийсет километра и никой не изпитваше предишната увереност, че хеликоптерите ще се откажат от преследването, след като стигнат до града.

— Merde! — извика Фош, когато видя втория китайски хеликоптер.

Първият откос мина на метър-два от тях, вторият последва почти веднага и улучи опашката.

Фош се подаде навън, но хеликоптерът бе изчезнал.

— Мърсър, от твоята страна.

Мърсър по-скоро усети, отколкото видя черния силует, връхлитащ отдясно, и стреля. Щурмовата му винтовка беше нищожна в сравнение с канонадата, която отново разтърси хеликоптера. Тежките куршуми минаха през отворената врата на товарното отделение и няколко рикошираха в метала, предпазващ главната трансмисия.

— Лорън, кацай някъде — изкрещя той, докато слагаше нов пълнител.

Хеликоптерът рязко се сниши над развълнуваните води на Чагрес и на два-три метра над повърхността полетя хоризонтално. Карлсън го издигна отново почти веднага и профуча над моста с железопътната линия, пресичаща провлака, и еднолентовото шосе за автомобили. Ако по релсите минаваше влак, щяха да се разбият във вагоните.

Докато се готвеше да завие наляво към пролива Гейлард и Панама Сити, пилотът видя, че „Газела“ е успял да пресече пътя му и лети над Канала. На отворената врата се бяха струпали шестима въоръжени войници. Шестте пушки откриха огън едновременно. Карлсън се наведе, когато куршумите пробиха плексигласа на пилотската кабина. За щастие никой не пострада.

От двете страни на Канала имаше леко наклонени насипи, направени наскоро в опит да се спрат безмилостните свлачища, започнали още от построяването му. Каналът приличаше по-скоро на ленива река, отколкото на инженерно чудо. Карлсън все още не можеше да набере достатъчно скорост, за да се издигне над водния път.

Зави надясно, насочвайки се далеч от населените райони, като се наложи да заобиколи огромен товарен кораб, отправил се към най-тесната точка на Канала, пролива Гейлард.

От вратата на хеликоптера, летящ само на четири-пет метра над зеленикавите води, товарният кораб наподобяваше масивна стена от черна стомана и разноцветни контейнери, която сякаш стигаше до хоризонта. Страничният мостик се извисяваше на дващестина метра

над тях. Куршумите, изстреляни от китайския хеликоптер, не ги улучиха и рикошираха в дебелата обшивка на кораба.

Шлюзовете на Канала бяха дълги триста и широки трийсет метра. Строителите бяха предвидили преминаването на няколко кораба едновременно, но не и на огромните съвременни плавателни съдове. С разширяването с двеста метра при пролива Гейлард първоначалният план за непрекъснато двупосочно движение бе изоставен. Навигацията беше трудна и коварна и не позволяваше преминаването на корабите на „Панамакс“, направени специално за да увеличат максимално пространството в шлюзовете и да се разминават в най-тесната точка на Канала. В резултат на това товарните кораби на „Панамакс“, танкерите и дори новите модерни пътнически кораби минаваха само през деня и само в едната посока, а по-малките се движеха нощем, и в двете посоки.

„Джет Рейнджър“ прелетя над кърмата на контейнеровоза и направи широк завой, за да избегне сблъсъка с един танкер. В следващия миг от мъглата се извиси осемдесет хиляди тонен пътнически кораб.

— Сега накъде? — попита Карлсън по вътрешната радиоуредба. Гласът му беше напрегнат, но ръцете му държаха уверено контролните уреди.

— Стой настрана от пътническия кораб — отговори Лорън. — Не можем да рискуваме да попаднат под обстрел.

Брунесо изсумтя презрително, сякаш смяташе, че използването на пътнически кораб за прикритие е добра идея.

— Добре — каза австралиеца.

— Какво ще кажете за Гамбоа? — предложи Мърсър, който бе виждал града на картата и знаеше, че там се намира администрацията на Канала. Вероятно в Гамбоа имаше площадка за хеликоптери или писта, където да се приземят.

— По-добре, отколкото да сме тук — одобри Лорън.

Наскоро издигнатите насипи бяха открити и рискуваха да ги застрелят, ако се опитаха да кацнат там.

Китайският хеликоптер се появи в пространството от петстотин метра между танкера и пътническия кораб и се наклони под такъв ъгъл, че войникът на вратата да може да стреля. Повечето куршуми

паднаха във водата, досущ камъчета, хвърлени в езеро, но други улучиха хеликоптера и повредиха двигателя.

— Маслото изтича — съобщи Карлсън.

До Гамбоа оставаха осемстотин метра.

Още една канонада обсипа хеликоптера. В тавана и пода зейнаха малки дупки. Разнесе се миризма на обгорен метал. Равномерното бръмчене на мотора премина в кашлица. Двигателят прекъсваше, готов да спре.

Като оставяше диря от мазен пушек, „Джет Рейнджър“ прелетя над дългия двеста и петдесет метра пътнически кораб. Стъписаните пътници на перилата викаха и го сочеха, а после се заобръщаха към двата хеликоптера, които го преследваха.

Лорън бързо огледа уредите на таблото и разбра, че няма да стигнат до Гамбоа. Единствената възможност беше да кацнат във водата. Можеше да се задържат достатъчно дълго, докато тя и мъжете в товарното отделение се измъкнат, но Карлсън със сигурност щеше да умре. И какво щеше да стане след това? Щяха да останат без укритие и китайската картечница щеше да ги застреля един по един. Трябваше да има друго решение.

Вдигна глава точно когато друг товарен кораб излезе иззад завоя на лъкатушещия канал и се сети какво да направят.

— Карлсън, там! — извика тя и посочи напред.

Корабът нямаше странични отвори и се издигаше над водата като стоманена стена, висока двайсет и пет метра. Единствената палуба беше дълга двеста и широка трийсет метра. До заобления нос имаше едноетажна лоцманска кабина. Корпусът беше боядисан в зелено, а палубата — в бледожълто. По дебелията червена линия, показваща се над водата, Лорън прецени, че корабът е почти празен.

Бе прекарала достатъчно време в Панама и разбра, че корабът превозва автомобили и пътува от Европа за Япония или Корея. В огромния квадратен корпус вероятно имаше осем или дванайсет нива, свързани с рампи, за да се натоварят колите. Лорън знаеше, че такива кораби прекарват до седем хиляди автомобили и трюмовете им приличат на подземните паркинги на градско летище. На кърмата и щирборда имаше товарни рампи, които можеха да се спускат като средновековни мостове.

Докато се приближаваха до автовоза, тя видя мястото, откъдето се издигаше коминът. До него имаше вход към стълбище. Ако кацнеха близо до стълбите, можеше да успеят да стигнат до стоманените трюмове, преди китайският хеликоптер да ги свали.

Още един поток куршуми порази „Джет Рейнджър“ и изведнъж Лорън престана да усеща ръцете на Карлсън върху контролните уреди. Обърна се към него и видя, че е пуснал лостовете и се държи за крака. Пръстите му бяха окървавени. Превивайки се от болка, той я погледна в очите и кимна.

— Поемам управлението — викна Лорън.

— Сериозно ли е ранен? — попита Брунесо и се наведе в пилотската кабина, за да види как е Карлсън.

— Кракът ми — изохка пилотът. — Господи!

Мърсър не видя какво стана. Вражеският хеликоптер се появи и той изстреля цял пълнител. Фош го подкрепи. Китайците се отдалечиха, после отново се приближиха.

— Къде е другият? — извика Мърсър и зареди нов пълнител.

— Не знам!

— Няма значение — намеси се Лорън. Вече насочваше хеликоптера към палубата на автовоза. — Подгответе се за аварийно кацане.

— Вземете оръжията — добави Брунесо. — Щом кацнем, бягайте към стълбите.

Докато Лорън се опитваше да набере достатъчно височина, за да прелети над перилата на кораба, които все още се намираха на десет метра над тях, двигателят отново се задави. Бяха на по-малко от сто метра от автовоза и Лорън май не бе преценила правилно ъгъла. Тя отново подаде тяга на мотора. Вниманието ѝ бе насочено единствено към кацането.

Хеликоптерът се съвзе в последния момент, прелетя над перилата и в същия миг двигателят спря. Шейната се стовари тежко върху палубата. Единият плъзгач се откъсна и инерцията ги тласна напред. Плъзгайки се по мократа от дъжда палуба, хеликоптерът се блъсна в една от напречните прегради и спря. Карлсън успя да прекъсне подаването на гориво. Мъжете от товарното отделение изскочиха навън. „Газела“ беше на двеста метра и бързо се

приближаваше. Другият хеликоптер не се виждаше, скрит зад едната страна на кораба.

Без да се интересува от останалите, Брунесо хукна към вратата на стълбището. Лорън скочи на палубата, наведе се и мина под въртящите се перки на хеликоптера. Мърсър я бутна към отворената врата на стълбите и се върна да помогне на Фош, който измъкваше Карлсън от пилотската кабина.

Неочаквано щурмовият хеликоптер се появи над перилата. Перките завъртяха дъжда във вихрушка, която пречеше на стрелеца да се прицели точно. Мърсър държеше Карлсън с лявата си ръка, дясната му беше свободна. Разстоянието беше петнайсет метра и едва ли щеше да улучи, но въпреки това вдигна пушката и започна да стреля. От перилата се разхвърчаха искри и плъзнаха към снишилия се хеликоптер. Откосът стигна до стрелеца, който подскочи, задържан от предпазния колан, разтресе се като кукла на конци и после се отпусна. Хеликоптерът се отдалечи от кораба.

— Бързо! — Гласът на Лорън се извиси над бурята и ехото от престрелката.

„Газела“ се приближаваше.

Като почти влачеха Карлсън, Мърсър и Фош хукнаха към стълбите и се наведоха, когато Брунесо започна да стреля над главите им. Мърсър влезе последен и затръшна вратата. Стъпалата се спускаха спираловидно надолу. Мърсър смъкна аварийната брадва, закачена на стената, и с точно премерен удар заби острието в процепа между рамката на тежката врата и касата.

— Това ще ги задържи няколко минути.

— Докарах ви дотук, момчета. — Лицето на Лорън сияеше, очите ѝ блестяха от радост от успешното кацане. — Сега от вас зависи да се измъкнем.

— Над ватерлинията трябва да има спасителна лодка — каза Мърсър. — Спуска се във водата по улей като бобслей. Доберем ли се до нея, може би ще избягаме.

— Ако кацне на кораба, „Газела“ няма да може да излети достатъчно бързо, за да ни настигне, преди да сме се добрали до брега — каза Брунесо. — Но другият хеликоптер?

Въпросът му беше логичен. Мърсър бе сигурен, че другият хеликоптер ще отлети. Екипажите на три кораба бяха станали

свидетели на въздушния бой и щяха да се обадят на панамските власти. Лиу едва ли можеше да си позволи да отговаря на въпросите, които щяха да му зададат, ако хеликоптерът му бъдеше идентифициран. Но преди да успее да изкаже мнението си, по вратата забарабаниха куршуми.

— Хайде — каза Фош, хвана Карлсън и тръгна надолу по стълбите.

Бяха слезли две нива по-надолу, когато в стълбището отекна експлозия — вратата явно бе взривена с граната. В преддверието заехтяха изстрели и когато не им отговориха с ответен огън, китайците хукнаха надолу.

Раненият пилот забавяше придвижването на малката група. Нямаше да могат да се изплъзнат. Трябваше да се махнат от стълбището.

Мърсър отвори следващата врата, до която стигнаха, махна на всички да влязат и безшумно я затвори. Спряха. Бяха се озовали на огромна товарна палуба — затворено пространство за осемстотин автомобила, наредени в редици. По пода имаше номера като в паркинг. Но хора нямаше. Таванът изглеждаше неестествено нисък, сякаш се намираха в подземие. Няколкото крушки не разсейваха мрака и засилваха зловещото усещане. Едва когато очите им се приспособиха към оскъдното осветление, видяха рампа, която се спускаше от горната палуба и се извиваше, за да се свърже с по-долно то ниво. На кърмата до тях имаше подобни рампи. Миришеше на метал.

— Страхотно! — тихо възкликна Фош.

След миг покрай вратата преминаха стъпки, които продължиха към долната част на кораба.

— Когато разберат, че не сме долу, ще се върнат да проверят всяко ниво — отбеляза Лорън.

— Трябва да намерим екипажа — предложи Брунесо.

Мърсър го погледна строго.

— Не. Замесим ли ги, всички ще загинат. Видяхме, че китайците няма да се поколебаят да убият няколко цивилни, за да ни спрат.

Агентът се изчерви, ядосан от самонадеяността и авторитетния тон на Мърсър.

— Тогава какво предлагаш?

Мърсър огледа трюма, но не се сети за нищо. Знаеше само, че ако останат до вратата, ще ги хванат бързо.

— Последвайте ме — каза той, без да има ясен план, и хукна към рампите на отсрещната страна.

Останалите нямаха друг избор, освен да побегнат след него.

Мърсър беше убеден, че всеки момент преследвачите ще нахлуят през вратата. Тръгна нагоре по леко наклонената рампа. Карлсън забавяше другите, затова те настигнаха Мърсър след няколко секунди и пуснаха ранения пилот на палубата. Лорън погледна Мърсър, очаквайки отговор. В очите ѝ се четеше доверие.

— Мисля, мисля — каза той. Оглеждаше рампата и се питаше какво ли има на горното ниво.

Мърсър измина остатъка от пътя и видя отговора, оцветен в толкова зрелищно синьо, че сякаш поглъщаше светлината на крушките на тавана.

Оценявана от любителите на автомобили като почти съвършена, красотата на „Бентли Континентал Р“ беше неоспорима. Колата изглеждаше великолепа дори в тази мрачна обстановка. Произведеният в Англия автомобил тежеше три тона и вдигаше скорост двеста и четирийсет километра в час благодарение на безшумния осемцилиндров турбодвигател. Ненадмината по безопасност, удобство и стил, колата имаше един-единствен недостатък — базовата цена, възлизаща на двеста седемдесет и пет хиляди долара.

Мърсър не се смяташе за любител на автомобилите, макар че караше „Ягуар XJS“ кабриолет, но се усмихна доволно. Разбра как ще стигнат до спасителната лодка, при това стилно. Обърна се, махна на другите да дойдат при него и се приближи до колата.

— Изглежда, някой в Азия си е поръчал нова играчка — отбеляза Лорън, когато видя бентлито.

— Може да не му хареса състоянието, в което ще му я доставят — хладно подхвърли Мърсър и махна предпазните найлони от стъклата. — Някой иска ли да се повози?

— А ключовете? — изсумтя Фош.

Без да пророни дума, Мърсър отвори вратата и седна зад волана. Транспортните кораби превозваха много коли, затова беше логично

ключовете да са на стартера. Той превъртя ключа и двигателят тихо забръмча.

— Запали бе! — Мърсър се усмихна обезоръжаващо на Фош. — Китайците ще търсят около кърмата, а ние ще караме надолу по рампите, докато стигнем до палубата, където се намира страничната врата за товарния трюм. Оттам ще отидем на кърмата и ще скочим в спасителната лодка.

— Защо не вървим?

— Зарежи това, приятелю — рече Карлсън. Лицето му беше бледо и обляно в пот. Не им бе останало време да му сложат турникет, затова бе загубил много кръв.

Лорън стегна крака на пилота с колана му.

Брунесо отвори задната врата и помогна на австралиеца да се качи. Лорън заобиколи бентлитото, седна на предната седалка до Мърсър и каза:

— Щом ми направят прическата във фризьорския салон, искам да пазарувам на Пето авеню преди бала.

— Този непохватен опит за хумор нещо обикновено ли е, или е реакция към стреса? — засмя се Мърсър.

— Карай или си уволнен — престорено надменно отговори тя. — И гледай да не изцапаш седалките с мръсната си униформа.

— Да, мадам — отвърна Мърсър, козирува и включи на скорост.

Бентлитото мина надолу по наклона и стигна до следващата рампа. Фош и Брунесо смъкнаха стъклата и подадоха навън късите дула на пушките си. Колата продължи да се движи спираловидно надолу. На всяка площадка между палубите Мърсър спираше, за да огледа кърмата и да провери дали китайците се връщат по аварийното стълбище.

Седмото ниво беше пълно до половината с беемвета с всякакви размери и цветове — блестяха като скъпоценни камъни. Докато завиваше покрай тях, за да продължи надолу, Мърсър забеляза два силуета, които изскочиха иззад една от колите, и настъпи газта. В стоманения трюм отекна вик, последван от изстрели. Изненадата не позволи на китайците да се прицелят точно, но предупреди останалите, които се бяха пръснали из огромния кораб. Брунесо нямаше време да отвърне на огъня.

Мърсър зави, като удари спирачки с левия си крак и даде газ с десния. Повтори номера и тежкия автомобил стигна до края на рампата, разпръсквайки искри. Други двама китайци ги забелязаха и откриха огън. Бентлито взе завоя и се скри от погледа им.

Карлсън охкаше на всеки остър завой.

— Разбрали са къде отиваме — каза Рене.

— По дяволите! — извика Лорън в желанието си да защити Мърсър и да се присмее на Брунесо. — Ти какво очакваше?

Мърсър не обърна внимание на словесната престрелка — беше се съсредоточил върху шофирането. Не знаеше колко войници има на кораба и реши на следващото ниво да излезе от рампата и да кара към кърмата.

Бентлито се стрелна надолу с шейсет километра в час и след секунди излязоха пред редици фолксвагени. Годиците, прекарани с ягуара в лудешкото улично движение около Вашингтон, бяха научили Мърсър да преценява разстоянията и да шофира идеално и той настъпи газта. Бентлито профуча на косъм от фолксвагените и се насочи към кърмата. В края на рампата стоеше войник. Щом видя връхлитащото го бентли, той отскочи да се скрие, но Фош успя да го простреля с два куршума.

Мърсър мина покрай трупа, прострян на капака на един мерцедес „ML-320 SUV“. Покривът на палубата се извисяваше на шест-седем метра, а точно пред тях беше вратата за подвижния мост на щирборда. До по-голямата рампа към кърмата имаше знак, който показваше, че спасителните лодки са на палубата до ватерлинията.

Това ниво бе почти пълно с коли. Придвижването можеше да се извърши само по две дълги пътеки, водещи към носа. Мърсър предположи, че долното ниво ще е още по-натоварено, за да се поддържа ниско центърът на тежестта на автовоза, и спря на рампата към кърмата.

— Слизайте.

— Остава още едно ниво.

— Слезте по стълбите. Долу няма да има място да маневрираме с колата.

Лорън посегна към вратата и в същия момент забеляза, че Мърсър не е изключил двигателя.

— Дори не си го помисляй — предупреди го тя и хвана китката му, готова да дръпне ръката му от волана.

— Ако не отклоня вниманието им, няма да можете да избягате — каза той, без да я поглежда в очите.

— Ще останем заедно — настоя Лорън.

— На средната рампа! — Фош посочи с пушката си към двама мъже, които тичаха към тях, и се приготви да стреля, но Мърсър блъсна оръжието му настрана.

— Вървете. Колата им пречи да ни видят. Внимавайте, макар че на стълбището сигурно няма никого. Мисля, че хеликоптерът им вече отлетя.

— А ти? — загрижено попита Лорън.

— Нямам намерение да се жертвам. Бъдете готови да ме вземете.

— Как ще се измъкнеш?

Мърсър посочи вратата насреща.

— Ще излетя.

— Да не си се побъркал?

Той я блъсна към Фош и Брунесо, които заедно с Карлсън вече бяха стигнали до вратата на стълбището. Макар и без желание, Лорън тръгна след тях, а Мърсър потегли.

Бентлито беше само няколко сантиметра по-тясно от пътеката между мерцедесите и той закачи предницата на един и се блъсна в задницата на друг. Страничните огледала се откъснаха. Мърсър удари колата още четири пъти, преди най-после да успее да излезе. Пресметна, че всеки удар ще струва около десет хиляди долара само за да се поправи бентлито. Войниците, които слизаха по рампата, откриха огън, но когато разбраха, че разбиването на предното стъкло и счупването на фаровете няма да забави безмилостния напредък на бентлито, предпочетоха да помислят за собствената си безопасност.

Досущ ловци, озовали се на пътя на разярен слон, двамата китайци се обърнаха и хукнаха към рампата. Мърсър беше на десетина метра зад тях и се приближаваше бързо. Единият войник успя да отскочи встрани в последния момент. Колата обаче закачи другия и го блъсна в стоманената преграда на два-три метра над палубата. Той остана жив, но тазът му бе счупен.

Мърсър зави и подкара надолу по рампата. Бронята на бентлито остърга стената и около него се издуха няколко въздушни възглавници.

Макар че спаднаха почти веднага, вредата бе нанесена.

Мърсър се прокле за непохватността си.

Единственото, което правеше възможен плана му да прескочи с колата от трюма в Канала, беше защитата, осигурена от многобройните въздушни възглавници. Без тях беше все едно да се удари в бетонна стена със скорост шейсет километра в час. Не би поверил живота си само на предпазния колан на бентлито. Издуването на въздушните възглавници означаваше, че няма да може да се измъкне от кораба.

Ядосано превключи на задна скорост и потегли към рампата на кърмата. Въпреки че положението му беше критично, се замисли за останалите. Ако не поддържаше интереса на китайците, приятелите му нямаше да могат да избягат. Мърсър настъпи педала за газта и натисна клаксона, за да привлече вниманието на войниците.

Стори му се, че видя един от китайците, но после се оказа, че човекът е от екипажа на кораба. Мърсър му извика да се скрие, но японецът сякаш не го разбра. Мърсър показа пушката си и мъжът побягна.

Мърсър стигна до петото ниво и попадна на група китайци. Четиримата вероятно бяха последните, останали на борда, и се бяха събрали около един от мерцедесите. Мърсър си спомни, че тази палуба беше безлюдна, когато преди няколко минути бяха минали оттук.

Войниците се качиха на мерцедеса и потеглиха. Автомобилът преполови разстоянието, преди Мърсър да успее да реагира. Той настъпи газта и се стрелна нагоре по друга от рампите към кърмата. Бентлито подскочи във въздуха и после тежко се стовари на колелата си. В огледалото Мърсър видя, че мерцедесът го преследва, и се усмихна мрачно. Точно това беше намерението му. Другите щяха да се измъкнат. Но на каква цена?

Увеличи скоростта на шейсет и пет километра в час и се отправи към средната рампа. Луксозният автомобил прелетя като стрела през трюма, а после направи обратен завой.

В продължение на пет минути Мърсър разиграва китайците, като ги държеше достатъчно близо, за да не прекъсва преследването, но и на достатъчно голямо разстояние, за да не им позволи да се прицелят точно. Знаеше, че няма да набере нужната преднина да стигне до най-горната палуба. Не че откритото пространство щеше да му предостави помощ. Корабът беше висок и скокът от борда щеше да е фатален.

Най-доброто, на което можеше да се надява, беше да спечели време за Лорън. Тя и останалите се нуждаеха от още десетина минути, за да спуснат във водата спасителната лодка и да се отдалечат от автовоза, може би общо петнайсет, за да стигнат до Гамбоа.

Мърсър щеше да продължи играта с преследвачите достатъчно дълго, ако не беше сержант Хуай, който караше мерцедеса и имаше други планове. Той спря за момент и заповяда на двама от хората си да вземат по една кола и да пресрещнат бентлито, като блокират двете рампи няколко нива по-горе. Загуби за това само няколко секунди и после бързо настигна бентлито, без шофьорът му да усети, че примката се затяга.

В трюмовете се появиха още няколко японци, членове на екипажа и помощник-капитани, които не бяха сигурни какво точно виждат, но изпитваха непреодолим импулс да станат свидетели на унищожаването на такава голяма част от товара им. Когато пристигнеха в Токио, трябваше да обясняват на много хора защо десетки автомобили са смачкани. Не можеха да повярват, че на кораба им е започнало преследване с коли между терористи, дошли с хеликоптери. Единият помощник-капитан дори засне с видеокамера очуканото бентли, преследвано от мерцедеса, с надеждата да умилостиви разгневените собственици на колите. И може би да продаде записа на някое телевизионно предаване.

Мърсър не се поддаде на изкушението да махне самодоволно на помощник-капитана и му показва оръжието си, за да накара членовете на екипажа да се скрият някъде. Погледна часовника си и видя, че е едва единайсет преди обяд. Освен това отбеляза, че вече е дал на Лорън петнайсет минути. Ако се надяваше да оцелее от гонитбата, време беше дай сложи край и да се предаде, с надеждата, че китайците ще предпочетат да разпитват жив пленник, вместо да изхвърлят през борда мъртвец.

След онова, което бе преживял предишната вечер, се изуми, че е оцелял толкова дълго. Шофирането на непозната кола в стоманените трюмове на товарен кораб изискваше високо ниво на съсредоточеност, а той вече се бе уморил. Сега, когато беше готов да се предаде, тялото му сякаш очакваше това и започваше да се отпуска.

Смяташе да спре бентлито в средата на едно от откритите нива и да чака до колата с вдигнати ръце. Ако китайците не искаха пленник,

намерението му беше да се отдалечи от японските моряци и да се насочи към средната рампа. Движеше се с трийсет километра в час, когато стигна до леко наклонената рампа и за част от секундата се разсея, понеже пак погледна към членовете на екипажа.

Изведнъж срещу него се появи втори мерцедес. Мърсър нямаше време дори да махне крака си от педала за газта. Паникьосан, той завъртя волана, без да гледа накъде се насочва. Левите колела на бентлитото с трясък изскочиха от рампата, другите две се повдигнаха и колата се наклони на една страна, преобърна се и падна на покрива си.

Мърсър удари главата си във вратата, изпъшка, после изпълзя от колата и преди двата мерцедеса да спрат пред него, вдигна ръце над главата си.

От автомобила изскочиха трима войници. Дватама имаха щурмови пушки, а третият — автоматичен пистолет. Беше по-възрастен от другите и Мърсър предположи, че е командирът. Окуражен, че още не са го застреляли, и без да знае какво ще се случи, Мърсър успя да се усмихне уморено.

— Кажи на шефа на фирмата ти, че тази кола не отговаря на стандартите ми. Може би ще си купя ролс-ройс.

Леденото изражение на китаеца не се промени. Той направи знак на Мърсър да стане. Мърсър се изправи с разтреперени крака и зачака. Военният изглеждаше около петдесетгодишен, но стегнат и мускулист — явно професионалист, ветеран в служенето на родината, и най-коравият кучи син, когото Мърсър бе виждал.

Китаецът мина покрай Мърсър, надникна в преобърнатата кола и после мрачно погледна пленника. Двамата дълго се преценяваха взаимно.

— Къде? — изрева сержант Хуай, заби коляно в слабините му, удари го в диафрагмата и го повали на земята. Докато Мърсър разбере какво става, Хуай коленичи до него и опря пистолета си в гърлото му.

— Къде? — повтори китаецът. Изобщо не му личеше, че е положил някакво усилие.

Вече нямаше значение. Лорън сигурно бе разбрала, че Мърсър няма да ги настигне, и вече беше в Гамбоа. Брунесо вероятно осигуряваше транспорт, макар че може би още чакаха да видят дали Мърсър ще успее да се измъкне. Вече нямаше причина да се съпротивлява, но се надяваше, че ще има шанс.

Нямаше да спечели нищо, ако ядосаше китайците, дори вероятно щеше да влоши нещата в предстоящия разпит. Не че имаше лесно поносими изтезания. Мърсър се вгледа в черните очи, които се бяха вторачили в него. Китаецът, изглежда, търсеше причина да натисне спусъка, но Мърсър нямаше да му даде повод.

— Спасителната лодка — дрезгаво каза той. — Качиха се на спасителна лодка веднага щом кацнахме. Аз останах, за да отклоня вниманието ви.

Войниците се разшумяха. Хуай го гледаше, без да отдръпва пистолета от гърлото му.

— Къде отидоха?

— На пътническия кораб — без да се поколебае, отвърна Мърсър отпаднало, все едно признаваше пълното си поражение. — Ще избягат, освен ако не искате да убиете три хиляди души.

Хуай не изслуша обяснението до края. Щом чу думите „пътнически кораб“, разбра, че няма да може да залови останалите. Обзе го гняв и едновременно страх. Лиу Юшен Щеше да го убие. Нямаше избор и за миг му хрумна да не се връща. Но трийсетте години военна служба бяха заличили всякакви мисли за собствената му безопасност. Той бе положил клетва много отдавна и десетилетията военна служба я бяха превърнали в броня, която изключваше всички други възможности. Трябваше да се върне и да застане пред началника си. Това беше обучен да прави. Можеше само да се надява, че онова, което ще научи от пленника, ще е достатъчно, за да го спаси от гнева на Лиу.

Хуай преодоля страха си и изкара яда си на мъжа, който лежеше пред него — удари го в брадичката и Мърсър изгуби съзнание.

Хуай нямаше белезници, затова му беше по-лесно да контролира пленник, изпаднал в несвяст.

— Вдигнете го — заповяда той на хората си. — За всеки случай ще проверим спасителните лодки и после ще се качим на хеликоптера.

Хуай извади портативна радиостанция от колана си, обади се на човека, когото бе изпратил да пресрещне бентлито, и му нареди да намери трупа на единия им другар и другия, който беше сериозно ранен. След това се свърза с пилота на „Газела“ и му каза да се приготви за излитане.

След десет минути хеликоптерът полетя на запад, където Лиу осъществяваше друг таен проект, трийсет минути след хеликоптера с картечницата, на който бе заповядано да напусне Канала. След себе си оставиха разбили се „Джет Рейнджър“, около двеста гилзи и натрошени луксозни автомобили на стойност милиони долари. Хуай вярваше, че когато капитанът на кораба съобщи на властите за инцидента, връзките на Лиу в правителството ще насочат разследването към наркотрафикантите или съвременните пирати.

Това щеше да обясни случилото се тук, но не и станалото на езерото. Още трима души бяха видели разкопките, вероятно бяха разбрали какво означават и веднага щяха да съобщят за тях. Провалът би му струвал скъпо, но Лиу може би отново щеше да спаси операцията. Той плащаше на толкова много хора, че разкопките можеше да бъдат замаскирани.

За да го направи, Лиу трябваше да знае за кого работи американецът, завързан в товарното отделение.

Хуай беше професионалист и знаеше какво е значението на разпита, макар че смяташе методите за варварски. Той нямаше проблем да се сражава с врага в открита битка и да използва всички средства, необходими за постигане на целта. Такова бе призиванието на война. Но изтезаването на пленник, за да се изтръгне информация, беше работа на съвсем друг тип хора — без чувство за чест и саможертва в битки. Те приличаха на лешояди, които се спускат над бойните полета, за да откъснат части от мършата. Изтръгваха информация и още облени в кръвта на жертвите си, я занасяха на господарите си.

С военната част на Хуай в Панама бе изпратен и политически офицер. Работата му беше да провежда разпити. Казваше се Сун и никой не изпитваше желание да прекара достатъчно време в негово присъствие, за да научи малкото му име или ранга му. Наричаха го господин Сун.

Лицето му беше мъртвешки бледо, хлътнало в бузите и слепоочията, и сякаш нямаше плът. Кожата му беше толкова суха, че се белеше. Заболяването бе засегнало и косата и скалпът му бе покрит с прошарени косми, които той сресваше на една страна, за да скрие плешивите петна. Главата му бе твърде голяма за мършавото тяло и сякаш беше тежко бреме за тънкия врат. Хуай предполагаше, че Сун е

на шейсет, но под странната външност на този човек можеше да се крият плюс-минус десет години.

В миг на непредпазливост по време на полета от Китай капитан Чен бе доверил на Хуай, че Сун е оглавявал китайската програма за разпити на американски пилоти, свалени през войната във Виетнам. Поради напредъка в технологиите и тактиката, затворниците, които Китай бе задържал след корейската война, отдавна бяха надживели полезността си. Последният бе умъртвен през 1959 година. Китайската народноосвободителна армия, която се нуждаеше от нови източници на разузнавателни данни за западната военна доктрина, видя възможност в конфликта в джунглата и плати на северновиетнамците с оръжия и обучение на стотици пилоти. Първият пилот на „А-6 Интрудър“ пристигна в базата в Китай през 1966 и оцеля до 1971 година. Сун бе ръководил изтезанията на повече от двеста души. Програмата беше прекратена през 1983 година, когато почина последният пилот. Оттогава Сун „работеше“ с дисиденти и по-наскоро със заподозрени водачи на забраненото духовно движение Фалун Гон.

Хуай избърса лицето си и погледна пленника. Мъжът бе дошъл в съзнание и лениво гледаше през прозореца. Полетът сякаш му доставяше удоволствие. Американецът видя, че го наблюдават, и се усмихна на Хуай, а после му намигна.

Хуай реши, че човекът не се преструва. Сигурно знаеше какво предстои, но въпреки това не изглеждаше притеснен. Съзнаваше, че ще го разпитват и изтезават, но бе предпочел хората на Хуай да го хванат. Изглеждаше доволен от избора си и вероятно се бе примирил с неизбежния изход.

Безразсъдство или неподправена смелост?

Хуай потрепери. Знаеше, че господин Сун ще научи отговора, докато търси истината.

ЗОНАТА НА КАНАЛА, ПАНАМА

Измина час, откакто Мърсър бе откаран от борда на автовоза.

Те бяха изчакали десет изпълнени с напрежение минути да се отвори някоя от товарните рампи на кораба, а след това Брунесо насочи лодката към ремонтните докове на Гамбоа — беше дал на Мърсър достатъчно време.

В пристанището на Гамбоа, далеч от работниците, които поправяха големите шамандури край дигата, френският агент свърза жичките на стартера на един очукан шевролет, докато Фош и Лорън помагаша на ранения пилот да се качи, седна зад волана и потегли към тайната квартира на Легиона в Панама Сити.

Докато минаваха по моста, в който едва не се бяха блъснали с хеликоптера, отново видяха автовоза — продължаваше по пътя си към шлюза „Педро Мигел“. Китайският хеликоптер излетя на запад. Всички бяха сигурни, че Мърсър е на него, но само Лорън имаше чувството, че още е жив.

По пътя видяха няколко джипа, отправени се към шлюза, където по всяка вероятност автовозът щеше да бъде задържан за разследване. Когато стигнаха до покрайнините на града, видяха и първия военен хеликоптер, насочил се към Канала — твърде късно, за да преследва китайците.

В тайната квартира дойде лекар, прегледа Карлсън и извади куршума от крака му.

Двама легионери отидоха в центъра на града, за да се отърват от откраднатата кола, а останалите се събраха около Карлсън в стаята в задната част на къщата. Лорън остана сама. Съблече униформената си риза, застана пред мивката в кухнята и наплиска лицето си. Горещите ѝ сълзи се смесиха със студената вода, камуфлажната боя и потта.

Не можеше да определи точно в какво се бе превърнал Мърсър за нея през дните, откакто се бяха запознали. Отдавна не бе реагирала така към някой мъж и не се осмеляваше да мисли за това. По време на престоя си в Косово се бе научила да потиска чувствата си.

Сближаването с колеги или с онези, които имаше задачата да пази, правеше неизбежните раздели непоносими. Лорън трябваше да се предпазва от силни чувства, за да издържи на ужаса и болката. Знаеше, че този урок е отнел нещо от душата ѝ. Като се изолира от агонията, тя трябваше да пожертва и приятните емоции.

Времето постепенно запълваше тази празнота и сега може би за пръв път сърцето ѝ бе разкъсало оковите, които му бе поставила. Не беше сигурна дали е така и не можеше да си позволи да мисли за Мърсър, макар да се радваше, че някой е успял да разчупи бронята ѝ. Вкопчи се в тази мисъл, почерпи сили от нея и я използва, за да събере воля да действа. Събитията през последния час бяха следвали естествения си ход, без тя да може да им се противопостави, защото нямаше избор. Но сега осъзна, че е време за действие.

Мърсър бе записал в мобилния ѝ телефон номера на Родриго Херара и Лорън го набра с натискането на едно копче. Отговори Кармен, съпругата на Роди. Без да се впуска в подробности, Лорън ѝ каза, че ѝ трябва Роди и Хари Уайт, и ѝ обясни къде се намира тайната квартира, която не беше далеч от дома на семейство Херара в квартал Ел Кангрехо. Кармен отговори, че двамата мъже са на двора с Мигел и ще тръгнат след няколко минути.

Действията на Брунесо на езерото и безразсъдното му влизане в лагера показваха, че мисията на французите в Панама не се ограничава само със загрижеността, че комуникациите им може да се подслушват. Но Лорън реши да не се обажда в американското посолство, докато не разбере каква е целта им. Посланикът бе купил поста си с финансовата помощ на администрацията в Белия дом, затова нямаше нужното политическо влияние да придвижи докладите, които би му изпратила, по-нагоре. Шефът на екипа на ЦРУ беше безнадежден пияница и броеше дните до пенсионирането си, а подполковник Банкрофт, военният ѝ началник, не би изложил на риск поста си, като предприеме нещо по въпрос, повдигнат от нея. Тя може и да имаше неопровержимо доказателство, но засега той нямаше да направи нищо. Оставаха французите, на които Лорън нямаше доверие, възрастният Хари Уайт и безработният лоцман Роди.

Пред къщата спря стара хонда. Зад волана беше Роди. Хари седеше до него. Лорън отвори вратата и в същия миг Брунесо излезе от задната стая и се вторачи гневно в двамата мъже.

— Какво става тук?

Размерите и заплашителният му вид биха спрели повечето хора, но Хари Уайт мина покрай него, като го изгледа презрително.

— Къде е Мърсър? — разтревожено попита старецът Лорън.

— Капитан Ваник — раздразнено каза Рене. — Кой са тези хора?

Хари се приближи до него и заговори, като забиваше пръст в гърдите му на всяка трета дума.

— След секунда ще ти задам същия въпрос, но първо искам да знам къде е Мърсър.

За две секунди Хари овладя положението.

Лорън се поуспокои, че старецът е тук. Енергичният осемдесетгодишен мъж беше повече от съюзник и защитник и нямаше да се спре пред нищо, докато Мърсър не бъдеше в безопасност. Ако Брунесо не беше в стаята, Лорън би прегърнала Хари.

— Китайците го заловиха и го откараха някъде с хеликоптер — отговори тя и млъкна, защото не беше сигурна как да му каже, че няма представа какво е състоянието на приятеля му. — Не знаем дали...

Хари Уайт не обърна внимание на загатнатото предположение.

— Откъде го взеха и къде го откараха?

— От кораб в Канала. Полетяха на запад.

— Нали щяхте да ходите на вулканичното езеро.

— Дълга история — каза Лорън.

— Достатъчно! — грубо ги прекъсна Брунесо. — Капитан Ваник, излагаш на риск тайната ни квартира и мисията ни, като си поканила тук тези хора. Няма да позволя да им кажеш повече.

— Каквато и да е мисията ви, тя не означава нищо за мен — кипна Лорън, събрала смелост от присъствието на Хари. — Отивам да търся Мърсър. Знаем, че няма да ми помогнете, но няма и да ме спрете, по дяволите!

— Казваш, че историята е дълга, но аз не бързам заникъде и съм готов да я чуя — каза Хари, седна на дивана и запали цигара, без да обръща внимание на Брунесо.

Французинът не се отказа от обвиненията си срещу Лорън.

— Не мога да повярвам, че постъпваш толкова непрофесионално. Тези хора са цивилни.

Гневът, който бе потискала, откакто се бяха върнали от Канала, избухна.

— Аз ли постъпвам непрофесионално? Да не си посмял да ме упрекваш! Вие с Фош се опитахте да влезете в лагера на Лиу и едва не станяхте причина за смъртта на всички ни. Още не сте обяснили какво търсехте там. И не ми разправяй, че китайците ви подслушват.

— Няма да отговарям на въпросите ти.

— Но аз ще отговоря — чу се гласът на Фош.

— Лейтенант!

— Съжалявам. Те заслужават да знаят истината.

Въпреки че двамата преминаха на френски, не беше трудно спорът им да бъде проследен. Гневът на Брунесо не отслаби решителността на Фош дори когато му дадоха изрична заповед. Препирнята свърши и агентът скръсти ръце на гърдите си и се облегна на стената. От изражението му беше ясно, че Фош ще плати скъпо за разкриването на истината.

— Преди два месеца и половина от Рокашо в Япония до един преработвателен завод във Франция бе транспортирано изразходвано ураново гориво. — Фош не обърна внимание на изумените възклицания и озадачените погледи, насочени към него. — Като предишните сто и шейсет пъти, когато е бил пренасян подобен товар, по маршрута е пътувал специално направен кораб с двоен корпус, минаващ през Панамския канал. Горивото е било натоварено в огромни контейнери, дълги седем метра и с тегло над сто тона. Във всеки контейнер е имало шест тона изразходван уран. От 1971 година в такива и други видове контейнери са транспортирани около трийсет и пет хиляди тона изразходвано гориво. Всичко това е разрешено от Международната агенция за атомна енергия според инструкциите, приети през седемдесетте години на ХХ век. Когато корабът пристигна във Франция и всеки контейнер отново бе претеглен, се оказа, че единият е двеста и петдесет килограма по-лек.

— Господи! Изгубили сте двеста и петдесет килограма радиоактивно гориво? — възкликна Хари.

Фош кимна.

— Това може да е станало по два начина. Уранът или не е бил натоварен в Япония, или е бил откраднат от кораба, докато е пътувал за Франция. В Рокашо заедно с японците работят и френски инспектори, за да видят дали проблемът не е възникнал в завода...

— А ти и Брунесо искате да проверите дали горивото не е било откраднато от кораба, докато е минавал по Панамския канал — довърши мисълта му Лорън.

— Този сценарий е малко вероятен — подигравателно каза Брунесо. — Корабът не е спирал по пътя си и на борда са се качили само трима лоцмани, за да го насочват. Не е имало достатъчно хора, за да отворят някой от контейнерите и да откраднат смъртоносно гориво с тегло двеста и петдесет килограма.

— Но въпреки това вие имате заповед да проверите?

— Правителството ми иска да разследва всяка възможна версия.

— Колко голям е корабът, пренасящ горивото? — за пръв път се обади Роди Херара.

— Сто и четири метра — отговори Фош, след като Роди добави, че е бил лоцман в Канала.

— На кораб с подобни размери е необходим само един лоцман — заяви панамецът.

— Вероятно са повикали още поради необикновения товар.

— Може би още един, но не и двама — отговори Роди.

— Няма значение — каза Брунесо. — Дори двама мъже не биха могли да го направят сами. Няма начин уранът да е бил откраднат от кораба в Панамския канал. Мониторите на борда не са регистрирали повишаване на нивото на радиацията. Помощник-капитаните казаха, че лоцманите не са напускали мостика, и пломбите на контейнера не са докосвани. Двеста и петдесетте тона изчезнал уран не са били на борда. Японците са объркали нещо, като не са претеглили точно горивото. Чиновническа грешка.

— Вероятно имате право, сър — с уважение каза Роди, — но, изглежда, сте попаднали на нещо, иначе нямаше да извършвате разследването си толкова старателно.

Брунесо го изгледа и отвърна:

— Сигурен съм, че става нещо, но не е свързано с изчезналия уран. Съсредоточихме се върху „Хачърли“ заради връзките им с китайските военни, но през седмиците, през кои то ги наблюдаваме с гама-детектори, не открихме нищо. Не знаехме какво правят на езерото, но и там няма данни за повишена радиация. — Рене се обърна към Лорън. — Ти беше права, когато каза, че моята мисия няма нищо общо с твоята. Не ме е грижа дали „Хачърли“ ограбва Панама, или че

скоро китайците ще превземат Канала. Съединените щати да са мислили, когато се отказаха от него. Както казах на шефовете си, когато ни изпращаха тук, това пътуване е загуба на време. Свършихме си работата тук.

— Сеньор. — В гласа на Роди вече не се долавяше толкова уважение. — Не твърдя, че уранът е откраднат в Панамския канал, но бих искал да знаете, че това е възможно. Много пъти по време на транзитно преминаване се използват влекачи, за да изтеглят корабите в шлюзовете. В зависимост от това по кое време на денонощието е преминал корабът, от влекача може да са се качили достатъчно хора и да са отворили контейнера.

— Смятате ли, че не заповядах всички влекачи да бъдат проверени за остатъчна радиация? Това беше първото, което направихме, когато пристигнахме в Панама. Казвам ви, че контейнерите не са пипани. Липсващият уран още е в Япония и все някога някой чиновник ще открие грешката.

— Готови ли сте да поемете риска, ако грешите? — изръмжа Хари.

— Ако имаше риск, не. Но риск няма.

— А Мърсър? — огорчено попита Хари, защото знаеше какъв ще е отговорът на агента. — Не му ли дължите нещо, след като го използвахте, за да научите повече за дейността на „Хачърли“? Мислех, че легионерите се грижат за колегите си.

— Аз не съм легионер — заяви Брунесо.

Лорън се обърна умолително към Фош, който обаче вече бе направил всичко възможно и не я погледна в очите.

— И Мърсър не е легионер. Съжалявам, капитане.

— Страхливци — изсъска Лорън. — Мърсър рискува живота си, без да знае какво търсите, а сега, когато разбрахте, че са ви изпратили за зелен хайвер, вие го зарязвате.

— Дори да искаме да му помогнем, не знаем къде са го откарали, нито дори дали е жив — каза Фош.

Хари Уайт се наведе напред и прикова с поглед Брунесо.

— Знаем къде са го откарали.

— Si, знаем — потвърди Родриго Херара.

Лорън почувства прилив на надежда и затаи дъх.

— Къде?

Хари, който никога не подминаваше възможността да бъде център на внимание, угаси цигарата си и тържествено запали друга, но реши да не отваря пълното с уиски шише в дръжката на бастуна си. Мърсър беше в опасност и времето беше от критично значение.

— След малката ви лудория на товарното пристанище Мърсър помоли мен и Роди да разберем откъде самосвалите карат онзи чакъл и защо. Не е учудващо, че не открихме и следа от бронираната кола. Лиу вероятно я е скрил още онази нощ, след като е преместил на друго място златото, по всяка вероятност в някоя банка. С Роди чакахме цял ден. Рано привечер от пристанището излезе първият самосвал. Напусна града, прекоси Канала по Моста на двете Америки и се отправи на запад. — Хари погледна многозначително Лорън, защото натам се бе насочил и хеликоптерът „Газела“. — На трийсетина километра след града самосвалите завиха по частен път, собственост на Лас Минас дел Виенте Диаблос — Мината на двайсетте дявола.

— Мина? — попита Лорън. — Каква мина?

Хари изглеждаше доволен от себе си и от детективските си способности.

— Разговаряхме с един селянин, който вървеше по шосето. Той ни каза, че това е златна мина.

— Знам, че между Сантяго и Давид има голяма медна мина, но златните мини в Панама са в провинция Дариен и от цял век са затворени.

— Много хора не знаят за тази мина — намеси се Роди. — След като разбрахме, че камионите отиват там, се обадох на министерството, което отговаря за мините. Искрах да поразпитам някои длъжностни лица, но ми отказаха среща. Добрах се само до някакъв дребен чиновник, който ми каза, че мината е отворена отново от половин година и е частична собственост на чуждестранна компания. Не пожела да разкрие коя е страната, нито колко злато добиват.

— На езерото разбрахме, че Лиу Юшен още не е намерил Два пъти откраднатото съкровище — каза Лорън. — Възможно ли е златото, което видяхме с Мърсър, да е от Мината на двайсетте дявола?

— Не бих прибързал да направя този извод — загадъчно отговори Хари.

— Този разговор е загуба на време — заяви Брунесо. — Нямаме представа къде е отишъл хеликоптерът „Газела“, след като излетя от

автовоза. А що се отнася до камионите на пристанището, „Хачърли“ е мореплавателна фирма и може да пренася руда за минната компания.

Хари се усмихна самодоволно, сякаш бе устроил капан на френския агент.

— Преди малко каза, че няма да рискувате, ако Лиу е откраднал ядреното гориво и го е скрил някъде в Панама. Ами ако мината е контролирана от „Хачърли“ и хеликоптерът е закарал Мърсър там? Готови ли сте да проверите?

— Не е ясно къде може да са го закарали.

— Вярно е — съгласи се Хари, — но ние имаме доказателство, че около мината има нещо съмнително, странна връзка със склада. Спомняте ли си за чакъла в склада? „Хачърли“ не го изнасят от мината, а всъщност е обратното. Чакълът се транспортира в мината.

— Какво?! Защо?

Хари огледа присъстващите.

— Единственият начин да разберем, е като отидем там и видим с очите си.

Не беше необходимо да добавя, че иска да намери Мърсър, а не да разбере защо „Хачърли“ играе странни номера със самосвали, пълни с чакъл.

МИНАТА НА ДВАЙСЕТТЕ ДЯВОЛА ПРОВИНЦИЯ КОКЛЕ, ПАНАМА

Струята леденостудена вода в слабините изтръгна Мърсър от дълбокия сън, причинен от въздействието на опиатите. Студът и шокът след шестте часа в безсъзнание във влажната килия бяха като удар на камион. Той се претърколи на пода, за да избяга от силната струя, но онзи, който държеше маркуча, не намали налягането и го прикова към бетонната стена.

Чу се заповед и водата спря също така неочаквано, както бе потекла.

Мърсър отвори очи, примига на ослепителния блясък на халогенните лампи и извърна глава. Разнесе се друга команда и се чу тропот на отдалечаващи се ботуши. Той предпазливо отвори очи и видя, че стаята е осветена от една-единствена крушка на тавана. Халогенните лампи бяха използвани, за да го объркат още повече, и сега бяха изгасени. Мърсър избърса водата от лицето си, като преди това облиза няколко капки.

Не му бяха давали нищо за ядене и пиене, откакто го бяха заловили. В хеликоптера му нахлузиха качулка на главата, инжектираха му приспивателно и го съблякоха само по боксерки.

Слабините му пулсираха от удара в тестисите. Той се надигна, наблюдавайки реакцията на единствения пазач, останал на отворената врата на килията. Невъзмутимият китаец беше в униформа и държеше щурмова пушка тип-87, каквито имаха елитните войски, както бе казала Лорън.

В стаята нямаше мебели, затова Мърсър се облегна на стената и спокойно скръсти ръце. В съзнанието му се въртяха безброй мисли, но беше много важно да не покаже нарастващото си безпокойство. Въздействието на опиата намаляваше. Той приглади косата си с длани и бавно започна да чопли ноктите си. Номерата му изобщо не повлияха на пазача.

Мърсър се замисли за Лорън и другите. Можеше само да се надява, че саможертвата му им е помогнала да избягат. „Газела“ не се беше върнал при автовоза и преди да изгуби съзнание, той не бе видял други хеликоптери. Китайците не знаеха колко души са били с него, нито тяхната самоличност. Мърсър трябваше да я запази в тайна, но се запита колко дълго ще издържи, защото не се заблуждаваше какво го очаква.

Нямаше представа къде са го довели. Знаеше само, че е някъде на запад от Канала, но това не му говореше нищо. Брунесо и Лорън също не знаеха къде е.

„Това означава, че здравата съм загазил, защото няма кой да ми се притече на помощ“ — помисли той.

Беше съвсем сам и скоро щеше да бъде подложен на разпит от членовете на китайска групировка, готови да убият всеки, изпречил се на пътя им. В съзнанието му се появиха сцени на изтезания от стари филми. Нямаше представа колко дълго ще издържи. Сравнително високата поносимост на болка, която бе придобил поради опасното естество на професията си, нямаше да му послужи, ако китайците използваша опиати. Той бе прочел много шпионски романи и знаеше, че срещу някои екзотични коктейли, разработени за изтръгване на информация, няма защита.

Опита се да прецени дали има някакви предимства. Китайците не знаеха дали властите няма да дойдат, затова вероятно щяха да искат да получат информацията бързо. Мърсър не беше сигурен дали това ще му помогне, но все пак беше нещо. Опита се да предвиди какво ще иска да научи Лиу Юшен, за да го прогони от съзнанието си. Лиу още не знаеше, че е заловил човека, който бе осуетил плановете му в Париж, нито че Чуждестранният легион го преследва. Мърсър можеше да разкрие собствената си самоличност, но трябваше да предпази Лорън и останалите.

„Защо Рене влезе в лагера, по дяволите?“ — запита се той, но бързо прогони тази мисъл от съзнанието си. Трябваше да заличи от паметта си всеки спомен за последните няколко дни, за да убеди Лиу, че не знае нищо друго освен за смъртта на Гари Барбър.

Десетина минути Мърсър се преструва, че не забелязва войника, и използва времето, за да се успокои и да се съвземе от атаката със студената вода. После зад вратата се чу шум и след миг в килията

влезе друг китаец, облечен в скъп делови костюм. Мърсър го погледна бегло, забелязвайки слабото му тяло и уморените очи, и после отново насочи вниманието си към ноктите си. Отхапа една кожичка и я изплю на пода. От раничката бликна кръв.

— Случайно да имаш лейкопласт? — попита Мърсър новодошлия. Предполагаше, че е Лиу Юшен.

— Раничката скоро ще е последната ти грижа — отговори Лиу. — Знаеш ли къде се намираш и кой съм аз?

Мърсър огледа стаята, сякаш за пръв път я виждаше.

— Хотелът не ми е познат, но теб те знам. Гледал съм рекламите ти за кучешка храна по телевизията. Не си ли Мопс-Чоу?

— Предположих, че ще ме обидиш, доктор Мърсър. Ти си Филип Мърсър, нали?

— Съжалявам. Казвам се Ал Абама от Калифорния. Тръгнал бях да търся приключения с ферибот заедно със сестра си Карол Ина. Тя живее в Уисконсин. Провери в списъка на пътниците, ако не ми вярваш. — Мърсър се усмихна.

Лиу поклати глава, сякаш бе разочарован от пленника.

— Сдобиването ти с дневника на Лепине в Париж започна като дребен проблем, но ти изведнъж се превърна в значителна пречка. Любопитен съм да разбера как извърши този подвиг.

— Нямам представа за какво говориш.

— Интересно — продължи Лиу, сякаш Мърсър не бе казал нищо. — Двата трупа, които намерихме на езерото, не приличат на американци. Единият имаше татуировка на немската банда мотоциклетисти Дас Гремиум. Предполагам, че работиш за ЦРУ, но може би греша. Нещо да кажеш?

— Не — отговори Мърсър и после гласът му стана по-рязък. — Да зарежем глупостите. Знаем кой си. И ти знаеш кой съм аз. Искам да разбера какво се е случило с моя приятел Гари. Съзнавам, че ти нямаш нищо общо със смъртта му. Било е странен нещастен случай. Нямам за какво да се карам с теб и ако ме пуснеш да си вървя, ще се кача на първия самолет за Щатите, а ти ще можеш да правиш тук, каквото искаш. Не съм свързан с ЦРУ, нито с ФБР. Не мога да ти направя нищо лошо, затова не е необходимо да ме изтезаваш.

Лиу сякаш се замисли върху молбата му.

— Може би казваш истината. — Гласът на китаеца стана заплашителен. — Но дори да е така, няма значение. Намесата ти вече ми струва скъпо. Нещо повече, ти ме принуди да действам по начини, които бих желал да избегна. Предпочитам банкови трансфери и търговски баланси, а не куршуми. Заради теб се проля много кръв. Аз си върша бизнеса, а ти се държиш като американски каубой. Първо стреляш, а после задаваш въпроси. Ако беше проумял, че действията ми тук след време ще предотвратят безброй жертви, нямаше да се намесваш.

— Каж ми с какво се занимаваш и може би ще постигнем споразумение.

— Този момент мина.

— Тогава ме убий! — Викът на Мърсър стресна Лиу. — Зарежи тези глупави игри и ми пръсни черепа. Не мога да ти дам каквото искаш, затова сложи край още сега.

— Мисля, че това не е вярно. Смятам, че имаш да ми кажеш много неща — усмихна се Лиу, доволен, че е пробил заученото спокойствие на Мърсър, и извика още пазачи.

Мърсър позволи на войниците да го завържат — искаше да запази силите си за разпита. Оковаха го с белезници за една носилка и го пренесоха по каменен коридор в друга килия, студена като предишната. Поставиха носилката на една метална маса, вързаха го с още ремъци, за да го обездвижат, и излязоха.

Лиу се приближи до масата.

— Няма да се видим отново, доктор Мърсър, затова ще ти пожелаая спокойно пътуване.

Мърсър не виждаше другия човек, който влезе в стаята, но изпита лошо предчувствие, като видя отвращението, което се изписа на лицето на Лиу.

— Имате списъка с въпросите ми, господин Сун. Получете отговори — каза Лиу и излезе, като заобиколи Сун възможно по-отдалече.

В полезрението на Мърсър се появи глава, която приличаше на оголен череп. Лицето беше мъртвешки бледо, изпито и съсухрено като на мумия. От кожата му се ронеха люспи като пърхот. Дъхът на мъжа вонеше на разлагаща се плът. Зъбите на господин Сун бяха толкова потъмнели, че изглеждаха черни. Китаецът прокара пръст по лицето на

Мърсър, възхитен от еластичността на кожата му. Пръстът му беше като нокът на мъртва птица. Мърсър гневно забеляза, че Сун си е сложил часовника му.

— Отдавна не съм се сприятелявал с американец — каза Сун на английски. Тонът му бе изпълнен с почуда като на дете. — Преди шест години хванахме един, който незаконно пренасяше оръжие в Тибет, но той ми стана приятел съвсем за малко, затова не го броя. Последният ми американски приятел беше пилот от Военновъздушните сили — дойде при мен към края на войната във Виетнам. Бяхме приятели до 1983 година.

Мърсър инстинктивно преглътна при мисълта, че господин Сун смята жертвите на мъченията си за приятели. Осъзна, че умствените проблеми, които позволяваха на китаеца да изтезава други човешки същества, са се превърнали в нещо по-лошо. Сун харесваше изтезанията и се нуждаеше от тях. Въпреки ниската температура в килията Мърсър се обля в пот.

— Последният ми американски приятел криеше тайна от мен — продължи Сун. Черните му очи се разфокусираха, докато си спомняше летеца, когото преди много години бе осакатил. — Остави нокътя си да израсне, без пазачите да го забележат. Една нощ го наточил на стената на килията и го използвал, за да си пререже юздичката на езика. Намерихме го сутринта. Беше си глътнал езика, за да се задуши. Към края разговорите ни не бяха много удовлетворяващи, но още си спомням времето ни заедно преди това. Така и не разбрах как говори толкова дълго. Години наред. Забележително.

Мърсър осъзна, че под „говори“ Сун има предвид „крещи“. Разговорите бяха между инструментите за изтезания на китаеца и болката, която причиняваха.

— Както и да е — продължи Сун. — Сега имам теб. Няма да сме приятели дълго. Боя се, че времето притиска господин Лиу. Но мисля, че въпреки това разговорите ни ще са интересни.

Сун сложи до главата на Мърсър черна кърпа, в която имаше стотици тънки игли за акупунктура.

Когато се бе предал, Мърсър знаеше, че го очаква нещо подобно, но като видя Сун, се запита дали не беше по-умно де се остави войниците да го убият.

— Има много начини да накараш някого да говори — добави Сун. — Обикновено заплахата, че ще умрат, е достатъчна за повечето хора. Поради твоето положение ти знаеш, че смъртта е неизбежна, ето защо това няма да има резултат. Изтезанието е друг от начините. Хората се страхуват от трайно осакатяване толкова много, колкото от смъртта. За теб „трайно“ означава ден-два. Не е кой знае каква заплахата, нали?

— За мен е достатъчна — прегракнало каза Мърсър. Гърло то му бе пресъхнало. — Какво искаш да знаеш?

Сун се усмихна и от кожата около устата му се посипа дъжд от белезникави люспи.

— Шегуваш се. Разговорът ни още не е започнал. В твоето положение работата ми е да те накарам да мислиш, че смъртта е по-приемлива от онова, което ще ти направя. За да постигнем тази цел, първо трябва да отговориш на въпросите ми, разбираш ли?

Сун не изчака отговор, а започна да набожда иглите в тялото на Мърсър, като първо бързо пробиваше кожата и после ги завърташе по-надълбоко. Мърсър се бе подготвил за болка, но не почувства нищо освен леко неразположение. Сун вкара четирийсет игли в различни части на тялото му. Повечето бяха във врата, гърдите и корема. Няколко стърчаха между пръстите и от глезените му.

— Готово — каза китаецът и отстъпи назад, за да се възхити на делото си. — Пътищата на меридианите са отворени. Тялото ти не е било толкова свързано със себе си, откакто е представлявало само няколко клетки в утробата на майка ти. Иглите позволяват на импулсите да протичат толкова свободно, че мозъкът ти работи по-усилено, за да поддържа силата на живота си между новите отворени геометрични точки. Това е като електроцентрала, която изведнъж трябва да достави енергия на още десетки домове. Чувстваш ли се малко уморен?

— Да ти го начукам.

Мърсър можа да измисли само този жалък отговор. Сун бе объркал нервната му система и го бе довел до ниво на свръхчувствителност. Никога не бе изпитвал подобни усещания. Сетивата му бяха необичайно изострени и той сякаш усещаше как косата му расте и кръвта пулсира в капилярите му. Страхът му също се засили.

Сун се наведе и Мърсър долови противния му дъх.

— В Китай има специални къщи, където висококвалифицирани жени прилагат този метод, за да доведат мъжете до недостижими нива на екстаз. В състоянието, в което си сега, ще ти сложа още две игли и ще изпиташ невероятно удоволствие — зашепна Сун. — Има една стара приказка за отмъстителна любовница, която влудявала императора, принуждавайки го да изпитва оргазъм, продължаващ осем дни. Но твоята участ няма да е такава.

Китаецът се изправи и сръчно заби една игла в рамото му. В устата на Мърсър сякаш се взриви мълния и зъбите му се строшиха. Усещането надминаваше пределите на болката и просто не можеше да се назове.

Сун извади иглата и агонията мигновено спря. Устата на Мърсър се парализира и се напълни със слюнка.

— Трябваше да те предупредя, че пътищата не са толкова преки, колкото мислиш. Почувствай какво ще се случи със сърцето ти, когато сложа игла тук. — Сун заби една съвсем тънка игла зад ухото му.

Мърсър усети всеки удар на сърцето си, отварянето и затварянето на клапите и мощния прилив на кръв в аортата. Ако се съсредоточеше малко, можеше да го контролира. Но Сун му показа, че не може.

Тънката игла докосна определен нерв в меката област зад дясното ухо на Мърсър и сърцето му спря. Нямаше удари, нито прилив на кръв. Той беше мъртъв, но в същото време разсъждаваше, виждаше и усещаше, че умира. Но не изпитваше паника. Не можеше да изпомпи адреналина, контролиращ такава реакция. Очите му се изпълниха с ужас, разшириха се до невероятни размери и замолиха равнодушния инквизитор да му върне живота. Сун остави иглата в тялото му две секунди, но на Мърсър му се стори, че измина цяла вечност. Сун я извади, отваряйки нервния път, и сърцето на Мърсър отново започна да бие, сякаш не се беше случило нищо.

— Сега знаеш какво мога да ти направя — каза китаецът. — Ще ти дам само една възможност да отговориш на въпросите на господин Лиу.

— Питай — каза Мърсър, без да може да повярва на пораженската нотка в гласа си.

Сун сложи до главата му миниатюрен касетофон.

— Ти видя златото в склада на „Хачърли“.

— Да.

— Кой беше с теб в склада?

— Агентът на ЦРУ Феликс Лайтър — излъга Мърсър. — Само това знам.

— Екип на ЦРУ ли ви помогна да избягате?

— Не. Наемници, които долетяха от Богота.

В продължение на петнайсет минути Мърсър обяснява измислена интрига с ЦРУ, като добавяше подробности като кодови имена и адреси на несъществуващи тайни квартири, разказа на Сун история, която Лиу щеше да иска да чуе — как Съединените щати се щурат в мрака, без да разбират какво става, а свръзката му по всяка вероятност се е отказала, след като са го заловили, защото операцията не била официално разрешена от Лангли.

Сун бе провел стотици разпити и знаеше как да провери достоверността на историята от десетина ъгли, търсейки несъответствия. Задаваше въпроси бързо в продължение на цял час. Мърсър бълваше лъжа подир лъжа, оплиташе сложна и деликатна мрежа, но Сун не успя да уличи жертвата си в противоречие. Мърсър не сгрещи нито веднъж. Всеки отговор подкрепяше предишен факт. Кодовите имена не се промениха, адресите останаха същите и часовете звучаха достоверно.

Мърсър прецени перфектно Сун. Въпреки отблъскващата кожа и безжизнените очи през втория час на разпита той долови в поведението на китаеця промяна, която сигнализираше, че инквизиторът е доволен, че е изтръгнал истината от жертвата си. Сеансът се приближаваше към края си. Животът на Мърсър също. Той бе спечелил малко време, но знаеше, че ако продължи играта, няма да постигне нищо. Време беше да окаже съпротива и да се моли на Бога да оцелее след онова, което щеше да му стори Сун.

— Как дойдоха наемниците в Панама? — за осми път попита китаецът.

— Долетяха от Меделин с частен самолет. — Грешката беше умишлена, малък гаф, който инквизиторът мигновено разпозна.

Умопобърканият специалист по акупунктура хвърли убийствен поглед на Мърсър, на чието лице се изписа страх.

— Спомена, че наемниците са дошли от Богота, а сега казваш Меделин.

— Не... си спомням — заекна Мърсър, като се престори на уплашен.

Той не видя как Сун заби една игла в лявата му ръка. Но усети как главата му пламва, сякаш го изгориха с горелка. Имаше чувството, че косата му пламна и дори усети мирис на пепел. Болката се разпространи в главата му като петно от пламтящо гориво. Той започна да се гърчи конвулсивно в неописуема агония и стисна зъби, за да не изкрещи и пламъците да не влязат в гърлото му.

Но огън нямаше. Болката бе причинена от електрически стимул, плод на въображението, дължащ се на химичната реакция на организма му. Но колкото и да се опитваше да намери рационално обяснение, агонията го изгаряше.

Сун доближи лице до него.

— Говори. Кажете нещо.

От устните на Мърсър се изтръгна стенание.

— Да, точно така — успокояващо каза Сун.

Мърсър обърна глава, доколкото му позволяваха ремъците, и с всички сили изкрещя в ухото на китаеца. Пронизителният вик би увредил слуха дори на по-млад човек. Сун отстъпи и извади иглата от ръката му, без с нищо да показва, че крясъкът го е притеснил.

— Богота или Меделин? — попита той и заби една игла между ребрата на Мърсър и друга в гърба му.

Двете остриета сякаш се срещнаха и в тялото му протече електрически ток. Мърсър имаше чувството, че болката раздира и откъсва плътта от тялото му.

Първата му грешка беше умишлена, но втората неволна.

— Богота — изстена той.

Ако Мърсър се бе придържал към новата лъжа и бе отговорил „Меделин“, Сун щеше да бъде принуден отново да разнищи историята и вероятно да бъде по-милостив.

Китаецът обаче инстинктивно прозря лъжите и разбра, че Мърсър е измислил всичко.

— Много добре — с неподправена изненада каза Сун. — Едва не ме заблуди. Сега трябва да започнем отначало. Само че вече ти дадох единствения ти шанс.

Сун вкара още игли, като свърза нервни окончания, които еволюцията нарочно държеше разделени, и отвори пътища за непоносими страдания.

Мърсър загуби представа за времето. Изгубено в нестихващи болки, времето нямаше значение. Господин Сун контролираше тялото му, като предизвикваше агония след агония с тънките си игли, умело засилваше болката и после я намаляваше, но нито за миг не оставяше жертвата си в покой. От време на време задаваше въпрос, но дори тогава не изчакваше отговор. Китаецът беше погълнат от работата си и дирижираше оркестър от усещания, за да причини максимално силни страдания.

Мърсър се съпротивляваше, като разказваше откъси от измислената история, и мълчеше, когато станеше невъзможно да разсъждава трезво. Но знаеше, че целта на Сун е да изпразни съзнанието му от всичко освен болката, за да се моли да отговаря на въпросите му.

Сун заби игла между пръстите му и сякаш нещо прободеше очите му и ги изгори. Китаецът сложи още една игла и Мърсър почувства тлееща жарава в белите си дробове. Всяко поемане на въздух се превърна в непоносимо мъчение. Той губеше битката. Знаеше, че ако това продължи още малко, никога няма да може да се съвземе.

Трябваше да мисли за нещо реално, за да запази разсъдъка си. В съзнанието му преминаха образи и представи за онова, което означаваше най-много за него.

Постиженията му. Мислите за тях прелетяха толкова бързо, че Мърсър не можа да се вкопчи в нито една. Вече никое от тях не означаваше нищо.

Жените, които познаваше. Видя неясно размазано петно от лица и чу откъслечни разговори, но агонията прогони всичко.

Бавачката му. Тя се появи в съзнанието му толкова изтерзана от страданията му, че Мърсър побърза да я забрави.

Майка му и баща му. Образите им се задържаха само за миг и после изчезнаха, гледаха го натъжено, сякаш го бяха разочаровали, като не го бяха взели със себе си на небето — нещо, от което толкова отчаяно се нуждаеше сега.

Приятели. Барът на Дребосъка, където Хари Уайт излъга един нищо неподозиращ клиент да го черпи, като хвърли две монети с

еднакви лица. Но дори образът на Хари избледня в агонията.

Какво остана? Защо си правеше труда да попречи на Лиу Юшен? Имаше ли значение дали ще успее? Кой беше Мърсър, че да предпазва Лорън и Брунесо? Какво означаваха те за него? Със сигурност не си струваше да търпи заради тях тези изтезания и страдания.

Сун прокара пръсти по лицето му и сякаш обели кожата му. Мърсър съзнаваше, че крещи, но вече не чуваше собствения си глас.

Не можеше да направи нищо, за да намери спасение от мъките. Нямахше убежище, нито някакъв номер, с който да заблуди съзнанието си и да се освободи от болката. Разбра, че скоро ще се пречупи, и се отчая.

Хари не бе използвал две монети, а само една, двацет и пет цента с еднакви лица. Беше я купил от магазин за карнавални стоки.

Мърсър почувства, сякаш някъде отдалеч, че коляното му се строши и парчетата от кости се търкат едно в друго. Прокара език между зъбите си и установи, че устата му е затворена. Беше престанал да крещи.

И Хари не бе излъгал клиент. „Негодникът измами мен с монетата. Купих му поне четири питиета, преди да разбере номера“.

— Говори! — изкрещя Сун.

Мърсър не му обърна внимание и смътно усети, че сякаш потопиха ръката му в разтопен метал.

„Излъжеш ли ме веднъж, срам за теб — бе казал Хари, след като бе разкрит. — Излъжеш ли ме два пъти, срам за мен. Излъжеш ли ме четири пъти подред, значи съм най-големият глупак на света“.

— Отговори — отново изкрещя Сун. — Кой беше с теб в склада?

Мърсър не можеше да се надява да победи болката. Някое човешко същество не би издържало. Той само намери психическа бариера, в която да се разбиват вълните на агонията. Този щит можеше да бъде солиден като емоционалната връзка с него. Вместо да пречупи напълно Мърсър, Сун го бе довел до единственото нещо, през което болката не можеше да премине. Мърсър не предполагаше, че това ще е Хари. Родителите му, всеотдайността му към идеалите му и дори споменът за някои от жените, които бе обичал, да. Но Хари?

Какво беше Хари за него? Този въпрос изискваше отговор, за да превъзмogne болката. Приятел не беше достатъчно, а баща звучеше пресилено. Тогава какъв му беше? „Хари, това съм аз — осъзна

Мърсър. — Или поне такъв, какъвто искам да бъде след четирийсет и няколко години. Не алкохолът и цигарите, нито неуместните шеги. Хари вдъхва лоялност и непоколебима всеотдайност. Може да се разчита на него“. Хари беше човек, за когото хората щяха да говорят десетилетия, след като си отидеше от този свят, явление, каквото се вижда рядко, освен известните личности и легендите в спорта. Той влияеше на околните по неочаквани начини, но винаги ги караше да се чувстват добре. Лорън бе научила това само за няколко дни. А Родри беше готов да поведе война заради приятелството на Хари с покойния му баща.

Въпреки недостатъците си Хари беше пример за подражание за Мърсър, човекът, на когото несъзнателно се опитваше да прилича. Десетте години, прекарани под влиянието на Хари, бяха направили Мърсър такъв, какъвто беше сега. И в същия миг Мърсър осъзна, че старият му приятел винаги е бил спасително въже, котва, не само в сегашната агония, но и през цялото време, откакто се познаваха.

Сун усети, че работата му не дава желаните резултати.

Не очакваше, че американецът ще намери начин да се измъкне от въздействието на иглите, но въпреки това виждаше, че Мърсър се изплъзва от болката. Причиняването на още страдания нямаше да постигне нищо. Той извади една от иглите, които бе забил, за да отвори геометричните точки, и създадената от него крехка система на изкуствени пътища рухна.

Болката и дори споменът за нея изчезнаха. Мърсър беше само леко задъхан. Знаеше, че е издържал, и след миг установи, че няма последици. Изтезанията сякаш не се бяха случили, макар да си спомняше, че само допреди няколко секунди глезените му сякаш бяха разтопени до костта.

Инквизиторът наведе глава в знак на уважение, докато изваждаше иглите от тялото му и ги нареждаше на черната кърпа. После изключи касетофона.

— Браво. Издържа на иглите, но не смятай това за победа. Господин Лиу ми даде два дни, за да получа информацията, която иска. Утре ще започна с менгемета и чукове. Психическото преодоляване на въображаемата болка е едно, но да видим какво ще направиш, когато наистина изгоря петите ти и стегна в менгеме тестисите ти. Уверявам

те, че да изпитваш болка, докато гледаш как осакатяват тялото ти, е съвсем различно.

Мърсър не каза нищо. В очите му блесна предизвикателство. Сун се обърна и тръгна към вратата. Пазачите влязоха, отнесоха Мърсър в килията му и му оставиха само купа с вода, още една с ориз и кофа с капак.

Той лежа на пода цял час, докато бавно се съвземаше от неописуемото преживяване. Масажира мускулите си, които се бяха схванали от болката, но с изключение на това се чувстваше добре. Стомахът му се сви от миризмата на храната. Устата му бе пресъхнала и беше жаден. Но нямаше доверие на храната, оставена от китайците. Сигурен беше, че или в ориза, или във водата има опиати, затова ги изсипа в металната кофа. Облегна се на стената и огледа всеки сантиметър на стаята на слабата светлина на единствената крушка.

— Добре, Хари — прошепна Мърсър, — твоето вдъхновение ми спечели още няколко часа. Имаш ли представа какво бих могъл да направя с тях?

„Избягай, тъпако“ — сякаш чу въображаемия отговор.

— Лесно е да се каже. Намирам се в бетонна стая със заключена стоманена врата. Пантите са от външната страна. Над вратата има ръждясала решетка на вентилационната система, широка трийсет и висока двайсет сантиметра. С изключение на крушката на тавана и жицата нямам нищо друго освен две празни купи, една препълнена кофа и боксерки. Какво предлагаш?

Разбира се, отговор не последва.

Килията вероятно бе предназначена за складово помещение. Докато пазачите го водеха по коридора, Мърсър видя десет еднакви врати и предположи, че това е таен подземен склад. Но оттук беше трудно да се избяга. Все едно беше в строго охраняван затвор. Разбра, че няма да може да се измъкне преди следващия „разговор“ с господин Сун.

— Ех, да имах отвертка...

МИНАТА НА ДВАЙСЕТТЕ ДЯВОЛА ПРОВИНЦИЯ КОКЛЕ, ПАНАМА

През прозорците на кабинета Лиу Юшен виждаше склона на планината, оформен така, че приличаше на терасираните стопанства в Югоизточна Азия. Вместо да заравняват земята, за да я подготвят за засаждане на селскостопански култури, тежките машини, разкопаващи хълма, търсеха един от най-ценните метали на света. Багерите разрушаваха планината, за да стигнат до златоносната руда в недрата ѝ. На места се появяваше червеникава, богата на железен окис почва — земята сякаш кървеше от раните си.

Споразумението, което Лиу бе постигнал с бившия президент Очоа, беше отворената мина да бъде запълнена отново, когато стигнат до края на рудната жила. Очоа беше отстранен от пътя му. Сега в двореца Херон живееше податливият на влияние Омар Квинтеро и Лиу вече не се безпокоеше за екологичното опустошение. Джунглата постепенно щеше да се възстанови. Е, може би чак след двеста години.

Друга концесия, която дължеше на Очоа и сега можеше да пренебрегне, беше построяването на свръхмодерен преработвателен завод, за да не може живакът, използван за отделянето на златото от разтрошената руда, да изтече във водната система. Лиу трябваше да пусне в действие завода. Същото се отнасяше и за валцовата мелница, в която се използваша огромни барабани, пълни със сачми, за да се разтроши рудата на ситен прах. Валцовата мелница бездействаше, откакто бе построена.

В Мината на двајсетте дявола работеха само багерите, самосвалите и булдозерите, които неуморно разрушаваха планината в по-големи мащаби, отколкото препоръчваха докладите за местния релеф.

Докладите бяха стрували на Лиу цяло състояние. Той нае проучвателни екипи, които да вземат стотици проби от недрата на земята, консултира се с геолози, докарани да изтълкуват данните, и накара цяла армия работници да пресява пясъка по бреговете на реките

и потоците в района. Накрая специалистите казаха онова, което Лиу знаеше — в планината има злато. Кюлчетата в склада на „Хачърли“ с новите печати на република Панама бяха доказателството, че златото е 99,99 процента чисто. В докладите пишеше, че златото е добито чрез пресяване на златоносен пясък, извлечен със сонди.

Оценката на Лиу, че мината ще пълни икономиката на Панама с двеста милиона долара годишно, се оказа консервативна. Половин милиард може би беше по-близо до истината.

Кабинетът, който Лиу бе окупира за посещението си, принадлежеше на надзирателя на мината и беше пълен с документи, справочници и щайги с проби. Помещението беше тясно и миришеше на пръстта отвън и на озон от лошо поддържаната климатична инсталация. Лиу се обърна с гръб към прозореца и духна на пръстите си. На бюрото седеше господин Сун и пиеше чай, донесен от китайския секретар на надзирателя. Само най-обикновените работници бяха панамци. Всички останали служители бяха на „Хачърли“ чрез фиктивна корпорация.

— Не си могъл да пречупиш Мърсър с иглите си, но мислиш ли, че ще го постигнеш с обикновени изтезания? — попита Лиу, който не бе убеден в това, след като изслуша записа на разпита. — Това е риск, който не ми харесва. Задължително е да науча какво знае той, преди да умре.

— Преди да усвоя иглите, бях добре запознат с традиционните методи — отговори Сун. — Познавам предела на издръжливостта. Мърсър няма да може да скрие нищо от мен.

Телефонът във външния кабинет иззвъня и секретарят се обади на Лиу.

— Търси ви господин Шан, сър.

Лиу вдигна слушалката. Поради случилото се с Пин в нощта на проникването в склада, Шан бе станал главният му помощник от КНТИНО.

— Какво научи, Шан?

— Управата на Канала е завършила разследването на автовоза. Резултатите не са оповестени публично, но сигурно ще кажат, че това е било опит да се отвлече корабът, за да бъдат откраднати автомобилите.

— Добре. — Парите, използвани от „Хачърли“ за подкуп на новия директор на Канала Феликс Силвера-Ариас, бяха похарчени

добре. Влиянието му не само гарантираше, че новите лоцмани ще са китайци, работещи за друг клон на „Хачърли Консолидейтид“, но и че Лиу можеше да се справя с непредвидени ситуации като преследването и престрелката на борда на автовоза. — А какво казва правителството?

— Ще приеме заключението на управата на Канала с препоръка на всеки кораб да има войници, за да го охраняват.

Лиу се замисли за последиците, после прогони това от съзнанието си. Шепата отегчени панамци войници нямаше да са фактор през последния етап на операцията.

— Няма значение. Какво стана на езерото?

— Работата беше възобновена. Изпратихме още пазачи да подсилат периметъра. — Шан се поколеба. — Може да доведем още войници от Китай, сър. Силите не достигат.

— Изключено. — Гласът на Лиу не издаде безпокойството, което изпитваше при мисълта, че трябва да моли Пекин за още помощ. Положението му там беше деликатно. Всеки знак, че не може да се справи с операция „Червен остров“, щеше да предизвика бърза реакция от страна на КНТИНО и най-лекото му наказание щеше да е отстраняване от поста, а вероятно и екзекуция. Несъзнателно той отново духна на пръстите си, но каза спокойно: — Войниците, които имаме, са достатъчно.

— Да, сър — отговори Шан.

— След няколко часа ще знам с кого имаме работа и какви са целите им. Тази информация ще ни позволи да решим къде е най-добре да бъдат разположени войниците ни.

— Да се обадим ли на президента Квинтеро да изпрати негови войници на езерото? Ще трябва някак да узаконим обекта като експедиция за проучване на златни залежи или нещо подобно, и така ще получим подкрепления.

— Добра идея — отбеляза Лиу и сякаш усети как Шан се изпъчва от гордост. — Ще му се обадя, но ще го помоля да изпрати хора тук. За разлика от работата на езерото, тук те няма да видят нищо, което да ни компрометира.

— „Джемини“ е натоварен и чака, сър. — Шан прошепна името. Чувстваше се неловко да изговори на глас кодовото название.

— Да, да, да — побърза да каже Лиу, защото телефонната линия не беше обезопасена. — Нещо друго?

— Не, сър.

— Скоро ще се върна в града. Ще се видим тогава. — Лиу затвори телефона, извади от джоба си шишенце с течен антиацид и изпи няколко глътки.

Сун го наблюдаваше така, сякаш правеше списък на слабостите му, ако някога се наложеше да ги използва. Правете го с всеки, когото видеше. Това беше инстинкт.

Лиу потрепери от вторачения му змийски поглед и бързо прибра лекарството.

— Чу какво казах на Шан. Информацията от Мърсър ми трябва.

— Щом тялото му се възстанови, ще приложат други методи. — Сун погледна новопридобития си часовник „Таг Хойер“. — След около четири часа.

Лиу потрепери още по-силно.

Докато разглеждаше отдушника над вратата, Мърсър разбра как ще се снабди с отвертка. Но преди да се залови за работа, трябваше да се увери, че в сградата няма пазачи. Взе металния капак на кофата, удари дръжката на вратата, изчака малко и после отново я удари. Дръжката остана непокътната.

Продължи да блъска още десет минути и когато не се появи никой, реши, че е време да действа. Изсипа съдържанието на кофата в купите, сложи я с дъното нагоре пред вратата и пъкна капака в решетката на отдушника. Безпощадната влага в Панама бе отслабила метала и когато Мърсър дръпна капака надолу, част от решетката се откърти и падна на пода. Парчето стомана беше дълго трийсет сантиметра и с малко усилия Мърсър успя да заостри единия край, а после насочи вниманието си към крушката на тавана.

Областта на минното инженерство съчетава множество учебни дисциплини. Непосветените предполагат, че познанията в тази наука са свързани с копаенето на дупки, но това е само един от аспектите. Добрият минен инженер трябва да разбира от строежа на земните пластове, за да не се срути мината, от индустриална вентилация, за да има вътре постоянен приток на чист въздух, от водопроводни инсталации и от електротехника. Макар че със специфичните детайли се занимават специалисти от отделните области, отговорникът на целия проект трябва да разбира от всичко.

Мърсър подходи към крушката с увереността на електротехник професионалист. Електричеството преминаваше по проводник, поставен в дебела два сантиметра и половина тръба, прикрепена на тавана. Близко до мястото, където тръбата влизаше в стената, имаше куплунг с два сплетени проводника. Преди да го отвинти, Мърсър трябваше да извади жичките от мястото, където бяха прикрепени към крушката. Той премести кофата под крушката и махна винтовете на капачето. Както очакваше, там имаше две жички, по едната от които минаваше електричество.

Мърсър можеше да ги извади и да издърпа тръбата от тавана, но когато електричеството докоснеше вътрешната страна на тръбата, щеше да стане късо съединение и да се включи някой прекъсвач. Не можеше да рискува да го задейства и да предупреди пазачите. Тази работа изискваше ловкост и деликатност.

Той разплете жичките и развинти скобите, с които бе прикрепена за тавана тръбата с проводниците. Частта беше дълга около метър и двайсет и идеална за целта му.

Събу си боксерките, сръза ластика със заострения край на отвертката и после го накълца на ивици от два сантиметра и половина, а с остатъка уви показалеца и средния си пръст. Предстоеше най-трудното.

Отново се качи на кофата и разхлаби фасунгата. Ластикът около пръстите му го предпазваше от електрическият ток. След това се увери, че двете жички все още са свързани с крушката, пое дълбоко въздух и дръпна жичката, по която минаваше електричество.

Килията без прозорци потъна в непрогледен мрак. Не беше необходимо да чака очите му да се приспособят с тъмнината. Всичко трябваше да бъде извършено в мрака. Мърсър уви с ластика края на жичката с електричеството, като леко я издърпваше от пластмасовия изолатор. След това сложи и останалите ластици, докато я уви цялата. После внимателно слезе от кофата, затаи дъх и бавно започна да издърпва тръбата от жичките. Пет минути по-късно краищата се освободиха и паднаха на пода. Мърсър седна до тежкото парче стомана, прокара ръка по бетона и намери жичките.

Остави ги настрана и взе металната тръба. Напипа дръжката на вратата, вдигна тръбата и я удари с всичка сила. Дръжката се разхлаби.

Той стовари тръбата върху нея още четири пъти и накрая дръжката падна. През разбитата ключалка проникна лъч светлина от коридора и Мърсър използва отвертката, развинти болта на касата на вратата и я отвори. Беше свободен.

— Дали Худини би се справил с това? — измърмори той.

Беше гол и въоръжен само с трийсетсантиметрово острие от решетката и с парче тръба. Нямаше представа какво има извън сградата. Можеше да се озове на някоя оживена улица в Панама Сити или на пристанището на „Хачърли“, или на някое непознато място. Но за момента това нямаше значение. Бе свършил повече, отколкото очакваше.

Стисна импровизирания нож и тръбата и тръгна по коридора, готов за всичко, което се изпречи на пътя му.

Сцената около масата в кухнята на Роди Херара не можеше да е по-мрачна. Нищо не можеше да разведри тягостното настроение. Роди пиеше кафе, а Лорън — минерална вода. Само Хари посръбваше алкохол — бутилка „Джак Даниълс“, която си бе купил. Другите двама възрастни имаха такъв вид, сякаш им се искаше да се присъединят към него, но не можеха да се решат да посегнат към уискито. Мигел изглеждаше най-зле от четиримата.

Момчето седеше на стол до Роди. Лицето му беше отчаяно и неутешимо. Ясните му черни очи бяха изгубили блясъка си от плач.

Хлапето много се развълнува, когато се върнаха от тайната квартира — очакваше, че неговият герой ще бъде с Лорън, Роди и господин Хари. Макар и само десетгодишен, Мигел беше възприемчив и разгада разтревожените им изражения, и се разрида, когато Лорън го прегърна и започна да го успокоява на испански. Мъката му предизвика сълзи и в нейните очи.

Причината за безнадеждността, която ги бе обзела в тайната квартира, се дължеше на обаждането от френското посолство. Докато Брунесо, Фош и останалите легионери обсъждаха план за проникване в Мината на двацетте дявола, извънния телефонът. Свързочникът във френското посолство, намиращо се в самия край на полуострова Каско Виехо, не знаеше какво означава паролата, която им предаде, но Брунесо знаеше и я обясни на присъстващите в стаята.

— Както вече ви казах, изчезналият уран всъщност не е изчезнал. — В гласа му прозвуча нотка на превъзходство. — Обадиха

се от посолството. Екипът от инспектори в Япония е установил, че горивото не е било натоварено на борда на кораба. Изобщо не е имало гориво. Поради засечка компютърът, контролиращ кантара, е добавил допълнителни килограми към контейнера в Рокашо. Кантарът във Франция е бил абсолютно точен, затова е изглеждало така, сякаш липсват двеста килограма, когато всъщност не са били там. Мисията ни в Панама приключи. Отзовават ни. Аз се връщам в Париж, а Фош и екипът му отиват в базата си на космическата площадка за изстрелването на „Ариана“.

И победоносно запали цигара.

Лорън зяпна от изумление. Усилията ѝ да убеди агентите да спасят Мърсър или поне да го потърсят бяха прекъснати от обаждането. Тя разбра, че Рене Брунесо няма да направи нищо, освен да забрави за поражението и да се надява, че това няма да навреди на кариерата му. Лорън знаеше, че дори да е оцелял на автовоза, Мърсър няма да издържи дълго в ръцете на Лиу. Французинът беше единственият ѝ шанс да организират спасителна операция, но сега тази надежда се бе изпарила.

— Няма да направиш нищо, за да му помогнеш, така ли?

— Имам заповеди — отговори Рене. Не искаше да поеме лична отговорност и се оправдаваше с професионални задължения. Лорън бе чувала тези думи безброй пъти по време на кариерата си като военен. Сляпото подчинение на заповеди бе обрекло на безсмислена смърт милиони хора и този списък щеше да включи и Филип Мърсър.

Фош не се осмеляваше да я погледне в очите.

— Няма да оставя нещата така.

Лорън нямаше представа какво означава тази заплаха, нито колко неубедително прозвуча, но трябваше да каже нещо. Излезе ядосано от тайната квартира. Нямаше нерви да остане с французите. След няколко секунди Хари и Роди я последваха и тримата мълчаливо се върнаха в дома на Херара.

През първите няколко часа разговаряха как да спасят сами Мърсър. Лорън им обясни, че само ще си загубят времето, ако отидат в посолството, и че наемането на местни хора ще отнеме няколко дни, дори повече. Връзките ѝ с нелегалния свят на наемниците бяха умрели, когато хеликоптерът на „Хачърли“ бе използвал дълбочинните бомби, за да освободи въглеродния двуокис, натрупан в езерото.

След това всеки потъна в собствените си мисли.

Кармен Херара седеше на дивана във всекидневната и плетеше, а децата ѝ играеха с книжки за оцветяване на пода. На стената зад нея бе окачена картина на Иисус, а под нея имаше снимка на известния боксьор и местен герой Роберто Дюран. На вратата се позвъни и тя остави плетката и погледна съпруга си.

Беше осем вечерта. Роди не знаеше кой може да е посетителят в този час и ѝ каза да заведе децата в задната част на тристайната къща. Лорън застана до външната врата, зареди пистолета си и освободи предпазителя. Роди отвори вратата и отскочи встрани.

— Ако Брунесо разбере, че сме тук, ще ни убие. — Зад лейтенант Фош стояха още четирима легионери, а на улицата бе паркиран взет под наем пикап. — Мърсър може и да не е положил клетва като легионер, но спаси моя живот и живота на Карлсън. Няма да го изоставим.

Паузата след заявлението му продължи само няколко секунди, а после емоциите на присъстващите се промениха на сто и осемдесет градуса.

— Крайно време беше да се появите, негодници — извика Хари от кухнята. — Фош, човек може да прочете по-лесно твоите мисли, отколкото на Мърсър. Знаех си, че ще дойдеш.

— Щом си знаел, че ще помогнат — доволно го предизвика Лорън, — защо седиш гузно тук като нас, останалите?

Хари отново напълни чашата си.

— Нуждаех се от извинение да пийна нещо. А сега си домъкнете задниците тук и да решим как да спасим Мърсър.

МИНАТА НА ДВАЙСЕТТЕ ДЯВОЛА ПРОВИНЦИЯ КОКЛЕ, ПАНАМА

За войници, обучени в джунглите на Гвиана, шесткилометровият нощен преход от мястото, където бяха оставили пикала, не беше нищо и легионерите дори не се бяха задъхали, макар че се обливаха в пот от безмилостната влажност. Краткотрайният дъжд не намокри камуфлажните им облекла. Твърдо решена да не изостава от атлетичните командоси, Лорън се радваше, че не я накараха да поеме водачеството. Придвижването през преплетената растителност беше като да се бориш в кошмар. Водачът беше сърбин, казваше се Томанович.

Поради опита си на Балканите Лорън изпитваше подозрителност към едрия мъж. Бе виждала безброй пъти в Косово изражения като неговото — смесица от гордост, предизвикателност и потиснат гняв. Лесно можеше да си го представи как изтезава албанци или убива мюсюлмани. Уверенията на Фош, че Томанович е в Легиона много отпреди да започнат етническите конфликти, не намалиха безпокойството ѝ. Тя не можеше да се отърси от мисълта, че сърбинът ѝ напомня за множеството масови убийци, които бе виждала. Но капитан Ваник беше професионалист, затова се довери на френския офицер и мълчаливо последва легионерите, които си проправяха път през джунглата.

Вече се бяха уверили, че на главния вход на мината има засилена охрана, затова единствената им възможност беше да заобиколят и да се доближат до не толкова добре охранявана страна. Бяха принудени да минат напърно през джунглата и дневната светлина не би улеснила прехода им. Ерозирал от милиони години дъжд, теренът около мината беше неравен и изровен. Горещината, влагата и гъстите облаци насекоми допълнително усложняваха положението.

На билото на последния хълм имаше мощен прожектор, чиято светлина се отразяваше в ниските облаци. В мината се работеше

денонощно и около изкопа бяха поставени огромни прожектори. Мястото беше осветено като стадион.

Приблжиха до билото пълзешком. Лорън се промъкна през храстите, използвайки късото дуло на пушката „Фамас“, за да отмества увисналите листа, които ѝ пречеха да вижда. Спря и огледа лагера с бинокъла си.

Мината изглеждаше такава, каквато очакваше, макар че бе виждала подобни съоръжения само по телевизията. Групи работници копаеха на дъното на терасирания склон. В долината зад шахтата се намираше административната сграда, бараки за поддръжка на машините и големи индустриални постройки, вероятно предназначени за обработване на рудата. Имаше паркинг за служебни превозни средства и празна площадка за хеликоптери. Пътят, излизащ от долината, завиваше наляво и след десетина километра стигаше до магистралата.

В отделно заграждение в лагера се виждаше входът на нещо като подземен бункер. Лорън забеляза очертанията на няколко вентилационни шахти.

Едва когато се съсредоточи върху хората до тежките машини, осъзна какви са мащабите на операцията. Самосвалите бяха много по-големи от онези в пристанището на „Хачърли“. Никога нямаше да им позволят да се движат по градските улици. Лорън предположи, че са били сглобени край мината. Всеки самосвал беше по-голям от къща и имаше шест гуми, високи три-четири метра, и леген с размерите на плувен басейн. Шофьорските кабините се намираха на шест-седем метра над земята и до тях се стигаше по стълби, виещи се диагонално на огромните решетки. Багерите и булдозерите, унищожавали планината, бяха разположени на равни разстояния един от друг. Имаше една друга машина, по-голяма от останалите, каквато Лорън не бе виждала. Монтирана на гъсенични вериги, тази извисяваща се грамада имаше механично рамо, което изкопаваше от планината петдесеттонни парчета.

Лорън преодоля страхопочитанието си пред огромните размери на мината и насочи вниманието си към пазачите. Съоръжението бе строго охранявано. Патрули от по трима души обикаляха край оградата, други се разхождаха сред работниците, а трети дежуреха

извън периметъра на лагера. Само за няколко минути тя преброи двайсет и трима въоръжени мъже.

Фош изшътка и легионерите се оттеглиха от билото и се събраха петнайсет метра по-надолу.

— Combien du soldats? — обърна се той към Лорън.

— Говори на английски, ако обичаш.

— Колко са войниците?

— Преброих двайсет и трима.

— Трийсет и осем са — поправи я французинът. — Изглежда, единственият ни път е надолу по изкопа. Вдясно няма толкова много прожектори. Ще се спуснем оттам. Релефът е неравен, но терасите ще улеснят придвижването им. — Фош погледна Лорън. — Pièce du gateau.

— Фасул ска работа — имитира го тя.

Лейтенантът обясни плана си. Трябваше да слязат в долината, да намерят прикритие и да чакат удобна възможност да претърсят мината. Всички бяха на мнение, че Мърсър вероятно е в бункера.

Томанович поведе екипа покрай мината, докато не стигнаха до тихо място, където в момента не се работеше. Този ход ги отдалечи от бункера, затова щом се спуснеха долу, трябваше да прекосят долината.

Плъзнаха се като сенки по първата от деветте скални тераси.

Войниците стояха с гръб към тях и никой не забеляза проникването им в лагера.

Бункерът се намираше на двеста метра. Пространството дотам бе осеяно с чакъл и машини. На ярката светлина на прожекторите превозните средства приличаха на огромни приведени насекоми, заети със задачата да изравнят релефа. Към бункера се приближиха петима мъже. Четиримата бяха униформени пазачи, а петият, много по-дребен от другите, беше цивилен.

Човекът не беше Лиу Юшен, нито някой от другарите му от КНТИНО, контролиращи „Хачърли“.

Петнайсет секунди след като малката група влезе в бункера, единият войник се появи отново и наду свирка, чийто пронизителен звук бе почти заглушен от грохота на машините. Но очевидно бе чут, защото след миг от спалните помещения изскочиха още пазачи. Мощни прожектори осветиха всеки сантиметър от мината, включително купчината пръст, зад която се криеше френският екип.

— Вик, отиди на върха на хълма — заповяда Фош не едрия сърбин.

Томанович тръгна, без да пророни дума.

— Какво мислите, че се е случило? — попита Лорън, докато чакаха.

— Струва ми се, че бяха тръгнали към някаква секретна зона, и онова, което са видели, не им е харесало — отговори един от легионерите.

— Или по-скоро онова, което не са видели — поправи го тя. — Сигурно там са държали Мърсър. Може би е избягал.

— Да не избързваме с изводите.

Вик Томанович се върна.

— Висока степен на тревога. — Английският му беше по-добър от френския, макар че говореше и двата езика със силен акцент. — Претърсват с прожектори външната страна на оградата. Както чувате, земекопните машини продължават да работят. Повечето мъже са в бункера. Цивилният изглежда ядосан.

— Трябва да се разкараме оттук. — Лицето на Фош беше сериозно. — Това място стана tres dangereux.

На триста метра зад тях имаше път, водещ извън мината. До оградата от бодлива тел стояха на пост четирима китайци. Порталът беше далеч и часът късен, затова никой от легионерите не чу нищо, докато звукът на приближаващия се камион не стана по-силен от шума на багерите. Те се обърнаха едновременно и видяха, че през портала влиза военен камион. Камионът спря и от него започнаха да слизат войници.

За разлика от охраната на мината, тези мъже бяха панамци. Лорън разбра това по униформите им и карабините „М-16“, които носеха.

Двете непредвидени събития — тревогата, вдигната в бункера, и пристигането на подкрепления — превръщаха спасителната операция в провал и поставяха под съмнение оттеглянето им. Панамските войници бързо се построиха в редица, всеки на шест-седем метра от съседа си, и тръгнаха по долината.

— Merde!

Легионерите разполагаха само с няколко минути, преди войниците да стигнат до тях. Ако побегнеха в противоположната

посока, щяха да попаднат на китайците. Бяха хванати в капан. Купчината пръст, зад която се криеха, беше на трийсетина метра от основата на терасираната скала. Може би един щеше да успее да измине разстоянието, без да го забележат, но не и шестимата.

— Oui, merde — с пресъхнало гърло каза Лорън.

— Към върха на могилата — заповяда Фош.

Екипът се изкатери по купчината чакъл, осигурявайки си предимство от шест-седем метра височина и открито пространство за стрелба. От тайно спасяване мисията им бе на път да се превърне в отчаян последен опит за защита.

— Подбирайте мишените. Стреляйте по войниците и офицерите.

Думите на лейтенанта бяха излишни. Легионерите и Лорън знаеха какво се очаква от тях. Панамските войници бяха на двайсетина метра, а китайските — малко по-далеч.

— Съсредоточете огъня върху местните — каза Лорън. — Те не са обучени добре като китайците. Ако пробием дупка в редицата им, може да успеем да откраднем камиона.

— Bon idee.

За миг им се стори, че панамците ще минат покрай купчината, но после сержантът извика нещо на един от войниците и той тръгна към тях. Лорън не можеше да повярва, че това се случва. След трийсетина секунди щеше да поведе битка за живота си. Дори в Косово положението не беше толкова лошо. Тя прехапа устни и се вторачи в приближаващите се панамци през оптичeskия мерник на карабината си.

— Camerone Hacienda! — прошепна Томанович.

Това беше боен зов на Чуждестранния легион, мястото на битка, в която трима офицери и шейсет и двама войници бяха отблъснали армия от две хиляди мексиканци по време на война за разширяване на империята на Наполеон III. Французите бяха претърпели поражение, но едва след като последните петима оцелели легионери бяха атакували с щикове настъпващите мексиканци. Годишнината от битката през 1863 още се празнуваше от Легиона на 30 април.

По някакво шесто чувство Фош изчака и стреля в същия миг, когато вратата на един от самосвалите се затвори с трясък, който заглуши изстрела. Войникът на шест-седем метра от подножието на купчината изпусна оръжието от безжизнените си пръсти. Последва

кратка пауза, докато другарите му се питаха какво става. Французите сложиха край на затишието със смъртоносна канонада. Седем от двайсет и петте панамски войници загинаха, преди останалите да успеят да отвърнат на огъня.

— Вик, Жерар, couvrez nos derrieres!^[1] — извика Фош.

Двамата легионери се обърнаха навреме, за да спрат китайските войници, приближаващи се зад гърба им. Върхът на купчината се превърна в редут. Китайците и панамците не можаха да намерят прикритие и бързо отстъпиха, преди да са изгубили още хора.

— Ще се организират и ще се върнат — извика Лорън. Ушите ѝ кънтяха от краткия, но интензивен огън.

Пет-шест минути китайците и панамците обстрелваха върха на могилата. Французите пестяха амунициите, подбираха мишените и произвеждаха единични изстрели, които или убиваха на място, или нанасяха сериозни рани. Но знаеха, че патовото положение няма да продължи вечно.

— Предложения? — попита Фош.

Хората му отговориха на френски. Бяха твърде мрачни и напрегнати, за да ги е грижа, че Лорън няма да ги разбере. Но тя много добре знаеше какво става и съзнаваше, че нямат никакъв изход.

Изневиделица се появи боядисан в камуфлажни цветове пикап с картечница. Оръжията на французите бяха достатъчни, за да отблъснат войниците, но картечницата можеше да взриви от разстояние купчината чакъл. Лорън забеляза и огромен булдозер с гигантска кофа, който се движеше към тях.

Картечницата изригна огън и куршуми обсипаха могилата. Легионерите бяха приковани от канонадата и войниците отново тръгнаха към тях. Тежките куршуми раздробяваха купчината чакъл и плитката падина, която предпазваше легионерите, скоро щеше да бъде разкрита. Жерар вдигна пушката си, за да стреля, но откосът на картечницата отнесе оръдието от ръцете му заедно с късче от десния му показалец.

Пикапът спря, за да може стрелецът да стабилизира оръжието и да се прицели по-точно. Той съсредоточи огъня малко под върха на купчината. Тежките куршуми започнаха да разпръсват чакъла. След няколко минути легионерите щяха да бъдат изложени на смъртоносна канонада.

Китайските и панамските войници спряха да стрелят, за да наблюдават неизбежното.

Никой не обърна внимание на булдозера, който профуча през лагера като разярен звяр. Отначало изглеждаше така, сякаш се е насочил право към позицията на французите, но в последния момент зави към пикапа.

Докато се приближаваше към пикапа, невидимият водач на булдозера спусна кофата и тя се плъзна под четирите гуми. Китайският шофьор изкрещя, когато пред стъклото се появи масивна стена от стомана, и не успя да скочи на земята. Булдозерът загреба пикапа и го вдигна високо, после тръгна през мината, бълвайки гъст пушек. Стрелецът допълзя до ръба на кофата, но от височина пет метра и при скорост трийсет километра в час се поколеба да скочи. А после разбра какво смята да направи водачът на булдозера и се вцепени. Кракът му се подхлъзна, докато скачаше, и той падна точно пред огромната гума. Петдесеттонният булдозер го премаза като мравка.

Човекът в кабината вдигна кофата, за да вижда под нея, и когато се приближи до работната площадка на мината, намали скоростта. Точно преди кофата да се вреже в могилата, той я наклони напред. Пикапът започна да се плъзга навън. Кофата се заби в могилата. Силата на удара натроши шевролета и вкара останките му във възвишението. Булдозерът потегли на заден ход, а пикапът остана вклинен на четири-пет метра над земята. От смачканото му купе течеше гориво и кръвта на шофьора.

Французите реагираха на спасението си много по-бързо от китайците и панамците — откриха огън и разчистиха пътя на булдозера към тях. Пазачите на мината се разпръснаха от подновената контраатака. Неколцина стреляха по булдозера, но куршумите им рикошираха в кофата, която шофьорът бе спуснал пред себе си като щит. Куршумите, попаднали в гумите или в двигателя на машината, не причиниха щети.

Булдозерът се приближаваше зад гърба им и Лорън и останалите се съсредоточиха да не позволят на китайците да атакуват купчината чакъл отпред или по фланговете. Земята под могилата представляваше открито пространство и никой не се осмеляваше да влезе в обсега на огъня и да осуети спасяването. След няколко секунди булдозерът

стигна до тях и се покатери до половината на склона. Водачът спусна кофата, за да могат легионерите да скочат на нея.

— Вие ли сте повикали такси? — извика от кабината голият Мърсър.

След като прекара близо осем часа в една дренажна тръба на склона недалеч от бункера, където го бяха затворили китайците, Мърсър се запозна с установената практика в мината. Наблюдаваше съсредоточено и следеше за почивка на пазачите, която да му позволи да избяга в джунглата. Изпълненото с неудобства чакане, да не говорим за жилещите насекоми и посещението на една любопитна змия, за която се надяваше, че не е отровна, беше напразно. Мината беше строго охранявана и удобна възможност така и не се появи.

Мърсър се надяваше, че шансовете му ще са по-добри, когато се мръкне и новата смяна поеме работата, но екипите дойдоха час преди залез-слънце, а десетките прожектори бяха запалени много преди да се здрачи. Той се примири, че ще трябва да чака дълго, вероятно докато господин Сун се върне в бункера и открие бягството му. Надяваше се, че в първите минути на паника и суматоха ще успее да се промъкне покрай охраната.

От мястото си виждаше стъпалата, спускащи се към бункера. Сун и четирима войници влязоха в укрепения склад. Мърсър се подаде от тръбата и провери позицията на патрулите извън оградата и най-близките спални помещения. Веднага щом един от хората на Сун изскочи от бункера и наду свирката си, Мърсър се претърколи и запълзя по земята. Не беше изминал десет метра, когато чу характерния пукот на автоматично оръжие от отсрещната страна на лагера.

Разбра какво става и без да вижда кой стреля. Лорън бе дошла да го спаси. Нямаше друго обяснение. Стрелбата се засили. По времетраенето и посоката на изстрелите Мърсър разбра, че Лорън и по всяка вероятност неколцина от легионерите на Брунесо са притиснати. Между Мърсър и свободата нямаше нищо друго освен трийсет метра открито пространство, но той се обърна и тръгна към мястото на престрелката. Не можеше да ги изостави. Бе преброил най-малко петдесет китайски пазачи и знаеше, че приятелите му няма да издържат без неговата помощ.

Докато вниманието на всички бе съсредоточено върху сражението, Мърсър се приближи до един от булдозерите. Шофьорът не бе изключил двигателя, стоеше на платформата пред кабината и наблюдаваше битката. Боботенето на мотора заглуши стъпките на Мърсър, който стигна до булдозера, без никой да го забележи. Вместо да се изкачи по стълбата, за да стигне до кабината, той се покатери на огромната гума, скочи през предпазните перила, блъсна панамеца в кабината и го удари два пъти по главата. Мъжът изгуби съзнание. Мърсър смъкна ризата му, събу му обувките и хвърли отпуснатото му тяло на земята.

Понечи да се облече, но видя, че откъм спалното помещение за войниците потегля пикап с картечница „Браунинг“.

Мърсър включи на скорост и подкара след него. Загреба го, блъсна го в насипа и се насочи към легионерите. Доколкото си спомняше от историята, Чуждестранният легион не се представяше особено добре, когато се стигнеше до защитата на укрепления, като например в Диен Биен Фу или други кампании в пустинята. Разбира се, сега разликата беше в това, че Мърсър пристигаше с турбодизелов двигател с петстотин конски сили и можеше да се движи с четирийсет километра в час.

Изкатери булдозера до половината на купчината и спусна кофата така, че легионерите да бъдат защитени, докато скачат вътре. Лорън се вторачи в него и Мърсър ѝ се усмихна.

— Хайде — подкани ги той. — Броячът се върти.

Четиримата легионери, Фош и Лорън скочиха в огромната кофа. Поток от куршуми обсипа задния край на машината. Легионерите трябваше да отвърнат на огъня, ако Мърсър искаше да ги измъкне оттук. Той спусна кофата на нивото на очите си, подкара булдозера, даде на заден ход и се насочи към пътя. Предпазени от всички страни от кофата, французите и Лорън започнаха да стрелят по всеки войник, когото видеха. Бяха неуязвими за всички малокалибрени оръжия. Булдозерът се бе превърнал в подвижна крепост.

Мърсър погледна през рамо и ги изведе от мината, като маневрираше между купчините чакъл и нарочно блъсна предницата на камиона, който бе докарал панамските подкрепления. Предната гума на камиона се спука и оста се огъна.

Мърсър знаеше, че пътуването в кофата е трудно и неудобно за Лорън и останалите, но пък така те поддържаха огъня и печелеха ценно време, от което щяха да се нуждаят, когато китайците се организираха и потеглеха след булдозера с по-бързи превозни средства.

Пътят не беше много по-широк от предната част на булдозера. От двете страни имаше напоителни канали и ако не внимаваше, Мърсър можеше да изхвърли в тях пътиците си. Приблужи се до стоманената мрежа и будката на охраната и натисна клаксона, за да предупреди французите, че мишените са зад тях. Четиримата китайски пазачи на портата издържаха, докато булдозерът връхлиташе към тях, но в последния момент побягнаха в джунглата.

Осветеният от прожекторите район остана зад тях и облаци закриваха луната, така че Мърсър едва виждаше къде кара. Трябваше да обърне булдозера така, че фаровете да осветяват пътя. Той видя една отбивка, отново натисна клаксона и рязко обърна булдозера, като вдигна кофата максимално, за да могат легионерите да стрелят, ако видят опасност.

Шофирайки с една ръка, Мърсър нахлузи откраднатата риза, разхлаби връзките на обувките и пъкна крака в тях. Започваше да чувства, че имат шанс.

Фаровете пронизаха мрака и той видя, че се приближават към дълбоко дефиле. Стоманеният мост над клисурата беше достатъчно широк, за да мине булдозерът, но не изглеждаше достатъчно стабилен, за да издържи тежестта му.

Мърсър намали скоростта. Дерето не беше толкова дълбоко, колкото му се стори на пръв поглед. Мостът беше дълъг дванайсет метра, но нямаше да побере булдозера. Мърсър спусна кофата и намали оборотите на двигателя, за да го чуят легионерите.

— Слизайте! И минете по моста! — извика той. — Тесен е за булдозера. Ще продължим пеша.

— А ти? — попита Лорън.

— Ще бъда зад вас — увери я Мърсър. — Обещавам, че няма да повтора каскадата на кораба.

Групата тръгна по моста, а Мърсър се обърна и огледа пътя. В далечината видя фаровете на приближаващо се превозно средство. Той качи булдозера на моста, като остърга бетонните подпори. Металната

конструкция изскърца под тежестта на огромния товар. Мърсър спусна кофата и стоманените зъбци са впиха в асфалта.

Той изключи двигателя, извади ключа и го хвърли в пропастта. Ако китайците нямаха мощна аварийна кола, за да го изтеглят, булдозерът дълго щеше да блокира моста. Мърсър завърза връзките на обувките и се присъедини към останалите.

Лорън го прегърна и го целуна. Устните ѝ бяха горещи и влажни.

— Ще ми кажеш ли как успя да избягаш? — Вълнението засили южняшкия ѝ акцент.

Мърсър се изненада от страстния ѝ поздрав, но му стана приятно.

— Дай ми секунда — каза той и после заговори на френски. — Фош, est-ce qu'il y a une barricade devant nous?

— Quoi?

— Има ли барикада пред нас, нещо, което да блокира пътя към магистралата?

— Да, бариера. При това добре охранявана.

Мърсър се намръщи.

— Войниците вероятно вече са предупредени по радиото. Ако не се махнем от пътя, ще попаднем в капан между тях и всеки, който мине покрай булдозера.

— Добре. — Фош извади малка радиостанция от джоба на камуфлажната си униформа. — Херара, чуваш ли ме?

— Да — отговори Роди, който седеше зад волана на пикапа под наем. — Преди няколко минути мина военен камион, но ти каза да не ти се обаждам.

Роди чакаше на километър и половина от пътя за мината, както му бе заповядал френският лейтенант.

— Ще сме при теб след петнайсетина минути. Ще излезем от джунглата, затова не се стряскай.

— Добре. Чакам ви.

Излязоха от пътя и тръгнаха през джунглата. Начело вървеше Вик Томанович. Мълчаливият сърбин умееше най-добре да намира тайните пътеки на животните в гъсталациите. Лорън се движеше зад Мърсър и дори в мрака успя да види неочаквана гледка. Щом той прескочеше някое паднало дърво или се наведеше да мине под клон, голият му задник лъсваше под откраднатата риза. Зрелището я накара

да се изчерви, но въпреки това тя не се сдържа и закачливо подсвирна, когато Мърсър се качи в пикапа. Той дръпна надолу ризата и се усмихна смутено. Легионерите подхвърлиха няколко нецензурни забележки.

Лорън облече розовата блуза, която бе взела от Кармен Херара, седна отпред до Роди, избърса камуфлажната боя от лицето си, прихвана косата си с ярка шнола и си сложи крещящ грим. Ако минеха покрай военна или полицейска кола, хората в нея щяха да помислят, че шофьорът на пикапа си е взел проститутка за през нощта. Но се оказа, че не е трябвало да си прави труда — по пътя до Панама Сити не видяха нищо подозрително.

[1] Прикривайте тила ни! (фр.) ↑

ДОМЪТ НА РОДИ ХЕРАРА ПАНАМА СИТИ, ПАНАМА

Кармен бе заспала на дивана, но щом съпругът ѝ, Мърсър, Лорън и легионерите влязоха в къщата весели като футболен отбор, спечелил важна победа, се разсъни, скочи и прегърна Роди. Мигел и децата също се събудиха и тясната стая се изпълни с шумно веселие. Жерар, който бе загубил част от показалеца си, получи съчувствие от Кармен и добронамерени закачки от другарите си, че е единствената жертва. Пет минути всички крещяха и се прегръщаха. Дори Хари, чиято представа за демонстрация на обич беше просто да не се мръщи, потупа Мърсър по гърба.

— Длъжник съм ти, че ме измъкна — каза Мърсър.

— Всички имат принос — скромно отговори Хари, изненадан от силните чувства в гласа на Мърсър.

— Не за спасяването, а заради нещо друго. Може и да ти го кажа някога.

Мигел увисна на ръката на Мърсър, като прекъсна разговора им и остави Хари да се чуди на думите на приятеля си.

— Знаех си, че ще върнеш — за стотен път каза момчето. В тона му прозвуча настойчивост, сякаш нито за миг не се бе съмнявал в това.

Не беше чудно, че травмата от загубата на родителите му се бе превърнала в ожесточена привързаност към Мърсър. Той бе спасил Мигел от джунглата, беше го накарал да се засмее за пръв път след смъртта на майка му и баща му и го бе довел в този безопасен дом, където имаше деца на неговите години. В съзнанието на момчето Мърсър бе станал важна личност и мисълта, че неговият герой може да си отиде като родителите му, беше твърде много за уязвимите му чувства. Въпреки твърденията, че е вярвал в завръщането на Мърсър, Мигел се вкопчи в него така, сякаш от това зависеше животът му.

Мърсър не съзнаваше в какво се е превърнал за момчето и се развълнува. За пръв път почувства какво означава да си баща. Улови погледа на Роди и между тях премина някаква тайна — безмълвното

признание какво всъщност означава непрекословната обич на едно дете. Мърсър изпита завист към него.

Преместиха се в кухнята. Електрическият вентилатор проветри мириса на барут и пот и въздухът се изпълни с уханието на набързо приготвена храна. Всички насядаха, отвориха си бири и всеки почна да разказва за ролята си в спасителната операция. Мърсър говори най-много, като обясни подробно за мъченията, които бе понесъл. Останалите слушаха внимателно всяка негова дума. Изобретателността му в бягството от килията накара лейтенант Фош да вдигне наздравица и да му предложи да стане член на Чуждестранния легион.

Когато разказите приключиха, Кармен заведе децата да си легнат. Само Мигел не обърна внимание на опитите ѝ да го убеди да последва другите малчугани. Тя разбра, че момчето иска да е с Мърсър, за да е сигурно, че героят му е в безопасност, и му позволи да остане с възрастните. После нежно целуна Роди и се прибра в стаята си.

Фош усети, че празненството ще се превърне в стратегическо съвещание, каза на двама от хората си да върнат пикапа на паркинга, откъдето го бяха взели, и изпрати друг легионер на пост пред къщата. Не се страхуваше, че са ги проследили, но предстоящият разговор щеше да е само за офицерите. Раненият пръст на Жерар бе превързан и болкоуспокояващите оказваха въздействието си, затова Фош го остави да спи на дивана.

Бирата свърши. Хари без желание извади бутилката си с уиски и наля на всички.

— Мислиш ли, че може? — попита Мърсър и посочи малката чашка, в която Хари бе налял на Мигел.

— Шегуваш ли се? — изсумтя старецът. — Дядо ми ми даваше да пия още когато бях по-малък от Мигел, и виж какъв мъж станах.

— И още как.

Хари се замисли за миг, погледна измачканата си риза и потърка брадичката си.

— Имаш право. Съжалявам, хлапе. — Взе чашката на Мигел и я изпи.

Мърсър погледна към китката си и изруга наум, когато си спомни, че инквизиторът бе откраднал часовника му. Стенният часовник показваше дванайсет и половина. Бе спал само един час в

пикапа. Тялото му беше изтощено, но съзнанието му бе напрегнато и пълно с идеи, които започваха да се фокусират. Той знаеше, че сега е моментът да обсъдят следващите си ходове, а не на сутринта, когато оживлението им щеше да премине. Видя, че хората около него са на същото мнение.

Всички с изключение на Хари. Той изглеждаше самодоволен, сякаш знаеше отговорите на всички въпроси. Запаля цигара, съзнавайки, че Мърсър го наблюдава. Наслаждаваше се на напрегнатото очакване, което създаваше.

— Имаш да ни кажеш нещо? — попита Мърсър. Знаеше, че Хари е готов да се пръсне, но не и да разкрие тайната си, преди да го попитат.

— Чакълът, който сте видели на пристанището, не е от мината. — Хари се облегна назад, готов да приеме похвалата на Мърсър, че е разгадал мистерията.

— Знаем.

Отговорът му изненада всички.

Приповдигнатото настроение на Хари изведнъж се изпари.

— Какво?! Откъде знаеш?

— Нито чакълът, нито златото са оттам. В мината няма злато.

— Какви ги говориш? — попита Лорън и сложи лакти на масата. — Нали го видяхме. В мината трябва да има злато. Всички онези хора. Съоръженията. Големите камиони.

— Това е декор — заяви Мърсър. — Сложна бутафория, за да убеди инвеститорите и длъжностните лица от правителството, че Лиу е открил златна жила в джунглата. Като се имат предвид средствата, които е вложил, се обзалагам, че разполага дори с фалшиви геоложки доклади, за да подкрепи измамата. Виждал съм да правят това и преди, обикновено когато искат да присвоят инвестиции. Някой сенчест собственик на мина фалшифицира доклади, примесва рудни проби със златен прах и публично оповестява откритието си. Когато акциите на мината хвъркнат до небето, той я продава тайно и изчезва. След седмица и нещо някой инспектор отива там заедно с независим геолог и установява, че хората са изгубили милиони долари за безполезна дупка в земята. Аз лично съм съобщавал подобна лоша новина на управителите на един пенсионен фонд, които се простиха със сметките на няколко възрастни дами.

— Смяташ, че Лиу се опитва да направи същото тук? — попита Роди.

— Не може да бъде — възрази Лорън. — Нали видяхме златото в склада.

— Даваха го по телевизията — добави Роди. — Голяма церемония днес с президента Квинтеро. Той показа на медиите няколко току-що изсечени кюлчета. Дори имаха републиканския печат на Панама.

— Да, всички видяхме злато, но това не означава, че е дошло от мината. Геологичните доказателства, които видях в мината, не потвърждават, че там, където работят, има златна жила. Ако искате, мога да ви отегча с подробности, но това няма да промени факта, че златото, което видяхме, е от друго място. Имайте ми доверие.

— Не забравяйте, че чакълът се пренася в мината от кораб — добави Хари. — Този факт потвърждава теорията на Мърсър.

— Точно така. Още реквизит за декора на Лиу. Спомням си, че имаше много кварц, един от белезите за наличие на злато, затова вероятно е докаран от действаща златна мина. Лиу е искал да разполага с проби, в случай че някой прояви подчертан интерес към мината му.

— Щом златото не е от онази мина и не е част от Два пъти откраднатото съкровище от езерото, тогава откъде е дошло?

— Фош улучи същината на загадката.

— Предполагам, от същото място, откъдето е дошъл и чакълът — отговори Мърсър. — От Китай.

На лицето на Лорън се изписа озадаченост.

— Но защо? Това ми се струва твърде сложно за измама с инвестиции.

— Не мисля така. — Мърсър сви рамене. — Нямам представа какво е намислил.

— Контрабанда? — предположи Хари. — Ами ако използват операцията с мината като прикритие, за да изнесат от Панама съкровището на инките?

— Мислих по този въпрос — отговори Мърсър. — Но ако Лиу смята да изнесе златото, защо ще си прави труда да узаконява всичко? Защо просто не вземе съкровището от езерото и не го закара в Китай? Като се преструва, че е от мината, трябва да плати голям процент от

печалбата на панамското правителство за лиценз и данъци. Ще загуби половината от стойността на златото плюс разходите по създаването на мината. Трябва да е нещо друго.

— Какво?

— Да обсъдим фактите. — Роди отброяваше на пръсти, докато говореше. — Китайците са направили фалшива златна мина. Донесли са злато и руда, вероятно от Китай, така че всичко да изглежда законно, а всъщност търсят огромно съкровище, заровено близо до Реката на руините. Щом намерят Два пъти откраднатото съкровище, вероятно ще се престорят, че златото идва от мината, и ще трябва да платят излишни десетки или стотици милиони долари. На едно мнение ли сме дотук?

Останалите кимнаха и го зачакаха да продължи. Надяваха се, че е открил някаква схема.

— Е, това са фактите — каза Роди. — Съжалявам, но не знам какво означават.

Всички въздъхнаха отчаяно и Хари им наля по още едно питие. Мигел бе заспал до Мърсър.

— Какво би спечелил Лиу, като даде всичките тези пари на правителството?

— Повече власт в Панама.

Роди отхвърли предположението на Фош.

— „Хачърли Консолидейтид“ налива толкова много пари тук, че вече има огромна власт. Освен ако Лиу не иска да го нарекат император или нещо подобно.

Лорън продължи мисълта му.

— Освен това, ако иска да получи още услуги от президента Квинтеро, Лиу може да предаде цялото съкровище. След като го намери — добави тя.

— Според вас Лиу иска да запази контрола върху златото, за да го раздава на части? — попита Хари и останалите кимнаха. — Знаем, че политиците имат къса памет. Да речем, че Лиу им даде съкровището наведнъж. Обзалагам се, че след година никой няма да си спомня за щедростта му, когато поиска зелена светлина за някой друг план. А ако си запази част от златото, може да държи изкъсо Квинтеро или някой друг властен човек.

Фош изведнъж разбра намека на Хари.

— И така ще ги кара да му се подчиняват, нали?

— Години наред.

— Не — възрази Мърсър. — Само докато съкровището свърши. Запасът не е неизчерпаем.

Във вълшебните разноцветни очи на Лорън блесна прозрение.

— Ами ако тръгнем отзад напред?

— Какво искаш да кажеш? — попита Фош и прие предложената му от Хари цигара.

— Ние предполагахме, че планът на Лиу е да даде пари на Панама срещу по-късни концесии. Но Роди спомена, че „Хачърли“ вече имат благоразположението на правителството. И аз съм чувала същото. Не е нужно „Хачърли“ да им дава нещо. — Тя млъкна, сякаш се колебаеше. — Вместо да поискат по-късно нещо от Панама, те може да смятат да го вземат сега и да използват съкровището като компенсация.

— Имаш предвид Канала?

— Какво друго? — Лорън се оживи, разгорещена от идеята, която обясняваше. — Замислете се. „Хачърли“ ще даде на правителството злато за милиони долари, когато може просто да го изнесе тайно от страната. Те вече контролират пристанища, петролопровод и десетина други бизнеса. Единственото, което не управляват пряко, е Каналът. Може би златото е отплата, за да превземат и него.

— Капитан Ваник — прекъсна я Роди, — управата на Канала плаща на правителството близо двеста и трийсет милиона долара годишно. Ако получи контрола над водния път, Лиу може да изплаща тази сума известно време, но както Мърсър каза, съкровището все някога ще свърши. И после?

Роди бе посочил фатален недостатък в плана ѝ, но Лорън отказа да се предаде. Беше убедена, че е попаднала на нещо.

— Може би искат контрола само за две години?

— Защо?

— Не знам. — Лорън въздъхна отчаяно. — Вероятно искат да го затворят.

— Не могат. — Роди беше в позната територия и говореше авторитетно. — Според договора, с който върнаха Канала на Панама, Съединените щати запазват правото си да използват военна сила, ако за навигацията възникне заплаха. Ако Лиу затвори Канала,

американските морски пехотинци веднага ще атакуват бреговете, за да го отворят отново.

— Някъде четох, че американската намеса зависи от това дали Панама ще им позволи да влязат в страната — отбеляза Фош.

— Това е само процедурна подробност — възрази Роди.

И в същия миг Мърсър прозря замисъла на Лиу и осъзна каква е идеята му.

— Да, процедурна подробност, но много важна. Ако Каналът бъде затворен, Съединените щати не могат да влязат без покана в Панама. — Той се обърна към Роди заради познанията на бившия лоцман. — Да речем, че Лиу иска временно контрол върху Канала, но не може да действа открито. Най-добрата му възможност за избор би била таен саботаж, нещо в краткосрочен план, което няма да изглежда подозрително и няма да бъде проследено до него. Ти как би постъпил?

— Господи, не помислих за това! — възкликна Роди. — Очевидното е да разруши шлюзовете, но те ще бъдат ремонтирани за два-три месеца, освен ако не ги порази ядрен удар.

— Този период е твърде малък — обади се Хари. — И няма как да стане тайно.

— Всички кораби минават през Гатун на брега на Атлантическия океан. Мястото е уязвимо. По време на Втората световна война там са били опънати мрежи против торпеда, а наоколо е била разположена зенитна артилерия. Днес законът и шамандурите не забраняват достъпа дотам.

— Има ли начин стената да бъде разрушена?

— Да, ако някой кораб се блъсне в нея. Проблемът е, че подобна катастрофа вероятно ще източи милиони кубически метри от езерото Гатун, резервоара на Канала.

— Прекалено сложно — каза Мърсър.

— Да, прекалено сложно — съгласи се Роди. — Ще са необходими много години, докато валежите отново напълнят езерото, за да могат да минават корабите.

— Тогава какви други варианти остават?

— Проливът Гейлард, най-тясната точка на Канала. — Роди начерта с молив езерото Гатун и Панамския канал. Главната част на водния път излизаше от езерото като виещо се пипало от тялото на амеба и минаваше по междуконтиненталния раздел по пътя си към

Тихия океан. Там където Каналът се стесняваше между две планини, той написа „Контрактърс“, „Голд“ и ширината — 187 метра. — Повечето кораби, които минават оттам, са една трета по-дълги от ширината на пролива. Планините са надвиснали над най-високите плавателни съдове и през лятото е горещо като в пещ. Пространството е твърде тясно за големите кораби на „Панамакс“.

— Виждала съм пролива — каза Лорън, като погледна чертежа. — Експлозията трябва да е адски силна, за да изхвърли достатъчно камъни във водата и да го блокира. По време на разширяването, завършено през 2001 година, за последното взривяване са били необходими сто и двацет тона експлозиви.

— Забравяш, че са били разпръснати в разстояние на неколкостотин метра по дължината на Канала — възрази Родри.

— Един насочен взрив би го запълнил отчасти.

— Да речем, че Лиу иска да затвори Канала за две години — каза Фош. — Все още не знаем защо би искал да направи подобно нещо. Защо да излага на риск законните си придобивки в Панама с подмолен терористичен акт? Какво би спечелил?

— Той контролира петролопровода и железницата — отговори Хари. — Ако Каналът не работи, Лиу ще контролира целия транзит. Ще върти страхотен бизнес.

— Да. — Французинът кимна. — Ще може да удвои и дори да утрои таксите за пренасяните товари. Търговците няма да имат друг избор, освен да му плащат, ако искат да избегнат допълнителното пътуване от четиринайсет хиляди километра около Южна Америка.

Мърсър вече бе обмислил и отхвърлил този мотив.

— Железопътните тарифи представляват половината от парите, които Лиу ще даде в злато, за да поддържа икономиката на Панама, докато Каналът отново бъде отворен. Това не е причината, макар че преместването на товарите през провлака може да спомогне за покриването на някои разходи за операцията му и за поддържането на международното корабоплаване тук. — Той се обърна към Лорън, която изглеждаше изтощена. — Ти първа се сети, че Лиу може би иска да замени Два пъти откраднатото съкровище срещу възможността да затвори Канала. Някакви идеи?

Тя съдържа прозявката си и поклати глава.

— Засега мисля, че трябва да се тревожим по-скоро как го прави, отколкото защо. Стратегията на Лиу ще бъде разкрита, след като научим каква е тактиката му.

— Първият боен закон? — усмихна се Мърсър.

— Не, вторият. Първият е, че куршумите имат достъп навсякъде.

Всички се усмихнаха и напрежението от обсъждането сякаш са разсея. Наближаваше два след полунощ и беше време да си лягат. Повечето бяха будни от около трийсет часа.

Лейтенант Фош отказа поканата на Роди да пренощува в дома му заедно с хората си. Легионерите трябваше да се върнат в тайната квартира и да понесат наказанието на Брунесо, че не са се подчинили на заповедите му.

— Ще ни помогнете ли? — Щом смяташе да осуети плановете на Лиу, Мърсър отчаяно се нуждаеше от помощта на Легиона и молбата ясно се долови в гласа му.

— Не знам. Все пак познаваме Брунесо съвсем отскоро.

— Ще му кажеш ли какво сме научили? — попита Лорън. Тонът ѝ беше отчаян като на Мърсър.

— Да. Но може би няма да има полза. Имам чувството, че той е по-заинтересуван от кариерата си, отколкото да се излага на опасности — засмя се Фош, но после добави сериозно: — Не ме е грижа за законните действия в случая. Не ми трябва достатъчно доказателства, за да убеждавам съда, че Лиу е опасен. Трябва обаче да съберем достатъчно доказателства, за да убедим някого в нещо. Всичко това са само разсъждения от наша страна. Капитан Ваник, ще е удобно ли да повдигнеш въпроса пред шефовете си?

Лорън смутено призна, че не може да го направи.

— Разберете и моето притеснение. Единствената грижа на Брунесо беше липсващият ядрен отпадък. Не мисля, че ще можем да променим решението му.

— Защо не говориш с твоите шефове в Легиона? — попита Мърсър.

— Аз съм само лейтенант — отговори Фош. Имаше предвид, че докладът му ще бъде подаден и забравен.

— Ами ако намерим още доказателства? Нещо конкретно?

— Не знам какво би намерил, Мърсър — откровено отговори французинът. — Защото още нищо не се е случило. Няма никакви

уличаващи действия.

Мърсър се наруга заради безсилието си. Беше твърде уморен, за да прави изводи от обсъждането, макар да усещаше, че са съвсем близо до истината. Затвори очи, опитвайки се да стигне до някакво решение. Изражението му помръкна и Лорън загрижено докосна ръката му.

— Добре ли си?

— Да, по дяволите!... Ох, извинявай.

На когото и да даваше подкупи, Лиу не можеше да постави експлозиви в пролива Гейлард и да очаква разследващите случая детективи да мислят, че това е нещо друго освен терористичен акт. Американското правителство щеше да нахлуе в Панама като глутница вълци. Какво друго можеше да се направи? „Хайде, мисли. Да, разбира се. Кораб да се блъсне в язовирната стена“. Роди бе обяснил как може да се разруши стената на Гатун. В последно време бяха използвани сто и двайсет тона експлозиви. Лорън говореше за разширяването на Канала. Роди спомена, че корабът, който управлявал, изведнъж се отклонил в насрещната лента. И бе описал подозрителния инцидент, заради който го бяха уволнили.

Три нишки, водещи до един-единствен логичен извод. Мърсър погледна първо Лорън, после Фош.

— Имаш ли опит като водолаз?

— Да — веднага отговори французинът, прикривайки озадачеността си от странния въпрос. — Но ефрейтор Томанович е опитен от мен. Непрекъснато се гмурка.

— Можеш ли да ми го дадеш за двайсет и четири часа?

— За какво става дума? — Лорън се ядоса, защото Мърсър се бе обърнал към Фош, а от снимката в апартамента ѝ знаеше, че тя е водолаз.

— Мисля, че знам как Лиу смята да взриви част от пролива Гейлард. Доказателството, което ни трябва, ни чака в шлюза „Педро Мигел“. — Мърсър видя гнева в очите ѝ и разбра, че Лорън безмълвно го обвинява, че иска да я предпази от опасност. Но той нямаше такова намерение. — Не се тревожи. Не съм те изключил. Аз съм се гмуркал само няколко пъти и не бих се осмелил да вляза в Канала. Ако лейтенант Фош разреши на Вик да дойде с нас, ти ще му бъдеш партньор, не аз.

Гневът ѝ се превърна в леко безпокойство. Спускането в оживен воден път, където шлюзовете бяха големи колкото огромните кораби, редовно минаващи през тях, щеше да е най-необичайното гмуркане, което бе предприемала. Вгледа се изпитателно в лицето на Мърсър и разбра, че той разчита на нея и не би поискал това, ако положението не беше критично.

— Дадено.

— Защо шлюзът „Педро Мигел“? — попита Хари.

— Първо, защото е най-близо до пролива Гейлард и е най-изолираното място в Канала — отговори Роди, който се бе досетил каква е хипотезата на Мърсър. — Наоколо няма градове и никой не ходи да гледа корабите, както правят в Мирафлорес. Нещо по-важно, корабът, заради който ме уволниха, закъсна с петнайсет минути, излизайки от този шлюз. Не съобщиха никаква причина и малко покъсно корабът стана неуправляем. Ако Лиу прави нещо на корабите, за да предизвика инциденти, там е мястото.

— Аха.

— Мисля, че планът на Лиу има нещо общо със загадъчните инциденти, които са претърпели Роди и други лоцмани — каза Мърсър и погледна въпросително Фош.

— Вик е твой. Ще го прикрия пред Брунесо. Кога?

— Какво ще кажеш, Лорън? Ти имаш необходимия опит.

— Най-добре е рано сутринта или късно следобед. Тъгълът, под който грее слънцето, и блясъкът му ще скрият светлината на водолазно фенерче. Само че никой от нас няма да е във форма да го направи на зазоряване. — Тя погледна часовника си. — Дотогава остават четири часа. Да се гмурнем утре вечер.

— За да не привлечете внимание, докато влизате във водата — предложи Роди, — ще ви препоръчам един човек, който има моторница на източния бряг на Гатун. Може да се срещнете с него там и той да ви закара през пролива до Педро Мигел. Ще се гмурнете от моторницата му.

— Ще се съгласи ли? — попита Мърсър.

— Той е брат на Кармен. — Не беше необходимо Роди да добавя нищо повече. В Панама нямаше нищо по-важно от роднинските връзки.

Телефонът събуди Мърсър само след час, но той се зарадва, защото сънуваше кошмар, повторение на изтезанията, само че този път господин Сун не възобнови ритъма на сърцето му. Мърсър беше мъртъв, но продължаваше да изпитва непоносима болка. Всяка нова агония се добавяше към предишните и го караше да се моли мозъкът му да престане да функционира. Сърцето му неистово искаше кръвта, която вече не изпомпваше, но въпреки това го болеше. Смъртта не беше спасение, колкото и да се молеше за нея.

На второто позвъняване той се разсъни и осъзна, че е облян в пот. Обзет от паника, Мърсър усети, че сърцето му блъска в гръдния кош, въздъхна облекчено и се облегна на възглавниците.

— Мърсър — прошепна Роди. — Буден ли си?

— Да, и жив — задъхано отговори Мърсър, обезпокоен от образността на съня и празнотата, която бе оставил в гърдите му. Ужасът се спотайваше под повърхността, готов да запълни вакуума, ако не го потиснеше.

— Обажда се лейтенант Фош. — Роди прекоси стаята, подаде му слушалката и излезе.

— Да, какво има, лейтенант? — попита Мърсър.

— Върнахме се в тайната квартира. Брунесо не е тук.

Мърсър провеси крака от дивана.

— За Франция ли е заминал?

— Багажът му е тук, но паспорта му го няма.

— Може би е в посолството.

— Обадох му се по мобилния телефон и разговарях с него. Каза, че е там, но след като разговорът приключи, ми хрумна да го попитам още нещо и му позвъних отново. Той не отговори. След това се обадох в посолството. Дежурният офицер не го беше виждал. Рене не е ходил там от пет дни.

Това привлече вниманието на Мърсър.

— Излъгал те е?

— Oui.

— Pourquoi?^[1] — Мърсър несъзнателно премина на френски.

— Je ne sais pas^[2] — призна Фош. — Докато разговаряхме, той сякаш нямаше нищо против, че съм взел един от хората ни тази вечер. Нито прояви интерес, че искаш Томанович за утре.

— Какво каза?

— Нищо. Преди да напусне Панама, искал да се погрижи за някои недовършени неща. Добави, че ние трябвало да се върнем в Гвиана сами.

— Имаш ли представа какви може да са тези недовършени неща?

— Брунесо вършеше много работа без нас — обясни легионерът.
— Нашата задача беше предимно да наблюдаваме товарното пристанище на „Хачърли“. Той прекарваше дните и някои от нощите си другаде. Предполагам, че е създавал връзки, но вече не съм толкова сигурен.

Мърсър не отговори веднага. Работил бе с агенти на ЦРУ и мислеше, че разбира манталитета на шпионите. Повечето се престараваха в желанието си да научат всичко, често в свой ущърб.

— Каза ли му какво планираме за утре?

— В общи линии.

Нещо подсказа на Мърсър, че в това няма логика. Той не харесваше Брунесо. В края на краищата френският агент го бе използвал, но от друга страна, едва ли щеше да попречи на намеренията им. Вечерта Лорън бе казала, че Брунесо бил готов да ръководи спасителната операция в мината, но се отказал, когато разбрал, че основната му мисия е приключила. Фактът, че не бе помогнал за спасяването на Мърсър, го правеше негодник, а не заплаха.

— Мисля, че няма защо да се притесняваме — каза Мърсър. — Рене не знае какви са плановете ни. Ако всичко мине добре, утре вечерта ще имаме доказателството, от което се нуждае Лорън, за да отиде при шефовете си.

— Добре. За по-сигурно ще напуснем тази къща и ще отидем другаде. Ще поръчам да занесат нещата на Брунесо в посолството. Вие с капитан Ваник ще вземете Вик на спирката на автобуса край парка Чинко дьо Мейо в девет и половина. Не се тревожи, той ще познае хондата на Роди Херара. — Фош не бе казал, че не вярва на командира си, но предпазните мерки означаваха, че няма намерение да рискува.

От оперативна гледна точка планът беше добър. Мърсър реши за известно време да настани Роди и семейството му в хотел. Неколкостотин долара за апартамент бяха малка награда за съветите на лоцмана. Не искаше да мисли, че нещо лошо може да се случи с тези благородни хора.

— Добре — с нарастващо безпокойство каза Мърсър. — Ще ти се обадя, преди да стигнем до Педро Мигел.

Затвори телефона и отново легна, бореше се със съмненията си. Имаше десетки причини, поради които Брунесо можеше да изостави легионерите. Може би наистина приключваха случая или му беше неудобно да признае, че е с проститутка, когато се бе обадил Фош. Нямахше основание да се смята, че Лиу Юшен го е завербувал, но залогът беше голям и Мърсър не можеше да отхвърли тази вероятност.

Най-после задряма и кошмарът се върна. Само че този път Рене Брунесо слагаше иглите за акупунктура.

[1] Защо? (фр.) ↑

[2] Не знам (фр.) ↑

ЕЗЕРОТО ГАТУН, ПАНАМА

Моторницата беше седемметрова „Уелкрафт“, стара, но добре поддържана. Корпусът ѝ от фибростъкло бе пожълтял от годините и контрастираше с наскоро боядисаната червена ивица на ватерлинията. Пейките на кърмата скриваха мотора и донякъде заглушаваха бръмченето му. Между предните седалки имаше каюта с две легла, малка кухня и химическа тоалетна. Моторницата беше идеална за романтични разходки по езерото, където имаше хиляди примамливи уединени заливи и необитаеми острови.

Дирята бяла пяна зад моторницата приличаше на дълга стрела върху гладката като огледало зеленикава вода. Дъждът бе спрял и утринната мъгла се бе вдигнала. Слънцето грееше безмилостно. Само въздушната струя от скоростта от двайсет взела предпазваше четиримата в моторницата да не загубят сили от жегата.

Ако можеше да забрави крайната цел на пътуването, Мърсър щеше да си отвори бира и да се наслаждава на прекрасния ден.

Той съблече ризата си и остана по къси панталони и маратонки. Наблюдаваше с интерес необикновеното крайбрежие. Трудно му бе да повярва, че огромното водно пространство не е създадено от природата. Панамският канал представляваше безпрецедентна победа на инженерството над почти непреодолимо препятствие. Преди три милиона години геологичните особености бяха отделили Атлантическия от Тихия океан. Фактът, че Каналът бе на по-малко от столетие, го правеше още по-внушителен.

Мърсър не можеше да открие доказателства, че езерото е изкуствено. По-нататък, там, където Каналът се стесняваше към пролива Гейлард, човешката намеса се виждаше, но въпреки това езерото по нищо не се различаваше от останалите езера по света. Едва когато се вгледа отблизо в островите, Мърсър забеляза, че някога са били върхове на хълмове, а криволичещият бряг на езерото — склон на планина. Почти не се виждаха следи от ерозия и пясъчните ивици бяха малко. На островите имаше малко водни растения. Нямахме блата или

мочурища. Джунглата просто свършваше досами водата, там, където нямаше повече почва. Тук-там се виждаха върховете на старите стълбове на железопътна линия, останала на дъното, когато се бе образувало езерото.

Вероятно така би изглеждал целият свят, ако полярният лед се разтопеше. Безкрайните шестивия от тежки товарни кораби и танкери засилваха това убеждение. Не беше трудно да си представиш, че последните остатъци от човечеството са се понесли като флотилия от съвременни Ноеви ковчези в някакъв следапокалиптичен фантастичен сценарий.

Хуан Аранхо, братът на Кармен Херара, държеше курс встрани от шамандурите, маркиращи маршрутите на корабите. Плаваха от Лимон към шлюза „Педро Мигел“. Той не говореше английски и, изглежда, предпочиташе да мълчи, отколкото да разговаря с Лорън.

Мобилният ѝ телефон иззвъня.

Тя направи знак на Мърсър да отговори на обаждането. Лорън и Томанович проверяваха екипировката, която тя бе взела под наем от „Скуба-Панама“, най-добрия магазин за водолазни принадлежности, където я познаваха.

Мърсър изрови телефона от раницата ѝ.

— Ало?

— Обажда се Роди.

— Напуснахте ли къщата?

— Току-що пристигнахме в хотела. Глезиш децата с твоята щедрост. Дори Мигел не е толкова разочарован, че го остави, защото разбра, че има басейн. А Хари вече тършува в минибара.

Мърсър се усмихна.

— Имаш ли новини от Фош? Не ми отговори, когато се опитах да се свържа с него от Лимон.

— Не. Двама от хората му се погрижиха да пристигнем благополучно в хотела, но не съм говорил с него. Сутринта обаче ми се обади една твоя приятелка, Мария Барбър.

Това беше последният човек, за когото Мърсър се надяваше да чуе отново.

— Така ли? И какво каза? — Хрумна му нещо и в гласа му се прокрадна безпокойство. — Чакай малко. Как е разбрала, че трябва да се обади на теб? Тя мисли, че съм във Вашингтон.

— Не се тревожи. И аз я попитах същото. Звъняла в къщата ти във Вашингтон и после решила да се обади на мен. Ти си й казал за мен, когато сте вечеряли заедно.

Мърсър се бе постарал да заличи от паметта си спомена за онази неприятна вечер, затова не си спомняше тази част от разговора.

— Какво искаше?

— Освен теб ли? — пошегува се Роди и после стана сериозен. — Твърди, че има информация за смъртта на съпруга си.

— Каза ли каква?

— Не. Искаше да говори лично с теб. Отговорих, че отиваш в Гатун с шурей ми и не мога да се свържа с теб. Записах номера й, ако искаш да й се обадиш.

— Как звучеше?

— Стори ми се, че е започнала деня с няколко водки.

Мърсър се намръщи.

— Запази номера. Ще и се обадя, когато приключим тук. — А може би изобщо нямаше да й се обади. Малко вероятно беше Мария да има важна информация. Вероятно беше пияна и самотна и се нуждаеше от внимание.

— Къде сте? — попита Роди.

— Според картата, която ми показва Хуан, мисля, че току-що минахме остров Баро Колонадо. Ще останем тук до късно следобед. Не искам да се навъртаме край шлюза „Педро Мигел“ по-дълго, отколкото е необходимо.

— Добра идея. Управата на Канала не забранява на екскурзионните лодки да се приближават до шлюзовете, но охраната е засилена и може да ви накарат да се махнете оттам, ако им се сторите подозрителни. Обади ми се, когато приключите.

— Добре — отговори Мърсър и прекъсна връзката.

След десетина минути Хуан Аранхо се отдалечи от шамандурите, насочи се към брега и вкара моторницата в един усамотен залив под гъстите дебели листа на палмите, които ги скриха от въздушно наблюдение и от обедното слънце. После угаси мотора и пусна котвата. Песните на птиците огласяха джунглата.

— Проверихте ли екипировката? — тихо попита Мърсър.

— Готови сме — отговори Лорън. Дори да беше нервна заради гмуркането близо до шлюза, това не се долови в гласа й. Тя го погледна

изпитателно. — Може ли да попитам какво всъщност се случи с теб в мината?

Стомахът му се сви. Цяла сутрин се бе убеждавал, че може да забрави инцидента. Трескавата подготовка ангажираше мислите му. Но сега им оставаха два часа, без да има какво да правят, и се надяваше, че спомените няма да изплуват в съзнанието му. Въпросът на Лорън обаче върна всичко с жестока яснота.

— Защо питаш?

— Нещо ми подсказва, че разказът ти в кухнята на Родри не описва цялата история. От спалнята, където ме настани Кармен, те чух, че стенеш насън и се мяташ в леглото.

Мърсър се чувстваше неловко да изрази на глас безпокойството си. Бе станал свидетел на толкова много потресавачи неща и толкова смърт, че едва ли щеше да може да ги заличи от паметта си до края на живота си, затова редовно ги прогонваше в най-тъмните кътчета на съзнанието си, обитавани само от кошмарите. Знаеше, че това не е най-добрият начин да се отърве от тях, но усещаше, че все пак има някакъв резултат.

Лорън зададе въпроса невинно, без да разбира силното желание да не си спомня за изтезанията. Мърсър замълча за минута, подреждайки мислите си, и бавно осъзна, че всъщност и е благодарен. Тя бе почувствала, че инцидентът няма да бъде забравен без помощ отвън.

— Може да ти прозвучи странно, но Сун ми отне нещо. И нямам предвид само часовника — усмихна се той и после я погледна в очите. — Той ме уби, Лорън. Бях мъртъв. Направи нещо с иглите и сърцето ми спря. Ритмичните удари, с които съм свикнал, изчезнаха. Почувствах, че съм умрял.

Тя пребледня. Не знаеше какво да каже. Не беше чувала подобно нещо.

— Отидох на място, откъдето никой не се връща — продължи Мърсър. — Но съвсем не беше такава, каквото си го представях. Не се извисих във въздуха и не гледах тялото си, а останах на масата и лудият се бе надвесил над мен. Нямаше божествена светлина, нито приятели, които да ме напътстват в отвъдния свят. Нямаше нищо освен неизбежността на забравата. Не знам какво да мисля за това.

— Не си бил мъртъв — заяви Лорън.

Въпреки че го каза абсолютно убедено, Мърсър разпозна заучено окуражаване. Думите ѝ му напомниха за детство, прекарано в неделно училище, и за редовно посещаване на църква.

— Моля те, Лорън. Ти не беше там.

— Няма начин да спре и после отново да съживи сърцето ти с игли за акупунктура. Това е невъзможно.

— Научен факт ли цитираш, или защитаваш мнението си? — Думите му прозвучаха по-грубо, отколкото възнамеряваше, и той изпита облекчение, когато Лорън ги подмина без коментар.

— Откъде знаеш, че сърцето ти е спряло? Наистина ли го почувства, или така ти се стори, защото нямаше пулс в ушите?

Мърсър се замисли. Ясно си спомняше изтезанията, но подробностите му убягваха.

Следващият въпрос на Лорън засили объркването му.

— Чу ли нещо, когато сърцето ти спря?

— Не. Сун не говореше.

— Ето, това е отговорът. Сун не е говорел, защото иглите са парализирали вътрешното ти ухо, по-точно ушния охлюв и кортиевия орган, който превръща звуковите вибрации в сигнал, какъвто мозъкът ти може да разпознае. Блокирал е нервните импулси и е попречил на мозъка ти да усеща прилива на кръв в ушния ти охлюв. Сърцето ти е работело, но ти не си го чувствал.

— Но... — опита се да възрази Мърсър, но после млъкна. Обяснението ѝ изглеждаше просто и логично. В думите ѝ имаше повече смисъл, отколкото в идеята, че Сун притежава способността да спре ударите на сърцето му. Но въпреки това, дълбоко в душата си, Мърсър знаеше, че с него се е случила някаква коренна промяна, която не можеше да назове. Имаше ли значение, че Сун го бе подвел да мисли, че е мъртъв? Усещанията от изтезанията не ставаха по-малко осакатяващи от това.

Имаше чувството, че стои на ръба на пропаст и иска да направи скока, който може да му помогне да разбере какво му е отнел Сун, а нещо в него отчаяно го дърпа назад. Знаеше, че бездната е твърде дълбока и пълна с чудовища и болка. Не беше достатъчно силен, за да прогони съмненията си.

Не можа да погледне Лорън в очите, когато излъга.

— Може би имаш право. Сун не ми е отнел нищо. Номерът му да ме накара да мисля, че сърцето ми е спряло, ме заблуди.

Лорън го хвана за ръката.

— Независимо дали ти е отнел нещо, или само те е накарал да мислиш така, трябва да вярваш, че си непокътнат.

— Няма да поискаш да се откажа, нали?

— Не. По две причини. Първо, щом съм решила да се излагам на опасност, искам да си тук, за да ме подкрепяш.

— Ако нямах намерение да те подкрепям, нямаше да ти позволя да се гмурнеш. Трябва да си сигурна в това. — Мърсър говореше сериозно. Никога нямаше да я разочарова.

— Добре. — Лорън кимна.

— А втората причина?

— Ще ти я кажа след гмуркането. — Гласът ѝ прозвуча така, сякаш отказваше да говори повече по този въпрос, но очите ѝ не бяха толкова категорични. Тя се усмихна, за да разсее сериозната атмосфера. Малкото разстояние между зъбите ѝ подчертаваше безупречната ѝ красота. За Мърсър това я правеше още по-привлекателна.

Лорън дръпна ръката си и погледна водолазния часовник, който носеше вместо обичайния си ролекс.

— Тъй като има още време, преди да влезем във водата, ще последвам примера на Вик и ще поспя. Снощи не можах да си почина добре. А ти какво смяташ да правиш?

Мърсър бръкна в сака и извади подвързания в кожа дневник на Лепине.

— Още не съм прочел това проклето нещо. Мисля, че сега имам идеалната възможност да го направя. Но, моля те, направи ми една услуга. Ако някога срещнеш Жан Дерозие, човека, който ми го продаде, не му казвай, че съм взел дневника на лодката. Ще ме убие, че съм го изложил на въздействието на природните стихии.

— Добре. — Лорън подложи една непромокаема водолазна чанта под главата си и се излегна на пейката.

Мърсър се вгледа в нея и се зачуди и уплаши от инстинктите ѝ за онова, което му бе направил господин Сун. Запита се дали това е женска интуиция, или просто му личи. Надяваше се на първото, но подозираше, че е второто.

Отвори дневника. Лъхна го силен мирис на стари страници, който винаги бе свързвал с познанията. Нямаше френско-английски речник и можеше да придобие само смътна представа какво е написал Гудин дьо Лепине за пътуванията си в Панама преди цяло столетие, но въпреки това беше убеден, че ще разбере повече от Брунесо, който бе прегледал дневника в Париж, защото щеше да го прочете през погледа на инженер.

След три часа, докато слънцето се спускаше над хоризонта на запад, затвори дневника. Четенето на избелелия ръкопис бе предизвикало тъпа болка в слепоочията му. Преди да събуди другите, изпи два аспирина. Стилът на барон Лепине беше доста цветист. Това беше странно за учен и Мърсър беше сигурен, че е пропуснал много от тънкостите в текста. Освен това Лепине сравняваше геологичните и географските особености на Панама с други, които познаваше във Франция, а Мърсър нямаше представа от планините във Франция.

В дневника не се споменаваха за изчезнало съкровище, нито за инките или за нещо друго, което би привлякло интереса на Лиу Юшен. Разказът представляваше пътепис с подробности как Лепине ще свърже езерата с канал. За Мърсър ръкописът беше забележителен исторически документ, но не предлагаше нищо за настоящото им положение. Единственото интересно беше откъс за посещението на угаснал вулкан в Северна Панама с езеро с остров в средата. Лепине не бе изучавал геология и не знаеше, че земното кълбо е осеяно с подобни вулкани. Беше заинтригуван и от гладките тунели от лава, които някога бяха бълвали разтопени скали от недрата на планетата.

Мърсър прибра дневника в чантата си. Изпитваше лека носталгия за първия път, когато бе изследвал такава особеност на вулкан на Хавай. Сигурен беше, че ако знаеше какво е съдържанието на дневника, Лиу нямаше да си прави труда да се опитва да го открадне в Париж. Изпита перверзното желание да го изпрати на президента на „Хачърли“.

Заряза носталгията и извика на Лорън и Вик. Време беше да се спускат във водата. Хуан излезе от каютата — ризата му беше разкопчана и потният му корем се показваше над колана — и отиде да извади котвата.

— Откри ли нещо в дневника? — попита Лорън, докато търкаше очи.

— Не — отговори Мърсър. — Интересен е от определена гледна точка, но не намерих нищо, което би накарало Лиу да изпрати убийци да го откраднат. Може би наистина се интересува от историята на Канала.

Погледът на Лорън бе изпълнен със съмнения. Мърсър сви рамене, сякаш искаше да каже, че всичко е възможно.

Хуан запали мотора. През остатъка от пътуването по Канала Лорън и Томанович трябваше да се крият. Бяха решили, че Мърсър ще се преструва на фотограф, наел лодката на местен жител, за да снима корабите в шлюзовете. Той бе взел фотоапарата, който носеше при Реката на руините.

Лорън и Вик влязоха в каютата, за да облекат неопреновите костюми, а Хуан изкара моторницата от уединения залив и се насочи към главния канал. Минаха покрай два екскурзионни кораба, пълни с туристи, и няколко океански контейнеровоза. Слънцето продължаваше да се спуска към хоризонта. Червеникавата му светлина се отразяваше във водата.

Моторницата излезе от езеро Гатун и се отправи към пролива Гейлард и шлюза „Педро Мигел“. Отвъд широките завои на водния път Мърсър видя застрашително извисяващия се масив на междуконтиненталния раздел. Колкото повече се приближаваха, толкова по-тесен ставаше каналът и се увеличаваха свидетелствата за намесата на човешка ръка. Спускащите се към водата хълмове бяха отчасти заравнени и приличаха на терасираните ферми, които Мърсър си спомняше от пътуванията си в Азия и Африка. Джунглата едва наскоро бе започнала да завладява сушата. Това беше последното от продължилите цял век усилия да се спрат свлачищата, измъчващи Канала от самото начало на прокопаването му.

Само от пролива Гейлард бяха извадени сто и пет милиона кубически метра пръст, половината от всичкият материал, изкопан за осъществяването на проекта. В една от първите статистики бе отбелязано, че ако изкопаната от Канала пръст се натрупа в стълб с площ като на средно голям жилищен блок, височината му ще е трийсет хиляди метра, или ще напълни влакова композиция, опасваща земното кълбо три пъти и половина. Докато моторницата на Хуан Аранхо навлизаше в пролива, Мърсър се убеждаваше, че никой пътеводител не може да опише страховитите мащаби на проекта. Той бе виждал много

от инженерните чудеса на света — египетските пирамиди, Колизея в Рим, моста Голдън Гейт, язовира „Хувър“ и тунела под Ламанша, но всички бледнееха пред Панамския канал.

Вдясно се извисяваха останките на хълм, взривен и придобил очертанията на стъпаловидната пирамида в Египет. Бяха стигнали до същинския междуконтинентален раздел. Мърсър с изумление осъзна, че се намира в средата на планинска верига, простираща се от края на Южна Америка чак до Канада. Над спокойните води се издигаха базалтови стени, високи сто и петдесет метра. Това бяха останките от Голд Хил и Контрактърс Хил, най-високите възвишения край Канала, и същевременно най-ниските, които първите инженери бяха видели, докато бяха оглеждали релефа. В скалите бяха пробити дупки и бяха вкарани железобетонни пилони за стабилност, но въпреки това имаше доказателства, че продължават да стават свличания на земни маси. На това място Каналът беше широк сто и осемдесет метра — колкото каменните масиви от двете страни на този изкуствено създаден каньон.

Мърсър трябваше да вирне глава, за да види скалите, докато плаваха в сенките им. Наскоро падналият дъжд бе напоил почвата високо горе и по скалите се стичаха струи вода.

— Изумително, нали? — попита Лорън. Черният неопренов костюм бе прилепнал по тялото ѝ като втора кожа.

Мърсър трябваше да положи усилия да не се вторачи в нея.

— Тъкмо си мислех, че когато са копали, температурата трябва да е била над петдесет градуса.

— Да, но онова, което ги е безпокояло най-много, са били свлачищата. Дупката, копана в продължение на месеци, е можело да бъде запълнена само от едно свличане, което да зарови и компресори, и железопътни релси, и хора. Теренът е бил толкова нестабилен, че не само ставали свличания, но и понякога дъното се издигало нагоре от тежестта на планините наоколо.

Мърсър си представи титаничната тежест на двата хълма, които натискат мекия долен пласт и предизвикват надигане на пластове между тях. Беше все едно да притискаш балон в двата края, за да издуеш средата.

Мълчаливо наблюдаваха гледката. Накрая Лорън наруши тишината.

— Докато идвахме насам, ти не каза точно какво ще търсим. Би ли ми дал по-точни указания?

— Не съм сигурен — отговори Мърсър. — Роди каза, че всички кораби, внезапно отклонили се от курса, са били забавени на излизане по западната лента на Педро Мигел. Нито той, нито другите лоцмани са съобщили за нещо нередно с управлението на корабите. Никой не е пипал помощните контролни уреди. С Роди мислим, че може би нещо е било прикрепено към корпусите на корабите, за да причини промяната на курса.

— Подводница? — колебливо попита тя.

— Знам, че звучи малко вероятно, но как може да се промени посоката на дващестонен кораб? Не забравяй, че никой от плавателните съдове, излезли от курса, не е бил кораб на „Панамакс“. Били са малки товарни кораби, минаващи през Канала нощем. Подводницата би имала пространство за маневриране и в зависимост как е била проектирана, мощта да промени курса на подобен кораб. Би могла да заеме позиция веднага щом се отворят вратите на шлюза. След това корабът се задържа за няколко минути, докато подводницата бъде прикрепена. И в подходящия момент тя използва двигателя си, за да изтласка кораба встрани от курса му.

— Защо е необходимо да правят всичко това, когато би било по-евтино и по-лесно да подкупят няколко лоцмана, които де предизвикат инцидентите?

— Ако Лиу успее да затвори Панамския канал, последвалото разследване ще е мащабно. Той не може да поеме риска лоцманите да бъдат разпитвани, нито да ги убие, защото това де е още по-подозрително. Освен това, ако режисира поредица от странни инциденти, Лиу би създал повтаряща се схема. Тя би обяснила и натоварен с експлозивни кораб, който нарочно се удря в брега на Канала.

Лорън се намръщи. Очевидно не вярваше на хипотезата му, но кимна по-скоро за да го подкани да продължи, отколкото в знак, че е съгласна с този сценарий. Мърсър разбра, че взаимоотношенията им са се променили заради реакцията му към изтезанията. Не знаеше какво да направи или да каже, за да я увери, че все още разсъждава трезво. Вероятно не можеше да направи нищо, докато не проумееше какво му е причинил Сун.

— Трябва да призная, че Лиу е адски педантичен — продължи той, за да разсее колебанието ѝ. — Планирал е десетки ходове напред и е достатъчно гъвкав, за да реагира на присъствието ни. Обмислил е всички непредвидени обстоятелства. Разследването на катастрофалната експлозия би показало, че обучените в Америка лоцмани имат дълъг списък от неуспехи. А що се отнася до златото, той ще плати на Панама само за рудната жила на мина, която изглежда законна. Ако Каналът бъде затворен за две години, фактът, че „Хачърли Консолидейтид“ притежава товарни пристанища, купила е железопътната линия и почти е довършила петролопровода, ще прилича на нещо, случило се на подходящото място в подходящия момент, а не на нещо умишлено.

— Всичко е толкова заплетено...

— Да, и в това е красотата му. Много е сложно, за да бъде достоверно, но въпреки това няма друго обяснение. Всеки с достатъчно силен мотив и експлозивни може да взриви всичко на света. Номерът е да се измъкнеш безнаказано. Това отличава обикновения луд от пресметливия терорист. Нямаме работа с фундаменталисти самоубийци, а с трезво разсъждаващи хора, които искат да оцелеят след удара и да се радват на наградата си. Точно затова е толкова сложно. Лиу е планирал операцията до последния детайл и му остават още няколко седмици, а може би само дни, за да я осъществи. — Мърсър се вторачи в очите ѝ. — Лорън, не разбираш ли, че ако не подозирах как е умрял Гари Барбър, разследването щеше да свърши в джунглата с онзи полицай, когото не харесваш. Никой нямаше да има представа, че китайска компания, на практика притежавана от тяхното правителство, се готви да затвори Панамския канал по такъв начин, че Съединените щати да не могат да реагират.

— Сеньор — прекъсна го Хуан Аранхо.

Мърсър вдигна глава. Пред тях беше шлюзът „Педро Мигел“ — оазис на модерни технологии наред с първичната природа. Малката им моторница се намираще от страната на Тихия океан на междуконтиненталния раздел и теренът бе станал по-равен — полегати склонове, обрасли със златиста трева и палми. Бедняшкият квартал от ламаринени постройки на източния бряг стигаше до телената мрежа, която се простираше от тази част на водния път. На възета, опънати през селото, висеше пране. Отзад беше железопътната

линия и транспанамската магистрала. Успоредно на шлюзовете имаше пристан за лоцманите на по-малките плавателни съдове, няколко паркинга и два дълги склада. Постройките служеха за поддръжка на електрическите влакове, които изтегляха корабите през шлюзовете. Влаковете минаваха по релси, монтирани в края на всяка от дългите триста метра вани на шлюза и по широката осемнайсет метра стена между двата бетонни басейна. Необходими бяха шест локомотива, които да превеждат товара през шлюзовете. Лоцманите координираха тягата на корабите със скоростта на локомотивите и поддържаха подходящото обтягане на дебелия въжет, за да се погрижат корабът да мине благополучно през шлюза.

От шлюза вдясно излезе танкер и Мърсър видя цялата дължина на ваната до върха на скосените под ъгъл четирийсет и пет градуса врати, задържащи водите на езерото Гатун. Те се затваряха навътре под остър ъгъл, за да се разпредели равномерно огромната тежест, която ги притискаше. От Родри Мърсър бе научил, че вратите са широки двайсет и дебели два метра и са кухи, за да плават във водата и отварянето им да е по-лесно. Всяка тежеше седемстотин тона. Ваните на шлюза „Педро Мигел“ имаха двойни врати от страната по течението, така че ако едната блокира, да не възникне катастрофална авария, която да доведе до източването на езерото.

Мърсър не можеше да прецени точно мащаба на изумителната система, нито да види дългото километър и половина езеро Мирафлорес. В отсрещната му страна имаше два двойни шлюза, построени стъпаловидно, които издигаха или спускаха корабите на шестнайсет метра от нивото на Тихия океан.

Товарният кораб в шлюза вляво започна да се издига видимо, докато гравитацията изхвърли четирийсет милиона литра вода във ваната. Само за няколко минути нивото между скалите се изравни с това в пролива и огромните врати се отвориха. Локомотивите задърпаха въжетата, за да изтеглят кораба. После, щом стоманените въжета бяха откачени, кърмата се обля в разпенена вода.

Мърсър отново погледна Лорън.

— Пристигнахме. Ще изчакаме двайсетина минути, докато слънцето се спусне още, и после с Вик ще се гмурнете.

— Добре.

Хуан знаеше ролята си на екскурзовод и започна да показва на Мърсър разни неща, които да заснеме с фотоапарата си, макар че в него нямаше филм. Мърсър се опита да разбере дали около шлюза няма някаква необичайна дейност, но всичко изглеждаше нормално. Край тях непрекъснато минаваха кораби. Никой от тях не беше пътнически или товарен кораб на „Панамакс“, защото ставаше късно и слънцето щеше да залезе, докато стигнеха на шлюзовете „Гатун“ от другата страна на Панама.

Мърсър послушно се държеше така, сякаш бе прехласнат от гледката, и правеше снимки, но стомахът му се бе свил от напрежение. Неприятно му беше, че е помолил Лорън и Вик Да направят нещо, което самият той не можеше да свърши.

Не му беше присъщо да позволява на други да се излагат на риск, но задачата беше твърде важна, за да се довери на повърхностните си водолазни умения. Докато чакаха, наблюдаваше Лорън и се стараяше да се държи нормално. Външно тя изглеждаше спокойна, макар че сигурно изпитваше разбираемо притеснение.

След двайсет и пет минути Лорън каза, че ъгълът на слънцето е подходящ за гмуркане. Повърхността на Канала представляваше блестяща плоскост от отразена слънчева светлина, сякаш водата се бе превърнала в пламък.

— От шлюза вдясно ще излезе товарен кораб — каза ѝ той, като едва-едва движеше устни. — Никой няма да ви види, освен ако на страничния мостик няма хора. Ще наблюдавам и когато ви кажа, влизайте във водата.

Вик стоеше зад Лорън на стъпалата за каютата, за да ѝ помогне да скочи от лодката с големия кислороден апарат на гърба ѝ. На кръста ѝ бе вързан колан с оловни тежести, а на врата ѝ бе окачен компенсатор за плаваемостта. Лорън и сърбинът вече си бяха сложили качулките и водолазните маски. Плавниците щяха да нахлузят на краката си, когато влезеха във водата.

Стегнатите мускули на Лорън изпъкваха под неопреновия костюм. Очите ѝ бяха спокойни.

— Когато водата нахлуе в тръбите на шлюза, ще ни понесе силно течение, което ще ни забави — каза тя. — Дори при минимална консумация тези кислородни апарати имат въздух най-много за шейсет минути. В магазина нямаше от големите. Ще се върнем точно след

четирийсет и пет минути, след като се гмурнем. Това време е много по-дълго, отколкото е безопасно. Разбираш ли?

— Да. Четирийсет и пет минути.

Лорън докосна ръката му.

— Говоря сериозно, Мърсър. Очаквай ни след четирийсет и пет минути, но ако не се върнем до шейсет, значи няма да дойдем. Не ни ли видиш до един час, никога повече няма да ни видиш. Обещай ми, че ще си разкараш задника оттук.

Мърсър се взря в очите ѝ, кимна, после вдигна фотоапарата, за да разгледа товарния кораб през телеобектива.

Капитанът и лоцманът сигурно бяха на отсрещната страна на плавателния съд, защото на перилата на страничния мостик стояха само двама панамски войници. Единият махна на малката моторница и Мърсър отмести фотоапарата, защото не искаше да им дава повод да се задържат там. Останалата част на дългия сто и двайсет метра кораб изглеждаше безлюдна.

Мърсър продължи да наблюдава крадешком двамата скучаещи войници и веднага щом се отдалечиха от перилата и се отпавиха към мостика, където имаше климатична инсталация, каза прегракнало:

— Хайде!

Томанович хукна нагоре по стъпалата толкова бързо, че сякаш понесе Лорън и нейните трийсет килограма екипировка. Стигна до планшира, хвана я през кръста, завъртя я така, че да я предпазва с тялото си, и се прехвърли през борда. Разплискаха съвсем малко вода. Мърсър извади ролекса на Лорън от джоба си и засече времето. Тя бе казала, че ще се върнат след четирийсет и пет минути. В 19:18.

Водата беше топла и Лорън имаше чувството, че потъва в бездънна вана. Прибра коленете си до гърдите, за да нахлузи плавниците, после добави въздух в компенсатора за плаваемостта. Двамата с Вик се спуснаха в бездната и стигнаха дълбочина дванайсет метра. Лорън незабавно изравни налягането в ушите си и във водолазната маска. В мътната вода усети пулсиращия мотор и въртящото се витло на кораба пред тях.

Бе свикнала с гмуркането в океана, но бързо се приспособи към плаваемостта в сладката вода и блудкавия ѝ вкус. Видимостта беше лоша, може би шест-седем метра, но щеше да разбере, ако във водата около тях имаше нещо. Течението беше слабо, защото се намираха

далеч от шлюзовете, но Лорън бе готова за всмукването на водата, когато ваните започнеха да се пълнят.

Заплуваха към шлюза.

Веднъж инструкторът ѝ бе казал, че водолазното плуване е спорт за мързеливци. Не правиш нищо бързо и не изразходваш енергия, която по-късно може да ти потрябва. Лорън не бе забравила този съвет.

Като използваше силата на мускулестите си крака, тя заплува в изумруденозелената вода към бетонната структура в далечината. Вик плуваше до нея. Залязващото слънце над тях бе превърнало повърхността в далечна плоскост с цвят на кървавочервен живак. Отдолу се спотайваше непрогледен мрак.

Уверението на Мърсър, че е добре, отекваше в съзнанието ѝ. Лорън не би се гмурнала, ако не му вярваше. Той беше в състояние да се справи с мисията, но тя все още изпитваше известни съмнения. В килията за изтезания му бяха нанесени някакви поражения, които той отказваше да приеме. Такива бяха мъжете. Отказваха да признаят болката. Тя бе виждала това у баща си, братята си и през цялата си военна кариера, особено в Косово. Като повечето мъже, Мърсър щеше да прекара дни или седмици, преодолявайки болката сам, вместо да спести време, като сподели терзанията си с друг.

Лорън искаше да му помогне. Той ѝ бе разказал за детството си в Африка и тя знаеше, че е способен да изразява чувствата си. Ако можеше...

„Съсредоточи се върху дишането си, по дяволите“ — скастри се Лорън сама. В момента имаше задача и трябваше да мисли за нея.

След десет минути пред тях се появи сянка. Приближаваха се към огромни бетонни стени — предната част на двойните шлюзове.

Томанович посочи с палец надолу и Лорън кимна. Гмурнаха се в бездната и стигнаха до дъното, което се намираше на дълбочина шестнайсет метра. Камъкът под краката им беше гладък. Течението, предизвикано от пълненето и изпразването на шлюзовете, бе изчистило боклуците, листата и клоните. Дъното приличаше на пустиня. Масивната бетонна основа се издигаше на три метра пред тях. Стоманените врати бяха непробиваеми.

От двете им страни в бетона имаше улеи, наподобяващи тунел на метро. Водата влизаше в шлюза в тръбите с диаметър пет метра. В стените на шлюза имаше четиринайсет помощни тунела, достатъчни за

да поберат автомобил — минаваха под ваните. От дъното се издигаха седемдесет клапи, които разпределяха равномерно потока вода. Милиардите литри, изпускани всяка година от Канала, се заместваха от 2,1 метра годишни валежи, които пълнеха езерото Гатун през Чагрес и други реки.

Лорън застана неподвижно, хипнотизирана от гледката. Бетонът бе почернял от годините, но главните тръби бяха още по-тъмни и изглеждаха зловещи, досущ обитавани от духове пещери в кошмар. Макар че водата беше топла, Лорън усети, че по гърба ѝ лазят ледени тръпки, и рязко се обърна, убедена, че я наблюдават.

Вик я попита с жестове дали всичко е наред и тя отговори утвърдително. Сърцето ѝ отказа да забави ритъма си и дишането ѝ се учести. Лорън отново се огледа и този път съзря някакво движение. Във водата имаше нещо, друга сянка, трептяща в периферното ѝ зрение. Тя напрегна очи, за да я види, и леко се придвижи натам. Нищо.

„Овладей се“ — помисли Лорън.

И в следващия миг сянката се появи от мрака, връхлетя върху тях със скоростта на торпедо. Лорън видя нещо сребристо, дълго два метра и половина, изпищя, нагълта вода и се задави.

Томанович протегна ръка и я хвана за рамото. Докосването я успокои. Лорън примига и осъзна, че нападателят е огромна риба, каквито редовно попадаха в Канала. Чудовището с увиснала челюст прекъсна разузнаването си, обиколи в широк кръг около тях и се отпрати да търси изход от подводния капан.

Лорън смутено сви рамене, нагласи маската на лицето си и погледна вратите над тях. Трудно беше да се повярва, че нещо толкова голямо може да се движи, но те започнаха да се отварят навън на тежките близо двайсет тона панти. Лорън усети движението на водата. Само след няколко минути локомотивите щяха да започнат да изтеглят някой товарен кораб или танкер през шлюза. След това вратите автоматично щяха да се затворят и водата във ваната щеше да изтече в езерото Мирафлорес, за да понижи нивото за следващия плавателен съд, издигащ се по десетметровата стълба.

След като корабът влезеше в шлюза и вратите се затвореха, входните тръби щяха да изсмучат трийсет и шест милиона литра вода, за да изравнят нивото с това на пролива Гейлард. Течението щеше да

бъде невероятно силно, мощ, с която Лорен и Вик нямаше да успеят да се преборят. По всяка вероятност щяха да бъдат смазани в лабиринта от тунели под шлюза и труповете им щяха да бъдат изхвърлени през системата заедно с боклуците.

Време беше да намерят подводницата.

Насочиха лъчите на фенерчетата си към дъното, за да не ги забележат пазачите и работниците горе, и започнаха да оглеждат Канала за нещо необичайно, някакво доказателство, че корабите умишлено са отклонявани от курса си в Педро Мигел.

Ако не успеяха да открият нищо, трябваше да преосмислят теорията си за онова, което се опитваха да направят в Панама Лиу Юшен и „Хачърли“. Може би наистина ставаше дума за сложна схема на контрабанда, която нямаше нищо общо с Канала. Лорън осъзна, че вероятно точно това измъчва Мърсър. Мисълта, че теорията му може да бъде отхвърлена и той ще отпадне от разследването. От първата им нощ заедно при Реката на руините тя бе разбрала, че Мърсър е човек, който разчита на себе си и едва ли ще приеме изводите на някой друг, без да се опита сам да разбере как стоят нещата.

„Не мисли за него. Съсредоточи се върху задачата“.

Над тях се появиха тъмните очертания на товарен кораб, минаващ през шлюза. Корпусът бе покрит с рачета, които щяха да паднат, докато корабът излезеше от шлюзовете „Гатун“ от карибската страна на Канала, защото не можеха да живеят дълго далеч от солена вода — естествената им околна среда.

Районът, който трябваше да претърсят, беше по-голям, отколкото Лорън очакваше, и разполагаха само с петнайсет минути, за да се отдалечат от входните тръби, докато траеше процесът на пълненето с вода. Лъчите на фенерчетата им пронизваха мрака на разстояние само седем-осем метра. Вик посочи няколко стари съоръжения, изхвърлени встрани от вратите на шлюза, но нищо не приличаше на подводница или на голяма подводна пускова платформа.

Бяха се гмурнали преди двацет и две минути. Заплуваха обратно към моторницата — скъсяваха разстоянието и съответно времето, необходимо им да се върнат, и това им оставяше още дванайсет минути, и още две за декомпресия. Лорън започна да чувства, че усилията им са безрезултатни. Тук долу нямаше нищо. Мърсър грешеше. Тя не мислеше, че Родри Херара е излъгал за

инцидента, за да прикрие некомпетентността си, но случилото се с него и с другите лоцмани нямаше нищо общо с този шлюз.

Съсредоточени върху издирването, Лорън и Томанович не забелязаха, че огромните врати са се затворили. След три минути щяха да се отворят клапите, контролиращи притока на водата във ваните. Пътят им минаваше покрай опасната точка, където течението щеше да ги засмуче.

Освен това не забелязаха, че вече не са сами.

Над тях бяха заели позицията шест безформени силуета. При сигнала, подаден от единия, всички се стрелнаха надолу по двойки — пореха водата с лекотата на акули.

Лорън първа усети, че нещо не е наред. Обърна се по гръб и погледна нагоре точно когато водолазите се спуснаха към нея и Вик. Бяха облечени в черни неопренови костюми и четирима държаха ножове, а останалите — харпуни. Изумлението я парализира само за миг, после надделя бойната ѝ подготовка.

Лорън насочи лъча на фенерчето си към партньора си, за да го предупреди, и протегна ръка към ножа, пристегнат с ремък на крака ѝ. Ако не бяха харпуните, щеше да вкара повече въздух в компенсатора си и да се изстреля към повърхността. Но Лорън направи точно обратното — изхвърли въздух и се отправи към дъното. Вик се гмурна след нея — плуваше по гръб, за да наблюдава преследвачите, и държеше ножа до гърдите си.

Двамата водолази с харпуните спряха на шест-седем метра от дъното и заеха позиции, прикривайки партньорите си, които продължиха надолу. Тъгълът на преследването отведе всички по-близо до шлюзовете.

Лорън стигна каменната основа на дъното и се подготви за предстоящата атака. Водолазите се приближиха и тя видя, че са китайци. Единият се хвърли към нея отдясно, но Лорън лесно се измъкна, като се оттласна от камъка, на който бе стъпила, и замахна с ножа. От дълбоката рана в крака на китаеца бликна тъмна кръв. Лорън заплува по кървавата диря, замахна отново и срязва тръбата под кислородния му апарат. Той се обърна и я нападна. Тя парира атаката и със свободната си ръка бръкна във водолазната му жилетка, намери каквото търсеше и с едно натискане напълни с въздух мехура на компенсатора му.

Водолазът се изстреля нагоре като ракета, отстранен за известно време от схватката.

Томанович се биеше с трима китайци. Рамото на единия кървеше, но останалите не бяха ранени. Те бяха заобиколили Вик на достатъчно голямо разстояние, за да могат партньорите им горе да го прострелят с харпуните. Лорън се включи в схватката — приближи се зад гърба на единия китаец. Престори се, че иска да дръпне кислородната му тръба, и когато той посегна да се предпази, надужилетката му. Мъжът започна да се издига неконтролируемо. Този път Лорън застана зад жертвата си — използваше китаеца като щит, докато се издигаха към двамата водолази с харпуните.

Ако китаецът беше по-едър и силен, нямаше да може да се противопостави на опита му да избяга. Но Лорън го държеше здраво и го насочваше така, че да блъсне партньора си. Ударът не разсея нито единия от двамата, но Томанович използва тези няколко секунди и се отдалечи от мъжете, които се готвеха да го хванат.

Лорън и двамата водолази се преобръщаха във водата, като се гонеха и същевременно бягаха, атакуваха и се отбраняваха. Всеки се опитваше да спечели предимство. Харпуните бяха неутрализирани поради близостта на тримата, но ножовете блестяха на светлината на фенерчетата на китките на китайците. Никой не можеше да вземе надмощие и борбата изглеждаше безкрайна.

Единият водолаз с харпуна наблюдаваше схватката и чакаше удобен момент да се намеси.

Вик се спусна до дъното на канала, без да обръща внимание на двамата китайци, които го преследваха. Вторият водолаз с харпуна се насочи към него. Китаецът се прицели, изчака, докато се приближи на метър и половина от жертвата си, и натисна спусъка.

Сърбинът бе преценил атаката перфектно. Опитът му даде възможност да прочете мислите на нападателя. Томанович изпревари изстрела с цяла секунда. Стрелата остави сребриста дيريا от мехурчета във водата и мина покрай тялото му.

Вик заплува към китаеца, направи салто, като се предпазваше от двамата водолази с ножове, и в същия миг срязва кислородната тръба на единия. Сърбинът търсеше втория във водовъртежа от мехурчета, когато почувства невъобразима болка в слабините. Някой го бе наръгал

с нож. Острието проникна под тестисите му, разряза скротума и остърга тазовата му кост.

Той бе забравил за шестия водолаз, когото Лорън бе изстреляла към повърхността. Китаецът се бе върнал и се бе възползвал от уязвимото положение на Томанович, докато се преобръщаше.

Водолазът с прерязаната дихателна тръба се отдалечи в облаците от кръв, излизащи от раната на Вик. Обърна се и видя, че противникът му се е отпуснал неподвижно във водата. Томанович още беше жив, но нямаше да издържи дълго. Кръвта му изтичаше. Китаецът се приближи до него и строши стъклото на водолазната му маска с приклада на празния харпун.

Мъжът със срязаната дихателна тръба — бе я притиснал с пръсти — се готвеше да помогне на партньорите си, които продължаваха да се бият с Лорън, когато във водата отекна приглушен тътен. Китаецът бе изпратен на шлюза отдавна и разбра какво означава този звук. След миг щеше да бъде издигнат кораб. Вратите се отваряха, за да напълнят ваната на шлюза.

Като пренебрегна безопасността на другарите си, той заплува с всички сили, отдалечавайки се от тях.

Лорън имаше чувството, че схватката продължава вече час, а всъщност бяха изминали едва шейсет секунди. Докато стоеше близо до мъжа с харпуна, той не можеше да я простреля, а другият с ножа не можеше да я атакува. Не че беше невредима. Неопреновият ѝ костюм и кожата ѝ бяха разрязани на няколко места.

Усети вибрациите във водата и осъзна какво ще се случи. Китайците също разбраха и се опитаха да се измъкнат. Вместо да използва свободното пространство, образувало се, когато стрелецът се обърна и се отдалечи, Лорън заплува след него.

Китайците се отправиха към най-голямата от старите машини, изхвърлени до шлюза, и Лорън видя, че съоръжението съвсем не е старо, а само е боядисано в ръждивочервено. Това беше съвременен водолазен звънец, херметически затворена камера, която позволяваше на гмуркачите да стоят няколко часа под водата. А онова, което бе помислила за изхвърлен двигател, беше голяма колкото камион специална подводница. Мърсър имаше право!

Приливната вълна я блъсна с такава сила, че едва не смъкна маската от лицето ѝ. Двамата китайци бяха само на метър от нея, но

течението повлече и тях. Механичните врати, контролиращи нивото на водата, се бяха отворили.

Лорън не се сдържа и погледна назад към тръбата, която я всмукваше. Няколко секунди безуспешно се съпротивлява на силата на течението, после бързо заплува, изпреварвайки китаеца. Вратите се отвориха още и течението се засили още повече. Нямаше начин да устоят. Единият водолаз хвърли колана си с тежестите с надеждата, че ще плува свободно, но мигновено изостана с два-три метра.

Лорън се сети какво да направи.

Намираха се на шест-седем метра от отвора и се приближаваха към него с всяка секунда. Тя не можеше да предотврати влизането в тръбата. Можеше само да се надява, че ще оцелее. Наруши ритъма си на плуване и сграбчи водолаза зад себе си. Хватката ѝ го забави и мигът на паника го накара да спре да плува. Лорън изви тяло и се вкопчи в него. Течението ги повлече назад още по-силно. Блъснаха се в по-бавния водолаз и тримата започнаха да се преобръщат в мощната водна струя. Лорън успя да застане зад китайците и се държеше за тях с всички сили.

Стремителният прилив на водата беше като ураган.

Мишената им имаше диаметър пет метра, но те се носеха под ъгъл вдясно от отвора. Тръбата ги всмука. Лорън наведе глава и усети внезапния силен удар, когато първият водолаз в редицата разби черепа си в бетонния ръб на тунела. Фонтанът кръв се завъртя назад в безброй спирали.

Едно-единствено докосване в стената на тръбата щеше да обели плътта до костта, затова Лорън се предпазваше с телата на мъжете, докато се носеха по течението. Объркана от безкрайното преобръщане, тя загуби представа за посоките. От шнорхела ѝ се виеше поток от мехурчета.

Отпред блесна светлина и Лорън видя, че се преминали поне покрай половината от четиринайсетте впускателни отвора. Беше само въпрос на време, преди някой от тях да ги засмуче.

Течението ги подмяташе лудешки, но Лорън успяваше да задържи двамата китайци пред себе си. Оцелелият или не разбираше какви са намеренията ѝ, или беше парализиран от страх и не беше в състояние да реагира. В мрака отново се разнесе тътен. На светлината на фенерчето на китката на единия китаец Лорън видя, че минават

само на няколко сантиметра от лявата страна на тръбата. Имаше две секунди да се подготви. Пред тях беше една от триметровите напречни тръби и Лорън знаеше, че течението ще ги завлече в нея.

Блъснаха се в ръба под ъгъл деветдесет градуса и мундщукът изхвърча от устата ѝ. Сътресението изкара въздуха от белите ѝ дробове. Трупът пое по-голямата част от силата на удара и остатъкът от кръвта му изригна като вулкан от разбития му череп.

Налягането ги прикова за миг към бетонната стена, после отново ги повлече. Белите дробове на Лорън сякаш се пръскаха. Не можеше да намери мундщука си, но знаеше, че е някъде около нея. Тунелът се изравни и след миг тримата минаха покрай първата клапа, през която се пълнеше ваната на шлюза. Единият китаец се изплъзна от ръцете ѝ и излетя нагоре в отвора.

Течението отслабна и Лорън посегна към дихателната си тръба. Белите ѝ дробове пламтяха. Виждаше мундщука, но не можеше да координира движенията си, за да го грабне.

Плавникът ѝ докосна ръба на клапа, хлътнала в дъното на тунела, и се изхлузи от глезена ѝ и Лорън изпусна остатъка от въздуха в гърдите си. Носеха се към друга клапа. Лорън усети съпротивителната сила на водата, която влизаше в тръбата от втория хранващ тунел, разположен в дигата между двата шлюза. Придвижването ѝ напред се забави още. Тя отново посегна към дихателната си тръба, забравила всичко за водолазната си подготовка и правилната техника за хващане на изпуснат мундщук.

Нуждаеше се от въздух. Започна да ѝ причернява. Белите ѝ дробове се свиваха конвулсивно. Имаше чувството, че диафрагмата ѝ се разкъсва. Щеше да се удави.

Протегна ръка в последен отчаян опит, напипа дихателната тръба, хвана я здраво и пъкна мундщука в устата си. Първата глътка въздух я накара да се закашля, но мигът беше божествен.

В следващия момент тялото пред нея се блъсна в трета клапа и дихателната тръба отново изхвърча от устата ѝ. Лорън осъзна, че е дишала от кислородния апарат на китаеца. Тялото и дихателната му тръба изчезнаха зад нея и тя отново почувства недостиг на въздух. Течението я тласна по-близо до тавана на тръбата.

Лорън стигна до централната клапа, блъсна се в ръба на отвора и изведнъж се озова в спокойни води. Беше успяла! Намираше се в една

от големите вани на шлюза, на двеста и петдесет метра от мястото, където се бе гмурнала. Горе се виждаха сребристите отражения на мощните лампи. Тя изпита желание да се отпусне по гръб и да гледа танца на светлината. Гърбът и глезенът я боляха и така ѝ се виеше свят, че не можеше да разсъждава трезво.

Белите ѝ дробове отново се свиха конвулсивно и ѝ напомниха, че не е поемала въздух от цяла минута. Лорън протегна ръка зад гърба си и после напред и усети, че дихателната тръба е под мишницата ѝ. Налапа мундщука и кислородът изпълни белите ѝ дробове.

След миг съзнанието ѝ се проясни. Лорън провери нивото на въздуха в апарата и учудено установи, че ѝ остават още петнайсет минути. Макар дай се струваха часове, всъщност бяха изминали само единайсет минути, откакто бе забелязала китайските водолази. Тя знаеше, че Мърсър ще я чака поне още половин час въпреки уверенията му, че ще се вслуша в заповедта ѝ.

Трябваше да изплува до повърхността край кораба, който усещаше, че е над нея, да чака, докато се отворят вратите на шлюза, и после да се върне на моторницата на Хуан Аранхо.

Наглед лесно.

Провери дълбочината. Единайсет метра.

Започна да се издига, използвайки единствения си плавник. Между шлюза и олющения корпус на кораба имаше триметрова пролука. Лорън се придържаше близо до бетонната стена, защото се боеше от острите раковини, залепнали по кораба. Плавателният съд бе забавен в Панамския залив няколко седмици или дори месеци, за да натрупа такъв дебел пласт морски същества, докато собственикът му бе събирал пари да плати за преминаването. Това не беше нещо необичайно.

Тъкмо минаваше покрай кила на кораба, когато пое дъх — и нищо не изпълни белите ѝ дробове. Тя отново вдиша, но почувства празнота в гърдите си. И тогава разбра какво не е наред. Кислородният апарат беше празен. Не ѝ бяха останали петнайсет минути. Измервателният уред бе блокирал. Тя започна да се изтласква усилено към повърхността, като се опита да запази спокойствие...

Слънцето залязваше. Внезапен порив на вятъра люшна товарния кораб. Лоцманът минаваше едва за втори път през Канала и не

очакваше силния вятър привечер. Корабът се изплъзна от контрол и се насочи към стената на шлюза.

Лорън видя, че светлото пространство се стеснява. От три метра пролуката намаля на метър и половина само за секунди и продължи да се стеснява. Тя беше хваната в капан между товарния кораб и бетонната стена. Щеше да стигне до повърхността, но щеше да бъде премазана от неизбежния сблъсък. Нямаше шанс.

Въздухът в компенсатора ѝ продължи да я тегли нагоре дори когато спря да се изтласква към повърхността. Трябваше да се спусне под кораба, ако искаше да оцелее поне още няколко минути. Разстоянието между кораба и стената стана метър и двайсет и Лорън изпусна въздуха от жилетката си. Промяната в плаваемостта беше мигновена и Лорън започна да се спуска, теглена надолу от колана с тежестите и водолазната екипировка.

Ръката ѝ се охлузи в кораба. Белите ѝ дробове отчаяно се нуждаеха от въздух. Лорън не различаваше нищо в тъмнината. Килът на товарния кораб изглеждаше на хиляди метри под нея. Кислородният ѝ апарат се удари в стената, оттласна я напред и ръцете ѝ отново се охлузиха в корпуса. Във водата се размиха още няколко облачета кръв.

В следващия миг краката ѝ минаха под дъното на кораба и тя изви тяло. Той се блъсна в шлюза на шейсет сантиметра над главата ѝ. Ударът отекна в главата ѝ като огромна камбана, разтърси костите ѝ и я оглуши. Объркана, Лорън продължи да се спуска. Нуждаеше се от въздух, но беше уморена и забрави, че трябва да плува под кораба, за да стигне до повърхността от другата страна. Гърбът ѝ се удари в бетонното дъно и Лорън се отпусна неподвижно. Пред очите ѝ се завъртя калейдоскоп от цветове. Мозъкът ѝ бавно се задушаваше.

Едно петно светлина остана ярко във водовъртежа от багри и тя протегна ръка към него, съзнавайки, че посяга към фантом. Блясъкът избледня. Белите ѝ дробове се свиха. Гърдите ѝ и кислородната бутилка на гърба ѝ бяха празни.

— Имаш право за подводницата, Мърсър — опита се да каже тя, с което пропусна под водолазната маска водата, която щеше да я убие.

Пред очите ѝ падна мрак. Устата ѝ се отвори и дробовете ѝ започнаха да се пълнят с вода.

Трудно му беше да се прави на фотограф. Все по-често поглеждаше часовника и не се преструваше, че снима шлюзовете по

залез-слънце. Корабите продължаваха да минават. Хуан Аранхо бе дръпнал над очите си бейзболната си шапка и седеше на пейката на кърмата. Макар че не се вълнуваше чак като Мърсър, той непрекъснато мърдаше неспокойно, сякаш нервната енергия, излъчваща се от пътника му, беше заразна.

През първите четирийсет минути Мърсър изпи два литра вода от напрежение. Прожекторите по дължината на ваните на шлюза светнаха и обляха района в блясък, който замъгли перспективата. Водата отвъд светлите петна стана мастиленочерна.

Докато чакаха, в края на дигата между двата шлюза се събра група мъже. Невъзможно беше да чуе какво викат поради разстоянието и шума на корабите наоколо, но когато насочи телеобектива към тях, Мърсър видя, че жестовете им са недвусмислени. Искаха Мърсър и Хуан да се махнат.

Без да обръща внимание на нарастващата им раздражителност, Мърсър махна с ръка и продължи да се преструва, че снима корабите. Крайният срок, определен от Лорън, мина. Дланите му се изпотиха и гърлото му пресъхна. Към групата се приближи още един човек. За разлика от работниците в комбинезони и каски, той беше с риза и вратовръзка и носеше мегафон.

— Незабавно напуснете района — извика мъжът на английски.

Мърсър изчака минута и после отиде до таблото и превъртя ключа на стартера, но не включи помпата за горивото. Моторът се задави, работи няколко секунди и угасна. Мърсър опита още няколко пъти със същия резултат и накрая безпомощно разпери ръце, обърна се към мъжа на дигата и сви рамене.

Неочаквано в бетонната дига се блъсна кораб, натоварен със зърно. Лоцманът не бе преценил правилно порива на вятъра. Звукът приличаше на гръм от оръдие.

— Ще изпратим катер да ви изтегли до Гамбоа — извика служителят на Канала и извади предавател.

— По дяволите! — Мърсър се вгледа в спокойните води, но не видя нищо.

Катерът щеше да стигне до тях след десетина минути, а Лорън и Вик вече закъсняваха. Тъй като беше в армията, Лорън живееше по часовник и му бе казала максималното време. Мърсър погледна часовника й. Томанович и Лорън бяха под водата вече петдесет и седем

минути. Тя бе заявила, че абсолютният краен срок ще свърши след още три. Сърцето му заби като обезумяло.

На шлюза всичко изглеждаше нормално. Нямаше никакъв признак, който да покаже, че Лорън и Томанович са били заловени. Локомотивите довякоха блъсналия се кораб до средата на ваната на шлюза. Лорън и Вик сигурно вече се връщаха. Ако им се бе свършил кислородът, трябваше да изплуват на повърхността. Мърсър се вторачи във водата. По гладката ѝ повърхност нямаше издайнически мехурчета, нито вълнение.

Един лоцмански катер забръмча, отдели се от пристана и изчезна зад товарния кораб, който току-що бе излязъл от шлюзовете. Лорън и Вик бяха под водата повече от час. Сигурно имаха кислород за още няколко минути. Катерът се появи отново и се насочи към моторницата.

— Хайде, Лорън — задъхано каза Мърсър. — Излизай, преди да са стигнали до нас.

Бе увил пистолета си в хавлия. Оръжието би му спечелило няколко минути, но той трябваше да прецени обстоятелствата. Дори да заплашеше с беретата мъжете в катера, двамата с Хуан пак нямаше да могат да останат тук. Управата на Канала бе разположила войници на шлюзовете и следващият катер, който ги подгонеше, щеше да е пълен с хора с автоматични оръжия. Рискуваха да ги убият.

Шейсет и седем минути. Дори да стояха неподвижно под моторницата, за да пестят кислород, Лорън и Томанович вече бяха изразходвали запасите си от кислород преди седем минути. Но по-скоро въздухът им бе свършил преди четвърт час. Господи, какво се бе случило?

— Лорън! — извика Мърсър като обезумял. Може би бе излязла на брега. Сенките се бяха удължили и слели, затова тъмните брегове се виждаха неясно. Единственият звук беше бръмченето на приближаващия се катер. Мърсър извика отново. Гърлото му пресъхна, когато осъзна страшната истина. Не беше възможно!

Катерът беше на петдесет метра, лъчът на прожектора му прорязва водата и заслепи Мърсър. Съсредоточен върху Канала, той се обърна, без да го е грижа, че е зарязал преструвката си на фотограф.

Лорън и Вик бяха опитни водолази и знаеха предела на възможностите си. Не биха останали под водата толкова дълго, ако

смятаха, че няма да могат да се върнат. Той трябваше да чака! Да им даде още няколко минути. Каквото и да му струваше това. Посегна към хавлията и докосна пистолета.

Хуан сложи ръка на китката му. Извадил бе нещо от отделението под контролното табло и го показа на Мърсър. Ламинирана карта с надписи на испански. Сроковете отдавна бяха изтекли, но Мърсър разбра, че преди десет години Хуан Аранхо е бил водолаз със сертификат. Панамецът показва часовника си и поклати глава. Окончателността на този жест прониза сърцето на Мърсър. Лорън и Вик нямаше да се върнат.

Мърсър отново погледна към бетонния шлюз и видя човек в черен неопрен, който се качваше по стълбата, монтирана на дигата. Зави му се свят от радост. Човекът беше слаб и строен като Лорън и висок колкото нея. А после от водата се появи втори водолаз. Това трябваше да е Томанович. Накуцваше.

Мърсър нямаше представа какво се е случило, но облекчението му се превърна в почуда, когато от водата излезе трети водолаз.

„Какво става, по дяволите?“

Вдигна фотоапарата, фокусира обектива върху тъмните силуети и мигновено видя, че хората са непознати. Имаха двойни кислородни апарати, а не единични цилиндри като на Лорън и Вик. И неопреновите им костюми бяха различни. Единият смъкна качулката си. Косата му беше гладка и черна и когато се обърна, Мърсър видя чертите му. Мъжът беше китаец.

Към тримата се присъедини четвърти водолаз. Държеше харпун. И той изглеждаше ранен.

Мърсър пусна пистолета на Лорън и седна на палубата. Краката не го държаха. Хуан погледна водолазите, после катера и взе решение. Време беше да се махат оттук.

Хуан отиде до таблото, включи горивната помпа и мотора и после извика на кормчията на катера, че моторницата била капризна, и преди катерът да се приближи още, увеличи оборотите и потегли. Шлюзът „Педро Мигел“ бързо се смали зад тях.

Мърсър не забелязваше нищо — бореше се с неизбежния извод. Лорън беше мъртва. Той нададе изтерзан вик, който отекна в здрача и се понесе над водата като предсмъртно стенание на ранено животно.

Неизвестно как Лиу бе разбрал, че ще дойдат тук, и се бе подготвил да ги посрещне. Това беше възможно само ако бяха предадени. Някой около Мърсър ги бе издал на китайците и ги бе вкарал в капан.

Мърсър се досети кой го е направил и дори защо.

Гневът от убийството на Лорън се превърна в изгарящ пламък. Мърсър нямаше търпение да намери Рене Брунесо.

ХОТЕЛ „РАДИСЪН РОЯЛ“ ПАНАМА СИТИ, ПАНАМА

Лейтенант Фош чакаше в хотела, където Мърсър бе настанил Хари и семейство Херара. Седеше на стола, забравил за питието си. Хари беше срещу него и отпиваше от уискито си. До прозореца, с гръб към тях, стоеше Рене Брунесо. Изражението му беше непроницаемо. Климатичната инсталация се бореше да охлади горещия гняв, изпълващ луксозния апартамент.

Кармен и децата бяха в друга стая на по-долен етаж. Мърсър им бе казал да отидат там по време на краткото си телефонно обаждане от Лимон, където се бе разделил с Хуан Аранхо. Беше разказал какво се е случило на Педро Мигел и бе помолил Роди да се обади в магазина, от който Лорън бе купила водолазната екипировка, защото се опасяваше, че ако принадлежностите бъдат разпознати, Лиу ще посети собствениците.

Очакваното похлопване на вратата не предизвика вълнение. Роди отвори веднага.

Мърсър спря в антрето. Кипеше от гняв. Очите му бяха зачервени и около тях имаше тъмночервени сенки. Дрехите му бяха мокри от пот. Брунесо видя отражението му в тъмното стъкло и се обърна.

— Къде беше, когато се върнахме от Мината на двайсетте дявола? — Мърсър посегна към пистолета на Лорън, затъкнат в късите му панталони.

Рене не трепна от суровия му изпитателен поглед.

— В една джамия.

Мърсър не очакваше подобен отговор.

— Мюсюлманин ли си?

— Крия вероизповеданието си по професионални причини. Дори смених името си — отговори французинът. — Твоята страна не е единствената с расови предразсъдъци и това е единственият начин да се справя с тях. Нямаше да се издигна до сегашния си ранг, ако

шефовете ми в Държавна сигурност знаеха, че съм мюсюлманин. Неколцината мюсюлмани в агенцията са нископоставени преводачи или агенти под прикритие, на които не им оказват доверие, колкото и да са лоялни.

— Какво ще стане, ако разберат, че си мюсюлманин?

Рене сви рамене.

— В най-добрия случай ще бъда уволнен, а в най-лошия ще ме изпратят в затвора за нарушаване на правилата за безопасност и няколко години ще ме разпитват, за да разберат дали съм предал Държавна сигурност.

Мърсър не вярваше, че Брунесо би изменил на Чуждестранния легион, но трябваше да знае дали онова, което Рене бе правил по време на отсъствието си, може да навреди на кариерата му дотолкова, че да рискува такова подозрение. Признанието му, че е мюсюлманин в страна с преобладаващо католическо население, изстрадало безброй терористични атаки от страна на алжирски екстремисти, беше достатъчно.

Мърсър вече знаеше истината и реши да смени темата. Вероизповеданието на Брунесо не го интересуваше.

— Знаеш, че Лорън и Томанович са мъртви, защото някой е информирал Лиу. Той ни очакваше. — Гласът на Мърсър беше монотонен и сякаш излизаше от гроб. — Не знам дали са намерили нещо във водите около шлюза, но въпреки това мога да представя доказателство, че Китай се готви да взриви Панамския канал. Ако го направя, ще отидеш ли при шефовете си?

— Защо?

— За да ги спрат, по дяволите! — изръмжа Хари Уайт. — Какво мислиш, че се опитваме да направим?

— Зависи от доказателството — отговори Брунесо. — Фош ми разказа за подозренията ви. Звучат убедително, но не означават нищо. Не мога да поискам помощ, без да разполагам с нещо солидно. И съжалявам, че трябва да го кажа, но смъртта на ефрейтор Томанович и на капитан Ваник като нещастен случай по време на гмуркане не е достатъчна.

— Не беше нещастен случай — възрази Мърсър.

— Шефовете ме изпратиха тук да търся изчезнал ядрен материал, а не да разследвам фантастични заговори за превземането на

Панама. Мисля, че твоята дума няма да ги убеди в нищо.

— Когато се върна в Съединените щати, ще заема длъжността специален научен съветник на президента. Още не знам подробности за новата си работа, но бъди сигурен, че моята дума ще тежи много повече, отколкото мислиш.

— Но не достатъчно — каза Рене, но без да влага ирония, а само за да наблегне на факта.

— Залогът е твърде голям, за да имам доверие само на контактите си. Нуждая се от подкрепата на вашата организация, вероятно чрез ЦРУ или Държавния департамент. Освен това смятам да се обадя на бащата на Лорън, който е генерал от армията.

Номерът на генерал Ваник беше записан в мобилния телефон на Лорън.

Брунесо запали цигара, после каза:

— Не мога да обещавам нищо. Кажете ми какво е доказателството ти.

Мърсър изпита облекчение, но не толкова голямо, че да прогони тъгата му.

— Лорън и Томанович са мъртви, защото сме били предадени. Мога да ти посоча човека, който е казал на Лиу и може да потвърди какво става.

— Кой? — попита Фош. Тялото му се стегна и той сви юмруци.

Мърсър го погледна, усети гнева му и разбра колко силно иска да отмъсти легионерът, но знаеше, че моментът не е подходящ за изразяване на чувства. Можеха да победят Лиу единствено с безпристрастна логика и много късмет.

— Мария Барбър.

Отговорът на Мърсър оказа очаквания ефект, озадачи Фош и смекчи гнева му.

— Съпругата на приятеля ти? — учуди се Роди.

— Вдовицата на приятеля му — поправи го Хари. — Би ли ми обяснил защо ще помага на китайците, след като са убили мъжа ѝ?

— Мисля, че Мария е казала на Лиу с какво се занимава Гари. — Мърсър седна и взе бирата, която му подаде Роди. — Когато разговарях с нея от Париж, тя ми каза, че Гари е направил важно откритие и изгаря от нетърпение да ми го покаже, но не беше развълнувана. Доколкото я познавам, Мария е много алчна. Би трябвало да се изфука, че скоро ще забогатее. Не би мълчала. Същото

беше и когато пристигнах и настоях незабавно да потеглим към Реката на руините. Тя не искаше да дойде с мен и имаше готови отговори защо радиопредавателят на Гари не работи. Тогава тези неща не ми се сториха важни. Не я заподозрях дори когато намерих трупове в джунглата. Вярно, видях, че не е разстроена, но тя ми беше казала, че двамата с Гари имат проблеми. Не поиска дори да дойде на погребението му. — Мърсър потрепери, като си спомни за студенината ѝ в онзи ден и как го бе сваляла само няколко дни по-късно. — След случилото се тази вечер дълго мислих кой може да ни е предал и накрая се сетих за странните ѝ реакции. Тя знаеше, че съпругът ѝ е мъртъв, преди да отидем в лагера. Но мислеше, че е бил убит от хората на Лиу, а не от въглеродния двуокис. Пристигнах в Панама един ден по-рано, отколкото ме очакваше Мария, и не ѝ дадох възможност да предупреди Лиу, че ще отида в бивака на Гари. Затова не беше случайно, че хеликоптерите му дойдоха на другия ден, докато с Лорън и Мигел изследвахме езерото. Те са знаели за предполагаемото откритие на Гари от Мария и вече взимаха мерки да заграбят съкровището.

— Добре, Лиу е бил предупреден, че Барбър скоро ще намери съкровището, но не е ли възможно да го е научил от някой жител на близкото село?

— Възможно е — съгласи се Мърсър. — Това би обяснило случилото се тази вечер. Само Мария знаеше за откритието на Гари и че ние отиваме на шлюза.

— Господи — възкликна Роди, осъзнал каква роля е изиграл. — По телефона ѝ казах, че сте на езеро Гатун. И тя е информирала Лиу. Все едно аз съм го съобщил на китайците.

— Не си знаел какво би направила Мария с информацията — каза Мърсър с надеждата да го успокои.

— Трябваше да се сетя.

— Как? Никой не я подозираше, докато не стана късно. Каквото и да мислиш, ти не си виновен за смъртта на Лорън и Вик. Мария Барбър е предала информацията и е знаела какво ще направи Лиу. Не можем да ти позволим да се самообвиняваш. Това е твърде егоистично.

Хари се прокашля, за да върне разговора на темата, и погледна Мърсър така, сякаш искаше да му каже, че после ще си поговори с Роди.

— Все още не си представил доказателство — каза Брунесо. — Подозираш, че Мария Барбър е станала причина за убийството на съпруга си. Мислиш, че тя е казала на китайците, че сте на Канала. Дори да ти вярвам, това са само догадки.

— Смъртта на Вик не е догадка — възрази Фош.

Рене го погледна строго.

— Знаеш какво имам предвид.

Двамата започнаха да се карат на френски, като жестикулираха оживено. Мърсър беше прекалено уморен, за да ги спре, затова кавгата продължи, докато Хари не пъкна два пръста в устата си и не изсвири пронизително.

— Казах ти, че мога да ти представя доказателството, от което се нуждаеш — каза Мърсър. — Искам да се срещнеш с Мария Барбър.

— Тя ще каже на Лиу веднага щом ѝ се обадиш — възрази Роди, ужасен, че може да загине още някой от приятелите му.

— Да, но не смятам да ѝ давам възможност да му каже и ще разчитам на теб и хората ти, ако нещата загубят — каза Мърсър. Гледаше изпитателно Фош.

— Смяташ, че Мария Барбър ще ти предостави доказателството? Мърсър кимна и отпи голяма глътка от бирата си.

— Ами ако тя не знае нищо? — Рене продължаваше да търси пропуски в плана на Мърсър.

— Няма ли да е достатъчно, че е казала на китайците за отиването ни на езеро Гатун? Дори ти виждаш причинно-следствената връзка. Оттук може да стигнем до заключението, че всички други изводи, които сме направили, трябва да са близо до истината.

— Това означава, че китайците ще контролират икономиката на страна, която е достатъчно близо до Съединените щати, за да могат от нея да се изстрелват ядрени ракети — с назидателен тон отбеляза Хари.

Мърсър не слушаше какво говори приятелят му. Бе изложил доводите си пред Брунесо и сега чакаше отговор, изтощен от емоциите през изминалия ден. Но нещо надделя над умората и Мърсър се наведе напред.

— Какво каза?

— Ако не им попречим, китайците ще управляват Панама по същия начин, както Съветският съюз контролираше Куба.

— И Панама е достатъчно близо, за да ударят с атомна бомба Щатите. — Мърсър изведнъж скочи от стола, взе един лист от бюрото и грабна писалката на Хари, която той винаги носеше в джоба на ризата си, за да решава кръстословици.

— Какво правиш бе?

— Млъкни. — Мърсър се замисли за минутите, които заедно с Лорън бяха прекарвали в склада на „Хачърли“. Там Лиу държеше разтрошената руда, която използваше, за да придаде законен вид на мината. И пак там имаше едни странни камиони... Той нарисува на листа един от огромните камиони с осем тежки колела и кран на платформата и го показа на Брунесо. — Познат ли ти е?

Френският агент пребледня.

— Къде го видя?

— На петнайсет километра отгук има осем такива — отговори Мърсър.

— Знаеш ли какво е това?

— Да, благодарение на Хари.

— Какво? Какво съм направил пък сега? — попита осемдесетгодишният старец. Не му харесваше, че говорят така, сякаш той не е в стаята.

Брунесо показа рисунката на Хари, Роди и Фош. Само офицерът от Легиона я позна и затаи дъх.

— Това е транспортър на ядрена ракета със среден радиус на действие „ДФ-31“.

— Преносима — добави Рене, взе писалката и нарисува ракетата върху големия камион. — Последните доклади на разузнаването ѝ дават радиус от три хиляди и двеста километра заради подобрения двигател с твърдо гориво.

— Подобна ракета може да удари Ню Орлиънс, Далас, Атланта или Вашингтон.

— Китай няма необходимата технология да ни удари с оръжия от Азия, затова ще разположат в Панама осем от тези ракети с по-малък радиус на действие. Щом започнат да контролират икономиката на Панама и Канала, Съединените щати могат само да протестираат по дипломатически път.

— Може да наложим блокада, както направи Кенеди с Куба — предложи Хари.

— Няма да стане — възрази Мърсър, за пореден път изумен от дързостта и гениалността на Лиу Юшен. — Панама не е изолиран карибски остров. Всяка година през Канала минават единайсет хиляди кораба с флагове на почти всяка морска страна в света. Дори ако Каналът не работи две години, „Хачърли Консолидейтид“ пак ще може да пренася около седемдесет процента от товарите по железопътната си линия и петролопровода. Ако наложим блокада, ще разстроим глобалната икономика.

— Но вината ще е на Китай — настоя Хари.

— Ние ще изпращаме товарни кораби на три хиляди километра обиколка около Южна Америка. Колко време мислиш, че светът ще обвинява Китай, ако Съединените щати не могат да защитят морската търговия на другите страни?

— Като направят така, че временното затваряне на Канала да изглежда инцидент, „Хачърли“ ще отбегнат отплатата на американците — каза Роди, — стига да контролират панамското правителство. Няма съмнение, че президентът Квинтеро е замесен. Въпросът ми е какво ще стане, когато след година-две Каналът бъде отворен? Според договора Съединените щати могат да влязат в Панама, да го превземат със сила и да се погрижат вече да не му се случва нищо такова.

— Въпросът е какво ще направят китайците през тези две години, след като разположат ядрените ракети — рече Брунесо.

— Те непрекъснато хленчат за Тайван — обади се Хари, който бе отишъл до минибара и отново пълнеше чашата си с „Джак Даниълс“ и кока-кола.

— Спомена Куба — обърна се Мърсър към стария си приятел. — Мисля, че попадна на нещо. Причината Хрущов да разположи там ракети през шейсетте години на ХХ век беше да накара Съединените щати да изтеглят ракетите си „Атлас“ от Турция. В историята пише, че Боби и Джак Кенеди са спечелили играта на ядрено надлъгване, но малцина си спомнят, че скоро след това си прибрахме ракетите. Всъщност руснаците получиха каквото искаха. И не им струва нищо освен няколко безсънни ноци.

— Мислиш, че Китай разполага ракети тук само за да предложи да ги махне, ако Съединените щати обещаят да не се намесват в присъединяването на Тайван? — попита Фош.

— Точно така — отговори Мърсър.

— Но Китай ще плати много висока цена. Ще трябва да финансират Панама със стотици милиони долари, щом затворят Канала.

— Няма да им струва нито цент, Рене. Ще получат правото да разположат тук ядрени ракети и ще платят за това със златото, откраднато от древното съкровище.

— Ако Лиу успее да го намери.

— Видя съоръженията му на вулканичното езеро над Реката на руините. Ще го намери.

— Ами ако не е там?

Мърсър го погледна.

— Там е. Ако имах неколкостотин килограма динамит, щях да ти го покажа.

— Какво?! — едновременно възкликнаха всички.

— Знам къде е съкровището — спокойно отговори Мърсър. — В дневника на Лепине има податка, която ми напомни за нещо в лагера на Гари. Но в момента това не е важно. Трябва да се съсредоточим върху Лиу.

— Имаш право. Съкровището може да почака — реши Брунесо. — С камионите за междуконтинентални балистични ракети в склада на „Хачърли“ ти ми даде достатъчно, за да отида при моя шеф. Ако успееш да накараш Мария Барбър да признае, че е казала на Лиу за тази вечер, това ще подкрепи доказателството. — Той се обърна към Фош. — Ти ще помогнеш на Мърсър да я заловим.

— Не е необходимо да ми заповядваш. Най-трудното ще е да удържа хората си да не я убият след случилото се с Вик — Фош видя, че Мърсър го гледа намръщено. — Не се тревожи, няма да им позволя.

Разговаряха още половин час — обсъждаха плана сутринта да отвлекат Мария.

ЕЛ МИРАДОР

ЗАПАДНАТА ЧАСТ НА ПАНАМА СИТИ

Построено от наркотрафикант, който в момента излежаваше първата от осемте си доживотни присъди в затвор в Маями, огромното имение „Ел Мирадор“ — „Наблюдателен пост“, бе купено от Лиу Юшен за малка част от истинската му стойност. В Панама имаше десетки подобни луксозни жилища.

Къщата — гледаше към плаж със ситен бял пясък — се извисяваше застрашително на една скала и приличаше на модернистична скулптура. Тъй като бе стояла необитавана няколко години, преди „Хачърли“ да я купят, дворът бе обрасъл с буйна растителност, граничеща с настъпващата джунгла. Лиу бе заповядал да разчистят около къщата периметър от сто метра. Макар че не изглеждаше привлекателно, откритото пространство предоставяше видимост на пазачите.

Архитектурата на постройката не интересуваше Лиу. Той дори не си направи труда да я преобоядиса. Привличаше го уединеността на имението и фактът, че има площадка за хеликоптери и хангар. Алеята за коли беше дълга седемнайсет километра.

Когато лимузината наближи портала, фаровете осветиха две коли, паркирани на известно разстояние от официалния вход на къщата. Едната беше от парка на „Хачърли“, а другата — на Омар Квинтеро, президента на Панама. До двата автомобила имаше черен микробус. Сержант Хуай и капитан Чен стояха до отворените му задни врати. Зад тях цареше непрогледен мрак. Не се виждаше дори луната.

Мария Барбър дремеше на задната седалка до Лиу. Гърдите ѝ с цвят на кафе почти бяха излезли от блузата, а положението на краката ѝ му даваше възможност да вижда дантеленото ѝ бельо. Но той не изпитваше желание да гледа там.

— Пристигнахме, Мария — каза Лиу и я потупа по рамото.

Тя измърмори сънено, облиза устни, бавно отвори очи и изгука:

— Съжалявам, скъпи. След онова, което направи с мен в кабинета си, не можах да остана будна.

Лиу не ѝ вярваше. Знаеше, че се преструва на заспала, за да не разговаря с него по време на дългия път до имението. Мария обичаше парите и подаръците, които ѝ даваше, но вече не можеше да лъже, че го обича. И по-добре. Лиу също ѝ се бе наситил. Мария бе изиграла ролята си и той я държеше само защото сексът с нея беше по-лесен, отколкото да наема проститутка.

Лиу слезе от лимузината, приближи се до микробуса и погледна какво са му донесли Хуай и Чен. Гласът му издаде разочарованието му.

— Сър. — Капитан Чен му направи знак да се обърне.

От къщата излязоха президентът на Панама Омар Квинтеро и директорът на Канала Феликс Силвера-Ариас. Зад тях застана генерал Ю Куан, шефът на КНТИНО. Единственият началник на Ю Куан беше самият министър на отбраната на Китай. Лиу не знаеше, че Ю Куан е тук, и изтълкува присъствието му като лош знак. В стомаха му се надигнаха киселини.

— Господин Лиу — поздрави го Феликс Силвера-Ариас. — Генерал Ю Куан любезно ни покани на срещата. Не бях виждал дома ви. Много е интересен. Това не е ли...

Лиу го стрелна със строг поглед, за да го накара да млъкне. Феликс се бе наслаждавал на вниманието на две от приятелките на Мария след вечеря преди две-три седмици и знаеше за участието ѝ в операцията. Налагаше се Лиу да се отърве от нея, преди Силвера-Ариас да спомене името ѝ, защото Ю Куан щеше да заподозре коя е.

— Качвай се в колата — изсъска ѝ той.

— Уморена съм — нацупи се тя. — Искам да си легна.

Лиу я блъсна в лимузината. Гневът му към нея замаскира страха му от генерал Ю Куан.

— Млъкни, тъпа рута. — Натисна копчето, за да спусне преградата между предната и задната седалка, и се обърна към шофьора си. — Закарай я обратно в апартамента ѝ и после се върни тук колкото е възможно по-бързо.

— Да, сър.

Мария започна да протестира, но Лиу тресна вратата.

— Съжалявам, господа — каза той на английски, единственият език, който говореха всички. — Ако знаех, че ще дойдете, нямаше да

си наема развлечение.

Президентът Квинтеро махна пренебрежително с ръка, сякаш искаше да каже, че разбира, но генерал Ю Куан се намръщи още повече. Той беше по-нисък от останалите, но имаше много по-властен вид. Лиу пое дълбоко дъх, изтръпна от болката в стомаха, после се овладя и тръгна към гостите. Ръкува се с президента и със Силвера-Ариас, поклони се на Ю Куан, застана мирно и каза отсечено:

— Поласкан съм от посещението ви, генерале. — Постара се гласът му да прозвучи искрено. Съвсем не беше поласкан, а изпитваше ужас. Доколкото знаеше, генералът не бе напускал Китай. Духна на пръстите си, сякаш се бе опарил.

— Може би — измърмори Ю Куан. — Да влезем вътре.

Влязоха в хладната къща. На стъклената маса в голямата всекидневна имаше две недопити чаши. Мебелите бяха лъскави, бели и хромирани. По стените нямаше никаква украса, сякаш проектът на къщата беше достатъчно убедителна демонстрация на изкуството. Генерал Ю Куан се настани на креслото, а двамата панамци седнаха на канапето пред коктейлите. Макар че бяха най-властните хора в Панама, дори те бяха притеснени от заплашителното излъчване на Ю Куан.

Лиу отчаяно се нуждаеше от успокоително за стомаха си, а и мълчанието засилваше болката. Свободата, на която се бе радвал от пристигането си в Панама, се приближаваше към своя край. Това му беше пределно ясно. Само не знаеше как ще го контролира Ю Куан и какво ще стане с кариерата му, след като операция „Червен остров“ приключи. Почувства, че мястото му в КНТИНО му се изплъзва.

Феликс Силвера-Ариас пресуши питието си на една нервна глътка, а облеченият в елегантен костюм президент Квинтеро избърса очилата си с копринена кърпа. Директорът на Канала беше с ежедневен панталон и широка риза. Двамата панамци имаха заученото лустро на дългогодишни политици. Дори си приличаха малко, защото всъщност бяха братовчеди. Феликс дължеше назначението си на президента, а Квинтеро дължеше поста си на задкулисни машинации, дирижирани от Силвера-Ариас и Лиу.

Ниският дебел и заядлив генерал Ю Куан беше с костюм, наподобяващ военна униформа, и не притежаваше нито блясък, нито обаянието на политик. Рангът му бе постигнат в резултат на години на непоколебима дисциплина и успехи. Той беше шейсет и четири

годишен и в Китай, страна, където възрастта беше на почит, му оставаше още много път в структурите на властта в Пекин.

— Господин президент, господин директоре — официално започна Ю Куан, — моля да ни извините с Юшен за минута. Трябва да разговаряме насаме.

Настъпи кратко мълчание и лидерът на Панама помисли, че го чакат да излезе от стаята. Но генерал Ю Куан стана и направи знак на протежето си да го последва. Двамата китайци седнаха в отсрещния ъгъл на помещението, където панамците не можеха да ги чуят, дори да разбираха езика им.

— Когато приключа — тихо каза Ю Куан, — преведи каквото смяташ за необходимо, за да са доволни тези двамата. В Народното събрание отново се заражда съпротива. Те знаят какво се опитваш да направиш тук и мислят, че планът ти ще настрои враждебно американците, вместо да ги сплаши. Нашият президент е информиран за това и започва да преосмисля положението ни в Панама. Смятам, че ще заповяда на КНТИНО да прекрати операция „Червен остров“.

Новината беше потресаваща, но Лиу знаеше, че не трябва да прекъсва генерала.

— Разбрах, че всичко за осъществяването на плана е готово, но съкровището още не е намерено. Така ли е?

— Да, генерале. — Лиу говореше официално, надяваше се, че все още има шанс да спаси „Червен остров“. — „Джемини“ е в Панамския залив и от два дни чака да мине през Канала. Подводницата ни е готова да отклони кораба пред „Джемини“ в шлюзовете. Всичко в мината е наред, а правителството тук вече получи първата пратка злато от нашата родина като първа вноска за онова, което ще намерим край Реката на руините.

— Но във вулканичното езеро не е открито злато.

— Да, генерале.

— Защо?

— Надценен възможностите на местните войници като пазачи и се наложи да използвам повечето от нашите, затова не ми достигат хора за операцията.

— Трябват ти още пазачи?

Лиу хвърли многозначителен поглед към панамците.

— В тази страна цари беззаконие, генерале. В пристанището ни и в Мината на двайсетте дявола се опитаха да проникнат крадци.

Генерал Ю Куан изглеждаше убеден от готовите отговори. Те съответстваха на онова, което бе видял в Панама от пристигането си преди няколко часа.

— Добре. — Генералът замълча за миг. — Искам откровена преценка, Юшен. — Фактът, че употреби малкото име на Лиу, имаше за цел да внуши доверие, но засили подозренията на президента на „Хачърли“. — Колко можем да избързаме с крайния срок, без да изложим на риск мисията? Не ми давай отговор, какъвто смяташ, че желая. Искам истината.

Лиу не се заблуждаваше да мисли, че на този въпрос има искрен отговор. Генералът възнамеряваше да осъществи операция „Червен остров“, преди китайският президент да я прекрати, но искаше да намери изкупителна жертва, която да обвини в случай на неуспех. Отговореше ли, Лиу щеше да приеме ролята на жертва. Ако отлагаше осъществяването твърде дълго и „Червен остров“ бъдеше прекратена, с бъдещето му в КНТИНО беше свършено. Щеше да му провърви, ако си намереше работа като докер. От друга страна, ако избързаше и се провалеше, Ю Куан щеше да заповяда да го убият много преди да се върне в Китай.

Кариерата и животът му зависеха от този миг.

— Мога да осъществя плана до три дни — отговори Лиу, като съкрати с пет дни първоначалния срок.

— Ще може ли да стане вдругиден? — Генералът се вторачи изпитателно в очите му. Смисълът на думите му беше ясен. Той искаше операцията да бъде осъществена вдругиден.

— Да, но само ако ракетите „ДФ-31“ са тук. После ще пренесем тайно бойните глави, но ракетите трябва да са в Панама преди затварянето на Канала. След това ще има твърде щателни проверки и едва ли ще можем да ги разтоварим.

Ю Куан кимна към услужливия президент и директора на Канала.

— Мислиш ли, че ще настояват за изчерпателно разследване?

— Те не, но дори да им бъде отказано правото да разположат войски тук, американците ще изпратят тайни екипи следователи. Складовете на „Хачърли“ ще се наблюдават внимателно. Твърде

рисковано е да разтоварим ракетите след пристигането на такъв екип. Не бива да подценяваме американците.

— Затова ли искаш бойните глави да бъдат докарани преди затварянето на Канала?

— Да, генерале. — Лиу се окуражи, като видя, че Ю Куан Разбира тънкостите на операцията. — Много вероятно е американците да изпратят група от екипа си за кризисни ядрени ситуации. И под най-доброто прикритие ядрената бойна глава може да бъде видяна с модерната им апаратура. Чувал съм, че откриват следи от радиация от медицински рентгени, които не са използвани от години.

Ю Куан изсумтя.

— Ако ракетите бяха тук, можеше да продължим с останалата част на операцията и след две седмици да докараме бойните глави — добави Лиу. — Но „ДФ-31“ още са в Китай, нали?

Лиу мигновено разбра, че са го надхитрили. Генералът не го показва с нищо, но Лиу усети, че ракетите вече са в панамски води или поне ще бъдат вдругиден.

Не беше необходимо Ю Куан да изказва на глас очевидното.

— В пристанището на „Хачърли“ има затворен сух док, където смяташ да ги разтовариш, нали?

Лиу преглътна. Операцията се осъществяваше цяла седмица преди графика му и той не можеше да я спре. Единствената му възможност беше да положи всички усилия да я приключи успешно.

— Да, генерале. В момента там има кораб, уж докаран за ремонт, но всъщност е плавателен съд на КНТИНО. Държим го за прикритие.

— Преместете го — заповяда Ю Куан през облак дим от току-що запалената си цигара и присви очи. — Утре вечер ще пристигне хладилният кораб „Корвалд“. Ракетите са на него.

— А бойните глави?

— Още са в Китай. Както предлагаш, ще ги докараме след няколко седмици.

— А златото, генерале? Имам достатъчно от запаса, който ми дадохте в началото на операцията, за да платя още една вноска, но след това...

— Ще получиш още от КНТИНО. От теб се иска да намериш съкровището. Това е всичко.

Лиу не възрази. Знаеше, че никакви доводи няма да окажат въздействие на генерала.

Сто и петдесет души претърсваха вулканичното езеро и бреговете на Реката на руините. Беше само въпрос на време да намери съкровището, но сега му отнемаха това време.

Лиу кимна към двамата панамци, които се преструваха, че не са изключени от разговора.

— Ще преговарям за златото, което ми дадохте. Би трябвало да мога да спечеля още няколко седмици.

Ю Куан сви рамене — не се интересуваше от такива подробности.

— Искаш ли още нещо от мен?

— Не, генерале. Геолозите ме увериха, че земята в пролива Гейлард е достатъчно напоена с вода, за да се гарантира втечняване, когато се взривят експлозивите.

Осъществяването на операция „Червен остров“ бе планирано да съвпадне с дъждовния сезон в Панама, когато земята бе прогизнала. От атаката на специалните експлозиви, които щяха да използват, мократа земя щеше да се превърне в течна каша и нямаше да устои на собствената си тежест. Същият принцип причиняваше разрушения по време на земетресения. Структури от твърди скали издържаха на трусовете, но сградите, построени на мека почва, се разрушаваха, защото земята сякаш се разтапяше.

— Повечето членове на екипажа вече са свалени от „Джемини“ и подводницата е готова да вземе останалите, след като всичко е на позиция — продължи Лиу.

— А водолазният звънец в шлюза?

— Експлозивите са поставени така, че да го унищожат веднага щом подводницата бъде прикрепена за кораба, с който смятаме да блокираме Канала.

— Знаеш ли кой ще е корабът?

— Да, генерале. Товарен кораб, регистриран в Либерия, „Марио ди Касторели“. Вече е на позиция, готов да мине през Канала. Натоварен е с цимент и метални отпадъци. След експлозията „Марио“ ще се преобърне и товарът му ще се превърне в твърда маса от около дванайсет хиляди тона. Преместването само на корпуса ще продължи няколко месеца.

— Добре си го измислил.

— Благодаря, генерале. — Лиу се изненада от комплимента. — Идеята ми хрумна, след като предложих плана на министъра на отбраната.

— Какъв е екипажът на „Марио ди Касторели“?

— Както загатва името, корабът е собственост на италианска компания с либерийска регистрация. Екипажът се състои предимно от филипинци и гърци. Те нямат представа какво ги очаква. Точно преди експлозията подводницата ще отиде в Гамбоа, за да качи водолазите и моряците на „Джемини“, и после ще избяга оттам. Всички ще бъдат закарани в Кристобал на Атлантическото крайбрежие, откъдето ще ги вземе кораб.

— И това ще е последното материално доказателство?

— Да. Водолазният звънец и миниподводницата са последната връзка. По време на почистването на Канала останките им незабелязано ще бъдат извадени и изхвърлени.

— Обмислил си всичко добре, Юшен. Доволен съм. С изключение на намирането на съкровището, нещата вървят забележително гладко. Ще можеш ли да контролираш Панама, след като Каналът бъде затворен, ако не откриеш съкровището?

Лиу поклати глава.

— Може би само за кратко. Икономиката на Панама зависи от тарифи за транзитно преминаване, многократно по-високи от таксите, които можем да съберем от нашата железопътна линия и петролопровода. Без тези пари в страната ще настъпи хаос. Квинтеро ще бъде свален и приемникът му вероятно ще покани американските войски, за да опазят мира и да се погрижат Каналът да бъде отворен.

— Но ако поддържаме икономиката, панамците ще устоят на натиска на американците да се намесят, нали?

— Затова платихме на Квинтеро и Силвера-Ариас. Те трябва да устоят на натиска на Съединените щати.

— Ще издържат ли?

Лиу погледна шефа си.

— Докато потокът от пари не спира, те ще правят каквото искаме. Когато съобщим за ракетите на американското правителство, позициите ни тук ще са непоклатими.

— Добре обмислен план — повтори Ю Куан.

Лиу знаеше, че ако планът успее, генералът ще обере лаврите, но в случай на провал вината ще бъде прехвърлена на него. Така се действаше в китайската политика. Но успехът означаваше, че Лиу завинаги ще е свързан с Ю Куан, докато той продължава да се издига в Пекин.

— Отиди да кажеш на панамските ни приятели за промяната в графика — каза генералът и стана. — Аз се връщам в града. Полетът ми е рано сутринта.

„Това означава, че ще си далеч от мястото на действието“ — горчиво помисли Лиу. Но това беше цената, която трябваше да плати. Ю Куан се бе доказвал неведнъж. Сега беше ред на Лиу.

— Да, генерале.

— Подробности за експлозията? — попита генералът, докато вървеше към вратата, без да обръща внимание на президента Квинтеро и директора Силвера-Ариас.

— Специалистите по експлозивите казаха, че когато е облачно, ударните вълни рикошират в облаците и увеличават силата на детонацията. Зависи какво ще е времето вдругиден, генерале.

— Добре. Ще чакам с нетърпение да ми се обадиш, когато всичко приключи.

— Това ще е чест за мен.

Лукавият възрастен генерал не каза нищо, качи се в колата, която бе взел от „Хачърли“ за посещението си в Панама, и потегли. Лиу изчака, докато стоповете на автомобила избледняха, разсеяно духна на пръстите си и тръгна да търси капитан Чен. Командирът на войниците се връщаше от една от външните сгради.

— Кажи на Сун да се залови за работа веднага щом дойде — изкрещя Лиу. Ю Куан му бе поставил почти невъзможна задача, която ставаше още по-лоша заради онова, което Лиу бе скрил от него — специалните сили, намесващи се на всяка крачка. — Генералът заповяда да избързаме с крайния срок. Имаме само трийсет и шест часа.

Военият не може да скрие изненадата си.

— Ще успеем ли?

— Налага се — отговори Лиу. — И утре сутринта искам да се отървем от Мария.

— Имате предвид...

— Знаеш какво имам предвид, по дяволите. Убий я.

Лиу пак почувства тежест в стомаха... и пареща болка в очите. Изпитваше колебания само допреди час, но вече не беше така. Залогът бе твърде голям, за да го е грижа за съвестта му или за нещо друго. Същото се отнасяше и за таланта на господин Сун. Изтезаването на Мърсър го бе притеснило донякъде, но не чак толкова много, че да му попречи да издаде заповед за извършването му. Но въпреки всичко изпитваше някакви чувства. Сега обаче нямаше емоции. Щеше да използва всички възможности, та операция „Червен остров“ да приключи успешно.

Беше избрал кодовото име като намек за онова, което Съветският съюз се бе опитал да направи в Куба. Разбира се, руснаците искаха ракетите им да бъдат открити. В противен случай щяха да ги скрият, вместо да ги оставят на открито, така че шпионските самолети „U-2“ да ги намерят. Кубинската криза беше игра на рискована ядрена политика — махнете вашите ракети и ние ще махнем нашите. Намеренията на Лиу бяха много по-коварни.

Ядрен шантаж. Съединените щати трябваше да отстъпят, докато китайците присъединяват Тайван, или осем американски града щяха да бъдат изпепелени.

ХОТЕЛ „РАДИСЪН РОЯЛ“ ПАНАМА СИТИ, ПАНАМА

Мърсър се събуди призори. Чувстваше се уморен. Гърбът го болеше от прекараната на дивана нощ, а щом си припомни случилото се предишния ден, сърцето му се сви. Душът и кафето не го освежиха. Той стоеше до прозореца, когато Хари излезе от спалнята. Старецът беше само по широки боксерки и изкуственият му крак тропаше по пода.

— Добро утро — поздрави го Мърсър.

Хари изсумтя. Вече държеше запалена цигара. Грабна кафето от ръката на Мърсър и шумно го изгълта, докато вървеше към банята.

След десет минути излезе оттам, отиде да се облече, върна се и любезно каза:

— Добро утро, Мърсър. — Преобразяването му от пълен темерут в умерено груб темерут бе завършено. — Ако ще крада кафето ти, сложи му захар, за Бога.

Мърсър се засмя, колкото и да страдаше. Хари винаги му влияеше така.

— Има още.

Хари запали цигара.

— Вече ти е втората за деня.

— Третата. — Хари изпи кафето и отново напълни чашата на Мърсър. — Е, какъв е планът?

Мърсър прокара пръсти през косата си.

— Ще дам на Мария час и нещо да се наспи, защото снощи сигурно си е легнала късно. А сега ще се обадя на генерал Ваник и ще му кажа, че дъщеря му е мъртва.

Хари отмести поглед встрани.

— Да, трябва да го направиш. Ще те оставя сам. — Взе вестника от подноса и се върна в спалнята.

Мърсър взе мобилния телефон на Лорън и натисна кода на баща й.

— Добро утро, ангелче — обади се дрезгав, но мил глас.

— Генерале, не се обажда Лорън. Казвам се Филип Мърсър.

Изминаха десет секунди, докато Ваник разсъждаваше защо някой му се обажда толкова рано по телефона на дъщеря му. Мърсър знаеше, че трябва да му даде време.

— Тя е мъртва. — Това не беше въпрос. Генералът сякаш бе очаквал тази новина.

— Съжалявам, сър. — Мърсър не знаеше какво друго да каже.

Трябваше да му обясни обстоятелствата, ако искаше да получи помощ, за да спре Лиу Юшен, но моментът не беше подходящ.

Ваник зашепна молитва и когато я свърши, Мърсър каза заедно с него:

— Амин.

— Лорън ми каза кой сте, доктор Мърсър, и какво става. — Ваник говореше монотонно. — Разговаряхме в нощта, преди да отиде с вас на шлюза. Там ли се случи?

— Да, сър. Китайците са очаквали нея и партньора ѝ. От водата излязоха четирима водолази час след като Лорън и френският легионер се гмурнаха.

— Разбирам. — Генералът скърбеше дълбоко, но успяваше да овладее чувствата си. — След като Лорън ми се обади, аз ви проучих. Вие сте геолог и сте ходили в Ирак, за да проверите дали Саддам има уранови мини.

— Точно така. — Мърсър предположи, че през годините след войната в Персийския залив информацията е отчасти разсекретена. — Придружавах екип от морски пехотинци.

— И ще започвате работа в Белия дом.

— Да, сър. Като научен съветник.

— Играя голф с Джон Клайншмит, съветника по националната сигурност на президента. Заместникът му Айра Ласко ви е препоръчал за тази длъжност.

— С адмирал Ласко участвахме в мисия в Гренландия преди няколко месеца.

— Прочетох доклада му. Защо умря дъщеря ми?

— Сър? — Първият изблик на чувства в гласа на генерала стресна Мърсър.

— Това е елементарен въпрос, по дяволите. Защо умря дъщеря ми?

— Защото китайците се готвят да разположат ядрени ракети в Панама. Убиха я, защото знаеше част от плана.

— Обяснете ми по-подробно.

Лорън не знаеше за ядрените ракети и генералът чуваше това за пръв път.

— Отначало мислехме, че се опитват да разрушат Панамския канал, но се оказа, че се стремят да направят нещо много по-голямо. Скоро френското разузнаване ще се обади на ЦРУ. С Лорън работехме с един от техните агенти. Те ще потвърдят разкритията ни. В контролиран от китайците склад с Лорън видяхме осем установки за стратегически ракети „ДФ-31“.

— Имаха ли бойни глави?

— Още не, но съм убеден, че скоро ще имат. Нещата се развиват много бързо.

Генерал Ваник въздъхна дълбоко.

— По-добре започнете отначало.

Мърсър му разказа накратко какво са открили, като започна с търга в Париж и завърши с предстоящата среща с Мария Барбър.

— Мислите ли, че тя знае нещо?

— Да, сър. Смятам, че може да ни даде достатъчно доказателства, за да разобличим Лиу.

— Въпросът е кой ще го разобличи. Сигурно са замесени високопоставени лица в панамското правителство. Не мисля, че някой от тях би изслушал историята ви.

— Имате ли предложения? — попита Мърсър.

— Трябва да попитам ЦРУ и разузнаването дали са засекли да става нещо в китайските ракетни сили и дали някои ракети не са били преместени наскоро. Засега не предприемайте нищо. Говорете с онази жена и ми се обадете, ако научите нещо. — Ваник замълча за миг. — Лорън беше добро момиче, нали?

— Най-добрата, генерале — отговори Мърсър. Какво друго можеше да каже?

— Загубих стотици хора във Виетнам, Кувейт, Босна и в десетки операции, за които не сте и чували. Винаги съм разбирал каква е моята отговорност и съм изпълнявал дълга си. Знам ли. Това е такава...

— Разхищение — довърши мисълта му Мърсър.

— На този свят има толкова много хора, които обичат да убиват, и толкова малко, които са готови да ги спрат. Чух, че сте един от тази малцина. И Лорън беше от тях. Не ми се струва справедливо.

— Не е.

— По дяволите, ако не бях военен, тя щеше да е жива.

— С цялото ми уважение, но това не е вярно, сър. Познавах я за кратко време, но разбрах, че дъщеря ви е самостоятелна и независима личност. Вие не сте я принудили да постъпи в армията, нито сте избирали къде да бъде изпратена. Лорън сама е избрала пътя си.

— Може би. Но това не прави нещата по-лесни. Обадете ми се, ако имате новини. И аз ще направя същото.

Линията прекъсна.

— Приключих, Хари — извика Мърсър.

— Как мина? — попита старият му приятел, докато излизаше от спалнята.

— Доколкото е възможно, добре. — Мърсър забеляза, че Хари е попълнил половината кръстословица в испанския вестник. — Какво правиш, по дяволите? Ти не знаеш испански.

— Вписвам английски думи със съответния брой букви. — Хари сви рамене. — По-добре, отколкото да не правя нищо.

Петнайсет минути по-късно пристигнаха Фош, Рене Брунесо и двама легионери. Всички бяха облечени в цивилни дрехи, под които криеха оръжията си. Мърсър извика Роди Херара, за да се обади на Мария и да провери дали е в дома си. Роди преправи гласа си, та Мария да не го познае, и затвори веднага щом я събуди, като се извини, че е набрал грешен номер.

Време беше да отвлекат Мария Барбър.

Осъзна, че е жива, но не си спомняше какво се случи в последната секунда. Помнеше само, че потъва. Видя светлина, но това беше всичко. Останалото беше празнота.

Не, не беше вярно. Докато идваше в съзнание, спомените се завръщаха. Светлината беше от фенерчето на китката на втория китайски командос, който влезе във входните тръби заедно с нея. Тя си спомни, че протегна ръка към мъртвия водолаз и взе дихателната му тръба. Напълнила бе с въздух белите си дробове, когато водолазите,

които бяха избягали от засмукващото течение, влязоха в шлюза през отворените врати. Тя не беше в състояние да окаже съпротива.

Те я заведоха някъде. Но къде?

— Във водолазния звънец — прошепна Лорън Ваник с напуканите си устни.

Китайците имаха водолазен звънец близо до шлюза и го използваша, докато работеха под водата. Четиримата оцелели от схватката се върнаха на повърхността, а други двама я пазиха няколко часа. Когато я изкараха от водата, запушиха устата ѝ, завързаха ѝ очите и я хвърлиха в някакъв микробус.

Лорън беше в съзнание, уморена, но нащрек. Можеше да движи само очите си. Завързана беше за легло. Краката ѝ бяха разтворени, а ръцете оковани над главата ѝ. Беше гола. В помещението беше задушно, непрогледният мрак бе прорязан от ивица светлина, проникваща през процепа под вратата.

Лорън се опита да каже нещо, но от устата ѝ излезе само дрезгаво грачене. Тя се прокашля и опита отново.

— Хайде, мръсници. Свършвайте с мен.

След минута отвън се чува стъпки и в ключалката се превъртя ключ. Вратата се отвори и на слабата слънчева светлина Лорън разбра, че не е отведена в Мината на дваисетте дявола. Пейзажът навън не и беше познат. Освен това видя, че е затворена в барака за градинарски инструменти. На стените имаше лавици и във въздуха се долавяше миризма на тор.

Мъжът, който влезе, беше китаец, в униформа без отличителни знаци. Беше достатъчно възрастен, за да бъде офицер, но имаше строгото изражение на инструктор — явно беше сержант. Той запали лампите на тавана и се вторачи в лицето ѝ.

— Много галантно от твоя страна — подигравателно каза тя.

— Пази си силите — учтиво я посъветва сержантът.

Лорън знаеше какво я очаква. Разбра го веднага щом осъзна, че е завързана. Обзе я ужас, като си спомни разказа на Мърсър за изтезанията с иглите за акупунктура. Беше странно, но ветеранът в стаята изглеждаше обезпокоен за съдбата ѝ. Защо инак би я предупредил? Тя се запита дали може да се възползва от загрижеността му.

— Помогни ми — замоли го Лорън. — Не им позволявай да ме докоснат.

Той наведе глава.

Явно беше засрамен. Достатъчно ли беше това? Щеше ли да я пусне?

— Знаеш какво ще ми направят. Ти си военен като мен. Къде е честта ти? — Викът ѝ бе посрещнат с мълчание. — Моля те. Не бива да позволиш да ми направят това. Другият човек. Американецът. В болница е. Не е проговорил след бягството си. Той е жив труп.

Сержант Хуай не можа да прикрие отвращението си.

— Истина е — продължи Лорън. — Казва се Мърсър, но не си спомня дори името си. Слушай. Не ме интересува какво правите в Панама. И моята страна не се интересува. Моля те, пусни ме.

— Не мога — отговори Хуай.

— Тогава ме убий. — Очите ѝ блеснаха. Тя не знаеше, че Мърсър бе казал същите думи, когато бе разбрал, че ще го изтезават. — Ако това ще попречи на онзи садист да ме изнасили и измъчва, убий ме сега!

— Сун не е изнасилвач.

— И още как! Това е доказан метод на изтезание. Ще го направи.

— Сун... вече не е мъж. — Хуай посочи слабините си.

— Но може да забива в тялото ми игли, които ще объркат съзнанието ми. Така ли воювате?

— Аз не съм като Сун.

— Същият си. Ако му позволиш да го направи, значи си същият като него.

Това накара Хуай отново да се замисли. Лорън беше убедена, че е на правилния път. Сержантът имаше вида на човек, който се сражава с враговете на родината си на бойното поле, а не в стаите на ужасите. Трябваше да му въздейства и да отслаби решителността му.

— Съжалявам — тихо каза тя. — Ти не си същият. Ти си военен. Не си виновен, че страната ти използва хора като Сун. Ти само изпълняваш заповеди. Като мен.

— Да. Заповеди.

— И когато се върнеш у дома и разкажеш на съпругата си какво си правил тук, можеш да споменеш, че ти е било заповядано да

позволиш една жена да бъде изтезавана до смърт. И тя ще реши, че си герой.

Проблесна ли в очите му нерешителност? Лорън беше почти сигурна, че зърна колебание. Тактиката ѝ имаше резултат. Хуай погледна навън, после пак се обърна към нея. Явно се колебаеше.

Но в този момент в бараката влезе друг военен. Беше по-млад от сержанта и също носеше униформа без отличителни знаци. Новодошлият изкрещя някаква заповед и сержантът козирува, погледна за последен път Лорън и излезе.

— Как се казваш? — Младият офицер очевидно не се свенеше да гледа голото ѝ тяло.

— Капитан Лорън Дж. Ваник от армията на Съединените американски щати. Номер 05894328.

— С кого работиш?

— Капитан Лорън Дж. Ваник от армията на Съединените американски щати. Номер 05894328.

Офицерът невъзмутимо ѝ зададе още няколко въпроса Лорън отговаряше само с името, чина си и серийния си номер.

— Скоро ще отговориш на въпросите ни. При теб ще дойде специалист. Съветвам те да му кажеш всичко.

— Начукай си го — изсъска тя.

Военният се обърна, излезе и заключи вратата. Лорън бе разочарована и уплашена. Почти бе успяла със сержанта. Ако офицерът не бе дошъл, той може би щеше да я освободи. А сега тази вероятност се бе изпарила. Господин Сун скоро щеше да дойде и всичко щеше да свърши.

Тя смяташе, че е смела, тъй като се бе изправяла пред безброй опасности и физически изпитания, но изобщо не си въобразяваше, че ще понесе предстоящите изтезания. На занятията по психология в армията и бяха казали, че няма начин да издържиш вечно на физическата болка. А възможностите на иглите за акупунктура бяха по-големи. Мърсър бе избягал преди втория сеанс с господин Сун. Лорън се съмняваше дали ще има тази възможност. За нея нямаше бягство, след като Сун започнеше да я обработва.

След десетина минути вратата отново се отвори. Сърцето ѝ заби като обезумяло и тя се задъха. Горещината беше само една от причините тялото ѝ да се облива в пот.

В помещението влезе китаец с мъртвешки бледо лице, облечен в тъмносив панталон и дълга риза в същия цвят. Оределите му коси бяха тънки като паяжина. В кокалестата си ръка държеше сгънато парче черен плат. Лорън мигновено забеляза на тънката китка на Сун часовника на Мърсър.

До него вървеше панамец, облечен в униформа. Беше петдесетинагодишен и по лицето му имаше бръчки, но косата му беше гъста, лъскава и черна, а тялото — стегнато. Очите му представляваха безжизнени тъмни петна. Тя го позна веднага.

Хуго Руис, по времето на Мануел Ортега майор в Г-2, панамската престъпна тайна полиция. Някога Руис беше заместник-директор в затвора „Ла Модело“ и развеждаше богати садисти да гледат униженията, на които бяха подлагани затворниците. Специалността му беше да организира групови изнасилвания за назидание на новите затворници и да продава кокаин и селянки на затворниците, които правеха секс пред гостите му. Руис бе обучен от Нивалдо Мадринан, главния инквизитор на Нориега, и беше способен на невъобразими жестокости.

Известно време ЦРУ смяташе, че Руис е екзекутиран по време на чистка преди свалянето на Нориега, но през 1992 година го бяха забелязали в Куба, където участваше в операция за транспортирането на изметта на обществото в Маями. Според последните доклади на разузнаването Руис продаваше уменията си да разпитва на колумбийски бунтовници. Присъствието му в Панама означаваше, че си е осигурил място в режима на президента Квинтеро.

— Сеньор Руис — каза господин Сун на английски. — Не знаех, че днес ще станем приятели с жена.

Лорън потисна импулсивното си желание да трепне, когато Сун разгъна плата и започна да нарежда иглите си.

Руис се вторачи в Лорън.

— При това красива. Очаквам с нетърпение да видя как практикуваш методите си. Инструктажът ти върху трупове през последните дни не беше много задоволителен.

— Но необходим — каза Сун, докато оглеждаше кожата на Лорън. — Толкова си мека — интимно прошепна той. Дъхът му беше зловонен. Люспи от кожата му се посипаха върху Лорън като пепел.

Тя настръхна и прехапа устни, за да не извика.

— Млада госпожице, ти ни причини много проблеми през изминалата седмица. Работата ми е да проверя колко от тях ще изчезнат заедно с твоята смърт. Преди да приключим, ще ми кажеш с кого работиш, какво си видяла и какви мерки са предприели началниците ти, за да ни попречат. Сега разбирам, че не знаеш за „Джемини“, нито че утре ще бъде взривен Каналът, но сигурно знаеш много други неща. Например какво има в склада на „Хачърли“ и че Мината на двайсетте дявола е фасада. Знаеш ли тези неща?

Сун извади първата игла и се обърна към Руис.

— Наблюдавай внимателно под какъв ъгъл влизат иглите в тялото. Това не е толкова важно, колкото да се създаде първата от съединителните връзки в нервната система, но по-късно техниката ще ти помогне да предизвикваш по-силна болка и да я контролираш по-добре.

Точно преди Сун да вкара първата игла в гърлото на Лорън, вратата се отвори и офицерът, който бе идвал по-рано, каза нещо на китайски на Сун. Разговаряха известно време, после Сун прибра иглите в кърпата.

— Съжалявам, сеньор Руис — рече той и избърса длани в панталона си. — Господин Лиу иска да ме види, преди да отиде в града. Ще се върна след петнайсетина минути.

Руис я погледна и Лорън разпозна блясъка в очите му.

— Разбирам, господин Сун. Може ли да започна без вас?

— Както желаш. — Сун се поклони и тръгна след младия офицер.

Веднага щом вратата се затвори, Руис удари Лорън в слепоочието.

— Buenas noches, puta.^[1]

Главата ѝ се отпусна на една страна и устата ѝ зейна. Руис я удари още веднъж, за да се увери, че е в безсъзнание, и после грабна иглите за акупунктура. Заби една в бедрото ѝ и когато Лорън не помръдна, вкара иглата по-навътре.

Доволен, че Лорън е в безсъзнание, Руис се вторачи в нея. Беше обезпокоен, че тялото му не реагира така, както се бе надявал, когато я видя да лежи гола на масата. Но той знаеше какво трябва да направи. Цял живот бе принуждавал жертвите си да извършват содомия и не

можеше дори да изнасилва по обикновения начин. За да го направи, трябваше да я обърне по корем.

Надигна клепачите ѝ, видя, че очите ѝ са се подбелили, и бързо развърза краката ѝ, а после заобиколи масата и освободи и ръцете ѝ. И тъкмо се пригответи да я обърне, когато Лорън скочи.

Грабна иглите, които Сун бе оставил до нея, и ги заби дълбоко в лявото око на Руис. Преди той да успее да извика, Лорън затисна устата му с ръка и вкара тънките игли чак в черепа му. Панамският касапин умря, преди да падне на бетонния под. „*Vuenas pochos, bastardo*“^[2] — прошепна тя.

Без да обръща внимание на кръвта, която капеше от раничката на крака ѝ, Лорън стана, но и се зави свят. Трябваше да седне за няколко секунди, за да не падне. Слепоочията ѝ пулсираха. След като се увери, че няма да се строполи на земята, превъзмогна отвращението си и съблече униформата на Руис.

Дрехите не бяха твърде широки, но ботушите ѝ бяха големи и тя натъпка в тях носните кърпи, които намери в джоба му. После взе колана с пистолета му, сложи го на кръста си и провери дали е зареден.

Пое няколко пъти дъх, за да се успокои. Главата я болеше и масажът нямаше да помогне. Беше сигурна, че окото ѝ е насинено, но реши, че това е нищо в сравнение с онова, което се готвеха да ѝ сторят.

Отвори вратата, погледна навън и видя, че се намира в луксозно имение. Долови соления мирис на океана и чу прибоя. Не забеляза друго движение освен поклащането на клоните на палмите. Пред голямата къща имаше две коли, но вниманието ѝ бе привлечено от гаража, намиращ се на половината разстояние между бараката и модерното жилище. Едната врата беше отворена и вътре се виждаше автомобил.

Лорън побягна натам с всички сили. Петите ѝ шляпаха болезнено в ботушите, а униформата на Руис направо вонеше.

Не бе изминала и половината от стотте метра, когато от къщата излезе господин Сун, спря на верандата и се вторачи в нея. Разстоянието беше твърде голямо за изстрел, затова Лорън потисна желанието си да го убие. Сун извика на някого в къщата. Появи се сержантът и извади оръжието си.

Лорън се хвърли на земята и се претърколи в бодливата трева. Над нея изсвистяха два куршума. Тя скочи и продължи да бяга.

Сержантът се забави за секунда, преди да стреля пак, и това и даде време да се наведе и да избегне куршумите.

Може би и позволяваше да избяга или поне ѝ даваше шанс, понеже се отвращаваше от методите на инквизитора. Каквато и да беше причината, Лорън стигна до гаража, преди сержантът да стреля отново. От къщата изскочиха още китайски войници, но тя вече се вмъкваше през вратата.

Колата беше зелен форд „Експлорър“ и за щастие ключовете бяха на стартера.

Лорън включи двигателя, преди първият китаец и сержантът да успеят да изминат една четвърт от разстоянието до гаража. Войниците носеха пушки. Изстрелите затрещяха веднага щом Лорън изкара колата навън. Около нея се разхвърчаха стъкла и тя се наведе, настъпи педала за газта и фордът се отдалечи от приближаващите се китайци.

Куршумите строшиха и задното стъкло, но разстоянието се увеличаваше с всяка секунда. Лорън се пристраши и се изправи, завъртя волана, за да излезе от алеята за коли, и подкара с пълна скорост.

Нямаше представа какви сили е разположил Лиу в края на лъкатушешката алея, но беше сигурна, че войниците са предупредени по радиото за идването ѝ. Освен това знаеше, че пазачите вече потеглят да я преследват с коли.

Спидометърът показваше сто и дващест километра в час. Лорън шофираше, съсредоточена върху онова, което предстоеше.

На всеки няколко секунди избърсваше изпотените си длани в униформата. Посегна да включи климатичната инсталация — и видя телефона. Това ѝ вдъхна надежда и повиши настроението ѝ. Моментът не беше подходящ, но трябваше да съобщи на Мърсър, че на следващия ден Лиу се готви да взриви Канала с помощта на кораб на име „Джемини“.

След десет минути видя края на алеята. На отбивката за главния път имаше дървена барака за пазачите. Успоредно на шосето се издигаше стоманена мрежа с бодлива тел отгоре. Тежкия портал беше затворен. Тримата пазачи бяха докарали пред него два еднакви големи автомобила, за да го подсилят.

Лорън се поколеба само за секунда, после отново настъпи газта. Докато се приближаваше към портала, изпразни пълнителя на колта, за

да задържи пазачите за времето, което ѝ беше необходимо. На десет метра от оградата намали, леко завъртя волана и се наведе, преди предницата на форда да разбие бараката. Около колата се разхвърчаха трески и евтини мебели. Без да спира, фордът разби и отсрещната стена с толкова силна инерция, че Лорън трябваше да удари спирачки, за да вземе завоя към магистралата. Черните следи по асфалта показваха, че колите, влизащи или излизащи от имението на Лиу, идват отдясно, затова тя реши, че Панама Сити е натам. След минута разбра, че предположението ѝ е вярно. На пътния знак пишеше, че до столицата има петдесет километра. Лорън натисна копчето на волана, което активираше програмата за гласови команди на телефона, и каза номера на мобилния си телефон.

Изгаряше от нетърпение да чуе гласа на Мърсър.

Трудностите по залавянето на Мария Барбър започнаха с гнева ѝ, че я будят за втори път, когато Мърсър и Брунесо потропаха на вратата на апартамента ѝ на четвъртия етаж. Лейтенант Фош и двама легионери чакаха в микробус пред сивата жилищна сграда.

След пет минути Мария отвори, като крещеше на испански. Беше облечена в дрипав халат, косите ѝ бяха разчорлени и дъхът ѝ миришеше на алкохол. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали. Пиенето похабяваше красотата и.

Мърсър се ядоса. Тя беше виновна донякъде за смъртта на Лорън и безцеремонно бе казала на Лиу за откритието на съпруга си, като много добре бе знаела, че Гари и хората му в лагера край Реката на руините ще бъдат убити. Фактът, че бяха загинали поради аномалия в особеностите на земната кора, не я оправдаваше.

Мария продължи тирадата си, без да си прави труда да погледне кой я безпокои. Мърсър не помръдваше. Устните му бяха стиснати, а очите гневно присвити. Остави я да крещи още няколко секунди, после я зашлеви през лицето. Плесницата я стресна и я накара да млъкне.

— Мърсър! — извика тя, когато изведнъж го позна.

Двамата с Рене я блъснаха в мръсния ѝ апартамент и затвориха вратата.

— Какво правиш тук? — попита Мария и се уви в халата си.

На масата за кафе имаше две празни бутилки от вино и чиния, препълнена с фасове. Подът до канапето беше осеян със смачкани хартиени носни кърпи. Мария бе плакала през нощта и се бе опитала

да удави мъката си във вино. Мърсър не изпита състрадание към нея. Тънките завеси разсейваха светлината, струяща през прозореца. В задушната стая миришеше на цигарен дим.

Мария млъкна и се вторачи в Мърсър, който бавно обиколи всекидневната, оглеждайки евтините украшения. На стените имаше по-светли петна — там, където вероятно доскоро бяха висели снимки на двамата с Гари.

Разтрепери се от гняв, но се насили да се успокои.

— Знаеш ли, Гари имаше право — каза той, когато най-сетне я погледна в очите. — В дневника, който купих от Париж, наистина има улика. Два пъти откраднатото съкровище е на езерото, много близо до мястото, където е работил.

Мария пребледня, залитна, отпусна се на канапето и без да откъсва поглед от Мърсър, запали цигара.

— Винаги съм знаела, че ще го намери. — Не можа да събере достатъчно убедителност, за да прикрие лъжата си.

— Не се безпокой, Мария. Ние знаем всичко. За теб и за китайците и как си предала съпруга си срещу онова, което ти е обещал Лиу. Предполагам, че е пари, но всъщност не ме интересува. Освен това знаем, че вчера си се обадила на Лиу, след като си разбрала, че още съм в Панама и съм отишъл на езерото Гатун.

— Това копеле ме изхвърли, сякаш съм курва — гневно каза тя.

Брунесо се приближи до нея.

— Вие наистина сте курва, мадам Барбър.

— Я стига!

Желанието на Мърсър да излезе от апартамента изведнъж се засили. Лиу Юшен нямаше да се задоволи само да скъса с Мария. Тя знаеше информацията, която му бе необходима, и единствено смъртта ѝ можеше да гарантира мълчанието ѝ. Той дори се изненада, че Мария още е жива.

— Не мога да ти обещаая, че няма да отидеш в затвора, но мога да спася живота ти. Лиу ще те убие така, както уби много други хора, замесени в заговора.

— Не ми пука. — Тя извади кърпа от пакетчето, избърса си очите и си издуха носа.

Мърсър я дръпна от канапето и я блъсна към спалнята. Леглото не беше оправено и купчините дрехи заплашваха да паднат от

столовете и тоалетките. На нощното шкафче имаше огледало, ножче за бръснене и навита на руло банкнота. Лицето на Мърсър се изкриви от отвращение.

— Давам ти една минута да си вземеш дрехи или ще те измъкна навън гола.

— И бездруго мъжете искат само това от мен — изхлипа тя.

— Спести си самосъжалението и се облечи!

С очи, изпълнени с презрение и страх, Мария съблече халата, гледаше Мърсър, за да види как ще реагира на голотата ѝ. Той не прояви интерес и тя изсумтя и нахлузи бикини, джинси и тясна тениска. Върнаха се във всекидневната. Рене говореше по мобилния си телефон.

— Имаме проблем — каза той.

— Какво става?

— Фош каза, че отвън е спряла кола с трима китайци. В момента говорели, сякаш уточнявали някакъв план. Освен това се приближава военен патрул най-малко от двама души.

— По дяволите! — Мърсър и Брунесо извадиха оръжията си. Мърсър погледна Мария, сякаш искаше да каже: „Предупредих те“. — Сградата има ли аварийно стълбище?

Смелостта ѝ се изпари.

— Не, само асансьор и стълби.

— Какво мислиш, Рене?

— Трима души? Единият ще се качи по стълбите, а другите двама ще вземат асансьора. Единият ще остане вътре, за да го задържи, а вторият ще влезе в апартамента да я убие. — Той отново допря телефона до ухото си. — Фош, изчакай, докато влязат в сградата, и после изпрати вътре някой от хората си. Щом китайците се качат в асансьора, кажи му да очисти човека, който се качва по стълбите, и ние ще слезем. — Брунесо се обърна към Мърсър. — Ще изчезнем, преди китайците в асансьора да разберат, че Мария е с нас, и военните патрули да са чули нещо.

Рене отвори вратата на апартамента и огледа коридора. Нямаше никого. Тримата тръгнаха към стълбите и ясно чуха, че четири етажа по-надолу се отвори врата. Сигурно беше първият китаец. Минута по-късно вратата отново се отвори и някой влезе, подсвирквайки си „Марсилезата“. Легионерът.

Мърсър погледна Мария, за да прецени как се справя с положението.

— Помощ! Помогнете ми, моля ви! — извика тя.

Китаецът, който се качваше по стълбите, изсумтя учудено и хукна нагоре. Брунесо безцеремонно удари Мария в корема, за да спре да крещи. Мърсър се подготви в случай, че легионерът не успее да спре навреме убиеца.

Всички чуха звука от зареждане на оръжие и в следващия миг отдолу се разнесе стрелба. В бетона рикошираха куршуми.

Насред оглушителния шум Мърсър чу, че мобилният телефон на Лорън звъни в джоба му.

Чу и стенание на смъртно ранен човек. Французинът беше улучен.

— Merde! — Брунесо беше готов да убие Мария, че ги е издала.

Мърсър рискува, отвори вратата на стълбището и видя, че въоръженият с автомат китайски убиец тича по коридора. Партньорът му, който чакаше в отворения асансьор, хукна след него, като в движение изваждаше компактната пушка тип-87 изпод сакото си.

Лейтенант Фош сигурно бе чул стрелбата, но Мърсър не знаеше на какво разстояние от сградата е панамският патрул. Не знаеше и дали Фош и партньорът му могат да атакуват жилищния блок. Нямаше друг избор, освен да предположи, че двамата с Рене са сами.

Стреля през откренатата врата и се стресна, когато улучи първия китаец, който се свлече и разчисти линията за стрелба на другия нападател. Мърсър тресна вратата и в същия миг куршуми обсипаха метала. Отдолу се разнесоха още изстрели.

Телефонът извън отново. Брунесо отвърна на огъня и надникна зад ъгъла на стълбището. Китайският командос се бе скрил. Стрелбата по затворената врата спря, вероятно защото стрелецът се бе навел над ранения си другар.

Мария се бе съвзела и бе осъзнала, че единственият ѝ шанс за оцеляване през следващите няколко минути е да остане с Мърсър и французина. Брунесо отново стреля надолу по стълбите и се запромъква напред. Стрелецът бе отстъпил най-малко един етаж, може би за да ги подмами надолу или да изчака партньорите си да нахлуят през стоманената врата. Във въздуха се носеше парливата миризма на барут.

А после се чу изстрел от пистолет със заглушител.

— Monsieur Bruneseau, tout clair^[3] — каза младежки глас.

Раненият в първите секунди на престрелката легионер бе оцелял и се бе справил с китайския убиец. Мърсър хвана дръжката на вратата, за да я държи затворена, а Рене поведе Мария надолу по стълбите. Мърсър им даде няколко секунди преднина и после се втурна след тях. Във вените му бушуваха страх и адреналин. Тъкмо бе преполовил разстоянието до първия етаж, когато вратата горе се отвори и китайците хукнаха след него. Но бяха твърде далеч, за да го спрат.

Мърсър скочи на следващата площадка и щеше да падне, ако не се бе хванал за перилата. Подът беше облян в кръв. Китайският войник беше улучен във врата и повечето му кръв бе изтекла. В червената локва се виждаха стъпките на Брунесо и Мария.

Лейтенант Фош стоеше на най-долната площадка и бе вдигнал на гръб ранения легионер. В дясната си ръка държеше автоматичен пистолет и посочи с него към малкото фоайе. Микробусът вече бе прекаран пред входа и Рене и Мария тъкмо се качваха.

Униформените войници на панамската национална полиция бяха на трийсетина метра и не проявяваха интерес към жилищната сграда. Мърсър помогна на Фош да сложи ранения легионер на средната седалка в микробуса, после двамата се качиха и шофьорът потегли.

Мърсър погледна в огледалото за обратно виждане. Оцелелият китаец изскочи от блока, бързо скри пушката си и извади от джоба си мобилен телефон.

Мърсър му показва среден пръст, после се обърна към Фош.

— Как е твоят човек?

— Улучен е на три места — два куршума в корема и един в крака. — Лейтенантът разкъса ризата си и я използва, за да попие кръвта. Раненият легионер изстена. — Трябва да го закараме в болница.

— Карай към авеню Балбоа на брега — каза Мърсър на шофьора. — Там е болница „Пайтиля“.

Макар че опасността съвсем не бе преминала, Брунесо не възрази срещу отклоняването. През последните дни бе научил, че каквото и да се случи, Чуждестранният легион винаги се грижи за хората си. Той кимна на младия войник зад волана.

— Ще трябва да останеш с него.

— Разбирам. — Тъй като раните бяха от огнестрелно оръжие, полицията по всяка вероятност щеше да задържи шофьора. Логично беше да изберат него да придружи ранения легионер.

Мърсър разбираме, че заедно с Фош, само петима бойци са в състояние да се сражават. Ако бащата на Лорън не им помогнеше, Лиу сигурно щеше да успее. Мисълта за генерал Ваник му напомни за мобилния телефон. Той натисна бутона за автоматичен отговор на обаждането. Вместо да осъществи международна връзка, телефонът набра седемцифрен местен номер.

— Чакай малко — отговори женски глас след четири позвънявания.

За миг му се стори, че е Лорън.

Следващият звук, който чу, беше изсвирване на гуми по асфалт и изстрел на пистолет.

„Какво става, по дяволите?“ — запита се той.

— Още една секунда — каза жената.

Гласът ѝ толкова приличаше на гласа на Лорън, че сърцето му подскочи.

— Лорън?!

— Здравей, Мърсър. Още секундичка.

Отново се разнесе изстрел и после се чу засилващо се ръмжене на превозно средство, което набира скорост. Фош и Брунесо го гледаха въпросително. Мърсър въодушевено вдигна палец.

Мигновено забрави за последните петнайсет часа тъга. Нямаше представа как, но Лорън беше жива. Разтреперан, той не беше в състояние да говори и само слушаше звуците на преследването и престрелката по мобилния телефон.

Чу клаксон на камион и по-остро изсвирване на гуми на по-малко превозно средство.

— Да! — извика Лорън.

— Какво стана?

Тя въздъхна облекчено.

— Главорезите на Лиу ме преследваха. Току-що принудих един огромен камион да се забие в канавката зад мен. Мисля, че опасността премина. Намирам се на петнайсет километра от града.

Мърсър се засмя на безгрижното ѝ описание.

— Нима ще ми кажеш, че си втората след Лазар, която възкръсва от гроба?

— Е, това може да почака. — Тя изгаряше от нетърпение да му разкаже какво е научила. — Лиу ще взриви Канала утре! Сун ми го каза, защото мислеше, че няма да изляза жива от стаята на ужасите му. Корабът с експлозивите се нарича „Джемини“.

— Господи! Сигурна ли си?

— Точните му думи бяха, че утре Каналът ще бъде взривен. От „Джемини“.

— Нещо друго?

— Това не е ли достатъчно? — извика Лорън.

— Само питам. Аз... — Мърсър не знаеше как да повдигне следващия въпрос, затова го каза без заобикалки. — Сутринта говорих с баща ти. Съобщих му, че си мъртва.

— Благодаря — сериозно отговори тя. — Не бих искала да го чуе от друг. Ей сега ще му се обадя.

— Обясних му какво става и му разказах неща, които дори ти не знаеш. В склада на „Хачърли“, в който влязохме, има осем ракетни установки.

— Не ги видях — възрази Лорън.

— И двамата ги видяхме, но предположихме, че са кранове или мотокари. Намираха се от другата страна на сградата и бяха боядисани в жълто. Рене Брунесо ги разпозна, когато му нарисувах скица.

— Какво прави баща ми?

— Тъгува за теб, но прие заплахата сериозно. Проверява в ЦРУ и в други агенции дали наскоро са засекли придвижване на китайски ракети. Рене ще се свърже с хората си, за да им докладва за откритията ни. Ако ни провърви, силите за бързо реагиране на армията може да дойдат тук до утре.

— Лесно е да се каже — мрачно отбеляза тя. — Не можеш да им свирнеш и да ти се притекат на помощ. Съединените щати вече нямат бази в Панама, затова ще трябва да мобилизират контингент от Форт Браг и да долетят тук. И ще трябва да се спуснат с парашути, защото панамските власти ще откажат да им дадат разрешение да кацнат.

— Може да извадим късмет и наблизо да има военен кораб с морски пехотинци. — В гласа на Мърсър прозвуча съмнение.

— И аз не съм оптимистично настроена — съгласи се Лорън и после добави: — Но ако наблизно има морски пехотинци, баща ми ще ги накара да ни помогнат.

— Виж какво, искам само да ти кажа... — Мърсър не знаеше как да продължи. — Знам, че звучи глупаво, но съм щастлив, че си добре. Мислех, че...

Лорън се засмя.

— Моля те, не ме заливай с чувства.

— Знаеш какво се опитвам да ти кажа.

— Да, но е забавно да те чуя как заекваш.

Микробусът зави от авеню „Балбоа“ към Кале 53 Есте.

Вляво се появи болницата.

— Трябва да затварям, Лорън. Можеш ли да отидеш в „Радисън Роял“?

— Там ли си отседнал?

— Да. Имаме няколко стаи на името на Хари.

— Добре. Би трябвало да съм там след около половин час. — Тонът ѝ помръкна. — Кажи на лейтенант Фош, че съжалявам. Томанович загина в шлюза.

— Ще му предам. Нямам търпение да те видя, Лорън.

— И аз — отговори тя и линията прекъсна.

— Вик? — попита Фош, когато Мърсър затвори телефона и го пъкна в джоба си.

Мърсър само поклати глава.

Лейтенантът вече се бе примирил със загубата на сърбина и прие новината, без да реагира външно.

— Как е избягала от шлюза? — попита Брунесо.

— Нямам представа. Ще ни разкаже в хотела.

Шофьорът насочи микробуса към входа на спешното отделение и спря пред вратите.

Рене се обърна към Мария.

— Виждаш ли какво стана, като предупреди хората на Лиу? Ако го направиш пак, ще те убия.

— Няма. — Мария още беше в шок от онова, на което бе станала свидетел. А може би вцепенението ѝ се дължеше на осъзнаването, че ако не бе измамила съпруга си, щеше да е много по-богата, отколкото ѝ бе обещал Лиу.

Фош поговори с шофьора, прошепна нещо на ранения легионер, целуна го и тръгна след Мърсър и Мария. Шофьорът продължи към спешното отделение и към дългия полицейски разпит. Пред болницата чакаха няколко таксита и минута по-късно групата потегли към френското посолство, за да може Брунесо да използва секретните линии и да предупреди хората си във Франция.

Мърсър наблюдаваше Фош, за да се увери, че лейтенантът няма да удуши Мария Барбър. Не че щеше да го обвини, ако се опиташе.

[1] Лека нощ, курво. (исп.) ↑

[2] Лека нощ, копеле. (исп.) ↑

[3] Господин Брунесо, чисто е. (фр.) ↑

ЕЛ МИРАДОР

Суматохата след бягството на Лорън бе утихнала. Но не и гневът.

След като научи какво се е случило и за неуспеха на преследвачите да върнат Ваник, Лиу Юшен се заключи в кабинета си за двацет минути. Когато най-после бяха пуснати да влязат, господин Сун и капитан Чен видяха, че президентът на „Хачърли“ едва се сдържа. Лицето му беше зачервено от потиснат гняв и Лиу трябваше да се обърне с гръб към двамата, за да се овладее.

— По-късно ще изслушам жалките ви извинения — хладко каза той, когато пак се обърна към тях. — В момента трябва да се съсредоточа върху свеждането на щетите до минимум.

И духна на пръстите си, сякаш ги бе потопил в киселина.

Капитан Чен не се осмеляваше да го погледне в очите.

— Ликвидирането ви няма да компенсира глупостта на Руис, но не мислете, че лесно взех това решение. Руис вече плати за тъпотата си. И вашият ред ще дойде. — Гневният поглед на Лиу се спря на Сун. — Какво знае тя и как може да ни навреди това?

Сун вече бе обмислил отговора си.

— Знае името „Джемини“...

— Не е проблем — прекъсна го Лиу. Това не беше съвсем вярно, но той се съмняваше, че някой може да свърже кодовото име с нещо определено.

— И знае, че акцията ни е запланувана за утре — продължи Сун, сякаш Лиу не бе казал нищо. Каквото и да се случеше в Панама, положението му сред китайските военни беше сигурно и той не се притесняваше от гнева на човек от калибъра на Лиу. Авторитетът му позволяваше да запази спокойствие пред нарастващата му ярост. — Казах й го, защото това беше част от плана ми да я пречупя — заяви Сун, макар че не беше необходимо да обяснява действията си.

Лиу присви очи и презрително се вторачи в инквизитора. Знаеше обаче за влиянието на Сун в Пекин и не каза нищо. Генерал Ю Куан и Сун несъмнено бяха разговаряли, вероятно сутринта, преди генералът

да се върне в Китай, и това обясняваше защо Сун пристигна в имението едва по обяд. Садистът се радваше на покровителството на Ю Куан.

Лиу се запита дали властите в родината не са му устроили капан. Може би вече обясняваха на американците по дипломатическите канали, че един агент престъпник без подкрепата на Пекин планира да взриви Панамския канал. И оправдаваха безпрецедентното пътуване на Ю Куан до провлака като опит да обуздае неконтролируемия изпълнителен директор на КНТИНО. Ако беше така, смятаха ли, че златото на стойност четирийсет милиона долара е малка цена, за да се разграничат от операция „Червен остров“?

Тази мисъл разсея безпокойството му. Ако не друго, правителството в Пекин не беше щедро. Ако имаше и най-малък шанс за успеха на „Червен остров“, властите щяха да бранят инвестициите си. Но Лиу трябваше да е предпазлив. Някои хора в Китай по всяка вероятност щяха да поискат отстраняването му от КНТИНО независимо от успеха или провала му. Това беше един от множеството грехове на комунизма — победата се посрещаше с похвали и същевременно с укор.

— Добре — най-после каза той, вдигна слушалката на телефона на бюрото си и набра номера на централата на „Хачърли“ в Балбоа. Бързият разговор с един от заместник-директорите потвърди информацията, че хладилният кораб „Корвалд“, пренасящ осемте балистични ракети „ДФ-31“, се приближава към панамски води. „Това е поредното доказателство, че Пекин ме подкрепя“ — помисли Лиу и отново насочи вниманието си към Сун и Чен. — Ракетите са наблизо. Ще допусна, че дъждовният сезон в Панама ще продължи и утре сутринта ще се разрази ежедневната буря. Ще се обадя на Силвера-Ариас да премести преминаването на „Джемани“ за осем сутринта. Снощи му казах, че ще прекараме кораба следобед. Време е директорът на Канала да ни се отплати за подкупите, които получи. Освен че отклони вниманието от шлюза „Педро Мигел“, докато спускахме водолазния звънец, и обясни инцидента с автовоза, Силвера-Ариас не е направил почти нищо за нашата кауза. — Той млъкна и после смени темата. — Чен, научи ли нещо за самоличността на командосите?

— Водолазната екипировка, взета от капитан Ваник и от трупа, който намерихме снощи, е от магазин в Панама Сити. Сутринта изпратих двама души да го наблюдават, но още никой не се е появил. Подозирам, че са ги предупредили да не ходят там.

— А трупът?

— Освен че е от бялата раса и е в отлична форма, нищо друго.

— Жена от американската армия, минен инженер и труп край вулканичното езеро с татуировка на европейска банда мотоциклетисти. Каква е връзката между тях? — Въпросът на Лиу бе посрещнат с мълчание. Той погледна многозначително Сун. — Нещо по-обезпокоително, няма начин да разберем дали капитан Ваник е докладвала за откритията си на началниците си.

— Ако го е направила, вече щяхме да сме свидетели на засилен интерес от страна на Вашингтон — отговори Сун.

— Рисковано е да правим такъв извод.

— Млади капитане. — Студените очи на Сун сякаш приковаха Чен на стола. — Всичко в живота е рисковано. Ваник е разполагала с една седмица от влизането в склада, за да информира шефовете си. Не сме видели и чули нищо, което да покаже, че го е направила. Няма дипломатически натиск, нито засилване на военната готовност на американците. Нищо.

— Толкова ли е ефективен шпионажът ни в Съединените щати, че знаем точно какво правят? — попита Чен, изненадан от дързостта си в присъствието на Сун.

Садистът се усмихна самодоволно.

— Да. Забравяме, че всичко това няма значение, ако през следващите осемнайсет часа американците не изпратят тук значителна сила. Дори Лорън Ваник да се е свързала с шефовете си, за мен е ясно, че докладът ѝ не е предизвикал голям интерес. Тя е само капитан от армията им. Какво влияние би могла да има?

— Елиминираме ли я, връзката ще бъде прекъсната — заяви Лиу. Чен застана мирно.

— Ще бъде мъртва, преди Каналът да бъде разрушен, сър.

— Това е хвалба — подигра му се Сун.

— Това е обещание! Хората ни вече тръгнаха към апартамента ѝ, за да проверят дали е оставила следи за самоличността на помагачите

си. Ще поставя хора и край американското посолство, за да я спрат, ако се опита да отиде там.

— Кои?

— По очевидни причини не мога да използвам наши хора. Ще трябва да бъдат някои от войниците, които ни даде президентът Квинтеро, убийците от бившите Бригади на честта.

— Погрижи се да бъдат най-добрите — предупреди го Лиу.

— Слушам, сър.

— Изпускането на капитан Ваник беше опасна грешка, но избързването с крайния срок би трябвало да неутрализира ефекта при условие, че тя умре преди взривяването на „Джемини“. — Лиу отново изпита угризения за кодовото име. Беше рисковано от негова страна да използва дори този смътен намек.

Мобилният телефон на капитан Чен иззвъня. Той помоли с поглед да отговори на обаждането и се отдалечи в ъгъла.

— Да.

— Сър, аз съм редник Жианг.

Това беше един от хората, изпратени да убият Мария Барбър. Стомахът на Чен се сви. Знаеше, че новината няма да е добра.

— Какво стана?

— Ли е мъртъв. Ефрейтор Хун е ранен. Жената избяга.

— Как? — изкрещя Чен, без да го е грижа, че командирът му е само на четири-пет метра от него.

— Петима бели. Мисля, че единият беше инженерът, Мърсър. Ли простреля единия, но всички избягаха с микробус заедно с жената. Бяха там, когато пристигнахме.

— Какво става? — попита Лиу.

— Мария Барбър е избягала с Мърсър и още четирима души. Единият от тях е прострелян, а единият от нашите хора е убит, друг е ранен.

Лиу грабна телефона от ръката му.

— Кой си ти?

— Редник Жианг, сър. Бях третият от екипа.

— Къде си в момента?

— В лазарета на „Хачърли“, сър.

— Добре. Кой е раненият?

— Ефрейтор Хун. — Гласът на младия войник потрепери.

— И той е оглавявал екипа, която трябваше да убие Мария Барбър?

— Да, сър.

— Съгласен ли си, че ефрейтор Хун е виновен за неуспеха да я елиминирате?

— Да, сър — прошепна младежът.

— Той при теб ли е?

— Да, сър. Държи ръката ми, докато лекарят превързва крака ми. — И Жианг плахо добави: — Ние сме другари, сър. От едно село сме.

— Изслушай ме внимателно. — Лиу се замисли за миг за милостта, която бе проявил към Пин в нощта, когато влязоха с взлом в склада. Трябваше да заповяда да го убият незабавно. Заговори така, сякаш се наслаждаваше на думите си. — Погледни го в очите, извади оръжието си и го убий.

— Сър?! — извика войникът.

— Веднага — настойчиво прошепна Лиу. — Или се самоубий, а аз ще заповядам да екзекутират Хун по-късно.

След осем секунди Лиу чу пукот на автоматичен пистолет със заглушител и се усмихна мрачно.

— Чуваш ли ме, редник?

— Да, сър — изхлипа Жианг. — Лекарят видя всичко.

— Не се тревожи за него. Провалът на ефрейтор Хун ти е простен. Засега остани в пристанището. — Лиу затвори телефона и го върна на Чен. — Искам този човек да бъде екзекутиран за неизпълнение на служебния дълг.

За миг на лицето на Чен се изписа протест, но после той наведе глава.

— Слушам, сър.

— Добре. — Лиу отново зае мястото си зад бюрото и забеляза леко уважение на сбръчканото лице на господин Сун. Заслужаваше го. За хора като Сун Лиу беше канцеларски плъх, доволен да премества листове от купчина на купчина. Сега Сун бе разбрал, че Лиу е човек на действието като генерал Ю Куан и другите ветерани с побелели коси, които управляваха Китай. Доказването, че е безмилостен бизнесмен, способен да натрупа богатство, не означаваше нищо за тях. Те признаваха единствено способността да се издават заповеди за убийства.

Спечелването на уважението на Сун не би трябвало да означава нищо, но изведнъж придоби много по-важно значение, отколкото богатството, което Лиу създаваше, и от владението, което скоро щеше да им даде в ръцете. Тази мисъл го изненада, накара го да се чувства значим и го изпълни с гордост.

— Подозирам, че ще намерим капитан Ваник при Мария Барбър и Мърсър — продължи Лиу, като устоя на желанието да духне на пръстите си. — Чен, предупреди хората пред американското посолство. Предполагам, че войниците, които си изпратил да убият Мария, са били едни от най-добрите. Да бъдат победени от геолог и загадъчните му приятели, би трябвало да е предупреждение за всички нас.

— Имаме много възможности да научим този урок — каза Сун. — Складът, езерото, мината, шлюзът.

— А ти не можа да изтръгнеш информация от двама души, които трябваше да обработиш. — Колкото и сигурно да беше мястото му като политически офицер и най-опитен инквизитор в Китай, Сун трябваше да бъде порицан. Лиу му се усмихна обезоръжаващо. — Но сега всичко това е зад гърба ни. Искам още охрана на „Джемини“ в случай че Мърсър или някой друг се опита да ни попречи. Изпрати хора там веднага щом уредя часа на преминаването с директора Силвера-Ариас.

— Сър — престаши се Чен, — като резервен вариант в случай, че капитан Ваник успее да убеди шефовете си да изпратят тук екип на специалните сили, можете ли да накарате президента Квинтеро временно да преустанови полетите от Съединените щати?

— Добро предложение, но отговорът е не. Ще изглежда твърде подозрително. Но съм убеден, че ще откаже на военен полет, ако американците се опитат да го направят.

— В такъв случай защо не организираме демонстрация пред американското посолство? Може да използваме панамските войници, които са на наша страна, като провокатори и да платим на хора от улицата да се присъединят към тях.

— С каква цел?

— Ако Съединените щати мобилизират войници, те ще трябва да дойдат с пътнически полет. Няма да са въоръжени, единственият източник на боеприпаси е пазеният от морски пехотинци оръжеен

склад в посолството. Може да им отрежем достъпа до оръжията и да попречим на Ваник и Мърсър да стигнат дотам.

Лиу бавно кимна.

— Отлично предложение. И никой няма да ни свърже с тази акция. Веднага се погрижи за това.

Чен стана и козирува. Лиу обикновено пренебрегваше военните формалности, но този път отвърна на поздрава. Сун също се изправи и се приготви да последва младия офицер.

— Сун — каза Лиу и взе телефонната слушалка, за да се обади на Силвера-Ариас. — От сега до експлозията искам да бъдеш на разположение по всяко време. Остани в имението.

Не обърна внимание на отговора на възрастния мъж. Вниманието му вече бе насочено към обаждането.

— Феликс, търси те Лиу Юшен.

— А, приятелю. Искам още веднъж да ти се извиня, че едва не издадох връзката ти със сенъора Барбър.

— Това вече не е важно.

— Е, как си днес? Несъмнено зает. — Директорът на Канала се опитваше да говори бодро и весело, за да се противопостави на мрачния глас на Лиу.

— Ще ставам все по-зает. Промени ли графика за утре, така че „Джемини“ да мине следобед?

— Преработеният списък е в ръката ми. Готвя се да го дам на шефа на пристанището и да съобщя на лоцманите за промените.

— Не го изпращай. Ще го направим още по-рано.

— Какво? Невъзможно. Часовете за преминаване се определят дни, дори седмици предварително. Собствениците на корабите се вбесиха, когато им казах за промяната. Нямах представа какво преживях, за да направя нов график.

— Не ме интересува — заплашително каза Лиу. — Искам „Джемини“ в пролива Гейлард утре рано сутринта и няма да приема никакви оправдания.

— Сенъор Лиу, rog favor^[1] — замоли го Силвера-Ариас. — Не разбираш как работи системата ни. Не мога да променя графика пак. Нужни са преговори и пари за собствениците на корабите. Изумително е, че успех да направя толкова бързо и този график.

— Ще го промениш. „Джемини“ трябва да е на позиция и да не изглежда подозрителен. Промени графика на всеки кораб, ако се налага.

— Пътническите кораби се връщат към Карибите от летния си престой в Аляска. Те имат предимство. Не мога да им откажа преминаване.

— Не им отказвай, тъпако. Пусни ги.

— На борда им има по три хиляди души. Не можем да им позволим да минат близо до вашия „Джемини“. Загубата на живот...

— Е приемлива, ако си помислиш какво ще се случи с твоя живот, ако не изпълниш заповедта ми. — Лиу долови предизвикателност в мълчанието на Силвера-Ариас, затова добави: — Помисли и за живота на семейството си.

Директорът на Канала пое дълбоко въздух и после шумно го изпусна.

— Ще го направя. Ще ти се обадя, след като отново променя графика, и ще ти кажа кога „Джемини“ ще влезе в Канала и кога ще се приближи до пролива.

— Знаех, че ще ме разбереш — каза Лиу и затвори.

Посегна по навик към шишенцето с антиацид в чекмеджето на бюрото си, отвъртя капачката и доближи лекарството до устата си — и изведнъж осъзна, че стомахът не го боли. Преглътна и се подготви за неизбежното изригване на киселини, но не почувства нищо. Натисна корема си. Очакваше да го чуе да се бунтува, но червата му бяха спокойни.

Дългогодишното напрежение, което бе увредило стомаха му, беше нищо в сравнение със сегашния стрес, но въпреки това, за пръв път от десет години, не усещаше болка. Мисълта, че животът му е застрашен, бе успокоила постоянната агония на язвата му.

Той пое дълбоко въздух.

Нищо. Никакви изгарящи киселини в стомаха, нито непоносимо парене в хранопровода. Лиу се засмя. „Две операции и безброй шишенца от това противно лекарство, а се излекувах, когато издадох заповеди за убийството на други хора и изложих на опасност живота си. Господи, ако знаех, щях да го направя отдавна“.

Освободен от болката, Лиу Юшен изскочи от кабинета си.

[1] Моля (исп.) ↑

ХОТЕЛ „РАДИСЪН РОЯЛ“ ПАНАМА СИТИ, ПАНАМА

Хари седеше на дивана и учеше Мигел да играе покер. Роди говореше по телефона, а двама легионери се бяха облегли на стената и почистваха оръжията си. В спалнята имаше друг легионер, който насочи към вратата автоматичния си пистолет, щом Мърсър влезе, но го прибра, когато го позна.

Останалите френски войници се бяха настанили в стаята до онази, която използваше семейство Херара. Фош бе слязъл от асансьора заедно с Мария Барбър на долния етаж — каза, че ще я заключи в банята, докато Рене се върне от посолството и двамата с Мърсър са готови да разговарят с нея.

— Мърсър! — извика Мигел и усмихнат до ушите, хукна да го прегърне. — Господин Хари лъже.

— Сигурен съм — каза Мърсър. — Непрекъснато лъже.

— Днешните деца са адски хитри — недоволно измърмори Хари. — Очакват да се научат да играят покер от майстор, но не искат да загубят малко пари.

Мърсър прошепна нещо в ухото на Мигел. Момчето хукна към дивана, бръкна под възглавницата на Хари и извади шепа карти.

— А, така ли? — извика Мигел и грабна няколко долара от купчината пред Хари. — Сега сме квит.

Старецът кимна, доволен от цената, която бе платил за измамата си, и каза спокойно:

— Вижда ми се справедливо, след като сутринта задигнах парите от портфейла на Мърсър.

Мърсър чу, че душът в банята е пуснат, и стрелна с поглед приятеля си.

— Едва не получих инфаркт, когато Лорън се обади от рецепцията да пита за номера на апартамента — отбеляза Хари. — Можеше да ме предупредиш, че е възкръснала.

Мърсър се усмихна. Беше извикал Роди, за да му разкаже за Мария и Лорън и какво е казала тя за „Джемини“, но го бе накарал да обещае да не споменава пред Хари за невероятното ѝ бягство.

— Смятай го за отмъщение за номера, който ми извъртя в болницата.

Хари се засмя.

— Възкръсването на мъртва жена изобщо не може да се сравни с онази шега.

— Имаш изопачени приоритети, приятелю.

Душът спря и изведнъж в апартамента настъпи тишина. Мърсър усещаше, че времето минава, но не можеше да направи нищо, за да го запълни. Трябваше да чака, докато Лорън се появеше. Роди затвори телефона и попита:

— Къде е Мария?

— Долу с Фош. Ще я разпитаме, когато Брунесо се върне от посолството.

— Току-що говорих с друг лоцман от Канала. Той е един от последните панамци, които още работят там.

— И какво каза?

— Чул е слух, че променят графика за транзита за утре. Още няма нищо окончателно.

— Само слух? На работа ли е в момента?

— Положението му пред управата на Канала е много несигурно. Откакто за директор бе назначен Феликс Силвера-Ариас, почти всички по-възрастни лоцмани бяха уволнени, а на останалите намалиха работното време. Вече не им дават много информация. Приятелят ми не е работил от седмица и не очаква да го повикат през следващите няколко дни. Помолих го да отиде в административната сграда и да вземе новия график, но той отказа.

— Трябва да го вземем — заяви Мърсър. — Каза ли му какъв е залогът?

— Да, но не иска да го направи — огорчено отговори Роди. — От вчера са забранили на всички незаети служители да ходят на Канала. Чул е, че са поставили пазачи, и не желае да рискува.

Не беше необходимо Мърсър да моли Роди да вземе графика. Панамецът изгаряше от нетърпение да поеме тази задача.

— Бъди предпазлив — каза Мърсър.

— Повечето служители са ми приятели. Всичко ще бъде наред. Щом взема променения график, ще го изпратя по факса. — Телефонът в апартамента беше свързан с факс машина като удобство за деловите клиенти на хотела. — Ако не взема новия график, старият би трябвало да свърши работа. Там ще има информация за „Джемини“ и ще ни даде представа какво да търсим.

— Разсъждаваш логично.

— Ти ли си, Мърсър? — чу се гласът на Лорън зад затворената врата на банята, която в следващия миг се отвори.

Макар че гърдите ѝ опъваха късата до бедрата хавлия първото нещо, което Мърсър забеляза, беше синината около дясното ѝ око. Мястото не беше подуто, но изглеждаше болезнено. Той прекоси стаята с четири дълги крачки и неясно се усмихна.

Лорън засия.

Мърсър хвана ръцете ѝ и докосна с устни раната. Мигът беше изпълнен с чувства и в продължение на цяла минута двамата не бяха в състояние да говорят.

А после Лорън се засмя и гордо посочи синината.

— Ако мислиш, че това е сериозно нараняване, трябваше да видиш другия тип.

— Знаех, че ще го кажеш. — Той я прегърна и тя се отпусна в обятията му, искаше този момент да продължи вечно.

— Хей, вие двамата! Вземете си отделна стая! Тук има непълнолетни — провикна се Хари и разроши косите на Мигел, който гледаше с широко отворени очи.

Лорън без желание се отдръпна от Мърсър.

— Хари, ти ме прегърна още по-силно, когато ме видя.

— Да, но тогава ти беше в гадно смърдяща униформа.

Мърсър погледна през рамо приятеля си.

— Ревнуваш ли?

— Точно така, по дяволите. Аз съм само стар, не съм умрял.

— Мърсър — прекъсна ги Роди. — Трябва да тръгвам.

— Никой друг ли не иска да отиде да вземе графика? — попита Лорън.

— Това е моя работа — отговори Роди. — След час, час и нещо би трябвало да съм го взел.

— Пази се — предупреди го тя. — Животът ти е по-ценен от графика. Ако ти се стори, че има проблем, изчезвай. Ще измислим нещо друго.

Всички знаеха, че той ще направи всичко възможно да изпълни задачата. Роди оцени предупреждението и кимна.

— Благодаря.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита единият легионер.

Лорън бе забравила, че войниците са тук, и се втурна към банята, когато осъзна, че е полугола.

— Не, благодаря — отговори Роди. — Дори за мен ще е трудно да вляза.

Легионерът му предложи пистолета си.

— Зареден е. Предпазителят е отляво. Щракни го и натисни продължително спусъка, за да произведеш първия изстрел.

— Не е ли необходимо да го зареждам всеки път? — попита Роди и взе черния автоматичен пистолет „Хеклер и Кох“.

— Не. — Войникът му даде още един пълнител. — Имат по девет патрона.

— Gracias.

— Pas de tout. — Легионерът стисна ръката му. — Bon chance.^[1]

— Ще кажеш ли на Кармен? — обърна се Роди към Мърсър. Гласът му беше спокоен.

— Ти ще ѝ кажеш, когато се върнеш.

Роди спря до вратата и се усмихна.

— И аз това имах предвид. Тя ще ме убие, ако разбере какво се готвя да направя.

— Изчезвай — засмя се Мърсър.

Зарадвани от невероятното спасение на Лорън, всички забравиха за миг за сериозното си положение.

Тя излезе от банята след няколко минути. Косата ѝ още беше мокра и лъскава. Кармен Херара бе донесла брезентовата чанта с дрехите ѝ и Лорън си бе облякла чиста риза и джинси. Мърсър не можеше да откъсне очи от нея.

— Преди да ми разкажеш как оцеля от засадата в шлюза, искам да те питам говори ли с баща си?

Тя седна и сложи лакти на коленете си.

— Да. Беше в Националния военен команден център. Това е сърцето на Пентагона. Там старши офицери наблюдават положението в света и отправят препоръки на Белия дом.

— И?

— Няма много за казване — призна Лорън. — Подобни неща изискват повече време, отколкото мислиш.

— Разследват ли случая?

Тя кимна.

— Не ми каза подробности, защото не говорехме по секретна линия.

— Как можем да си осигурим безопасна линия за комуникации?

— Това е проблем номер едно. — Няколко кичура от влажната й коса паднаха над очите ѝ и Лорън ги приглади назад. — Баща ми е получил доклади за вълнения пред американското посолство.

Мърсър веднага разбра какво означава това.

— Лиу се опитва да ни изолира, за да не получим помощ. Ще трябва да рискуваме и да съгласуваме действията си по обикновени телефони. По-добре да използваме тях, отколкото мобилни.

— Съгласна съм. Всъщност сега трябва да му се обадя. — Лорън протегна ръка към телефона до стола ѝ.

Мърсър вдигна деривата, а Хари отиде в спалнята, за да слуша. Мигел остана до масата за кафе, упражнявайки някои от ефектните разбърквания на карти, на които го бе научил Хари.

— Ваник — отговори генералът след едно-единствено позвъняване.

— Татко, аз съм. В хотела съм при Мърсър. Той е на деривата.

— Генерале — каза Мърсър, — съжалявам, че ви уплаших.

— Разбирам ви при дадените обстоятелства, доктор Мърсър. Изчакайте малко. Ще прехвърля обаждането на друга линия, която ще ни гарантира малко повече безопасност. — Гласът на генерала се чу отново след минута изцраквания и пиукания. — Чувате ли ме?

— Да — отговориха едновременно Лорън и Мърсър.

— Разпитахте ли жената, за която ми казахте?

— Не, генерале — отговори Мърсър. — Тя е при нас, но чакаме френския агент да се върне от посолството и след това ще говорим с нея.

— Обадете ми се веднага щом научите нещо от нея.

— Разбира се. Изпратихме човек в административната сграда на Канала, за да вземе графика за утрешното преминаване на корабите. Предишното разписание очевидно е променено, за да се вмести в крайния срок на Лиу Юшен.

— Търсите кораб на име „Джемини“?

— Точно така.

— Накарах да проверят в „Лойдс“ в Лондон. Под това име са регистрирани шест плавателни съда плюс още десетина с различни варианти — от гръцки супертанкер „Джемини Сий“ до траулер в Нова Зеландия „Джемини“. Няма начин да намерим всичките до утре.

— Затова искаме да вземем графика, татко. Там ще е написан точният час на преминаването на кораба през Канала. А ти откри ли нещо?

— Може би. — Ваник се прокашля. — Хладилен кораб на име „Корвалд“ е видян да излиза от пристанището на Шанхай двайсет и четири часа, след като в града е пристигнал специален брониран влак. По време на пренасянето на осем товара на кораба охраната е била засилена. Агентът на място не знае какво са съдържали, но поне ги е преброил.

— Тайванец ли е? — попита Мърсър.

— Не коментирам — побърза да каже генералът. — Важното е, че корабът е стоял в пристанището пет седмици, без да прави нищо до пристигането на влака.

— Съмнявам се, че е огромна поръчка от патици по пекински — обади се Хари.

— Кой е този, по дяволите? — ядосано попита Ваник.

— Извинете, сър. Един мой колега — отговори Мърсър, закри с ръка слушалката и извика: — Хари, спести си проклетите забележки.

Старецът се намръщи.

— Татко, имаш ли представа откъде е дошъл влакът? — попита Лорън.

— Военното разузнаване не е чак толкова добро. Всичко това се е случило преди две седмици и половина, достатъчно време, за да може кораб като „Корвалд“ да стигне до Панама. Приятелят ви може ли да провери дали корабът е в панамски води?

— Веднага ще му се обадя. — Хари затвори деривата и се върна във всекидневната. Мърсър му даде мобилния телефон на Лорън.

— Възможно ли е да са ракетите за установките, които видяхме с Лорън? — попита Мърсър.

— ЦРУ не е направило нищо за тази информация, откакто корабът е отплавал, но когато помолих анализатори да търсят осем ракети, данните придобиха ново значение — отговори генералът. — Засечени са били наред със стотиците други странни неща, които китайците правят всеки ден.

Като в множество операции по разкриване на престъпления, оценката при пресяването на стари разузнавателни данни разкриваше преки връзки, които придобиваха значение едва когато станеше късно. Навременната информация за „Корвалд“ беше голям пробив.

— Какво става в американското посолство?

— Отпред има група от около петдесет демонстранти. От отдела на морската пехота казаха, че са разгневени, но не са направили нищо, освен че са изгорили едно-две знамена и не пускат никого да влезе и излезе.

— Лиу ни изолира — повтори Мърсър.

— Така изглежда — съгласи се генерал Ваник. — Нещо по-лошо, ако панамското правителство не ни позволи да вкараме войници, екипите на специалните сили няма да имат оръжия, нито достъп до оръжейния склад в посолството. Трябва да благодарим на кабинета на Клинтън, че не настоя да запази поне една действаща база в зоната на Канала — иронично добави той.

Лорън знаеше, че баща ѝ ще изнесе цяла тирада, и го прекъсна.

— Татко, ако ги убедиш да изпратят войници тук, аз имам връзки и мога да им уредя оръжия.

— За по-сигурно се обадох на генерал Питър Хорнър, шефа на командването на специалните сили. Той постави в бойна готовност един от екипите.

— Но няма заповед за влизане в Панама? — попита Мърсър.

— Не е тайна, че след атаката срещу Световния търговски център държим в бойна готовност антитерористични сили. Но не всички знаят, че за използването им има стриктни изисквания. Необходими са солидни доказателства, за да ги пуснем в акция. Изпращането на американски войници в суверенна страна като Панама би имало сериозни последици.

— Но ще е нищо в сравнение с онова, което ще се случи, ако не го направите, сър. — В гласа на Мърсър се долови гняв и Лорън го стрелна с поглед.

— Знаем с какво си имаш работа, татко — успокои го тя. — Но положението тук става напрегнато. Нужна ни е помощ.

— Ще ви я доведе. Не се тревожете. Щом получим потвърждение от французите, ще издействам разрешение да отклоним от курса американския ракетonosач „Маккамбъл“, който в момента е в западното крайбрежие на Колумбия.

— Има ли войници на него? — попита Мърсър.

— Не, но е натоварен с управляеми ракети „Томахок“. Разполага и с УВО.

— УВО?

— Сто петдесет и пет милиметрово усъвършенствано вертикално оръдие, което ще бъде монтирано на следващото поколение бойни кораби. Изстрелва петнайсет снаряда в минута и насочва поток от петнайсетсантиметрови експлозивни снаряди на разстояние сто и трийсет километра.

— Господи.

— Да. Така че не мислете, че не ви подкрепям.

— Не мислех така — с уважение каза Мърсър. — Искам да ви уведомя, че френският агент и екипът на Чуждестранния легион са в Панама, за да търсят ядрени отпадъци, откраднати от кораб в Канала. — Мърсър усети, че Ваник отново ще избухне, затова заговори бързо — Материалът обаче е открит в Япония. Тревогата била вдигната поради чиновническа грешка. Казвам ви го, за да знаете какво правят тук. Това може да помогне при преговорите с тях, когато се обадят да потвърдят откритията ни.

— Как се казва агентът?

— Рене Брунесо. Като се има предвид деликатността на мисията му, предполагам, че е високопоставен агент от тайните служби.

— Ясно. Трябва да затварям — припряно каза генералът. — Проследих обаждането и имам номера ви. Ще ви се обадя, ако науча нещо ново. Вие направете същото.

— Добре — каза Лорън, прекъсна връзката и се обърна към Мърсър. — Какво ще кажеш?

Той не отговори веднага. Замисли се за всичко, което можеше да се обърка, и за малкия шанс нещата да минат гладко и в тяхна полза. При един-единствен неуспех всеки планиран отговор на операцията на „Хачърли“ би се провалил. Знаеше, че рискът е огромен, но верен на природата си, щеше да продължи, каквото и да се случеше. Погледна Лорън. В очите му нямаше и следа от песимизъм.

— Ще притиснем Лиу до стената.

— Амин — рече Хари и запали поредната цигара. — Свързах се с Роди. Готви се да влезе в административната сграда на Балбоа Хайтс. Казах му да провери за „Корвалд“, ако може.

— Ако баща ми успее да изпрати екип на специалните сили, трябва да започна да действам да им осигуря оръжия. — Лорън отново взе телефона. — Загубих някои от най-добрите си връзки край Реката на руините, когато хеликоптерът на „Хачърли“ хвърли бомбите в езерото, но мога да се обадя на някои хора тук, в града.

[1] Няма защо. Успех. (фр.) ↑

АДМИНИСТРАТИВНА СГРАДА НА КАНАЛА БАЛБОА ХАЙТС, ПАНАМА

Гърлото на Роди Херара бе толкова пресъхнало, че сякаш усещаше игли, когато преглъщаше. Дланите му бяха потни. Имаше чувството, че затъкнатият в колана му пистолет тежи един тон. Той стоеше на една улица в Прадо, района с жилищата, направени за строителите на Канала. Кварталът приличаше на американско градче от 1912 година. На затревения хълм се издигаше триетажната административна сграда. Покривът с червени керемиди контрастираше с масивните бели каменни стени. На мястото, където някога се бяха развявали американското и панамското знаме, сега във влажния въздух като парцал висеше само флагът на Панама. Роди се запита дали един ден ще дръзнат да сложат националното знаме на Китай.

Наблизо се намираше домът на Феликс Силвера-Ариас. Роди и Кармен бяха поканени там на разточителен прием по случай назначаването му за директор на Канала. Малко след това Роди претърпя „инцидента“ и бе уволнен.

Споменът беше горчив като вкуса на страха в устата му.

Разполагаше с още няколко минути, за да изчака Есмералда Вега. Еси беше отдавна в управата на Канала, директор по снабдяването, и бе сменила шестима администратори. Възпълничка и с мустачки, тя беше може би най-добрият човек, когото Роди познаваше. Еси беше като майка за много от служителите на Канала и близък приятел на останалите. Роди й се бе обадил от колата и й бе казал, че трябва да се срещнат пред сградата. Шейсет и шест годишната баба на седемнайсет внучета се бе съгласила, без да спори или да настоява за обяснение.

Роди изпитваше увереност, но и чувство за вина. Отговорността за семейството му тежеше на плещите му. Кармен го подкрепяше и му вдъхваше сили, откакто бе загубил работата си, насърчаваше го и му съчувстваше, докато го обземаха ту гняв, ту отчаяние. Децата бяха твърде малки, за да разберат проблемите на семейството, но се държаха чудесно. Мигел също беше прекрасно момче. Въпреки

неприятностите, които имаха в момента, Кармен искаше да го осиновят. Ако не бе направила спонтанен аборт, сега първото им дете щеше да е на годините на Мигел. Роди знаеше, че тя не го прави, за да компенсира загубата. Предоставяше ѝ се възможност да даде нов живот на друго дете. Роди още не бе дал съгласието си, но знаеше, че ще вземат Мигел, ако сирачето иска да остане при тях. Ето защо той трябваше да е със семейството си, а не да стои в сенките пред сградата, откъдето го бяха изхвърлили.

Но въпреки това беше тук. Не че дългът към родината означаваше повече от задълженията към семейството му. В случая обаче двете отговорности се сливаха в една.

Пред входа на сградата стояха двама въоръжени войници. Дори от разстояние Роди усещаше, че изгарят от нетърпение да използват карабините си „М-16“. Вратата се отвори и отвътре излезе Еси. Беше облечена в широка розова безформена рокля. Роди не можа да не се усмихне. За разлика от много други жени, Есмералда обичаше да привлича внимание към огромните си размери и често се обличаше така, че да ги подчертава.

Роди се отмести от дървото, на което се бе облегал, и започна да се качва по стъпалата на административната сграда. Еси го забеляза и смуглото ѝ кръгло лице разцъфна в усмивка.

— Крайно време беше да се появиш! В службата е същинска лудница без теб — добродушно каза тя.

— Уличното движение е кошмарно — отговори Роди, без да знае за какво говори Есмералда.

— Феликс иска да те види веднага. Корабите в Канала се трупат с всяка секунда, която губим. Хайде, ела.

Роди прескочи наведнъж последните три стъпала. Двамата пазачи, които се готвеха да му откажат да влезе, чуха разговора и как небрежно Еси спомена малкото име на директора, пуснаха го да мине и продължиха да оглеждат квартала.

— По-бързо — подкани го Еси и го поведе нагоре по извитото стълбище.

На рецепцията също имаше пазач, но тя не му остави време дори да си помисли да ги спре.

Ярко осветените коридори бяха почти безлюдни и това изненада Роди. По това време на деня административната сграда би трябвало да

е оживена, защото служителите координираха преминаването на корабите и поддръжката и се грижеха за всички останали детайли за функционирането на Канала. Роди реши, че причината за тишината е предстоящата атака на Лиу Юшен.

Есмералда се приближи до кабинета си и сложи ръка на гърба му в майчински опит да го насочи. После усети очертанията на пистолета и отвори широко очи. И тъкмо понечи да отвори уста, когато в коридора отекна мъжки глас.

— Хей, вие. Стойте.

Пазачът не носеше „М-16“, но на колана му имаше кобур. Беше двайсетинагодишен, но крачеше наперено, сякаш цял живот се е упражнявал да го прави.

Сърцето на Роди заблъска в гърдите. Не можеше да направи нищо. Бе влязъл в сградата само преди минута, а вече го бяха заловили. И после се сети за пистолета. Можеше ли да го използва? Задачата му беше достатъчно важна, за да убие някого, но изстрелът щеше да привлече още пазачи. Имаше чувството, че се парализира.

— Името! — викна пазачът.

— Есмералда Вега. Виждал си ме сто пъти.

— Не ти, краво. Този. — Войникът протегна ръка да разкопчае кобура си. — Попитах те нещо.

Без да може да повярва какво прави, Роди плъзна ръка към гърба си и усети, че Еси надига ризата му. Той смяташе да я блъсне в кабинета, преди да извади оръжието, но сега тя вече бе хванала пистолета.

— Как се осмеляваш да ме наричаш краво, младежо? — Тонът на Есмералда беше изпълнен със строгостта на училищна директорка. — Майка ти позволявала ли ти е да употребяваш такива думи?

„Не стреляй“ — безмълвно се замоли Роди, докато Еси вадеше пистолета от колана му. Не смееше да отмести поглед от пазача.

Самочувствието на младия войник сякаш поуvehна.

— Кой е тоя? — с малко повече уважение попита той.

Еси Вега спокойно сложи пистолета на шкафа в антрето на кабинета си и притвори вратата с крак.

— Това е Родриго Херара, старши лоцман в Канала. Директорът Силвера-Ариас го повика, за да му помогне да се справи с възникнала криза. Защо не влезеш в кабинета ми? Ще му се обадим и ще му

обясниш защо не позволяваш на господин Херара да изпълни задълженията си.

На Роди му се догади. Погледна крадешком към пистолета. Ако направеше още две крачки, пазачът щеше да го види.

Войникът се намръщи. Решителността му отслабна. Той присви очи и се вторачи в Роди, който събра сили и не помръдна, като се преструваше на отегчен.

— Добре. Върви — най-после каза пазачът и тръгна по коридора.

Есмералда бутна Роди в кабинета и затвори вратата, преди коленете му да се огънат. После грабна автоматичния пистолет от шкафа и му го върна.

— Ще ми обясниш ли какви ги вършиш, господин таен агент?

— Спасявам едно десетилетие от живота си — въздъхна той. — Трябваше ли да го поканиш да влезе? Господи, той щеше да види оръжието.

— Не споменавай всуе името Господне — сгълча го Еси. — Пък и имаше резултат, нали?

Роди се отпусна на стола срещу бюрото ѝ, а тя седна на мястото си.

— Краката ме болят ужасно — оплака се Есмералда. — Мисля, че съм болна от подагра.

— Еси, не искам да бъда груб, но нямам време да говоря за болести.

— И аз мисля така — многозначително се усмихна тя. — В какво си се забъркал, Родриго? Знам, че не е наркотици. Кармен вече щеше да те е убила.

— Нищо подобно. Става дума за Канала.

Есмералда се намръщи.

— Какво за Канала? Това място се е превърнало във военна база. Пълно е с въоръжени типове. Непрекъснато има тайни съвещания с някакви зли на вид китайци. Решила съм да напусна, ако тази история продължи.

Роди знаеше, че приятелката му заслужава обяснение, но рискът да го разкрият се увеличаваше с всяка секунда.

— Вярваш ли ми?

— Винаги съм ти имала доверие. — Еси видя изострените му черти и напрегнатото му тяло и в гласа ѝ се прокрадна страх. — Какво

става?

— „Хачърли Консолидейтид“, компанията, която построи новото пристанище...

— Знаем кои са — прекъсна го Еси.

— Утре ще взривят кораб в пролива Гейлард, за да се опитат да затворят Канала.

Възрастната жена не трепна. За нея беше достатъчно, че Роди вярва в това.

— Работя с американските военни, за да им попречим — добави той. — Знаем името на кораба, но не и кога ще мине през Канала.

Есмералда кимна.

— Сега разбирам защо графикът за транзита за утре е променен.

— Именно графикът ми трябва. Също така искам да знам дали в някой от доковете на „Хачърли“ има кораб на име „Корвалд“.

— Графикът не е разпространен. Чух, че отдел „Кадри“ вика лоцманите направо на определените кораби в определения час.

— По дяволите! Можеш ли да ми помогнеш?

Еси се замисли, облегна се на стола, който изскърца заплашително под тежестта ѝ, после протегна ръка към телефона.

— Ало, Хуана? Обажда се Еси. Да, добре, благодаря. А ти? Хубаво. А Рамон? Как е ръката му? Жалко. Е, такива са момчетата. Трябва да видиш белезите на моите внуци. — Бъбреше, без да обръща внимание на нарастващата нервност на Роди. — Казваш, че рецептата е по-хубава от тази на сестра ти? Трябва да я изпробвам. Благодаря. О, Хуана, искам да те питам дали си получила заповедите за транзита за утре. Да, знам, че неизвестно защо той ги пази в тайна, но трябва да знам разписанието на влекачите, за да видя колко гориво да изпратя в Гамбоа. — Еси млъкна и се заслуша. — Не ме интересува кой е на корабите, а само кои ще преминават и кога.

Роди знаеше, че Хуана е секретарката на директора Силвера-Ариас.

— Кажй ѝ, че искат да пазят в тайна само имената на лоцманите — прошепна той на Еси, — заради атаката срещу автовоза преди няколко дни. Да прозвучи като разследване на корупция.

Есмералда кимна и разказа лъжата, като я разкраси.

— Точно така. Не мисля, че някой от лоцманите е замесен, но въпреки това извършваме разследване. Предполагам, че това е

причината за засилената охрана. Какво? Чудесно, благодаря. Да, задраскай имената им. — Еси въздъхна. — Би ли ми направила още една услуга и да ми го изпратиш по факса? Подаграта ме убива и не искам да изкачвам повече стълби, отколкото е необходимо.

Някой потропа на вратата на кабинета и я отвори, без да го поканят. Роди нямаше време да реагира, нито да се скрие. Натрапникът беше панамец, облечен в костюм и закопчана догоре риза. Мъжът гневно се приближи до бюрото и се наведе над рамото му, сякаш Роди не беше там. Беше много ядосан.

— Еси, къде са резервните бутала, които поръчах, по дяволите?

— Чакай малко, Томас — рече Есмералда и продължи разговора си с Хуана. — Извинявай, какво каза? Факсът ти е повреден. Е, добре. Ще дойда.

— Чакай — извика Томас. — Първо ще ми намериш буталата. Каза, че ще си готова.

Преди Еси да успее да отговори, на вратата се появи младият пазач, привлечен от гневните гласове.

— Какъв е проблемът?

— Няма нищо — отговори Еси, без да затваря телефона, и погледна Роди. — Бихте ли се качили горе да ми донесете списъка, господин Херара?

Роди позеленя. Беше на път да успее, а сега го грозеше поражение. Не се осмеляваше да се качи в кабинета на директора, но Еси изведнъж бе затънала в бюрократичен хаос и не можеше да излезе, без да предизвика подозрение.

Томас, войникът и Еси чакаха отговора му. Роди пое дълбоко дъх.

— Разбира се. Списъкът на смазочните масла, нали?

— Да. — Еси дръпна ръката си от телефонната слушалка. — Хуана, изпращам ти човек да го вземе. Ей сега ще бъде при теб.

— Защо сменят смазочните масла? — попита Томас. Историята за прикритие на Роди го ядоса още повече.

— Само ги проверяваме — спокойно отговори Еси. Очевидно й се искаше Роди да бе измислил по-хубава лъжа, защото Томас беше шеф на един от отделите за поддръжка на съоръженията. — Не се тревожи.

Пазачът не помръдваше от вратата, гледаше ту, единия, ту другия. Роди стана от стола. Имаше чувството, че е осъден на смърт.

Томас веднага се настани на освободеното място и продължи да тормози Еси за липсващите резервни части.

Роди се усмихна окуражително на войника, сякаш искаше да каже, че спорът не го интересува. Пазачът не реагира затова Роди мина покрай него и тръгна по коридора. Усещаше, че войникът го гледа. След десетина метра зави към стълбището и бързо започна да се качва. Стигна до третия етаж и се отправи към кабинета на директора.

Бе виждал Хуана само два пъти и се съмняваше, че го помни. Страхуваше се да поведе разговор с нея на три метра от кабинета на Силвера-Ариас. Ръцете му се разтрепериха.

Кабинетите на шефовете наскоро бяха ремонтирани и климатичната инсталация не бе успяла да премахне тежката миризма на прясна боя. Докато се приближаваше към рецепцията, му се догади още повече. Зад безупречно подреденото бюро на Хуана видя вратата на кабинета на Феликс... която изведнъж се отвори.

Силвера-Ариас изглеждаше наперен и самодоволен със скъпия си костюм и лъскавите си обувки. Косата му бе намазана с брилянтин, а мустаците идеално подстригани — тънка черна ивица над стиснатите устни в стила на стереотипната представа за латиноамерикански любовник. Роди едва не се обърна и не побягна — и вероятно щеше да го направи, ако от кабинета не бе излязъл още един човек. Мъжът беше хубав и имаше властен вид, който недвусмислено го определяше като роден водач. Фактът, че е китаец и очевидно бе дал на Силвера-Ариас окончателните си заповеди, не остави у Роди съмнение, че това е Лиу Юшен.

Зави му се свят. Пред него стоеше авторът и организаторът на цялата операция, а той имаше пистолет, затъкнат в колана. Дали да го използва? Преди Роди да успее да реагира, двамата мъже минаха покрай него, без да го погледнат.

— Есмералда ли ви изпраца? — попита Хуана.

— Моля? А, да — отговори Роди и се обърна към секретарката.

Тя се вторачи в него и, изглежда, го позна, но не каза нищо.

— Ето го списъка. Както виждате, задраскала съм имената на лоцманите.

— Благодаря — каза Роди и взе листовете.

Лиу и Силвера-Ариас разговаряха пред асансьора. С тях имаше още двама китаейци, облечени в леки сака, които обаче не скриваха

оръжията им. Роди тръгна в противоположната посока. Знаеше, че операцията ще продължи и без автора си. В момента по-важното беше да даде на Мърсър графика от шест листа, отколкото да отмъсти.

Той излезе от сградата колкото е възможно по-бързо и тръгна по паркинга. Пазачът на задната врата му хвърли бегъл поглед.

Роди заобиколи постройката и след няколко минути стигна до колата си. Не си направи труда да даде на климатичната инсталация време да проветри задушаващите вълни топлина, излизащи отвътре. Воланът и лостът за скоростите бяха нагreti и пареха. Роди сложи пистолета под седалката, включи на скорост и потегли по тихата безлюдна улица.

Вместо да кара през претъпкания с превозни средства град, реши да намери бюро, където изпращат факсове по поръчка на делови клиенти.

Мина край старата железопътна гара „Анкон“ и се обади в хотела по мобилния си телефон.

— Роди е.

— По дяволите — отговори Хари. — Надявах се, че е генерал Ваник. Щях да му кажа, че Мърсър сваля дъщеря му. Взе ли го?

— Да. Търся място, откъдето да го изпратя по факс. Така ще стане по-бързо.

— Ще кажа на Мърсър, когато се върне. Той е долу и разговаря с онази Барбър. Имаше ли проблеми?

— Всичко мина гладко — отговори Роди, макар че все още чувстваше напрежение, от което му се гадеше.

— Поздравления. Ще се погрижа да ти дадат тайния пръстен и да те научат на ръкостискането на нашия клуб.

— Чакай малко, Хари. — Роди погледна в огледалото за обратно виждане. Движението беше оживено и беше трудно да прецени със сигурност, но му се стори, че го следят.

— Какво има?

— Не съм сигурен. Може би нищо. — Роди огледа магазините от двете страни на улицата. Обикновено виждаше много агенции, откъдето изпращаха факсове, но сега не забелязваше нищо освен магазини за алкохол и за детски дрехи. Зави, навлизайки по-навътре в търговската част на града. Един седан свърна след него. Стъклата му

бяха тъмни и Роди не можеше да види хората вътре. — Слушай, Хари, трябва да затварям. Мисля, че ме следят.

— Къде си? Ще кажа на французите да дойдат да те вземат.

Роди най-после видя копирен център.

— Късно е. Стой до факса.

Той затвори телефона и спря, като едва не блъсна една жена на разнебитен велосипед.

Извади няколко банкноти от портфейла си и изскочи от хондата. Разнесоха се клаксони, защото бе предизвикал задръстване, блокирайки половината лента. Преследващата го кола остана петдесет метра назад. Роди хукна по тротоара, стиснал графика и парите в едната си ръка. В копирния център имаше много хора. Служители в сини панталони или поли и бели ризи помагаха на притеснени секретарки и стажанти да изпълнят поръчките. На дългото гише имаше чаша с моливи. Роди написа набързо номера на факса в стаята на Мърсър най-отгоре на графика.

Прочете имената на първите десет кораба, които сутринта трябваше да минат през Канала. „По дяволите! Не!“ Никой не се казваше „Джемини“. Прегледа списъка до края, но не видя кораб с такава име.

— Да ви помогна ли?

Без да брои парите, Роди даде на служителя банкнотите и шестте листа.

— Моля ви, изпратете ги колкото е възможно по-бързо.

Обзе го паника.

Изскочи от бюрото, без да дочака потвърждение, блъсна се в неколцина минувачи и щом стигна до хондата си, падна на колене и повърна от напрежение и страх.

Когато стомахът му се изпразни, Роди избърса устата си и вдигна глава. Над него се бяха навели двама души. Местни жители. Опасни на вид. Със сигурност от бившите Бригади на честта. В съзнанието му преминаха образите на Кармен и децата. Единият мъж протегна ръце и го изправи. Без да кажат нищо, двамата го поведоха към колата си. Хората на улицата се отдръпваха, за да им направят път, и гледаха жалкия мъж с изцапана с повръщано брадичка и безнадежден поглед в очите.

ХОТЕЛ „РАДИСЪН РОЯЛ“ ПАНАМА СИТИ, ПАНАМА

Мария Барбър не скри връзката си с Лиу Юшен и операцията му, макар да твърдеше, че не знаела за намерението на китаеца да убие мъжа ѝ край Реката на руините. Лиу ѝ казал, че иска само да уплаши Гари и да го изгони оттам, за да присвои съкровището. Тя вече бе признала, че е съобщила на Лиу за отиването на Мърсър на шлюза „Педро Мигел“, затова той ѝ повярва. Мария си бе навлякла огромни неприятности и лъжите за участието ѝ нямаше да ѝ спечелят нищо.

Всичко това стана през първите пет минути на разпита. През следващите петнайсет Мърсър и Брунесо се опитаха да разберат дали тя знае нещо за плановете на Лиу. Рене имаше опит в задаването на провокиращи въпроси, но постепенно стана ясно, че Лиу не се е доверил на Мария. Тя не знаеше нищо за намерението му да блокира Канала, не бе чувала за „Джемини“ и нямаше представа кой друг в Панама е замесен с Феликс Силвера-Ариас и президента Квинтеро.

Разплаканата Мария обобщи ролята си в едно изречение.

— Отначало Лиу се нуждаеше от мен, но после ме държеше само за да ме използва.

Искаше да обясни какво ѝ е било обещано, но никой нямаше желание да я слуша. Един от хората на Фош остана при нея, а другите се върнаха в апартамента на Мърсър.

— Фактът, че се е продала, не я прави по-малка курва — заяви Лорън и изтърси цветиста псувня, а после се успокои и добави: — Съжалявам, но ми се гади от жени като тази кучка.

— Очевидно. — Фош се усмихна малко смаяно. — Американските военни могат да се гордеят с майсторството ти да псуваш.

— Имаме проблем — извика Хари веднага щом влязоха. — Обади се Роди. Взел беше графика и каза, че ще го изпрати по факса. И после сякаш му се случи някаква неприятност и вече не отговаря на телефона.

По гърба на Мърсър полазиха ледени тръпки.

— Каква неприятност? — попита той.

— Не знам — отговори Хари. — Мислеше, че го следят. Това е всичко.

В същия миг линията на факса иззвъня и машината забръмча. Лорън беше най-близо до нея и прочете списъка още докато листовете излизаха. Намръщи се, докато ги подаваше на Мърсър. Шестте страници обиколиха стаята. Всички трескаво търсеха името, което ги интересуваше, но не го видяха. Брунесо изказа на глас очевидното.

— Няма кораб на име „Джемини“.

— Нито дори нещо подобно — добави Фош.

— Какво означава това?

— Не знам. — Мърсър бе пребледнял. — „Джемини“ трябва да е кодово име, а не име на плавателен съд.

Хари беше единственият, който не се включи в последвалото разгорещено обсъждане. Седеше спокойно на дивана и внимателно четеше списъка на корабите. Мигел се бе настанил до него и също гледаше листовете, макар че не можеше да чете на английски.

— Дори ако баща ти изпрати войници, каква ще е целта? — обърна се Рене към Лорън. — Нямаме мишена.

— Трябва да направим нещо — настоя тя.

— Хей — провикна се Хари и го повтори по-високо. Дрезгавият му глас прекъсна спора. — Ако решавате кръстословици, щяхте да видите, че отговорът е тук.

Той размаха първия лист.

— Какво откри? — Мърсър позна победоносния блясък в очите на приятеля си.

— Кораба, с който Лиу ще взриви Канала.

Нетърпението на Брунесо се изчерпи.

— Казвай, по дяволите.

— „Марио ди Касторели“, товарният кораб, регистриран в Либерия — отговори Хари и отново погледна графика. — Тук пише, че е натоварен с дванайсет тона метални отпадъци и цимент, но това трябва да са глупости.

— Защо реши, че е „Марио ди Касторели“? — попита Лорън.

— Това е старо обяснение в кръстословиците.

— „Марио ди Касторели“ е старо обяснение в кръстословиците?

— Не. Слушайте. Какво е джемини?

— Близнаци — отговори Фош.

— Точно така. — Лорън засия. — Близнаци.

И в същия миг Мърсър разбра.

— Кастор и Полукс. Ди Касторели.

— Стотици пъти съм виждал Кастор и Полукс като обяснение за Близнаци. Това трябва да е корабът, който търсим. Ще мине през Канала в седем сутринта от страната на Тихия океан.

— Браво, потаен стар негоднико — миролюбиво го похвали Мърсър.

— Един момент. — Брунесо взе списъка от Хари. — Мислех, че сутрин в Канала влизат корабите от страната на Атлантическия океан.

— Обикновено е така, но тук ще видиш, че има няколко пътнически екскурзионни кораба, връщащи се от Карибите.

Лорън посочи имената на съдовете на „Панамакс“. — Те винаги минават сутрин, за да могат пътниците да се насладят на гледката. Спомняш ли си онзи, който видяхме, преди да кацнем с хеликоптера на автовоза?

— Господи! — възкликна Мърсър и я погледна изпитателно. — Някой от тях близо ли е до „Марио ди Касторели“?

Тя провери отново.

— Не. Преди и след него има няколко товарни кораба, „Робърт Т. Чейндж“, „Ингландр Роуз“ и „Султана“, контейнеровоз.

— Питам се дали е умишлено, или директорът на Канала се опитва да сведе до минимум жертвите, като изолира пътническите екскурзионни кораби от експлозията — отбеляза Хари.

— Не очаквам алтруизъм от тези копелета — намръщено каза Мърсър и попита Хари колко е часът. — Имаме само осемнайсет часа, преди корабът да влезе в пролива Гейлард. Трябва да измислим план.

— Ще се обадя на татко. — Лорън протегна ръка към телефона, който в същия миг иззвъня. — Ало? Роди! Добре ли си? Къде си? Какво се случи?

— Всичко е наред. В моята кола съм. Спряха ме от пътната полиция под прикритие, защото ме видели да правя забранен завои. След няколко минути ще съм в хотела. Нали не сте казали нищо на Кармен?

— Не. — Тя се засмя облекчено. — Графикът е при нас и открихме кораба. Хари се сети кой е.

— Слава Богу. Когато го прочетох, помислих, че сме се провалили.

— Трябва да затварям — каза Лорън. — Искам да се обадя на баща ми.

— Добре. Ще се отбия за малко при Кармен и децата и после ще се кача при вас.

— Ще ти се обадим, ако имаме нужда от теб. Ще пратя долу и Мигел.

— Благодаря. Искам да видя и него.

Лорън затвори и преразказа разговора на останалите. После каза:

— Ще отида в спалнята да се обадя на татко. Намерих оръжия, ако дойдат специалните сили. А вие, момчета, съставете план, докато се върна.

Фош разгърна картата на зоната около Панамския канал.

— Започваме веднага.

Лорън още говореше с Пентагона, когато Мърсър поръча да им донесат храна и напитки, и само кимна, когато той остави на отрупаното със записки и бележки легло чиния с пържола. Той видя, че има рисунки на водолазния звънец и на подводницата. Други изобразяваха крайградското имение на Лиу Юшен, а трети бяха списъци на оръжията и екипировката, които бе осигурила чрез местните си връзки.

Мърсър остана доволен от беглата ѝ усмивка и блясъка в очите ѝ.

Мъжете вечеряха във всекидневната. Светлините бяха запалени и през прозореца Панама Сити приличаше на съзвездие от паднали звезди. Хари бе дал часовника си на Мърсър след десетия въпрос колко е часът. До влизането в Канала на „Марио ди Касторели“ оставаха дванайсет часа. Около четири часа след това корабът щеше да стигне до провлака. Ако скоро не получеха отговор от генерал Ваник, трябваше да се оправят сами.

Стаята беше задимена от цигари. Пушеше предимно Хари, който пиеше петото си уиски. Фош и Рене също допринасяха за синкавата мъгла. Храната имаше вкус на фасове, но Мърсър не забелязваше това.

Обсъдиха безброй идеи за обезвреждането на „Марио ди Касторели“ в Канала в случай, че не могат да деактивират

експлозивите на кораба, след като влезе там — всичко от бързо спускане по алпинистко въже от Моста на двете Америки до атака с хеликоптер или взривяване на плавателния съд с УВО на ракетаносача „Маккамбъл“ — надяваха се, че ще влезе в Панамския залив. Всички предположения бяха отхвърлени с изключение на атака с моторница в езерото Мирафлорес.

Всички бяха единодушни, че нападението на кораба с експлозивите, преди да стигне до езерото, е опасно заради вероятността от преждевременна детонация. Експлозия в отсечката преди първите шлюзове със сигурност щеше да изравни със земята Балбоа и да нанесе щети чак в Панама Сити. Взривяването на кораба в уединеното езеро щеше да намали до минимум косвените жертви, ако командосите от специалните сили не успеяха и моряците на плавателния съд взривяха експлозивите. Като рискуваха с нападение, щяха да предотвратят неизбежната колосална експлозия, предизвикана от оръдието на борда на „Маккамбъл“. Това беше пресметнат риск, който биха поели дори ако атакуваха сами товарния кораб.

Когато Лорън излезе от спалнята, всички се обърнаха към нея. Синината на дясната страна на лицето ѝ бе придобила виолетов цвят, който подходеше на тъмните сенки под другото ѝ око.

— Е?

Тя се усмихна и сериозното ѝ изражение изведнъж изчезна.

— Всичко е уредено. Генерал Хорнър, шефът на командването на специалните операции, изпраща командоси с пътнически полет, така че никой да не заподозре нищо.

— Колко ще бъдат? — попита Брунесо.

— Шестима. Половината от обичайната бройка на екипа. Хорнър се опасява, че дузина биха предупредили панамците, че нещо не е наред.

— Би трябвало да са достатъчно — предположи Фош. — Съвременните товарни кораби нямат многоброен екипаж. Освен това мисля, че Лиу ще намали още броя им, тъй като разполага с миниподводница, за да ги изведе, след като блокира пролива Гейлард.

— Кога ще пристигнат?

Лорън прехапа устни.

— Тук играта загрубява. Самолетът им ще кацне на летище „Токумен“ в девет без петнайсет.

— Къде ще е по това време „Марио ди Касторели“? — попита Хари, който отново бе отишъл до минибара.

— Ще е влязъл в езерото Мирафлорес.

— За колко време може да прекоси езерото кораб като „Марио ди Касторели“? — попита Мърсър.

— За около час и половина.

— Господи, времето е адски малко. Всяко забавяне на митницата би означавало провал за нас.

Лорън кимна.

— Затова казах, че положението е деликатно. Задължително е на летището да чака транспорт, а на езерото лодка, която да използват за атаката. На езерото Мирафлорес, близо до шлюза „Педро Мигел“, се намира малкото пристанище на яхтклуба на Балбоа. Там ще ги чакаме.

— Познаваш ли някого с лодка там?

— Ще говоря с Роди. Оттам командосите ще могат да отидат до средата на езерото, където управата на Канала държи две резервни врати на шлюзове. Сложили са ги там, когато е бил строен Каналът, за да предпазят езерото Гатун от източване. Използването на езерото може да даде на специалните сили по-голям елемент на изненада.

— И ние измислихме същия план — усмихна се Мърсър.

— С баща ми говорихме по този въпрос и генерал Хорнър се съгласи. Това е единственият начин.

— А ракетоносачът?

— „Маккамбъл“ ще влезе в Панамския залив горе-долу по същото време, когато кацне самолетът с командосите.

— Значи ако се нуждаем от сериозни подкрепления, ще ги имаме — каза Мърсър.

— Не можех да си представя, че ще се нуждаем от оръдия и ракети „Томахок“, но ето че сега ги имаме.

— Хеликоптери?

— На ракетоносача има два „СХ-60 Сийхок“ с картечници. Екипажът демонтира едната, за да може хеликоптерът да се използва за транспорт, ако се наложи.

Сериозното изражение на Мърсър показваше безпокойството му за огромния риск, който поемаха. Бащата на Лорън бе осигурил командоси, но това сякаш не ги доближаваше до успеха. Много неща можеха да се объркат. Нещо глупаво като забавяне на летището

можеше да провали всичко. И така щяха да останат само Мърсър, Лорън и шестимата французи да атакуват „Марио ди Касторели“ и неизвестния брой моряци и пазачи на борда му.

Той огледа присъстващите и видя, че всички са твърдо решени да извършат атаката, ако Зелените барети не пристигнат навреме. Не беше за вярване, но Мърсър забеляза, че Хари си наля само една глътка уиски и напълни чашата си с безалкохолно. Дори старецът беше готов да участва, ако е необходимо, макар че не беше ясно какво точно може да направи. Хари видя, че Мърсър го наблюдава, и вдигна чаша за на здравица.

Каквото и да ги очакваше, Мърсър не разполагаше с по-добър екип.

Повикаха Роди, обясниха му плана си и се възползваха от познанията му за Панама и Канала, за да го усъвършенстват. За щастие той имаше приятел, който държеше моторницата си в яхтклуба на Балбоа.

— Познавам много хора с лодки. И аз имам осемметрова „Сий-Рей“. Когато всичко това свърши, може да се разходим с нея.

— По дяволите! — неочаквано възкликна Лорън и всички я погледнаха. — Оръжията. Трябват ми десет бона да ги платя.

— Десет бона? — попита Фош.

— Десет хиляди долара.

— Sacrebleu!^[1]

— Някой има ли толкова много пари? — попита тя.

— Аз — ухили се Хари.

— Ти? — едновременно попитаха четиримата.

Мърсър закри с ръка очите си, защото знаеше откъде Хари има парите.

— Открих петнайсет хиляди долара кредитна линия в казиното на хотел „Сезар Парк“. — Хари не спомена, че е открил кредитната линия с платинената карта на Мърсър. — Мога да я затворя и да изтегля парите.

— Имаш ли представа каква е лихвата? — обезпокоено попита Мърсър.

— Престани да се заяждаш — рече Хари. — Имаш парите. Освен това можеш да задържиш оръжията, когато тази история

приключи. Ще са страхотни сувенири за момчетата в „При Дребосъка“.

Мърсър си представи мъжете в кварталния бар, въоръжени с автоматични оръжия. Карабината „М-16“ беше дълга почти колкото Дребосъка, а в голямата мускулеста ръка на Майк О’Райли би изглеждала като детска играчка. Той потрепери.

— Ще ги впиша като делови разходи и догодина ще приспадна сумата от данъците си. Много ти благодаря.

— Ти решаваш — безгрижно каза Хари.

Мърсър погледна Лорън.

— Как ще вземеш оръжията?

— Връзките ми ще ги донесат след час.

— Тогава по-добре да действам — предложи Хари, стана и взе бастуна си.

— Дори не си помисляй, че ще ти позволя да отидеш сам. — Мърсър се приближи до приятеля си, който вече бе стигнал до вратата, и после се обърна към останалите. — Ще се върнем колкото е възможно по-бързо.

— Ти ще платиш таксито — чу се гласът на Хари, след като вратата се затвори след тях.

Мърсър и Хари се върнаха след трийсет минути и завариха трима изключително нервни панамци, които гледаха подозрително Фош, Брунесо и двамата въоръжени легионери. Мъжете нямаха и трийсет години и изглеждаха отчаяни. На диваните имаше три големи чанти, пълни с оръжия, предимно от военния резерв на Съединените Щати, останали от войната срещу контрите. Лорън говореше на испански, докато проверяваше в какво състояние са оръжията, а Фош и двамата легионери преглеждаха амунициите.

— По дяволите — отбеляза Хари. — Сигурно така е изглеждала гримьорната на Силвестър Сталоун, когато са снимали „Рамбо“.

— Рамбо! Рамбо! — повториха търговците на оръжия.

— Колко трябва да платим, Лорън? — попита Мърсър, притиснал до гърдите си пълната с пари чанта.

— Пистолетите са по двеста долара, а карабините „М-16“ — по хиляда. За амунициите и другата бойна екипировка може да преговаряме.

Хари бе загубил три хиляди долара в казиното, затова в чантата имаше дванайсет хиляди, повече от достатъчно, за да вьоръжат командосите от специалните сили, Мърсър и Лорън. На Фош му бяха останали оръжия, които да раздаде на хората си. Мърсър го попита дали се нуждае от амуниции.

— Може да вземем 5,56 милиметрови за пушките „Фамас“ — отговори лейтенантът. — Имаме деветмилиметрови за пистолетите „Хеклер и Кох“.

Лорън купи осем пистолета и пушки и похарчи останалите пари за амуниции и бойни жилетки и колани. Панамците изглеждаха доволни от сделката и се шегуваха с нея, докато прибираха оръжията, които не бяха продали.

Мърсър се приближи до нея, за да не го чуят другите.

— Откъде знаеш, че няма да отидат в полицията?

Тя се засмя и преведе въпроса му на панамците, които се засмяха още по-силно. Единият извади портфейла си и му показа документа си за самоличност. Беше ченге. И тримата бяха полицаи.

— Наречи го сътрудничество между агенциите — обясни Лорън. — Обещах на Фреди, че ще арестува всеки участник в заговора, след като обезвредим „Марио ди Касторели“. Всъщност той ще задържи Мария Барбър.

— Но въпреки това иска пари за оръжията? — подхвърли Хари.

— Бизнесът си е бизнес — каза ченгето на английски със силен акцент и после се обърна към Лорън. — *Vaya con Dios, gringa.*^[2]

— Ще ти се обадя утре, когато положението се успокои — каза тя на испански и двамата си стиснаха ръцете.

Единият легионер излезе заедно с полицаите, за да им предаде Мария.

— Имаме командоси, оръжия, лодка и микробус — каза Брунесо и прие предложената му от Хари цигара.

— И мишена — добави Лорън. — Дотук добре.

— Тогава защо имам чувството, че пропускаме нещо? — В гласа на Мърсър се долови умора. От една страна, искаше питие, за да се отпусне, а от друга — кофеин, за да се освежи. Накрая реши да пие вода.

— Обсъдихме плана поне десет пъти. — Лорън седна до него на дивана и небрежно пийна от шишето му. Жестът беше толкова

интимен, че Мърсър едва сдържа усмивката си. Кракът ѝ бе допрян до неговия и би било съвсем лесно да сложи ръка на рамото ѝ. Тя сякаш го подканяше да я докосне.

— Не мога да се сетя за нищо, което може да сме забравили — каза Роди.

— Точно това ме безпокои. — Мърсър потърка очи и погледна колко е часът. Полунощ. — Трябва да поспим. Да се срещнем тук в шест. Ще имаме ли достатъчно време да заемем позиция?

Всички кимнаха. Роди и французите излязоха от апартамента, а Лорън отиде в банята. Хари преди малко бе излязъл оттам, затова пожела на Мърсър лека нощ, като му махна пренебрежително с ръка и затвори вратата на спалнята.

Мърсър продължи да седи на дивана. Беше затворил очи и се опитваше да подреди разпокъсаните си мисли, но бързо се отказа.

— Спиш ли? — прошепна Лорън след известно време. Беше толкова близо, че той усети дъха ѝ.

Мърсър отвори едното си око. Тя се бе навела над него. Облякла бе тениска, която стигаше до бедрата и. Гърдите и бяха на нивото на главата му и погледът му се плъзна нагоре. Черната ѝ коса беше прибрана назад, кожата ѝ сякаш блестеше от чистота.

— Ако си ме чула да хъркам, значи съм бил заспал. В противен случай безмълвно съм псувал Хари, защото отново зае второто легло.

— Горкият. Ако утре нямахме важна работа, щях да те поканя в моето.

Мърсър успя да поддържа флирта, макар че сърцето му ускори ритъма си.

— Дори да нямахме важна работа, пак щеше да останеш разочарована. Капнал съм от умора.

Лорън се усмихна.

— В такъв случай защо не дойдеш при мен? Но те предупреждавам, че ако хъркаш, ще те накарам да се преместиш при Хари.

— И аз бих направил същото с теб, но старият негодник не е джентълмен като мен.

— Мисля, че все мога да се доверя на един от двама ви за една нощ.

— А какво ще стане, ако получа шанс за втора?

Тя хвана ръката му.

— Тогава няма да можеш да се довериш на мен.

[1] О, небеса! (фр.) ↑

[2] Бог да е с теб, американке. (исп.) ↑

ПРИСТАНИЩЕТО НА „ХАЧЪРЛИ КОНСОЛИДЕЙТИД“ БАЛБОА, ПАНАМА

Капитан Уон Хой гледаше критично как докерите закачат тежките кафяви въжета за кораба му. Другият им край бе увит около шпиловете в отсрещната страна на сухия док. Мощните прожектори на огромната, подобна на навес постройка осветяваха кораба и тъмните води, които се плискаха в наскоро построената сграда. Масивните врати бяха отворени и след няколко минути сто и двайсет метровият хладилен кораб „Корвалд“ щеше да бъде изтеглен в затворения док и дългото му пътуване от Шанхай щеше да приключи.

Капитанът усети, че корабът се движи срещу мудния прилив, и троснато измърмори нещо на кормчията. Посоката бе коригирана и плавателният съд бе насочен успоредно на тясното бетонно котвено място. Предавателят на Уон изпраща и операторът в отсрещната страна на сградата показва, че е готов да включи лебедките.

Уон знаеше, че корабът му е избран от КНТИНО, китайския военно-икономически комплекс, защото има модерна охладителна система, която обикновено поддържаеше замразен товара от месо, но също и защото надстройката бе ниска и можеше да се вмести в сухия док. Въпреки това внимателно наблюдаваше покрива на сградата, докато шпиловете бавно теглеха кораба през вратите. Уон стоеше на дванайсет метра над водата, а покривът беше на още петнайсет метра над него.

Макар че видимостта от двете страни на „Корвалд“ беше четирипет метра, капитанът крачеше от единия страничен мостик до другия и гледаше дали корабът му е точно в центъра на сухия док. Погледна назад и видя как задната част на плавателния съд мина през тежките стоманени врати, които започнаха да се затварят. „Корвалд“ беше вътре. Лебедките го изтеглиха още трийсет метра към сградата, докато

изящният му нос не се извиси над кея. Към подобните на гъби кнехти се спуснаха две въжета.

Мореплавателят ветеран с нищо не показва, че пристигането в Панама е намалило напрежението, което не му позволяваше да мигне нощем, откакто бяха напуснали Китай. Остана нащрек и сдържан и запали цигара. Докарването на товара не означаваше, че опасността е преминала благодарение на координираните заповеди, които бе получил по пътя от генерал Ю Куан. Щеше да мине най-малко още един ден, преди големият кулокран, обикновено използван да пренася тежки съоръжения от аварирани кораби, да разтовари ракетите със среден радиус на действие „ДФ-31“ от „Корвалд“.

Стартовите им двигатели бяха дълги петнайсет метра и тежаха девет тона без ядрения заряд. В Шанхай трюмовете на кораба бяха преустроени, за да може ракетите да бъдат вкарани без проблеми. Уон си спомни, че когато влакът, превозващ ракетите, бе пристигнал в Шанхай от Ракетния космически център близо до Пекин, на работниците им бяха необходими шест часа, за да поставят ракетните двигатели в специални гнезда навътре в трюма. Той беше сигурен, че ако не бяха множеството любопитни членове на Политбюро, които наблюдаваха работата, мъжете щяха да съкратят времето наполовина. След като блокираха Канала, Уон искаше корабът му да напусне панамски води колкото е възможно по-скоро.

Ако генерал Ю Куан не му бе заповядал да чака, той би наредил ракетите да бъдат разтоварени веднага, но това нямаше да стане.

Уон хвърли фаса си в мазните води и видя, че Лиу Юшен върви към спуснатия подвижен мост на „Корвалд“. С него бяха двама въоръжени войници и възрастен мъж, който ситнеше с птичи стъпки. Уон си помисли, че дължи на Лиу уважението да го посрещне, когато се качи на борда, но не можеше да се насили да го направи, затова изпрати първия си помощник да придружи Лиу и компанията му до капитанската каюта под мостика.

Младият стюард донесе чай точно когато Лиу Юшен стигна до каютата и той едва не го събори, докато минаваше покрай него. Дватама пазачи останаха пред вратата, а възрастният мъж в черния костюм мълчаливо застана до Лиу. Уон положи усилия да прикрие отвращението си от бледото му, почти прозрачно лице.

— Уон? — Лиу не протегна ръка да се ръкува с капитана, нито представи госта си.

— Аз съм Уон, капитанът на „Корвалд“. — Той се поклони, доловил гнева, който се излъчваше от Лиу.

— Първият ви помощник ми каза, че няма да позволите ракетите да бъдат разтоварени — тихо изръмжа Лиу.

Уон нямаше намерение да се плаши на борда на собствения си кораб и повиши тон.

— По заповед на генерал Ю Куан. — И подаде на Лиу кодиран препис на последните заповеди на Ю Куан. — Трябва да разтоварим ракетите след блокирането на Канала. Както виждате във втория параграф, генералът все още изпитва съмнения към вашия план и не желае да рискува „ДФ-31“, в случай че не успеете. Заповедите ми са да държа всичките си помощници и членовете на екипажа на борда на „Корвалд“ и да бъда готов да напусна дока веднага щом ми наредят.

Лиу прегледа заповедите, после ги прочете бавно. Гневът му намаля, когато прозря мъдростта в инструкциите на Ю Куан. Това не беше опит да го изиграят, нито да подронят авторитета му. Генералът просто искаше да осигури безопасността на ракетите. В арсенала на Китай имаше дванайсет „ДФ-31“ и две трети от тях бяха на „Корвалд“. Ракетите представляваха инвестиция, много по-голяма от златото, похарчено за операция „Червен остров“, и за разлика от златото, не можеше да бъдат възстановени бързо. Въпреки всичко обаче заповедите звучаха като лек упрек.

— Възнамерявам да вдигна подвижния мост веднага щом слезете от кораба ми и очаквам да изпратите работници в командната зала, за да отворят вратите на сухия док, ако се наложи да отплаваме бързо — добави Уон.

— Генералът е много загрижен за безценните си ракети — иронично отбеляза Лиу. — Каза ли какво трябва да се направи с мобилните ракетни установки в случай, че не успее? И те са скъпа инвестиция и ще се вдигне голям шум, ако американците ги открият тук.

Уон сви рамене.

— Не знам нищо по този въпрос. Вероятно генерал Ю Куан смята, че знаете какво трябва да направите с тях.

Лиу пое дълбоко дъх, за да се успокои, разбираше, че няма да спечели нищо, ако продължи да предизвиква капитана. Контролираха ги едни и същи хора. Знаеше, че механиците в пристанището могат да демонтират огромните установки за два часа и да натоварят частите в контейнери. Гласът му отново придоби кадифения оттенък, който успешно използваше по време на съвещанията на управителния съвет и в делови преговори.

— Какво знаете за бойните глави?

— Преди да потегля от Китай, генерал Ю Куан ми каза да докладвам, че вече са натоварени на подводница, която да ги докара в това пристанище. Подводницата се захранва с дизелово гориво и електричество и трябвало да се зареди по пътя. На мястото на срещата на север от Дружествените острови бил изпратен танкер. Тъй като презареждането в морето трябваше да се извърши там, където няма сателитно покритие, не мога да ви кажа точното време на пристигането, но би трябвало да е около три седмици след заминаването от Китай.

Лиу кимна.

— Добре, капитане. Вие имате вашите заповеди и аз очевидно имам моите. Ако графикът за утре бъде спазен, подводницата, която ще вземе хората от „Джемини“, ще пристигне в Гамбоа около единайсет без петнайсет. Това означава, че Каналът трябва да бъде блокиран в единайсет.

— И след това веднага ще започнем разтоварването на ракетите — каза Уон, наблюдаваше предпазливо възрастния мъж, който го гледаше като погребален агент трупа на току-що умрял човек.

— Сержант Хуай — изкрещя Лиу.

Сержантът влезе в каютата и отривисто козирува.

— Сър?

— Вие с господин Сун ще останете на борда, докато се върна утре да контролирам разтоварването. Капитан Уон има разрешение да напусне дока при определени обстоятелства. Господин Сун знае какви са. Ако прецени, че капитанът се опитва да напусне, без да са налице тези условия, твой дълг е да му попречиш. Ясно ли е?

— Тъй вярно, сър — отговори Хуай и отново отдаде чест.

Лиу очакваше, че Уон ще докладва думите му на генерал Ю Куан. Дори разчиташе на това. Ю Куан трябваше да разбере, че Лиу не

обича да научава за промените в плановете от някакъв си капитан на кораб и че все още ръководи операция „Червен остров“. Лиу се вторачи изпитателно в Уон, за да няма недоразумения.

— Няма нищо лично, капитане.

Уон се засмя.

— Знам. Игрите ви не ме интересуват. Аз изпълнявам заповеди и оставям политиката на другите.

— Сержант Хуай, колко хора ти трябва, за да изпълниш заповедите ми?

— Какъв е съставът на кораба?

— Осем офицери и двайсет и двама моряци — отговори Уон.

— Ще ми трябва четирима души, сър.

— Добре. Ще се видим утре сутринта, капитане.

Лиу остави мъжете да се гледат неловко и тръгна към главната палуба. На подвижния мост го чакаше един от отговорниците на докерите.

— Сър?

— Кажи на хората си да прекратят работата за през нощта. Утре ще разтоварим кораба. — Докато издаваше заповедите, Лиу не забави крачка.

Погледна часовника си. Полунощ. Трябваше да издържи всичко още единайсет часа. Стомахът му остана спокоен, въпреки че почувства болка зад очите. Когато разговаряха в Ел Мирадор, Ю Куан знаеше, че ракетите ще се разтоварят едва след като Каналът бъде блокиран, и умишлено бе скрил тази информация. Номерът беше евтин — леко сплашване, което го измъчваше, колкото повече Лиу мислеше за него. „Червен остров“ щеше да издигне Ю Куан едно стъпало по-нагоре в правителството, а генералът бе предпочел да унижи човека, който му бе подсказал идеята.

Уон имаше право. Политика. Това беше проклятието на Китай. Премахнеха ли се само половината от вътрешните борби в правителството, операцията щеше да стане излишна, защото Китай щеше да контролира целия Тихоокеански басейн.

„Благодарение на мен — гордо помисли Лиу, — и въпреки слабостите си, правителството ще осъществи желанието си“.

— Мърсър, Мърсър.

Гласът го изтръгна от най-дълбокия сън, на който се бе наслаждавал от седмици.

Мърсър отвори очи и видя сбръчкано посивяло лице. Хари.

— Предпочитам да сънувам кошмари, отколкото да се събудя и да видя теб.

— Пет и половина е, Ромео. Размърдай си задника.

Мърсър си спомни, че не си беше легнал сам, и претърси завивките. Лорън бе изчезнала.

— Вече е в банята — информира го Хари. — Изглеждаше свежа, затова явно не си се представил добре.

— Ти си не само гадно копеле, но и извратено. — Мърсър провеси крака от леглото и се изненада, че освен леко напрежение в стомаха не чувства нищо друго. — Пък и не се случи нищо.

Хари хвърли на коленете му куп черни дрехи.

— Подарък от Фош. Това е резервната униформа на легионера, който бе ранен вчера, докато отвличахте Мария.

— Знаеш ли как е той?

— Шофьорът още е в ареста. Късно снощи успял да се обади на Фош. Раненият ще се оправи.

— Видя ли се с Фош? Откога си буден?

Хари потърка брадичката си.

— Ако си красив като мен, не се нуждаеш от много сън за разхубавяване.

— Много смешно. — Мърсър обу черния панталон и навлече черната тениска.

— Събудих се в пет, слязох в стаята им и чух, че всички са будни. Когато се върнах, Лорън беше в банята. Изглежда, ти си единственият, който иска да проспие купона.

— Де да беше така. — Мърсър завърза обувките и влезе във всекидневната. На масичката имаше кафе. Ароматът му го разсъни още преди да отпие първата глътка. — Някаква вест от момчетата от специалните сили?

Хари сви рамене.

— Не знам дали Лорън се е обадила на баща си.

Тя излезе от банята. Беше облечена в същите дрехи като Мърсър.

— Добро утро. На кого да благодаря за облеклото?

— На мен — отговори Хари. — Цяла нощ го ших.

— Уцелил си дължината, но ако мислиш, че талията ми е деветдесет сантиметра, ще си имаш неприятности.

Мърсър се надяваше, че Лорън с нищо няма да покаже как са прекарали нощта, макар че само се бяха целунали, но грешеше. Тя се приближи до него и го целуна в устата.

— Как си?

— Никога не съм спал по-добре — усмихна се той.

— И аз.

— Престанете — изръмжа Хари. — Повдига ми се от вас.

Брунесо, Фош и четиримата останали legioneri влязоха в апартамента. Мърсър пиеше третата си чаша кафе. Роди и Мигел вече бяха пристигнали. Момчето разбираше, че ще се случи нещо важно, и искаше да бъде с двамата си герои колкото е възможно по-дълго. Минаваше шест. „Марио ди Касторели“ щеше да влезе в Канала след по-малко от час, а до идването на командосите оставаха два часа.

Стомахът на Мърсър се сви.

Всички седнаха около масата да закусят и отново обсъдиха плана. Лорън щеше да кара микробуса, да вземе американските командоси и да ги закара в яхтклуба на Балбоа, където Мърсър, Роди и legionerите щяха да чакат с лодката. Никакви доводи не можаха да разубедят Хари да не отиде с тях в яхтклуба. След това екипът на специалните сили трябваше да атакува „Марио ди Касторели“. Но ако не успееш, Мърсър искаше да е готов да поведе собствено нападение. Не хранеше илюзии, че ще надвие сила, победила елитна американска част, но първата атака щеше значително да намали броя на защитниците на кораба и да им даде шанс.

Хората около него бяха сериозни и решени на всичко. Всички съзнаваха какви са рисковете и ги приемаха. Французите искаха шанс да отмъстят за другарите си, станали жертва на Лиу Юшен и „Хачърли Консолидейтид“. Роди защитаваше родината си: надяваше се да не и позволи да се върне към тирания, невиджана от дните на Нориега. Лорън бе положила клетва да брани Съединените щати и мисията ѝ бе напълно ясна. Ако не успееш, Америка щеше да бъде заплашена от ядрен конфликт в стила на студената война, в който противникът щеше да притежава страховито стратегическо предимство.

А Хари? Защо искаше да участва в това? Подобно на мнозина от неговото поколение, той не бе чакал да го мобилизират. Хари бе

изпълнил дълга си през Втората световна война и с право се бе наредил сред онези, които се наричаха „великото поколение“. Вероятно смяташе, че тази битка заслужава същата саможертва. Или просто беше твърдоглав глупак, който не отстъпваше пред нищо в живота, и твърде решителен, за да се спре пред нещо.

А какъв беше мотивът на Мърсър да поеме риска? Знаеше, че е комбинация от всичко това — с една добавка. Мърсър не правеше разлика между въглеродния двуокис, убил хората в лагера на Гари, и взвода войници, който Лиу бе изпратил да ги убие. За него китайците бяха отговорни за смъртта на онези хора наравно с природната аномалия. Той погледна Мигел. Невинното момче бе останало сираче заради Лиу Юшен, чиито единствени мотиви бяха алчността и амбицията. Мигел щеше да страда до края на живота си.

Терористите, убили родителите му, вероятно бяха похвалени за варварството си. Мърсър ги бе сънувал хиляди пъти как празнуват засадата, която му бе отнела всичко, а на тях нищо. Това го караше да мрази убийците още по-силно. Чувството беше дълбоко и първично и той щеше да го носи до гроб. Не беше сигурен, че наказанието на Лиу ще донесе на Мигел утеха, докато расте, но много добре разбираше как душата на едно дете може да бъде разядена, ако китайският престъпен гений успее.

— Мисля, че сме готови — заяви Лорън, когато инструктажът свърши. — Сутринта говорих с баща си. Каза, че командосите безпроблемно са се качили на самолета. Успели са да вкарат на борда допълнителни средства за комуникация, затова всички ще можем да поддържаме връзка по време на атаката.

— А ракетеносачът?

— Вече сме в обсега на ракетите „Томахок“ и до два часа „Маккамбъл“ ще насочи насам оръдието УВО. Няма да навлезе в териториалните води на Панама, но ще изстреля експериментален шпионски безпилотен самолет.

— Ако Лиу докара тук зенитните си батареи, за да пазят ядрените му ракети, безпилотният ви самолет няма да изкара и пет минути — обади се Рене.

Лорън го погледна надменно.

— Шпионският самолет е колкото колибри. Не се притеснявай.

Един мургав легионер се наведе напред. Казваше се Рабиду, с майка от Алжир и баща французин. Рабиду се бе изумил най-много от всички, че Рене е мюсюлманин като него.

— Ходил съм на учения на НАТО заедно с американските зелени барети. Няма да ни е необходим ракетеносачът, нито оръдието или ракети. Мисля, че дори ние няма да сме необходими.

Мърсър кимна.

— Дано да си прав. — Погледна часовника, който му бе дал Хари. — Сега е седем. Знам, че няма да ни отнеме много време да заемем позиция, но предлагам да тръгнем.

Оръжията бяха сложени в евтини найлонови чанти, затова не предизвикаха интерес, докато групата отиваше към асансьора. Повечето продължиха към фойето, но Мигел настоя Мърсър и Роди да го изпратят до стаята на семейство Херара.

— Сигурни ли сте, че не може да дойда с вас? — попита той. Вече бе задал този въпрос десетина пъти.

— Трябва да останеш тук да се грижиш за децата ми — отговори Роди. — Когато ме няма, те разчитат на теб.

— Но вие ще се нуждаете от мен — раздразнено настоя Мигел и после продължи молбата си на испански.

Мърсър се възхити на търпението на Роди към момчето. Панамецът бе преодолял опасенията и страховете си и беше в състояние да говори окуражително. Мърсър не разбираше думите, но следеше разговора и видя сълзите на Мигел. Роди му поговори още малко и накрая момчето се усмихна.

Роди беше прекрасен баща.

Мигел прегърна двамата мъже и накара Мърсър да му обещае, че ще пази Хари.

— Вече би трябвало да знаеш, че щом Хари е на наша страна, другите трябва да се пазят — засмя се Мърсър и тръгна по коридора, за да остави Роди и Кармен да се сбогуват насаме.

Докато стигнат до паркинга, заваля проливен дъжд. Небето се забули в сиви облаци, които закриваха върховете на най-високите сгради. Бурята, изглежда, щеше да продължи няколко часа.

Роди, бе взел пикапа на шурей си, за да закара легионерите и оръжията в яхтклуба на Балбоа. Виктор току-що бе приключил нощната смяна в пристанището на „Хачърли“ и двамата с Роди

разговаряха тихо, докато останалите се качваха. Легионерите отзад щяха да са натясно, но щяха да пътуват само дващсет и пет километра. Лорън вече седеше зад волана на микробуса.

Мърсър се качи отпред. Хари се настани до него. Виктор тръгна към автобусната спирка и Роди седна до тях.

— Виктор каза, че снощи от сухия док на „Хачърли“ е излязъл кораб. Стоял там няколко седмици, без да му е правен ремонт. Товарният кораб, заел мястото му, е дълъг сто и дващсет метра. Виктор смята, че това е хладилен кораб, но не е видял името му.

— Прилича на „Корвалд“.

Роди кимна. От носа му капеше дъждовна вода.

— И аз мисля, че трябва да е той. Сухият док е затворен отвсякъде и китайците могат да разтоварят ракетите незабелязано.

— Затова трябва да са докарали мобилните си ракетни установки там.

— Звучи логично — съгласи се Роди.

— Щом се срещнем със специалните сили, може да предупредим „Маккамбъл“. Изваждането от строя на „Корвалд“ е нещо, с което трябва да се справи флотата.

Роди включи двигателя и смъкна стъклото.

— Готови ли сте? — извика Мърсър на Лорън.

— Всичко ще мине по мед и масло — засмя се тя. — В десет би трябвало да сме в яхтклуба на Балбоа. Зависи от митническите власти на летището.

— А ние ще сме приготвили лодката. До скоро.

Лорън му изпрати въздушна целувка и включи на скорост. Роди я изчака да се слее с уличното движение, а после направи обратен завой на паркинга и потегли в противоположната посока.

Дващсет минути след като стигнаха до магистралата за Гамбоа, спряха в яхтклуба на Балбоа, намиращ се под шлюза „Педро Мигел“. В едната лента на шлюза минаваше контейнеровоз на „Панамакс“, а в другата влизаше пътнически туристически кораб.

Както бе прогнозировал Роди, на паркинга на клуба нямаше други превозни средства. Беше вторник сутринта и времето задържаше „мореплавателите“ в домовете им. Дъждът тропаше като градушка по ламаринения покрив на двуетажната сграда на клуба. В пристанището имаше десетина платноходки и още толкова моторници, завързани за

дъсчения кей. Като в повечето малки пристанища, имаше лодки, поставени на дървени магарета, и очукан кран, който да ги спуска и изважда от водата. На пристана се мъдреше една-единствена колонка за бензин.

Отвъд пристанището се намираще дългото километър и половина езеро Мирафлорес. Досуц забравени замъци в обвито в мъгла пусто поле, във водата се носеха няколко товарни кораба. Сигналните им светлини едва прорязваха завесата от дъжд, пушекът от комините им се смесваше с тъмните облаци. Над изкуственото езеро се разнесе вой на сирена.

Тримата мъже седяха в пикапа, без да разговарят. Накрая Хари наруши мълчанието.

— Много гаден ден.

Мърсър отвори вратата и в същия миг Фош и Рене се появиха от задната врата на пикапа. Останалите изскочиха след тях с чантите с оръжията. Само Хари и Роди имаха дъждобрани, но бурята не разколеба легионерите. Те знаеха, че времето ще помогне на американските командоси, когато започнат атаката.

Роди ги поведе към пристанището. В платната на яхтите свистеше вятър и вълните се плискаха в корпусите им. Яхтата, която бе наел, беше дълга десет метра. В каютата се влизаше през плъзгаща се стъклена врата. Роди скочи на борда и отключи. Всички се струпаха в каютата. От дрехите им капеше вода. Легионерите бяха посредоточени върху оръжията, отколкото върху факта, че са мокри до кости.

— В добро състояние ли са? — попита Мърсър.

— Oui — отговори Рабиду и му даде пистолет четирийсет и пет калибър.

Мърсър провери спусковия механизъм. Трябваше да чакат два часа и нямаше смисъл да зареждат оръжията. Роди донесе купчина хавлии, раздаде ги и включи газовата печка, за да направи кафе.

— Някой сети ли се да вземе карти? — попита Хари, който седеше на канапето и лениво си играеше с пружинния механизъм на бастуна си.

В девет и десет Лорън се обади от летището и каза, че самолетът от Маями е пристигнал. Веднага щом Мърсър прекъсна връзката, телефонът отново иззвъня. Обаждаше се Виктор, който бе отишъл с

автобус до шлюза „Мирафлорес“, за да чака „Марио ди Касторели“. Мърсър даде телефона на Роди и се заслуша в разговора на испански.

— Корабът вече е в горния от двата западни шлюза — съобщи Роди, след като затвори. Западният шлюз беше срещу пристанището на яхтклуба. — Вратите току-що са се затворили и започват да пълнят ваните.

— Езерото може да се прекоси за час, така ли? — попита Мърсър.

Роди кимна.

— Малко повече заради дъжда.

— Времето ще е малко. — Мърсър и Фош се спогледаха. — Какво ще кажеш?

— Мисля, че ако зелените барети не пристигнат до четирийсет и пет минути, ще трябва да действаме сами.

Мърсър погледна навън. Към шлюзовете са приближаваше тъмната сянка на товарен кораб.

— Съгласен съм — каза той и набра номера на Лорън. — Аз съм. Виктор току-що се обади. Нашият приятел вече е в шлюза „Мирафлорес“.

— Пътниците започнаха да слизат. Все още няма следа от господата със зелените шапки.

— Вероятно няма да можем да ги дочакаме.

— Това не ми харесва.

— И на нас.

— Ще се обадя веднага щом тръгнем.

— Прието. Бъди внимателна, Лорън.

— Ти също.

Тя се обади петнайсет минути по-късно.

— Идваме. Би трябвало да сме при вас след двајсетина минути. Колите се движат адски бавно заради бурята.

— Добре. Дай ми да говоря с командира.

— Аз съм Джим Патки. — Гласът беше кротък и благ, а не рязък и заповеднически, какъвто Мърсър очакваше. — Ти ли си Мърсър?

— Да. Виж какво, искам да уточним някои подробности за атаката.

— Забрави. Планът, който сте обсъждали с генерал Ваник, няма да се осъществи. Делта Форс и „тюлените“ си падат по такива атаки,

но не и ние. Видях снимки на района около шлюза. Трябва да ни заведете с лодка до другата страна на Канала. Ще се качим на подпорната стена и ще скочим на мишената, докато е във ваната на шлюза.

— Няма да разполагате с много време да обезвредите кораба.

— Ще разберем това, когато стигнем дотам, след като никой няма разузнавателни данни за личния състав на мишената. — Гласът на Патки беше изпълнен с огорчение.

Мърсър разбираше раздразнителността на командоса. Командирът водеше екипа си срещу неизвестна сила, без да има време за хубав план, нито да тренира за атаката. На „Марио ди Касторели“ можеше да има стотина китайски войници.

— Ясно — отговори Мърсър. — Ако решите, че ви трябваме, ние сме седмина, готови да помогнем.

Разчиташе на Лорън, но не и на Роди и Хари. Задачата на Роди беше да докара лодката за специалните сили и да стои настрана по време на събитията. Мърсър не можеше да рискува живота на баща на три деца.

— Не — отговори Патки. — Ще е достатъчно напечено и без да се налага да се тревожа за цивилни.

Нямаше смисъл да му обяснява, че ветераните от Чуждестранния легион не са цивилни и че самият той вероятно е участвал в повече битки от Патки и хората му. Освен това Мърсър вече бе избрал позиция, която искаше да използва, докато зелените барети превземаха кораба с експлозивите. Роди я бе споменал, когато пристигнаха в пристанището на яхтклуба.

— Добре. Ще чакаме — каза Мърсър и затвори мобилния телефон.

Брунесо се прокашля.

— Е?

— Ще нападнат кораба в шлюза. Роди ще ги закара с яхтата до другата страна на Канала. Мисля, че ние трябва да отидем до горния край на шлюза, където са лоцманските катери.

На осемстотин метра от яхтклуба на Балбоа имаше малко пристанище, използвано от управата на Канала. Оттам бе дошъл катерът, който изгони Мърсър и Хуан Аранхо от шлюза „Педро Мигел“ след злополучното гмуркане на Лорън. Ако се наложеше, Мърсър и

групата му щяха да вземат един от десетметровите лоцмански катери и да атакуват „Марио ди Касторели“.

— Тръгваме — съобщи Фош. — Родриго, сигурен ли си, че няма да ни задават въпроси, ако спрем близо до пристанището?

— Стига да спрете на паркинга, запазен за туристи, които гледат корабите, минаващи през шлюза. Ограден е с телена мрежа от служебния паркинг. Пикапът може да мине през нея безпроблемно.

Хари откряна вратата и влезе в каютата. Дъждобранът му блестеше от дъжда и когато махна качулката, на пода се посипа вода. Беше излязъл на мостика да чака „Марио ди Касторели“.

— Мисля, че го видях. — Хари остави бинокъла, избърса ръцете си в панталона и извади цигара. — Видях и няколко други товарни кораба зад него и кораб с огромна бяла надстройка, който излизаше от шлюзовете „Мирафлорес“. Трябва да е пътнически туристически кораб на „Панамакс“.

Роди погледна графика за транзита през Панамския канал, който бе взел от Еси Вега.

— Товарните кораби трябва да са „Робърт Т. Чейндж“, „Ингландр Роуз“ и „Султана“, а екскурзионният — „Райландър Сий“.

Хари сякаш се сети за нещо, когато чу имената, но продължи мълчаливо да пуши.

— На „Райландър Сий“ има пет хиляди пътници и екипаж. Транзитните пътувания са най-популярните, затова сигурно е пълен. Освен това се смята за луксозен и цените на каютите са два пъти по-скъпи, отколкото на повечето други кораби. Пътниците обикновено са възрастни хора — само те имат парите и времето да пътуват двайсет и пет дни от Аляска до Пуерто Рико.

Мърсър се намръщи.

— Ако зелените барети не пожелаят да ги чакаш на шлюза, искам да пресечеш езерото и да си готов да предупредиш кораба, ако изглежда така, че не можем да предотвратим експлозията.

— Ако ми провърви, ще познавам лоцмана.

Фош стана.

— Трябва да тръгваме.

— Вземете пикапа. Ще се присъединя към вас, когато дойде Лорън — каза Мърсър.

— D'accord.

— Хари, мисля, че трябва да останеш с Роди.

— Убеден съм, че мислиш така — отговори старецът. — И бих го направил, ако не беше един малък проблем. Никой от вас не знае да управлява кораб с размерите на „Марио ди Касторели“. Ако загазите, ще имате нужда от мен. Имам двайсет и няколко години опит с товарни кораби. На много от тях съм бил капитан. Аз съм единственият от вас, който може да маневрира, ако китайците прикрепят подводница към корпуса и се опитат да разбият кораба в пролива Гейлард.

Мърсър се вгледа в сините очи на Хари, бореше се с чувствата си на лоялност и дълг.

— Не можеш ли да ми даваш инструкции по преподавателя?

— Не. Трябва да съм на кораба, за да усещам реакциите му. Не мисли, че не предпочитам да седя на обичайното си място в „При Дребосъка“.

Мърсър погледна Фош. Изражението му беше красноречиво.

— Не се тревожи, приятелю — каза легионерът. — Дългът ми към теб, че спаси живота ми, ще е да пазя неговия на всяка цена.

— Добре. С Лорън ще сме при вас след няколко минути.

Мъжете отново прибраха оръжията в чантите и слязоха от яхтата. Водеше ги Брунесо, а Мърсър вървеше до Хари. Старецът не си правеше труда да използва бастуна си и доколкото Мърсър виждаше, не накуцваше. Протезата очевидно не го притесняваше — беше я забравил от възбуда.

След десет минути по палубата затропаха стъпки. Лорън отвори вратата, изтръска водата от косите си и влезе. След нея влязоха шестимата американски командоси. Мърсър се ръкува с Патки.

— Филип Мърсър.

— Капитан Джим Патки.

Командирът на зелените барети беше трийсетинагодишен, със сини очи и руса коса, малко по-дълга, отколкото изискваше уставът. Беше малко по-нисък от Мърсър и с атлетично телосложение. Ръкостискането му беше здраво. Позата му излъчваше самоувереност, дължаща се на дългогодишни тренировки. Мърсър представи Роди Херара.

— По причини за сигурност, простете ми, че няма да ви запозная с хората си — каза Патки.

Останалите петима командоси също имаха атлетично телосложение. Мърсър видя в очите им интелигентност и лек намек, че повикването им в акция, колкото и лошо да е планирана, ги вълнува.

Баретите оставиха багажа си на пода и бързо започнаха да се преобличат в черно камуфлажно облекло.

— В чантата ми има резервен предавател. — Патки посочи с брадичка, докато смъкваше джинсите и ризата си, и Лорън го извади. — Знаеш да боравиш с него, нали?

Тя включи предавателя.

— Разбира се.

— Предварително настроените канали от първи до четвърти са за връзка с мен и моите момчета. — Патки не се посвени да съблече бельото си пред нея. — Ще се обадим, когато ги променим. Твоето кодово име е Ангел. Ние сме Дявол едно до шест. „Маккамбъл“ е Рай. Корабът е на пети, шести и седми канал. Обади им се да провериш дали те чуват.

— Рай, Рай, тук Ангел. Проверка. Край.

— Ангел, тук Рай. Чуваме ви отлично. — Свързочникът на борда на ракетоносача беше жена. — Какво е положението при вас?

— Дявол и Ангел са готови да тръгнат. Мишената ще влезе в шлюза след петнайсет минути. Ще излезе след трийсет и ще продължи към пролива.

— Разбрано, Ангел. Шпионският безпилотен самолет лети достатъчно ниско, за да вижда през облаците. Наблюдаваме го. Рай е в готовност с целия гняв, от който се нуждаете.

Това означаваше, че оръдието УВО вече е насочено към „Марио ди Касторели“ и хеликоптерът е готов да излети.

— Прието, Рай. Край.

— Дайте да видим оръжията — каза Патки, след като се преоблече.

Мърсър сложи найлоновите чанти на масата и командосите грабнаха оръжията. Всеки взе по една карабина „М-16“. Единият внимателно провери щурмовите пушки и пистолетите.

— Стреляли ли сте с тях? — обърна се Патки към Лорън.

Тя поклати глава.

— Получих ги снощи.

На лицето му се изписа възмущение.

— Става все по-хубаво. — Той погледна специалиста по оръжията, който ги оглеждаше. — Какво ще кажеш?

— Не мога да обеща, че са точни, но всички са добро състояние. — Командосът погледна Лорън. — Правителствена доставка, а?

Тя не се изненада, че е стигнал до този извод. Зелените барети бяха експерти по инструментите на професията си.

— Набавих ги чрез връзки в полицията.

— Устройват ме — заяви командосът и макар да се мръщеа, че ще участват в сражение с непознати оръжия, останалите също изглеждаха доволни.

— Има и още нещо. Ще трябва да помолим господин Херара да дойде с нас — добави Патки.

— Няма начин — рязко възрази Мърсър. — Роди е повече цивилен от всеки друг от нас.

— Може и да е така, но той е и единственият, който може да управлява кораба. Никой от моите момчета няма опит с нещо по-голямо от десетметрова щурмова лодка. Ще превземем кораба, но ако не го преместим, китайците ще си го върнат, защото имат числено превъзходство.

Мърсър искаше да възрази отново и може би да предложи себе си. Инстинктите му подсказваха да го направи, но нямаше представа как да контролира кораб с размерите на „Марио ди Касторели“. Роди беше единственият логичен избор. „По дяволите!“

Панамецът предотврати по-нататъшните спорове.

— Ще го направя.

Не беше необходимо да се споменава какво рискува, като тръгва с американците. Любовта към семейството му се отразяваше в очите му и той гордо изправи рамене.

— Добре. — Патки се обърна към екипа си. — След като поемем контрола върху кораба, ще разберем как се задействат експлозивите и ще ги обезвредим. Двама от хората ми са сапъори — обясни той. — Господин Херара ще управлява кораба, така че китайците да не могат да се качат от катер.

— Ще чакаме в горния край на шлюзовете — каза Мърсър.

Роди бе застанал до прозореца и чакаше да види „Марио ди Касторели“.

— Господа, мисля, че е време. Корабът е пред шлюза.

Останалите се приближиха до него. Товарният кораб се появи в завеса от дъжд. Четириетажната надстройка се намираще на кърмата и беше боядисана в мръсно бяло. Единственият комин бълваше черен пушек. На палубата се извисяваха три крана, досущ гигантски насекоми, готови всеки момент да протегнат ръце към трупа, над който се бяха надвесили. Носът бе издигнат нагоре. Името бе написано с избелели букви до мястото, където на дебела верига бе окачена котвата.

Нищо в неугледния вид на стария кораб не загатваше за смъртоносния товар в трюмовете.

— Трябва да тръгваме — каза Роди.

Патки сложи слушалката на радиостанцията в ухото си и каза на Лорън, че ще започнат да комуникират на първи канал. Всички членове на екипа провериха изправността на предавателите си.

Мърсър стисна ръката на Роди и на капитан Патки. Лорън прегърна Роди и козирува на офицера от специалните сили.

— Успех, капитане.

Не беше необходимо да добавя нищо повече. Роди отиде на мостика и включи моторите. Мърсър и Лорън слязоха на пристана. След миг яхтата се отдалечи от брега. Само след няколко минути щеше да прекоси транзитните линии на корабите и да закара командосите на отсрещния бряг на Канала. Патки сигурно щеше да чака до последния момент, преди да се качи на кораба с експлозивите. Мърсър нямаше представа какво ще стане след това.

Погледна Лорън, която тичаше до него в проливния дъжд. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци. Тя усети, че я гледа, и се обърна към него. Очите ѝ блестяха.

Мърсър потисна чувствата си към нея, присви очи и притеснено се вторачи напред.

ШЛЮЗЪТ „ПЕДРО МИГЕЛ“ ПАНАМСКИЯТ КАНАЛ, ПАНАМА

Пикапът бе спрял в средата на паркинга за туристи. Хари седеше сам на предната седалка и за четвърти път препрочиташе графика за транзита. Нещо не му даваше покой. Стъклата бяха вдигнати и кабината беше пълна със синкав цигарен дим. Мърсър и Лорън дойдоха и той угаси цигарата си и се премести така, че Лорън да седне между двамата.

— Тръгнаха ли?

— Да — отговори Мърсър. — Ще вземат Роди на борда на „Марио ди Касторели“.

Хари не се изненада. Като се замисли, Мърсър осъзна, че Роди също не се бе изненадал. Хари и Роди явно знаеха, че зелените барети ще се нуждаят от лоцман, но нарочно не бяха казали на никого.

— Мисля, че всичко ще е наред — продължи Мърсър. — Патки и хората му изглеждат решени на всичко. Казах му, че ще сме готови да помогнем, след като превземат кораба. Щом Роди ще е лоцман, смятам, че ти няма да ни трябваш, Хари. Искам да чакаш в пикапа.

— И да ме заловят пазачите на Лиу, които със сигурност дебнат наоколо? А, не. Освен това, ако командосите се провалят, шансовете са, че Роди няма да е в добра форма. Щом се нуждаят от теб, значи се нуждаят и от мен.

— Сигурен ли си, че можеш да управляваш кораба?

— Това е все едно да паднеш от велосипед. Случи ли ти се, никога не го забравяш.

— Метафорите ти са малко откачени — усмихна се Лорън.

— Такава е и главата на Мърсър, щом мисли, че не мога да управлявам корабче като това.

Рене Брунесо почука на стъклената преграда и Хари протегна ръка да я смъкне.

— Би ли ми дал една цигара? — попита французинът.

— Заповядай.

— Колко време остава до атаката на кораба?

Въпросът беше почти риторичен. Зелените барети щяха да се обаждат, преди да нанесат удара. Рене бе попитал само за да разсее нервното напрежение, обзело всички.

— Вероятно преди да излязат от шлюза. Да речем, след двадесетина минути.

Наблюдаваха мълчаливо как малките локомотиви теглят кораба в огромната вана на шлюза. Щом вратите се затвореха, корабът щеше да започне вертикалното си десетметрово издигане до нивото на пролива Гейлард и езерото Гатун. Друг от плавателните съдове след „Марио ди Касторели“ влезе в по-близката вана на шлюза и отчасти закри кораба с експлозивите. Беше стар товарен параход от Втората световна война с разположена в центъра надстройка и издигнат бак. Стрелите на двата крана приличаха на пръсти на скелет.

— Кой е този кораб? — попита Хари.

— „Робърт Т. Чейндж“ — отговори Мърсър.

— Ангел, Рай, тук Дявол Едно.

Лорън бе извадила слушалката на предавателя от ухото си, затова всички чува гласа.

— Казвай, Дявол. Тук Рай — отговори свързочникът на „Маккамбъл“.

— На позиция сме. След четири минути.

— Прието — отговориха едновременно Лорън и ракетоносачът.

Гледаха шлюзовете от разстояние двеста метра и им се стори, че „Робърт Т. Чейндж“ ще излезе от ваната преди „Марио ди Касторели“. Носът на малкия товарен параход се подаде навън и в същия миг вратите на ваната се отвориха. Много по-големият „Марио ди Касторели“ стоеше в средата на шлюза.

— Обикновено не става така — обезпокоено каза Лорън. — Винаги пускат корабите поред, освен ако няма някакъв проблем.

— Вятърът се усилва — отбеляза Хари и погледна оловносивото небе. — „Марио ди Касторели“ може би има неприятности. В началото на петдесетте години на двадесети век и аз съм минавал през Панамския канал няколко пъти. Един път силен порив на вятъра блъсна товарен кораб и той повлече локомотива в шлюза.

Лорън сложи в ухото си слушалката на предавателя. Гласът ѝ беше напрегнат.

— Дявол Едно, тук Ангел. Край.

— Казвай, Ангел.

— Мишената може да бъде задържана на място още няколко минути. На водолазите им трябва време, за да прикрепят подводницата. — Лорън си бе спомнила тази подробност, която другите бяха забравили, и бързото ѝ мислене не позволи на капитан Патки да започне атаката твърде рано.

— Прието, Ангел. Благодаря. Край.

Тя въздъхна облекчено.

— Браво — каза Мърсър и хвана ръката ѝ.

— Не мога да повярвам, че забравих за това.

„Марио ди Касторели“ вече не се виждаше, защото „Робърт Т. Чейндж“ го закри напълно. Малките сребристи локомотиви се мъчеха да издърпат плавателния съд от шлюза. Мърсър изви врат. Виждаше само складове, ремонтни работилници и други постройки, необходими за поддържането на хидротехническото съоръжение. Дори ако сградите не закриваха гледката, разстоянието беше твърде голямо, за да види следващия кораб, който чакаше реда си да влезе в шлюза на осемстотин метра назад.

Почукване по стъклото от страната на Мърсър накара всички да подскочат.

До пикапа стоеше китайски войник, облечен в камуфлажно пончо. Гумираната му дреха беше мокра от дъжда и едва прикриваше автомата му. Бе почукал по стъклото с дулото. Потискайки страха си, Мърсър преглътна и смъкна стъклото.

— Какво правите тук? — попита войникът на английски.

— Гледаме корабите със съпругата и дядо ми. Той е бил един от строителите на Канала.

Хари дори не бе роден, когато строежът на Панамския канал бе завършен, но Мърсър се нуждаеше от приемливо обяснение за присъствието им тук в такова лошо време.

— Вали. Не се вижда нищо. Махайте се.

— Ще тръгнем след няколко минути — дружелюбно се усмихна Мърсър. — Веднага щом мине следващият голям пътнически кораб.

— Тръгвайте веднага! — Китаецът отметна пончото си и показа автоматичната пушка.

Мърсър отвори уста да възрази пак, но изражението на войника необяснимо се промени от гняв в объркване и после в агония. В следващия миг китаецът изчезна. Мърсър отвори вратата и видя как крайчецът на пончото и ръката му се скриват под пикапа. Той се обърна. Лейтенант Фош се изправяше от другата страна на превозното средство. С предизвикателен жест, който не се нуждаеше от обяснения, легионерът пхна бойния нож в калъфката на колана си.

Никой не го бе чул или усетил да слиза от пикапа. След миг той отново се качи в товарното отделение.

— Видях го да идва — обясни Фош. — Мисля, че ако му беше възразил още веднъж, щеше да извика приятелите си, нали?

— Oui — отговори Хари.

Лорън не беше съгласна.

— По-вероятно е командирът на взвода му да го чака да докладва.

— Дявол до Рай. След две минути — съобщи Патки.

— Ще атакуват след две минути — каза Лорън.

— Как мислиш, Фош? За колко време ще неутрализират кораба? — попита Мърсър през рамо, без да поглежда легионера, защото наблюдаваше телената мрежа между туристическия и служебния паркинг.

— Ако Лиу е свалил на брега повечето членове на екипажа, както предполагаме, и с елемента на изненада на тяхна страна, атаката би трябвало да продължи между седем и десет минути. Двама души на мостика, двама в каютите за екипажа и двама в машинното отделение.

— Добре — каза Мърсър и включи двигателя на пикапа.

— Какво правиш? — попита Лорън.

— Имаш право. Китайците ще търсят изчезналия войник. Няма начин да останем тук още десет-петнайсет минути. Ще отидем при лоцманските катери по-рано.

— Не трябва ли да кажеш на Патки? — попита Рене.

— Не — отговори Лорън. — Той е достатъчно зает в момента.

Оградата беше на стотина метра и се простираше от водата чак до магистралата за Гамбоа. Мърсър караше бавно, за да не изглеждат подозрителни. Видя, че вратите на шлюза пред „Марио ди Касторели“ са отворени. Тежките въжета между локомотивите и кораба започнаха да се прибират.

Когато се приближиха на двайсет метра от телената мрежа, Мърсър разбра, че каквото и да направи, ще се стори подозрително на пазачите, поставени там от Лиу за преминаването на кораба, и настъпи газта. Пикапът забръмча и гумите превърнаха плитките локви в облаци мъгла, която се издигна като дим след тях.

Изведнъж въздухът сякаш се взриви в оглушителна експлозия.

За миг всички помислиха, че „Марио ди Касторели“ е детониран, но после видяха светкавица и чуха още една силна гръмотевица. Бурята връхлиташе.

— Дръжте се! — извика Мърсър, когато стигнаха до телената мрежа, и се насочи към една от подпорите. Пикапът почти не спря. Стоманата се огъна под бронята и част от мрежата увисна и падна под колелата. Мърсър увеличи още скоростта и профуча през големия служебен паркинг, криволичеше между редиците коли. В отсрещния край имаше черен път, минаващ зад няколко ниски постройки. Мърсър подкара по него и намали, когато стигнаха до рампата за лодките. До нея имаше малък залив с бетонен пристан, където бяха завързани четири катера, принадлежащи на управата на Канала. Корпусите им бяха черни, а на белите надстройки имаше множество прозорци за полесна видимост към оживения воден път. На всеки катер имаше оранжеви спасителни пояси.

Мърсър удари спирачки в края на кея, извади пистолета от колана си и го зареди.

— Тук Дявол Едно. На мишената сме. Не ни забелязаха. Превключете на втори канал.

Капитан Патки и хората му бяха скочили на борда на „Марио ди Касторели“. Лорън смени каналите. Водачът на командосите продължи да докладва.

— Мишената е задържана на позиция, след като излезе от шлюза, вероятно за да прикрепят подводницата. Корабът, който токущо излезе от втория шлюз, също е спрял, а във ваната влезе трети кораб. Дигите около шлюзовете гъмжат от въоръжени до зъби китайци.

— Прието, Дявол Едно. Не забравяйте, че управата на Канала разполага по двама панамски пазачи на всеки преминаващ кораб. Край.

— Не сме забравили, Ангел. Край.

Водени от лейтенант Фош, те стигнаха до един от лоцманските катери, без никой да ги забележи. Французинът счупи ключалката на

вратата с един-единствен ритник. Сержант Рабиду, експертът по електрониката и оръжията, отиде в лоцманската кабина, за да свърже жичките под таблото. Хари го последва и намери ключовете в една чаша.

Раздрънка връзката и легионерът се изправи леко смутен.

— Още не включвай мотора — предупреди го Мърсър. — Оттук виждаме добре всичко. Няма смисъл да привличаме внимание.

— Какво ще правим сега? — попита Брунесо.

— Ще чакаме обаждане от Дявол Едно — отговори Лорън, която бе застанала до Мърсър и гледаше забуленото от дъжда пристанище. — И когато успеят, всички ще приберем вкъщи.

Водата в Канала беше зеленикава. На отсрещния бряг наскоро бе издигнат леко наклонен насип, за да се забавят свлачищата, които постоянно заплашваха да заровят Канала. „Марио ди Касторели“ стоеше неподвижно между дигите и чакаше сигнал от водолазите, че подводницата е прикрепена. На известно разстояние от шлюза зад него беше „Ингландър Роуз“, почти точно копие на парахода отпред.

Светкавиците танцуваха в назъбени ивици в опасна близост до земята. Над хълмовете се разнасяха гръмотевици, които със сигурност щяха да заглушат звуците на евентуална престрелка.

— Ангел! — Викът беше толкова силен в слушалката, че Лорън изтръпна. — Тук е... По дяволите, Лорън, обажда се Роди. Веднага ми дай Мърсър.

Тя даде предавателя на Мърсър.

— Нещо не е наред. Роди е. — Ръцете ѝ се разтрепериха.

— Казвай.

— Мърсър, намирам се на мостика на „Марио ди Касторели“. На кораба няма никого. Имам предвид китайци. Членовете на екипажа са гърци и филипинци. Лоцманът е панамец, мой приятел. Патки е в трюма. Корабът наистина пренася метални отпадъци и цимент, точно както пише в графика.

— Възможно ли е експлозивите да се скрити в цимента?

— Няма такова нещо — почти изпаднал в паника, извика Роди. — Патки нареди на хората си да разкъсат чувалите на няколко палети. Вътре има само цимент. Казвам ти, това не е „Джемини“!

Мърсър огледа хората в лоцманския катер.

— Набелязали сме друг кораб.

Рене Брунесо реагира пръв. Лицето му се зачерви. Той се хвърли към Хари и ги притисна до стената.

— Дърт глупак! — изкрещя французинът. — Ти си виновен!

Фош хвана ръцете му, дръпна ги от яката на стареца и блъсна Брунесо встрани и изръмжа:

— Докоснеш ли го още веднъж, мъртъв си.

— Какво да правим? — плачевно попита Роди по преподавателя.

— Какво ще кажеш, Хари? — Гласът на Мърсър беше сериозен, съкрушен от чувство за безпомощност.

Хари Уайт не се извини, че е сгрешил. Бе изказал предположението си и останалите се бяха съгласили. Кастор беше единият близък и в списъка нямаше други плавателни съдове с подобно име или нещо, съдържащо Полукс, другия брат. Изводът му, че Лиу Юшен е избрал кодовото название „Джемини“ въз основа на името на кораба, беше погрешен. Нямаше начин да се разбере кой е корабът, който им трябва.

Може би вече бе минал през шлюза и беше на позиция в пролива Гейлард, готов да изравни със земята хълмовете Контрактърс и Голд в експлозия, подобна на атомен взрив.

А може би експлозивите бяха на някой от корабите, на които предстоеше да излязат от шлюзовете — „Робърт Т. Чейндж“ или „Ингландр Роуз“. По дяволите, експлозивите можеше да са на всеки танкер, контейнеровоз или товарен кораб, все още прекосяващ езерото Мирафлорес.

Хари бе направил всичко възможно и се бе провалил. Нямаше за какво да се извинява, освен че е позволил на Лиу да разруши безнаказано Панамския канал и да отвори пътя за ядрени ракети, които да заплашат Съединените щати. „Проклети китайци!“ Мисълта беше толкова горчива, че прозрението, произлизащо от нея, го осени миг по-късно. Лиу беше умен, но не достатъчно.

Хари погледна Мърсър и изтръпна от упрека в сивите му очи.

— Имаме сериозен проблем.

— Знам. — Гласът го прониза още по-силно от погледа.

— Корабът с експлозивите не е един. Два са. „Марио ди Касторели“ трябва само да блокира Канала, за да може Лиу да свали екипажите преди взривяването.

— Защо слушаме този кретен? — беснееше Брунесо.

— Казвай де — подкани го Лорън, която все още вярваше в Хари.

— Джемани. Близнаци. Но не онези от митологията. „Робърт Т. Чейндж“ и „Ингландър Роуз“. Чейндж и Ингландър — Чан и Ен, прочутите сраснали братя, обикновено наричани сиамските близнаци. Те са били китайци.

Хари току-що бе прозрял неволната грешка, която бе направил Лиу, избирайки кодово название. Името „Ди Касторели“ му бе подсказало идеята за зодията Близнаци и за Кастор и Полукс. Но когато съзря имената на двамата прочути сиамски близнаци, скрити в названията на двата кораба с експлозиви, Хари разбра, че си имат работа с човек, който обича игрите с думи.

Щом Хари приключи с обяснението си, Мърсър разбра, че приятелят му има право, и включи предавателя.

— Роди, двата кораба зад теб. Там са експлозивите.

— Сигурен ли си?

— Няма съмнение — убедено отговори Мърсър. — Вашият кораб е задържан заради подводницата. Това означава, че „Марио ди Касторели“ трябва да блокира Канала, за да даде повод на следващите два кораба да спрат. Щом застанат на позиция, Лиу ще използва подводницата, за да изтегли екипажа и после да ги взриви.

— Ангел, тук Дявол Едно.

— Казвай.

— Можете ли да дойдете да ни вземете? Ще се опитаме да атакуваме от вашата лодка.

— Не. — Мърсър разсъждаваше трескаво, опитваше се да измисли план, който да намали опасността до минимум. Единият кораб несъмнено щеше да бъде взривен. Той се обърна към Хари. — Включи мотора и ни вкарай в Канала.

Хари се движеше с бързината на човек на половината на годините му.

— На кой кораб?

„Робърт Т. Чейндж“ вече бе минал покрай тях, а „Ингландър Роуз“ беше почти точно вдясно.

— „Ингландър Роуз“.

Капитан Патки и Роди чуха разговора по радиовръзката.

— Какво ще правите? — попита командосът.

Мърсър не му обърна внимание.

— Роди, не трябва да позволяваш на вашия кораб да бъде отклонен от подводницата. Изпрати неколцина моряци на палубата да наблюдават какво става и ни предупреди веднага щом включат двигателите.

— Добре. А след това?

— Лиу иска двата кораба да се взривят или едновременно, или в предварително определена последователност, както се прави, когато се взривява сграда. Внимателно поставените експлозиви са по-ефикасни от един-единствен мощен взрив. Махнете се от „Робърт Т. Чейндж“, дори ако трябва да плувате до брега, и бягайте с всички сили. Не можем да предотвратим взривяването му, но ще се опитам да отдалечим „Ингландр Роуз“, така че когато експлодира, да не свърши задачата си.

Гласът на Роди стана пронизителен.

— Дори да разделите корабите на два-три километра, пак ще сте близо до шлюза. Експлозията ще го разруши. Лиу ще победи.

— Можеш ли да измислиш начин да върнеш кораба през шлюза?

— Няма да стане бързо — призна лоцманът. Десетки китайски войници пазеха кораба.

— Аз мога — обади се свързочничката на борда на „Маккамбъл“ и обясни идеята си.

Лоцманският катер бързо се приближаваше към „Ингландр Роуз“ и нямаше време да обсъждат плана ѝ, а само да се надяват на успех. Роди, който беше най-обезпокоен от предложението ѝ, се съгласи, че ще има резултат.

— Имаш ли представа колко ще струва ремонтът? — добави той.

— По-малко, отколкото ако Лиу взриви целия шлюз — отговори Мърсър. — Не забравяй, че знам откъде страната ти може да намери пари за ремонта.

— Два пъти откраднатото съкровище? — промълви Роди.

— Подходяща употреба. — Мърсър погледна през предното стъкло. Приближаваха се към бавно движещия се товарен кораб, който набираше скорост, след като бе излязъл от шлюза. Лоцманските катери бяха нещо обикновено в тази секция на Канала и никой от мъжете, стоящи около надстройката, не им обърна внимание.

Мърсър погледна по-нататък. Кърмата на „Марио ди Касторели“ се скриваше зад завоя. Над кораба се извисяваше гранитна скала. Там някога хора и машини бяха прокарали път през планините. Другият бряг бе заравнен в лек склон, спускащ се към океана. От разказите на Родри Мърсър знаеше, че след петнайсет минути корабът ще е в най-тясната точка на Канала, в центъра на междуконтиненталния раздел. Там Лиу възнамеряваше да взриви натоварените с експлозивни кораби.

Между него и „Марио ди Касторели“ се виждаха тъмните очертания на втория кораб-бомба, „Робърт Т. Чейндж“.

Някъде над лоцманския катер се чу глас, усилен от високоговорител.

Хари намали тягата, за да се изравни с огромния кораб. Мърсър излезе на малката задна палуба и погледна към перилата на кораба на шест-седем метра над главата му. Дъждът обля вдигнатото му нагоре лице. Трудно беше да се каже, но мъжът с мегафона приличаше на китаец.

— Не ни трябва друг лоцман. — Акцентът му беше същият като на пазача, когото Фош бе наръгал на паркинга.

— Някакви идеи, Фош? — попита Мърсър, като леко се премести, та човекът горе да не види французина.

— Държим го на прицел — отговори легионерът. — Щом направя кука от тази котва, ще го премахнем.

Китаецът не виждаше Фош. Французинът откачаше тежката верига на котвата, за да я смени с въжето, което бе извадил от шкафчето в каютата. Двама от хората му държаха пазача на прицел.

Мърсър отново насочи вниманието си към китаеца.

— Получихме съобщение, че ни викате. Вярно ли е?

— Не сме ви викали.

— Искам да говоря с лоцмана Гилермо — блъфтира Мърсър.

— Няма Гилермо. Лоцманът е господин Лин.

— Чакай — извика Мърсър, сякаш изведнъж осенен от прозрение. — Вашият кораб „Мария Селесте“ ли е?

— Не. Това е корабът отзад. Връщайте се. — Пазачът хвана пистолета си.

— Готов съм — съобщи Фош.

Мърсър коленичи.

— Очисти го.

Единственият изстрел беше по-тих от строшаването на стъклото, през което мина куршумът. Легионерът се бе прицелил отлично, преценявайки ъгъла на отклонение от стъклото и скоростта на вятъра в Канала. Куршумът улучи пазача в гърлото. Вместо да полети назад, той се наклони напред и увисна на перилата, сякаш търсеше нещо във водата.

Фош пристъпи към действие миг по-късно — изскочи на открито и без видими усилия хвърли тежката котва през перилата на „Инглантьор Роуз“.

Куката се закачи в навеса за спасителните лодки. Фош подаде свободния край на въжето на Мърсър и преметнал пушката „Фамас“ на гръб, се закатери. Още преди да стигне догоре, Рабиду беше готов да го последва. Останалите се бяха наредили зад него.

Мърсър държеше въжето, докато легионерите се изкачиха един по един на палубата на „Инглантьор Роуз“. Съсредоточена върху задачата си, Лорън не го погледна, докато се катереше след Рене Брунесо. На Мърсър му хрумна да ги последва и да остави Хари в лодката, но за да успеят в онова, което се готвеха да направят, отчаяно се нуждаеха от мореплавателните умения на стария негодник.

— Хайде, Хари — извика той.

Старецът нагласи тягата, докато двата плавателни съда не заплаваха в съвършен унисон, после завърза ластично въже около кормилото, така че катерът да не се отклонява от курса.

Мърсър му подаде въжето. Хари пхна протезата в примката и я закрепил неподвижно с някакво приспособление на глезена си. Държеше здраво въжето, докато Мърсър се катереше на кораба. Двама от легионерите прикриваха групата.

Останалите сграбчиха Мърсър и го изтеглиха на борда, а после започнаха да издърпват Хари. Той добави усилията си към техните и след малко късо подстриганата му прошарена коса се появи над перилата. Хари се подготви за финалния напън и след миг се озова при тях. Разкопча глезена си и го потърка.

— Имам чувството, че съм пират, който превзема испански галеон — прошепна старецът и извади пистолета на мъртвия китаец, когото Фош бе скрил зад отдушника.

— Ще те кръстим Гериатрик Сивата брада — присмя му се Мърсър, после млъкна и се огледа. Намираха се борда на кораб,

натоварен с няколко хиляди тона експлозив. Заспоглеждаха се нервно. Взрив с подобна сила щеше да ги изпепели. Дори само силата на ударната вълна щеше да е достатъчна, за да превърне телата им в основните градивни елементи въглерод, водород и кислород.

Все едно стояха на повърхността на слънцето в мига, когато се превръща в супернова.

— Да тръгваме — каза Фош.

Палубата бе хлъзгава от дъжда и от разливането в продължение на години моторно масло. Металът беше боядисван толкова често, че долната част на перилата бе осеяна с големи втвърдили се капки. Съоръженията бяха покрити с мръсотия. Ако не бе избран за тази операция, „Ингландър Роуз“ би трябвало да е в ремонтния док.

Фош водеше групата, а Рабиду вървеше най-отзад. Промъкнаха се под спасителната лодка и се отправиха към люк, открянат вероятно от войника, който ги бе видял. Фош надникна вътре и после бавно бутна вратата с дулото на пушката си.

— Чисто е.

Втурнаха се по коридор, минаващ по дължината на тумбестата надстройка, и се приближиха до открит килер, вонящ на дезинфекционни препарати.

— Хари — попита Фош, — колко души най-малко могат да оставят на борда, докато преминават през Канала?

— По вибрациите усещам, че двигателят е дизелов — отговори бившият морски капитан. — Това означава, че може да изкарат всички от машинното отделение. Възможно е да останат трима, но не повече от десет.

— D'accord — каза французинът и после се замисли.

— Това е твоето шоу, лейтенант — напомни му Мърсър. — Как искаш да го направим?

След минута Фош състави план.

— Рабиду, заведи Мърсър, Хари и капитан Ваник на мостика. Останалите ще претърсим кораба, за да проверим дали на борда не се е скрил някой фанатик, който да взриви експлозивите. Ако ви трябват подкрепления, включете противопожарната аларма и ще дойдем при вас, колкото можем по-бързо.

— Bon chance — каза Мърсър и тръгна след Рабиду, Лорън и Хари.

Коридорът беше безлюден.

— А сега накъде? — попита Рабиду, след като се качиха по тесните стълби.

Хари се замисли.

— Назад към кърмата. Там трябва да има централно стълбище от мостика към дъното на кораба. Това е най-прекият път.

Коридорите миришеха на сол и ръжда. На борда имаше малко удобства. Стените бяха боядисани в сиво, а подът бе застлан с олющен линолеум. На тавана светеха голи крушки в метални клетки. От стая с надпис на вратата „Ръководител“ се разнасяше противна смрад на човешки изпражнения.

Атаката започна изневиделица.

Коридорът се изпълни с гърмежи на автоматично оръжие. Мърсър се хвърли към Хари, а Рабиду блъсна Лорън на пода и отвърна на огъня с пушката си.

Войникът, който бе стрелял по тях, се скри зад ъгъла.

Лорън се запромъкна по мръсния под. Бе опряла карабината в рамото си и пълзеше, като извиваше хълбоци и се подпираше на лакти. Мърсър се изправи на едно коляно и зачака китаецът да се появи отново.

Пазачът подаде глава веднага щом Рабиду нарочно изпразни пълнителя си. Във виещия се пушек погледът му се спря на най-едрата фигура — Мърсър и китаецът така и не забеляза по-слабия силует на няколко метра пред себе си. Лорън се прицели за част от секундата и го простреля в гърлото и челото.

Изчака миг-два, после продължи напред.

— Чисто е — извика Лорън, след като надникна зад ъгъла, където се бе крил пазачът.

Внезапната атака ги бе лишила от елемента на изненада, затова се качиха тичешком по стъпалата. Мърсър и Рабиду бягаха рамо до рамо. Лорън и Хари се движеха половин ниво след тях. Стигнаха до етажа на мостика без инцидент и когато видяха масивната врата, разбраха каква е причината. Останалите на борда членове на екипажа се бяха барикадирани в кабината на щурвала. Люкът беше от стомана и заключен отвътре и можеше да бъде отворен само с експлозив.

— Няма ли друг път? — обърна се Мърсър към Хари.

— Не и на това ниво. Ще трябва да слезем един етаж и после да се опитаме да влезем отвън. Докато се приближавахме, видях стълбище, водещо към страничния мостик.

Мърсър погледна часовника си.

— Времето ни изтича. — Той включи предавателя на гърдите си.
— Роди, какво е положението при вас?

— Намираме се почти между Голд Хил и Контрактърс Хил. Очакваме всеки момент подводницата да се опита да ни отклони от курса.

— Готови ли сте?

— Веднъж използвах този номер и ме уволниха. Втори път няма да им се размине.

Мърсър отново погледна Хари.

— Ами ако се качим една палуба по-горе и скочим от страничния мостик?

— Или вие ще ги изненадате, или те вас — сериозно отговори Хари. — Но това звучи по-добре, отколкото да влезем с рогата напред.

Върнаха се по стълбите и се изкачиха по тъмен коридор, завършващ с люк. Мърсър и сержант Рабиду напрегнаха сили и успяха да го отворят. Изпръскаха ги капки дъжд.

Мърсър видя „Робърт Т. Чейндж“ на около четиристотин метра, но не и „Марио ди Касторели“, който беше зад завоя. Трите кораба навлизаха между оголените хълмове. В Канала се стичаха водопади. Пороите бяха още по-силни, защото земята бе напоена от потопите по време на обичайните сезонни валежи. Мърсър беше сигурен, че експертите на Лиу са разчитали на това.

Видя всички тези неща с един-единствен поглед. Беше сигурен, че капитанът на „Роуз“ се обажда на колегата си на другия кораб с експлозивни и обсъждат възможностите за избор.

Мърсър се приближи до края на кабината на щурвала, а Рабиду отиде в отсрещната страна — заеха позиции над мястото, където страничните мостици се извисяваха над водата. Спогледаха се, за да синхронизират времето, кимнаха и скочиха едновременно.

Рабиду веднага насочи пушката си. Мърсър също се прицели в първата мишена, вероятно капитана, защото крещеше в предавателя в ръката си, и изстреля три куршума през остъклената врата.

Стъклото се строши в лавина от кристал и тялото на китайския капитан политна назад. От падащия на пода труп се плисна кръв. Кормчията се строполи в същия миг, застрелян от френския легионер.

Лоцманът — също китаец, несъмнено един от служителите на „Хачърли“, които Лиу Юшен бе внедрил в управата на Панамския канал — се хвърли зад контролното табло. Рабиду не го изчака, за да види дали е въоръжен, и го простреля в гърба, преди да е излязъл през разбитата врата. Мърсър се премести така, че да вижда задната част на кабината на щурвала. Иззад дървената чертожна маса изскочиха двама мъже. Друг силует побягна към кърмата, където чакаха Лорън и Хари.

Внезапно покрай Мърсър прелетя куршум и рикошира в металния корпус на кораба. Той се хвърли на земята и запълзя назад, търсеше подходящ ъгъл, за да се прицели в двамата мъже, а Рабиду се премести в центъра на мостика, откъдето виждаше масата.

Мърсър забеляза, че каютата е направена от дърво, което нямаше да отклони високомоощните куршуми на карабината „М-16“, и изстреля един откос в масата. Лакираното дъбово дърво се пръсна на стотици парчета.

Единият мъж се изправи и започна да стреля с пушката си. В гърдите му имаше множество рани и в ръката му се бе забила треска, но той продължаваше да се сражава. Рабиду го уби, преди дъгата от куршуми да го е прерязала на две.

Мърсър погледна встрани. Морякът, който бе избягал от кабината на щурвала, откряна вратата и Лорън го застреля с един-единствен куршум в лицето. Рабиду се приближи до чертожната маса. Петият мъж лежеше в локва тъмночервена кръв. Очите му бяха широко отворени и незрящи.

Огледаха останалата част на кабината и се увериха, че няма повече китаец.

— Чисто е, Лорън — извика Мърсър.

„Робърт Т. Чейндж“ се движеше с равномерна скорост по Канала. Мърсър не забеляза нищо, което да покаже, че капитанът променя първоначалния план.

Той поиска предавателя от Рабиду, за да се свърже с Роди.

— Обажда се Мърсър. Какво е положението при вас?

На осемстотин метра пред „Ингландр Роуз“ Роди очакваше момента, когато подводницата, прикрепена към „Марио ди Касторели“,

ще се опита да го отклони от курса. Дори бе изпратил хора да наблюдават водата, но все още не можеше да повярва в мощността на подводницата.

„Марио ди Касторели“ тежеше двайсет и пет хиляди тона, но въпреки това носът му продължаваше неумолимо да обръща към брега, колкото и усилено да въртеше кормилото Роди и да подаваше обратна тяга. Подводницата с формата на риба несъмнено притежаваше невероятна мощност.

Паразитната подводница сигурно бе оборудвана с някаква нова техника, нещо изобретено за военните, може би за китайските торпеда, и се задвижваше с хидроджетове или нещо още по-модерно. Каквото и да беше, тя преместваше носа на тежкия товарен кораб с всяка минута и Роди не можеше да направи нищо, освен да забави неизбежното.

— Чакай малко — отговори той на въпроса на Мърсър.

Корабът неумолимо се приближаваше към левия бряг, колкото и Роди да се мъчеше да изправи носа, и дори потреперваше от мощта на подводницата под корпуса му. Движеха се към планината, между застрашително извисяващите се скали.

Роди знаеше, че зад тях идва „Робърт Т. Чейндж“. Усещаше присъствието му — призрачно и зловещо, нещо, което беше безпомощен да спре.

Капитанът на кораба, дълъг като върлина грък, казваше се Леонидис Кафлеус, чакаше следващата инструкция на Роди. Едната му кокалеста ръка беше на кормилото, а другата — готова да дръпне лостовете за тягата.

Роди крачеше от единия до другия край на мостика и гледаше водовъртежа до носа, където невидимата подводница тласкаше кораба към сушата. При всяка обиколка трябваше да прескача двамата завързани панамски пазачи, които, без да знаят, бяха изпратени на кораб, обречен да бъде взривен. Те бяха предпочели да оцелеят и не бяха оказали съпротива, когато зелените барети атакуваха кораба. Указанията им бяха да го пазят от крадци, а не от американските специални сили, които се движеха незабелязано и действаха мълниеносно.

— Капитане — попита Роди, осенен от внезапно прозрение, — можем ли да спуснем котвите?

— Разбира се — отговори гръкът.

Лоцманът, определен да преведе през Канала „Марио ди Касторели“, беше панамец, казваше се Ернесто Гарсия. Стъписан от изненадващото нападение на командосите, той с готовност бе предал щурвала на Роди, когато разбра какво ще се случи.

— Ако намалим скоростта — обади се Гарсия, който досега мълчеше от страх, — нищо няма да попречи на подводницата да ни изтласка до сушата. Трябва да увеличим тягата и да се надяваме да се отървем от нея.

— Не искам да я спирам, Ернесто, а да я изтегля с котвата. Не ме интересува колко е мощна тая проклета подводница. Няма да може да устои на лебедките. Няма начин.

— Аха, разбирам. Ще стане — каза Кафлеус и заповяда на един от помощниците си да застане до контролните уреди, с които автоматично се спускаше седемтонната котва.

Товарният кораб вече беше извън лентата си и при други обстоятелства Роди щеше да бъде уволнен, че е изпуснал управлението. До брега оставаха шейсет метра и със скоростта, с която се движеха, сблъсъкът щеше да разкъса предните отсеци, сякаш са направени от алуминиево фолио. А после вятърът щеше да обърне кърмата напреки на водния път и да блокира Канала. След това поне един от корабите, натоварени с експлозиви, щеше да спре и екипажът щеше да слезе от борда и да бъде взет от подводницата и транспортиран обратно до Педро Мигел или Гамбоа.

И след това...

— Спусни котвата от десния борд.

Помощник-капитанът натисна едно копче на таблото. Котвата изчезна под повърхността и започна да се спуска към дъното, което се намираше на дванайсет метра дълбочина.

Каналът беше чист, без тиня и наноси. Закалената стомана стига до дъното и се заби в камъка.

Корабът потрепери. Помощник-капитанът бавно започна да отпуска веригата, като я опъваше, така че котвата да не се откачи.

— Добре, добре — прошепна Роди.

Китайският екипаж на подводницата нямаше представа какво предстои.

Роди хукна към десния борд и видя, че брегът се приближава обезпокоително бързо.

— Тегли!

Помощник-капитанът дръпна котвата и „Марио ди Касторели“ се разтресе. Роди се блъсна в перилата, а двама от американските командоси паднаха на колене.

Едновременно се случиха две неща. Най-слабата брънка на веригата, намираща се дълбоко под водата, близо до самата котва, се скъса от огромното напрежение. Веригата изскочи от водата със скорост сто и петдесет километра в час и удари кораба. Предният товарен люк беше от стомана, дебела петдесет милиметра. Веригата изряза в нея шестметрова дупка с лекотата на нож за хартия. Ударът разкъса брънките с размера на човешка глава и те се посипаха по надстройката. Една прелетя покрай двамата командоси, разби един прозорец и се заби в задната част на мостика.

Второто, което се случи, беше, че електромагнитните скоби, с които китайската подводница бе прикрепена към товарния кораб, се откачиха.

Освободена от чудовищния товар, подводницата с размери на камион бързо се отдалечи от кораба — движеше се с пълна скорост към брега, — преди двамата членове на екипажа ѝ да успеят да я спрат. Блъсна се като торпедо в стената на Канала, вдигна шестметров фонтан от вода и пяна и след няколко секунди се появи на повърхността. Ръждивочервеният цилиндър приличаше на парен котел на кораб и имаше витло с диаметър най-малко пет метра.

Роди мигновено разбра защо Лиу не се бе опитал да отклони някой от големите кораби на „Панамакс“. Поради размерите си, подводницата можеше да се прикрепя само под малки плавателни съдове и дори тогава беше в опасна близост до дъното.

През пробития нос на подводницата нахлу вода. От очукания корпус се измъкна човек. Беше ранен и се бореше с бурната вода само с едната си ръка. Другата беше отпусната неподвижно до тялото му.

Роди бе добре запознат с динамиката на големите кораби и разбра, че съобразителността и решителните му действия няма да са достатъчни, за да спасят „Марио ди Касторели“. Той погледна към кабината на щурвала и видя, че капитан Кафлеус трескаво работи с кормилото и тягата в отчаян опит да завие, за да не се блъснат в брега.

Роди се обърна. Оцелелият член на екипажа на китайската подводница вдигна глава към огромната стоманена стена, носеща се

към него. Панамецът не чу вика му, но видя как устата му се отвори широко като черна дупка в кръглото му жълтеникаво лице.

Корабът мина през подводницата, премаза я и я запокити към брега. Сблъсъкът на метала със скалата разтърси огромния плавателен съд като земетресение. Дори онези, които се бяха подготвили за удара и се бяха хванали кой където намери, изпопадаха. Роди едва не се преметна през перилата, когато носът се смачка навътре и после бе повдигнат на брега, тласнат напред от инерцията.

Носът навлезе шест-седем метра в прогизналата от дъжда земя, натрупвайки пред себе си купчина от кал, която стигна почти до главната палуба. Кърмата заседна под неестествен ъгъл дълбоко в земята.

Автоматичните водонепроницаеми прегради се затвориха. Макар че трясъкът отекна из целия плавателен съд, нямаше опасност „Марио ди Касторели“ да потъне. Но и не можеше да помръдне без помощта на флота спасителни влекачи.

Капитан Кафлеус не се бе отказал от намерението си да спаси кораба и подаде обратна тяга, като почти претовари двигателите. Въртеше трескаво кормилото, надявайки се да измъкне кораба от лепкавата кал, но действията му бяха безрезултатни.

Роди наведе глава и избърса дъждовната вода и потта от лицето си. Бяха се провалили. Той извади малката радиостанция.

— Мърсър, тук Роди. Подводницата е унищожена, но заседнахме. Капитанът се опитва да измъкне кораба, но мисля, че няма да успее. Съжалявам.

Преди Мърсър да отговори, в радиовръзката се намеси Джим Патки. Роди го бе изпратил на задната палуба да наблюдава с мощен бинокъл кораба с експлозивите.

— Тук Дявол Едно. На „Чейндж“ има раздвижване. Обръщат кораба така, че да блокира останалата част на Канала. Мисля, че подготвят спасителната лодка, за да напуснат борда. Сигурно са видели какво се случи с подводницата. Трябва да ги нападнем.

— Не — каза Мърсър. — Нямате време да се тревожите за тях или да спасявате „Марио“. „Робърт Т. Чейндж“ ще се взриви след четирийсет и пет минути.

— Сигурен ли си? — попита водачът на командосите.

— Тогава ще експлодира и нашият кораб. Според Фош не можем да направим нищо, за да го предотвратим. Отидете на брега и бягайте, колкото ви държат краката.

— Мърсър, „Ингландр Роуз“ няма да може да мине покрай нас — извика Роди. — Ще заседнете в шлюза!

— Знаем, че има вероятност за това. Ще трябва да разчитаме на втората възможност за избор и да се молим на Бога оръдието на борда на „Маккамбъл“ да е точно.

„ИНГЛАНДЪР РОУЗ“ ПАНАМСКИЯТ КАНАЛ, ПАНАМА

Малко преди „Марио ди Касторели“ да заседне на брега, Мърсър стоеше на мостика на „Роуз“. Досети се защо Роди го бе отрязал по предавателя. Лоцманът беше зает — опитваше се да попречи на китайците да заровят товарния кораб в тинята. Но и Мърсър имаше предостатъчно работа.

— Как си? — попита Лорън.

Мърсър се наведе и започна да разтрива крака си.

— Май съм си навехнал глезена, когато скочих на борда.

— Стига си се оплаквал — измърмори Хари, отвъртя дръжката на бастуна си и я подаде на Мърсър, а после бутна настрана тялото на кормчията и зае мястото му на щурвала.

Мърсър изпи глътка уиски и предложи сребристото шише на Лорън. Тя отказа и се усмихна многозначително.

— Това е най-хубавият подарък за рожден ден, който съм ти правил — каза Мърсър на Хари.

— Добре, да видим какво имаме тук. — С поглед на познавач Хари отбеляза посоката на компаса, скоростта, посоката на вятъра, температурата и показанията на десетина други измервателни уреди. — Лорън, пиленце, направи ми една услуга. Някъде тук трябва да има табелка, където е записано теглото на кораба и информация за двигателите. Искам да разбера какво представлява това старо корито, преди да потеглим.

— Никой освен теб не ме нарича пиленце, така че можеш да си намериш добър адвокат, специалист по сексуален тормоз — каза тя и започна да търси.

Рабиду продължи да разговаря с Фош по предавателя, докато влачеше труповете в тесния капитански кабинет.

— Oui, oui... d'accord, mon lieutenant. — Потърси с поглед Мърсър, който бе отишъл на левия борд, за да гледа как корабът

намалява скоростта. — Лейтенант Фош иска да те види веднага. Мърсър долови безпокойство в гласа на младия легионер.

— Какво има?

— Часовникът на експлозивите е активиран. Лейтенантът е в трюма под кърмата. Мърсър се обърна към Лорън.

— Слизам долу. Фош смята, че експлозивите са активирани. За всеки случай координирай с „Маккамбъл“ инструкциите на Хари.

Тя преодоля моментния пристъп на страх и дори успя да се пошегува.

— Странно е, като си помислиш, че Хари издава заповеди на екипажа на американски ракетоносач.

— Надявам се, че под „странно“ имаш предвид „необичайно“, а не „смешно“.

Мърсър забърза към трюма. Металната врата беше отворена и той видя потрепващия лъч на фенерчето на Фош. Крушките, монтирани на високия таван, хвърляха съвсем слаба светлина и по-скоро засилваха сенките.

Трюмът беше дълъг петнайсет, широк дванайсет и висок шест-седем метра. Плискането на водата в студения корпус наподобяваше на звука на постоянно изпускане на пара. Товарът не беше подреден на купчини, както би се очаквало, а натрупан на застрашително извисяващи се пирамиди и завързан с тежки вериги или дебели брезентови колани. По дължината на трюма минаваха тръби от нещо като маджун.

Мърсър не бе чувал за товар, поставен по такъв странен начин, но веднага разбра какво е това и зяпна, осъзнал до какви крайности е стигнал Лиу, за да се погрижи Панамският канал да бъде затворен през следващите няколко години.

Фош се приближи заедно с друг легионер, който осветяваше с фенерчето си различните особености на кошмарното пространство.

— Oui, mon ami^[1] — каза лейтенантът. — Точно така е, както мислиш. Този сатанински кучи син е превърнал кораба в огромна бомба. Поставил е експлозивите така, че всяка частица енергия да бъде правилно насочена. Изглежда, корабът първо ще се взриви надолу, а после ще избухнат външните експлозиви.

Мърсър не каза нищо. Не можеше да повярва на очите си. Корабът се намираше до един от хълмовете в пролива Гейлард и силата

на детонацията щеше да изрови морското дъно вероятно на дълбочина между петнайсет и трийсет метра, а след това вторичните взривове — дебелият тръби с пластични експлозиви, минаващи по дължината на плавателния съд — щяха да разрушат скалната основа на планината. Като се добавеше синхронизираната експлозия на другия кораб, дъното на Канала щеше да се напука до такава степен, че тежестта на околните възвишения щеше да деформира релефа така, че всичко да се срути от само себе си.

Мърсър бе работил с достатъчно експлозиви през кариерата си на минен инженер и много добре разбираше какво ще се случи, особено като имаше предвид как напоената от дъжда земя ще пренесе ударната вълна, без енергията да се разсейва много. Голд Хил и Контрактърс Хил щяха да бъдат разтърсени от мощни трусове в мига, след като меката пръст под тях потънеше или се предадеше на явлението втечняване.

— Трябва да му се признае, че е гениален — отбеляза Фош.

— Да му го начукам — ядоса се Мърсър. Никак не му стана приятно, че неволно изпита уважение към Лиу Юшен. — Казваш, че часовникът вече отброява времето?

— Ела. — Фош се обърна и влезе навътре в тъмния трюм. Светлината от лъча на фенерчето му изглеждаше незначителна при наличието на толкова огромно количество смъртоносна сила.

Хората, поставили експлозивите, по всяка вероятност в Китай, не бяха взели мерки да скрият часовниковия механизъм и детонатора. Устройството с големината на куфар беше сложено до едната от купчините експлозиви. Жиците, излизащи от него, бяха дебели и с плътна изолация и изчезваха в различни точки на трюма. Мърсър погледна дигиталния брояч. Оставаха точно петдесет и една минути и с всяка секунда светещите цифри на екрана намаляваха.

Той не разбираше нищо от този тип детонатори. Предположи, че са военни, и зададе на Фош единствения логичен въпрос, за който се сети.

— Не може ли просто да срежем жиците?

— Може би — отговори легионерът с Фош, германецът Мюнц. — Също така е възможно и ако го направим, да взривим всички експлозиви.

— Мюнц е нашият специалист по взривните устройства — обясни Фош. — Ако някой от нас има шанс да обезвреди кораба, това е той.

Германецът вече бе извадил инструменти. Демонстрираше измамното спокойствие на хирург, който крие, че не е сигурен как да спаси пациента.

— Необходимо ли ви е още нещо? — попита Мърсър.

— Току-що извиках Рабиду да помогне — отговори Фош. — Те работят в екип.

— Трябва да предполагате, че няма да мога да обезвредя взривното устройство — каза Мюнц, — и да направите необходимото.

Мърсър се стъписа от песимизма му.

— Наистина ли смяташ, че не можеш да го направиш?

— Подхождам към всички експлозивни с мисълта, че няма да успея, защото все някога ще дойде моментът, когато ще се окаже, че съм имал право. — Мюнц се залови със задачата си, а Мърсър и Фош тръгнаха към мостика.

Докато вървяха по коридора, лейтенантът му обясни думите на германеца.

— Така се действа. Не трябва да разчитаме, че бомбата ще бъде обезвредена. Това е пожелателно мислене. Никой не може да гарантира, че може да деактивира устройството, затова трябва да сме подготвени за експлозия.

— Мисля, че разбирам — отговори Мърсър. — Все едно да сложиш всичките си яйца в една кошница. В такъв случай да се надяваме, че Родригес е попречил на „Марио ди Касторели“ да блокира Канала и ще можем да стигнем до езерото Гатун, когато корабът се взриви, така че никой да не пострада.

— Имаш ли друго предложение, ако Хари не успее?

Мърсър затвори очи и прогони образа на онова, което трябваше да се направи, ако не успееш да закарат кораба до усамотено място в горната част на езерото.

— Да, имам план — не особено въодушевено отговори той. — Всъщност го измисли свързочникът на „Маккамбъл“.

— Какъв?

— Ако не можем да продължим напред, ще трябва да се върнем през шлюза „Педро Мигел“.

Лейтенантът се вторачи в него.

— Как? Китайските пазачи няма да ни отворят вратите.

— Ще го направи флотата на Съединените щати.

Стигнаха на мостика точно когато Родри се обади, за да съобщи, че „Марио ди Касторели“ е заседнал. Лорън даде на Мърсър радиостанцията.

Капитан Патки докладва, че „Робърт Т. Чейндж“ се евакуира. Нямаха друг избор. Той призова всички да включат станциите си, за да чуят разговора му с „Маккамбъл“.

— Рай, Рай, тук Ангел Две.

— Казвай, Ангел. Подслушваме комуникациите ви и знаем какво е положението.

— Тогава ви е ясно какво трябва да направите, нали?

— Прието. Информацията от шпионския безпилотен самолет вече е вкарана в компютрите и мишените са прихванати. Чакаме вашата заповед да започнем. Уведомяваме ви, че няма да има изстрели за прицелване. Ще се стреля само по целта.

Това означаваше, че първите ракетни снаряди от петнайсетсантиметровото полуавтоматично оръдие ще попаднат точно там, където посочат компютрите.

— Прието, Рай. Останете в готовност — каза Мърсър и огледа мостика.

Рабиду бе слязъл долу да помогне на Мюнц, а Брунесо и останалите легионери още не бяха приключили с претърсването.

Хари беше на кормилото на кораба. Изглеждаше най-малко двайсет години по-млад. Раменете му бяха изправени, а обичайно намръщеното му изражение бе заменено от решителна самодоволна усмивка, граничеща със самонадеяност. Очите му бяха ясни. Лорън седеше на високо въртящо се столче до него и гледаше Мърсър. Фош беше застанал зад нея. И тримата очакваха заповедите му.

Като водач на екипа на легионерите, Фош бе поел командването на атаката на кораба. Сраженията бяха неговата професия и той беше много добър в нея, но сега, също като останалите, чакаше Мърсър да вземе окончателното решение. Мърсър ги сплотяваше още от запознанството им с „Хачърли Консолидейтид“ край Реката на руините. За Фош и за Лорън нямаше значение, че не е военен. Той беше роден водач, благословен или прокълнат със способността да

вдъхновява другите да дават всичко от себе си, да минават отвъд границите на възможностите си и да извършват невъзможното.

Мърсър почувства, че вече не може да се нагърби с тази отговорност. С оглед на онова, което смяташе, че му е причинил инквизиторът Сун, реши, че няма да е редно да поеме водачеството. Съмняваше се в себе си и въпреки привидното си спокойствие изпитваше нерешителност. Желанието му беше да прехвърли отговорността на друг.

Потърси дълбоко в себе си онзи извор на решителност, от който винаги бе черпил сили, и го намери. „По дяволите Каналът“ — помисли той. Бяха направили достатъчно, за да не позволят на Лиу да разположи ядрени оръжия в Панама. Анализът на експлозивите щеше да покаже, че това е саботаж. Съединените щати щяха да са в правата си според договора да изпратят значителни сили, за да запазят каквото е останало.

Най-умното решение беше да напуснат „Ингландр Роуз“ и да го оставят да се взриви. Не можеха да избегнат разрушаването на шлюза „Педро Мигел“, но съоръжението щеше да бъде построено отново за няколко години.

Как бе най-правилно да постъпят? Да рискуват живота на хора, за да спасят машини? Не биваше да забравя и работниците на шлюза — невинни мъже и жени, които нямаха нищо общо с „Хачърли Консолидейтид“ и Лиу Юшен. Те щяха да умрат, когато „Роуз“ се взривеше. Дължеше ли им нещо?

Ако тези хора загинеха, господин Сун щеше да спечели битката в стаята за изтезанията. Щеше да е отнел волята на Мърсър. А това беше граница, която Мърсър нямаше да премине. Не би могъл да продължава да живее с мисълта, че се е предал. Осъзнаването на емоционалните последици от бягството направи безспорен избор да продължи битката.

Изворът на решителност все още беше празен, но това нямаше значение пред лицето на логиката. Мърсър нямаше да се откаже — ако не заради себе си, то поне за да отнеме на Лиу победата.

— Добре — най-после каза той. — Мюнц и Рабиду ще трябва да останат на борда, за да се опитат да предотвратят взривяването на кораба. Хари също трябва да остане тук, защото е единственият, който може да го управлява. Хари, обърни.

Старецът завъртя кормилото и увеличи тягата, без да забравя, че корабът е само шейсет метра по-къс от широчината на Канала.

— Лейтенант Фош — добави Мърсър, — извикай Рене и другия ти човек при спасителната лодка. Не мога да ви дам време да я спуснете във водата, но там трябва да има спасителни пояси. Лорън, искам да отидеш с тях.

Гневът ѝ беше мигновен и ожесточен.

— Какво си намислил?

— Да ви спася живота. Не е необходимо да оставате тук, така че недей да протестираш. Разкарайте се от кораба и колкото е възможно по-далеч от Канала.

— Филип Мърсър, би трябвало да ти кажа къде да си завреш тази идея и колко навътре да си я набуташ. — Очите ѝ искряха като диаманти.

— Днес ми е първият ден като капитан, а екипажът вече се бунтува — засмя се Хари, без да откъсва поглед от водата.

— Не говоря от името на французите — продължи Лорън, — но аз лично ще остана тук. Заедно преживяхме много неща и искам да видя края на този ад.

— Лорън, моля те...

— Стига. Оставам.

Фош бе застанал до страничния мостик, за да може да предупреди Хари, ако се приближат до брега.

— И постъпваш добре, защото имаме компания. — Лейтенантът свали от рамото си пушката и включи станцията си, за да се обади на Рене и четвъртия легионер.

— Какво става?

Мърсър и Лорън се втурнаха едновременно към перилата.

От пристанището бе потеглил лоцмански катер, натоварен с китайски войници и картечница. Разположените на брега пазачи бяха чули предупреждението, отправено към капитана на „Ингландр Роуз“, или се бяха усъмнили, когато корабът бе започнал да обръща в най-тясното пространство на Канала.

— По дяволите!

Картечницата затрептя.

Тримата се хвърлиха на пода. Куршумите пръснаха прозорците и рикошираха в стоманата. След петсекундния откос мостикът замириса

на разтопен метал.

Фош се промъкна напред и отвърна на огъня, но не улучи никого, защото не смееше да надигне глава, за да се прицели добре. Войниците отговориха с още по-силна стрелба.

— Убийте ги, по дяволите — извика Хари, който се бе скрил под командното табло. — Не мога да обърна, ако не виждам накъде се движим.

Фош изстреля още един откос, прикривайки Мърсър и Лорън, които се бяха прицелили в китайците. Тримата стреляха едновременно и принудиха лоцмана временно да се отклони от курса си. Но катерът се приближи и картечницата затрещя отново. Този път войниците бяха отблъснати, когато се намираха само на няколко метра от кораба и се готвеха да хвърлят куки на перилата.

Мърсър разбра защо капитан Патки не се бе опитал да атакува „Марио ди Касторели“ от борда на риболовната яхта. Щяха да ги убият, ако на кораба имаше въоръжени пазачи.

— Следващия път може и да успеят да се качат на борда. — Фош смени пълнителя на оръжието си, без да поглежда ръцете си, и после изкрещя по предавателя: — Брунесо, къде си?

— Току-що претърсихме предния трюм. След минута ще сме на палубата.

— Нямаме минута — каза Лорън и изстреля десетина куршума.

— Рай, Рай, Рай — извика Мърсър. — Можете ли да направите нещо?

— Прието. Наблюдаваме ви. Помощта пристига. Балистична траектория осемнайсет секунди. Няма гаранция, че катерът ще е там, където се прицелваме в момента, но ще ги поразтърсим.

— Давайте! — викна Мърсър и изстреля останалите патрони от пълнителя си.

Фош и Лорън също се съсредоточиха върху стрелбата и временно отблъснаха китайците. След десетина секунди Мърсър потупа Фош по крака и повлече Лорън към затворения мостик.

В този миг серията петнайсетсантиметрови снаряди, изстреляни от оръдието, се намираше на десет километра над земята и на шест километра от целта. Балистиката им беше такава, че в последните секунди ускоряваха свръхзвуковата си скорост. Не се чу предупредително свистене, нито нещо друго, което да издаде

присъствието на петте експлозивни снаряда, изстреляни от разстояние петдесет километра с точност, каквато дотогава не бе постигана с оръжие по-голямо от снайперистка пушка.

Въпреки интервала от няколко секунди между изстрелването им четири снаряда попаднаха до щирборда на „Ингландр Роуз“, вдигнаха високи гейзери и обляха кораба с вода. Петият проникна в задната част на катера, срязва палубата от фибростъкло и се заби в дизеловия двигател.

От катера не остана нищо — корпусът се взриви под тройната атака на експлозивите, кинетичната енергия и собствения си товар от гориво. Стомана, пластмаса и останки от екипажа се извисиха в стълб от огън и вода, който разтърси десния борд на „Роуз“ и брега на Канала, където се намираше джунглата. Когато тътенът заглъхна и Мърсър се осмели отново да погледне над перилата, видя само петното пламтящо гориво.

— Рай вика Ангел Две.

— Казвай, Рай. — Гласът на Мърсър беше изпълнен със страхопочитание от възможностите на оръдието.

— Нашите екрани показват, че мишената е унищожена. Прицелили сме се отново в първата мишена и чакаме заповедите ви.

— Прието, Рай. Хубав изстрел. Останете в готовност. — Мърсър се изправи.

Рене и четвъртият легионер дотичаха при тях. Бяха мокри, защото бяха търчали по палубата, когато катерът се взриви.

Брунесо се бе задъхал.

— От вашия кораб ли беше това? — попита той и Лорън кимна. — Mon Dieu! Не съм си и представял, че може да съществува такова оръжие.

— Това е само първото поколение — гордо обясни тя. — Масовата продукция ще влезе в употреба след две години.

Мърсър забеляза, че Хари е станал и отново е поел управлението на кораба, и попита:

— Имаше ли двигатели на носа, когато ти беше капитан?

— Не — лаконично отговори старецът. — Но това е все едно да те теглят за носа. След минута ще насоча кораба обратно към шлюза.

Предното стъкло беше натрошено от куршуми и отломки. Парчетата, които не бяха паднали, бяха напукани, и през тях не се

виждаше нищо. Лорън и Фош ги избиха с прикладите на оръжията си, за да подобрят видимостта на Хари.

Все едно паркираше кола, старецът майсторски завъртя кораба в кръг и даде на заден ход под такъв ъгъл, че да спести пространство, когато отново потеглят напред.

Между дългата триста метра дига между двете вани и носа оставаха стотина метра. Старецът погледна Мърсър.

— Готов съм. — Ръцете му бяха спокойно отпуснати на кормилото.

— Добре — отговори Мърсър. — Да го направим. Фош, обади се на Рабиду и Мюнц. Кажете им, че ще минем през шлюза.

— Oui.

— Рай, Ангел Две. Винаги, когато сте готови.

Хари подаде максимална тяга. Ваната на шлюза все още беше пълна и горните врати бяха останали отворени след преминаването на „Ингландр Роуз“. Долните врати, които се намираха осемстотин метра по-нататък, бяха затворени и бетонният басейн приличаше на огромен задънен улей. „Няма да е за дълго“ — помисли той. Стоманените врати тежаха близо седемстотин тона, бяха дебели два метра и широки дваайсет и не позволяваха на неизмеримото количество вода в езерото Гатун да напълни по-ниското и по-малко езеро Мирафлорес и останалата част на Канала.

„Роуз“ беше на десет метра над езерото Мирафлорес и той забеляза надстройката и комина на кораб, който чакаше реда си да влезе. Знаеше, че след минута плавателният съд вече няма да е там.

— Започваме да стреляме — чу се по предавателя.

— По дяволите! — извика в същия миг Хари.

Стомахът на Мърсър се сви.

— Какво има?

— Трябва да пишкам.

— Господи, Хари, стискай се или кръстосай крака. — Мърсър грабна бинокъла и се вторачи в горната част на по-ниските врати, отброяваше секундите наум.

Всичко изглеждаше нормално. Корабът в съседната вана на шлюза бавно се издигна до нивото на пролива Гейлард. Зад него още няколко кораба си проправяха път по езерото Мирафлорес. Работниците на шлюзовете изпълняваха задълженията си, макар че

неколцина бяха спрели, за да видят какво е експлодирало край „Ингландр Роуз“, и несъмнено се питаха защо корабът е направил обратен завои и отново се е насочил към тях.

Лорън също броеше секундите.

— Четири, три, две, една.

Мърсър вкопчи пръсти в бинокъла.

Първият снаряд попадна в двуетажната контролна сграда между шлюзовете и разруши покривай. Мърсър почти нямаше време да види несполучливия удар и разпръсването на паникьосаните работници, когато експлозивните снаряди започнаха да намират целта.

Вратите в по-ниската страна на шлюза приличаха на десетметрови плочи от стомана. Тук-там имаше ивици ръжда, но общо взето бяха изумително запазени след едновековна употреба. Те служеха като въртящи се бентове, които можеха да се отварят и затварят, за да пропускат корабите, но не и да издържат на бомбардировка.

Снарядите разкъсваха метала като разярени зверове. Във всички посоки летяха отломки. Едната врата се откъсна от пантите, падна в езерото и се понесе в развълнуваните води, а поредният откос снаряди разби другата.

Останките ѝ също увиснаха на пантите като разкъсани парчета кожа. Това не беше достатъчно, за да отвори безпрепятствен път на водата от езерото Гатун към пролива. Строителите на Канала бяха удвоили най-уязвимите врати на шлюза по течението, в случай че някой кораб се блъсне в тях и ги разбие. Вторите еднакви врати, намиращи се само на няколко метра от първите, усетиха натиска на езерото. Ако не бяха поставени под лек ъгъл една към друга, налягането щеше да ги строши.

„Ингландр Роуз“ бе минал край дигата и носът му вече влизаше във ваната на шлюза. Със скоростта, с която се движеше, щеше да блъсне вратите след минута. Хората хукнаха по дигата в отчаян опит да избягат от сблъсъка. Неколцина се вторачиха недоверчиво в стария товарен параход, който се бе отправил към пушека и горящия метал, изригващи от отсрещния край на шлюза.

Никой кораб в историята на Канала не се бе движил по-бързо през шлюза. Плавателният съд сякаш искаше да се разбие, като удари носа си в непробиваемите врати.

Хари не устоя и натисна продължително сирената, прибавяйки гласа на кораба към бурята, експлозиите и виковете на обезумелите хора, а после се изсмя сатанински. Мърсър разбра, че на смахнатия стар негодник всичко това му харесва.

Когато до вратите останаха шейсет метра, канонадата от далечния ракетоносач попадна в целта. Изстрелите бяха точни и насочени към по-ниските панти. Снарядите попадаха в бетона и стоманата и пробиваха дупки в тях, отслабвайки точките на закрепяне. Вратите се открянаха и през малкия отвор близо до основата им нахлу мощна струя вода.

Това беше импулсът, от който се нуждаеше гравитацията. Зад вратите напираше десетметрова водна стена, простираща се километри назад. Мърсър нямаше представа колко тона вода притискат вратите, но усещаше неизмеримата им сила.

Водата нахлу миг по-късно. Вратите бяха изтръгнати от гнездата им. Ваната на шлюза се изпразни за част от секундата. „Ингландръ Роуз“ пропадна с десет метра и увеличи скоростта си на четирийсет възела. Стремителният поток тласна кораба във ваната. Никой нямаше време да реагира, толкова бързо стана всичко.

Останките от стоманените врати остъргаха корпуса и обелиха обшивката с пронизително скърцане.

Корабът, който чакаше да влезе в шлюза, бе блъснат настрана от буйното течение и мигновено заседна в плитчините.

Хари отново натисна сирената. Струята постепенно се разпръсна в езерото и мощта на водата намаля. „Ингландръ Роуз“ мина покрай заседналия товарен кораб и най-после започна да се движи по-бавно. Хари поддържа курс, включил двигателите на пълна мощност, защото пътуването съвсем не бе завършило.

Водата в участъка между „Педро Мигел“ и „Мирафлорес“ беше дълбока за големите кораби, но по-нататък не беше достатъчна за плавателен съд с размерите на „Роуз“. Трябваше да минат покрай пет кораба, включително луксозния „Райландър Роуз“ и два танкера, ако искаха да избегнат многобройни жертви. Щом излезеха от езерото, оставаше още едно препятствие — шлюзът „Мирафлорес“.

Там имаше двойни вани, дълги триста метра. Затова бяха взели Хари. Само той можеше да преведе през шлюза кораба, който бе всмукан вътре като лист, повлечен в канал.

Фош докладва, че Мюнц и Рабиду са добре, а после ги предупреди, че ще минат през следващите шлюзове.

— Ясно — каза Мърсър и погледна останалите на мостика. — Всички добре ли са?

— Бих се чувствал по-добре, ако приятелят ти не се усмихваше — уморено отговори Брунесо.

Хари се ухили още по-широко. Беше стъпил здраво на палубата и управляваше кораба като сърфист.

— Страхотно пътуване — каза старецът и запали поредната цигара.

— Лорън, как си? — попита Мърсър.

Тя го погледна и се усмихна.

— Опитвам се да не мисля какво предстои.

Разполагаха с трийсет и осем минути, преди експлозивите да се взривят.

Скоростта на кораба се стабилизира. Моторите се напъваха и палубата се тресеше.

— Роди, чуваш ли ме? — извика Мърсър по радиостанцията.

— Да — задъхано отговори панамецът.

— Какво става при вас?

— Слязохме от кораба и бягаме като луди. Виждам, че в Канала приижда вода от езерото Гатун. Ако разбитият шлюз не бъде затворен, Мирафлорес ще се наводни.

— Ако изчисленията ми са правилни, първият кораб с експлозиви ще предизвика достатъчно голямо свличане на пръст, за да спре потока, когато се взриви.

— Изчисления? Какви изчисления?

— Е, добре, само предполагам — призна Мърсър. — Но мисля, че ще стане така. Експлозията на „Робърт Т. Чейндж“ ще свлече лавина, която ще запуши пролива. Нивото на водата между него и шлюза ще спадне, но в Гатун има достатъчно запаси.

— Моля се на Бога да си прав.

— И аз. Обади ми се, когато се отдалечите на безопасно разстояние.

„Ингландър Роуз“ мина край корабите в езерото Мирафлорес, като надуваше сирената. Трудно беше да се каже дали някой от тях е

заседнал, но Мърсър изпитваше облекчение, докато ги оставяха зад гърба си.

Докато подминаваха „Райландър Роуз“, Мърсър каза на Фош да нареди на хората си да прекратят работата по обезвреждането на експлозивите. Не искаше да поема риска да сгрешат и да убият хилядите хора в красивия туристически пътнически кораб. Ако членовете на екипажа на „Инглантьор Роуз“ не бяха разбили предавателя, Мърсър щеше да се обади на капитана на луксозния лайнер и да му каже да свали пътниците си на брега. Но сега можеше само да махне вяло на тълпата, която крещеше и оживено жестикулираше.

— Ако знаеха какво става... — отбеляза Лорън.

— Ще се погрижим да не разберат. — Той включи предавателя и се свърза с „Маккамбъл“. — Рай, тук Ангел Две. Край.

— Казвай, Две.

— Какви са изгледите ни за следващия шлюз?

— Наблюдаваме ви и чакаме вашите заповеди. Лентата вляво от вас ще бъде разчистена, когато стигнете дотам.

— Искаш ли да взривят вратите на шлюза като преди? — извика Мърсър на Хари.

— Не — отговори старецът. — Нека ги ударят, когато се приближим на петстотин метра. Така ще има време водата да се успокои.

Мърсър предаде информацията на ракетоносача.

„Райландър Роуз“ остана на стотина метра зад тях и Фош заповяда на сапъорите отново да се заловят за работа. „Инглантьор Роуз“ минаваше край танкер, дълъг двеста и четирийсет метра, натоварен с петстотин хиляди тона петрол, но не можеха да губят повече време.

Шлюзовете „Мирафлорес“ се намираха на петстотин метра пред тях. Часовниковият механизъм на експлозивите щеше да отброи нула след двайсет и една минути. Хари Уайт бе спестил изумително много време, като пренебрегваше правилата за скоростта и умело управляваше кораба.

Отляво беше бетонната стена на произвеждащ електроенергия язовир, който също спомагаше за контролирането на нивото на водата. През минутите, откакто горният шлюз бе разрушен, езерото се бе

издигнало и всеки момент язовирът можеше да прелее и водата да започне да се излива в шлюза. Макар да не виждаше стената, Мърсър знаеше, че ще заприлича на Ниагарския водопад.

Той отмести поглед надясно, към дългата дига между двата шлюза. Проливният дъжд замъгляваше гледката и Мърсър не можеше да разбере дали движещите се хора са работници, или въоръжени китайци, които се опитват да попречат на кораба да повтори номера си. Ако нямаха късмет, някой войник, въоръжен с гранатомет, можеше да ги спре...

— Ракета — изкрещя той, когато от края на дигата се извиси дъга от пушек, досущ проучващо пипало, насочващо се към „Ингландр Роуз“.

[1] Да, приятелю (фр.) ↑

ПРИСТАНИЩЕТО НА „ХАЧЪРЛИ КОНСОЛИДЕЙТИД“ БАЛБОА, ПАНАМА

Лиу Юшен получаваше откъслечни новини. Докладите ставаха все по-странни и озадачаващи. Както обикновено, той бе пристигнал в товарното пристанище на „Хачърли“ и бе прекарал два часа в кабинета си, преструвайки се, че това не е най-важният ден в живота му. Осъзна, че четете няколко пъти един и същ документ, но въпреки това не може да проумее какво точно пише в него.

Напрежението подложи на изпитание пословичната му съсредоточеност и го накара да се ядоса на секретарите си и на двама младши изпълнителни директори, дошли при него с проблемите си. Никой не знаеше какво е вбесило шефа, но всички съзнаваха, че не трябва да задават въпроси.

В десет Лиу не издържа, грабна шлифера си и каза на секретаря си, че излиза за няколко часа. Подмина колата и шофьора си и предпочете да отиде в дъжда до затворения сух док в отсрещната страна на пристанището. Загърнат в черния си шлифер, Лиу представляваше внушителна фигура, която не можеше да бъде засенчена дори от чудовищните измерения на онова, което бе извършил в Панама. Крановете и купчините контейнери сякаш се извисяваха до тъмните буреносни облаци. Прожекторите на подемните кранове светеха ослепително като слънцето. Огромните кораби на кея приличаха на планини от стомана. Асфалтът наподобяваше платно на художник, на което можеше да рисува само Лиу. Местните работници и китайските служители също бяха негови и усещаха присъствието му, докато крачеше покрай редиците контейнери. Неколцина докери почтително го поздравиха, а един шофьор на мотокар предложи да го закара.

Днес Лиу Юшен щеше да укрепи владението си, като рискува всичко, и когато приключеше, щеше да контролира не само товарното

пристанище, но и цяла Панама, включително Канала, а в същото време щеше да даде на родината си предимството, от което се нуждаеше, за да присъедини най-после непокорната провинция Тайван. Денят беше исторически и Лиу не се обвиняваше, че не позволява на други мисли освен тази да го безпокоят.

Незначителните проблеми — Мария Барбър, Филип Мърсър и помощниците му, командосите — бяха запратени обратно в дълбините на съзнанието му. Всъщност те го разсейваха и бяха само досадни глупости, с които щеше да се справи през следващите няколко дни. Президентът Квинтеро му беше благодарен и щеше да му помогне да ги намери срещу един-два процента от съкровището на инките, което хората на Лиу със сигурност щяха да открият.

Когато Юшен стигна до огромната постройка, където беше „Корвалд“, мобилният му телефон извънтя. Той го остави да позвъни втори път, за да се скрие от проливния дъжд. Корабът се извиси над него. Коминът се издигаше почти до сводестия таван. Дъждът барабанеше по металната структура.

Лиу изтръска водата от шлифера си и отвори клетъчния си телефон.

— Да.

— Господин Лиу, обажда се капитан Чен. Намирам се на шлюза „Педро Мигел“. Нещо не е наред.

— Какво? — нервно попита Лиу.

— Капитанът на „Ингландр Роуз“...

— Използвай кодовото име, по дяволите!

— Да, „Джемини 2“. Капитанът съобщи, че чува изстрели, и после връзката се разпадна.

— Изстрели? Къде?

— На неговия кораб. — Военният командир млъкна. Не знаеше как да продължи, защото усети гнева на Лиу дори по телефона. — И сега корабът стои над шлюза.

— Какви ги говориш?

— Не знам, сър. Моля ви, почакайте. Получавам друго съобщение.

Лиу се ядоса още повече, когато връзката прекъсна. „Какво става, по дяволите?“ Видя, че единият от големите кулокранове е на позиция да извади ракета „ДФ-31“ от „Корвалд“. Ракетите щяха да

бъдат натоварени на осемте мобилни установки, наредени до хладилния кораб. Ярката им боя контрастираше със смъртоносната им цел.

Телефонът иззвъня отново и той отговори мигновено.

— Докладвай.

— Капитанът на „Джемани 1“ докладва, че на „Марио ди Касторели“ има проблем. Каза, че корабът току-що е заседнал в пролива Гейлард, но не на определеното място, а подводницата се е разбила в брега.

— Злополука?

— Не може да прецени. Евакуира екипажа със спасителните лодки.

— В позиция ли е да взриви „Чейндж“? — троснато попита Лиу, пренебрегнал собственото си правило за кодовите имена.

— Наблизо е, сър. Хората му ще стигнат до брега и ще отидат в Гамбоа. Оттам ще плават с лодка до атлантическата страна на Канала.

— А какво става на „Джемани 2“?

— Нищо. Стои си там. Ще заповядам на неколцина от моите хора да отидат с лоцмански катер да видят какъв е проблемът. Ще ви се обадя пак, когато ми докладват.

— Добре. — Лиу затвори телефона и спокойно тръгна към подвижния мост. Отпусна рамене и върна безразличното изражение на лицето си. Не искаше нищо да обърка плановите му. А и Уон Хой, капитанът на „Корвалд“, също търсеше причина да се отърве от осемте ракети.

Капитан Уон, сержант Хуай и господин Сун го посрещнаха на палубата.

— Господа — радушно ги поздрави Лиу, — надявам се, че сме готови.

Уон погледна часовника си.

— В единайсет, господин Лиу.

— Разбирам защо генерал Ю Куан ви е избрал за тази работа, капитане — обезоръжаващо се усмихна Лиу. — Всеотдайността ви е похвална.

— Да — безизразно отговори Уон. — Трябва обаче да чакаме почти час. Заповядайте в каютата ми да пием чай.

— Наистина ли е необходимо? — Лиу искаше ракетите да бъдат на дока колкото е възможно по-скоро. Тогава Ю Куан нямаше да може да твърди, че не е знаел какво става, ако в Педро Мигел наистина се случваше нещо катастрофално.

Този път в очите на капитана блесна весело пламъче.

— Разбира се, че не е. Може да чакаме тук до определения час.

Лиу се поклонил леко на упоритостта му и му направил знак да ги води. Изчакаха мълчаливо стюардът да донесе чаши и да налее чая. Лиу бе напрегнат от твърдоглавието на Уон, граничещо с неподчинение, и от изпитателните погледи, които господин Сун му хвърляше, сякаш знаеше, че нещо не е наред. Единствено сержант Хуай, ветеран от безброй битки и майстор на търпението, изглеждаше незасегнат от мълчанието. Пиеше чая си и отбягваше погледите на останалите, без да изглежда нито сервилен, нито арогантен.

Мобилният телефон на Лиу иззвъня в джоба на сакото му. Вместо да привлече още повече внимание, като се извини и излезе, той отговори на обаждането, като внимаваше какво говори.

— Лиу Юшен.

— Сър, Чен е.

— Да, разбира се. Какво има?

— Сър, лоцманският катер е унищожен. Мисля, че с ракети от „Джемини 2“, но не съм сигурен. Корабът се връща към шлюза.

— Интересна новина — спокойно отговори Лиу, макар че стомахът му се сви и киселини опариха гърлото му. Той положи усилия да не трепне и прикри болката, като се попремести на стола си. — Нещо друго?

Чен или разбра, че Лиу не може да говори свободно, или беше твърде уплашен, за да забележи това, и продължи да докладва въпреки безпристрастния тон на шефа си.

— Корабът ще влезе отново в шлюза всеки момент. Долните врати са затворени, затова вероятно смятат да ги разбият.

— Ами да опитат. — Смехът на Лиу беше искрен, защото знаеше, че нищо освен боен кораб на пълна скорост не може да разбие масивните двойни врати.

— Сър! — извика Чен. — Още експлозии! Не са от „Ингландръ Роуз“. Атакуват ни. Артилерия. Целят се във вратите. — Чен млькна и Лиу чу детонациите. — Вратите са разрушени.

Корабът току-що мина покрай мен. Движеше се толкова бързо, че не видях кой е на мостика. Отправя се към езерото Мирафлорес.

Лиу стана. Не можеше повече да поддържа привидно спокойната си фасада пред капитан Уон. Кимна на останалите мъже, излезе от каютата и се отдалечи по коридора, за да не го чуят. Гласът му се превърна в гневно съскане.

— Какви ги говориш?

— Канонада взриви вратите на шлюза. Водата придойде и повлече „Ингландр Роуз“, който току-що изпревари един товарен кораб по пътя към Мирафлорес. Отправил се е към следващия шлюз.

— Изслушай ме много внимателно. Корабът не трябва да излиза от езерото. Ако успееш да го спреш и се качиш на борда, знам кода, който ще ти позволи да пренастроиш часовника на експлозивите. Все още можем да закараме кораба до пролива и да довършим започнатото.

— Да, сър. Поставил съм хора на шлюза „Мирафлорес“ и мога да заповедам и на останалите да отидат, преди корабът да стигне дотам. Ще ги спрем.

— Погрижи се да го направиш, Чен. — Лиу прибра мобилния си телефон и замислено се вторачи в краката си. Жребият бе хвърлен и сега всичко зависеше от шанса.

Гласът зад него го изтръгна от унеса. Човекът, на когото принадлежеше, не би трябвало да е в Панама, още по-малко на борда на „Корвалд“.

— Изглежда, имаш проблем. — Генерал Ю Куан бе застанал пред каютата на първия помощник-капитан, откъдето бе подслушвал. На затлъстялото му лице трептеше подигравателна усмивка. Очевидно изпитваше удоволствие, като гледаше как за младия изпълнителен директор светът съвсем скоро щеше да рухне. — Струва ми се, че и двамата рискувахме и ти загуби.

— Ракета! — отново изкрещя Мърсър.

Ракетата, китайски вариант на руската преносима „РПГ-7“, беше предимно противотанково оръжие с насочваща се бойна глава с тегло два и половина килограма и можеше да пробие трийсетсантиметрова броня. Макар че точността ѝ на повече от триста метра беше лоша и само щастливо попадение можеше евентуално да извади от строя кораб с размерите на „Ингландр Роуз“, всички разбраха, че мишената е кабината на щурвала и ударът ще я превърне в горящи останки.

Бяха се намирали под обстрел и преди — Хари през Втората световна война, а другите много по-наскоро — и знаеха, че по време на експлозия трябва да отворят уста, за да предпазят тъпанчетата си от спукване. Фош предупреди хората си по предавателя и се скри под масивното командно табло, очаквайки удара.

Ракетата, димяща ивица светлина, летеше право към кораба и скъсяваше разстоянието за секунди. Насочващата се бойна глава улучи мястото, където надстройката бе свързана с палубата, взриви конус от огън навътре в кораба, разби отвесните прегради и остави димящ кратер с дълбочина метър и половина. Мостикът рухна и от задния люк изригна горещ пушек. За част от секундата всички очакваха вторична експлозия, защото подобен удар можеше да взриви тоновете експлозивни в трюма.

Втори взрив нямаше.

Ушите на Мърсър кънтяха и гласът му беше неестествено силен.

— Всички добре ли са?

— Да — отговори Рене и заповяда на легионерите да определят размера на пораженията и да потушат евентуално възникналите пожари.

— Хари?

— Нищо ми няма. — Старецът се изправи, мигновено провери измервателните уреди на кораба и облекчено изсумтя, като видя, че всичко изглежда наред.

Предавателят на Мърсър изпраща.

— Ангел Две, тук Рай. Какво е положението при вас?

— Живи сме.

— Можем да ударим дигата, преди да взривим вратите. Шпионският самолет събщи за струпване на войска от двете страни на шлюза, по който минавате.

— Чакай малко, Рай. — Мърсър отново излезе навън и се вторачи през бинокъла в бариерата. Сред униформените войници имаше десетки работници, използвани от китайците като човешки щит. До всеки войник стояха най-малко двама работници, хора, задържани не от лоялност, а от страх. Мърсър не можеше да заповяда да загинат. — Не, Рай. Там има твърде много цивилни. Стреляйте покрай дигата, за да притискате гранатометите, но не удряйте самата дига. Разбрахте ли?

— Прието. Пренасочваме целта.

Дигата между двата шлюза беше много по-дълга от онази ри Педро Мигел и се простираше на неколкостотин метра покрай най-високия шлюз. Мърсър се опита да запази спокойствие, докато наблюдаваше как двама войници зареждат руга ракета. През мощния бинокъл видя блясъка в очите на стрелеца.

Пригответи се да извика, за да предупреди останалите, когато водата на няколко метра от бетонната стена избухна в точно премерена серия взривове. Оръдието на „Маккамбъл“ стреляше по цялата дължина на дигата. Всеки снаряд експлодираше на еднакво разстояние от предшественика си в редица от гейзери. Хората хукнаха да търсят убежище, уплашени, че следващата канонада ще разруши бетона. Някои скочиха на отсрещния шлюз, други се скриха зад локомотивите, а трети застинаха на местата си и бяха залети с вода.

— Добре — извика Хари. — Време е да взривят вратите.

Горните вани на шлюза бяха пълни и вратите бяха отворени, за да мине „Роуз“. Локомотивите бяха докарали друг кораб, но работата беше спряла.

— Рай, Ангел Две. Отваряме Сезам.

— Бихте ли повторили?

— Взривяваме проклетите врати!

Горната вана беше пълна, а по-ниската — източена до нивото на Тихия океан, затова трябваше да бъдат взривени само вратите между двата шлюза, за да може „Роуз“ да мине. Тъй като се затваряха под малък ъгъл, гледани отгоре, огромните предпазни врати приличаха на сплескан орнамент във формата на обърнато V.

След двацет секунди районът около тях се взриви. Изстрелите бяха точни, проникнаха в горния пласт стомана и експлодираха в кухините на вратите. Следващият откос снаряди бе насочен към точките, където бяха закачени пантите, и ги откъсна от бетонните им гнезда. След десетина попадения предпазните врати рухнаха и водата между тях и главните врати нахлу в по-ниската вана и разтърси товарния кораб, докаран от локомотивите.

Един по-схватлив работник в контролния център натискаше лостовете, опитвайки се да затвори горните врати, за да предотврати катастрофално наводнение като онова в Педро Мигел. Не можеше да рискува да повреди съоръжението, като ги затвори срещу потопа, но те

щяха да издържат, ако гарантираше безопасността им, преди оръдието да разруши вторите врати и ваната да се отвори към морето.

УВО продължи смъртоносното си дело. Петнайсетсантиметровите снаряди се сипеха като дъжд. Втората врата, предпазваща по-ниския шлюз, поемаше изстрел след изстрел. Снарядите я пробиха на няколко места и водата бликна в струи под високо налягане, които заляха товарния кораб долу.

Служителят на Канала в контролния център осъзна, че няма да победи оръдието, и отвори горните врати, за да ги предпази, надявайки се, че ще ги използват по-късно, при безопасни условия.

Макар че плаваше с пълна скорост, и „Ингландър Роуз“ не можеше да победи оръдието.

Носът на кораба влезе във ваната и беше на триста метра от вратите, когато два точни изстрела попаднаха в по-ниските панти. Силната струя беше като цунами и изкриви вратите, а после ги откъсна. Приливната вълна блъсна чакация товарен кораб, повдигна го и го стовари долу. Четирите локомотива, които го теглеха, нямаха шанс срещу титаничната сила. Машинистите скочиха, но локомотивите бяха изтръгнати от релсите, паднаха в бурните води и се повлякоха след кораба, преди въжетата да се скъсат. Понесени като сухи листа във вихрушка, електрическите локомотиви продължиха да се преобръщат по скалистото дъно.

Капитанът рязко завъртя кормилото, за да изкара товарния кораб от водовъртежа, и едва не се блъсна в друг кораб, който чакаше да влезе в съседния шлюз.

Пътят за „Ингландър Роуз“ бе разчистен и корабът се стрелна напред.

Скоростта му се увеличи. Докато минаваше по средата на шлюза, нивото спадна още и войниците на дигата откриха огън по мостика. И последните стъкла се пръснаха, а кабината на щурвала бе обсипана с куршуми.

Мърсър изстреля един бърз откос, но в следващия миг си спомни, че китайците използват човешки щитове, и спря.

Само Хари остана прав, съсредоточен единствено върху управлението на кораба, който се бе устремил към останките от разбитите врати и скока от един басейн в друг. Той сякаш бе забравил

за смъртоносния огън, разтърсващ мостика, и раздвижваше устни само за да дръпне от цигарата си.

Войниците продължиха да обстрелват кораба, който минаваше край позициите им, и Мърсър едва не съжали, че не бе позволил на „Маккамбъл“ да разчисти пътя им. Изстреляна бе и ракета, но стрелецът не се бе прицелил точно и тя прекоси Канала и взриви една работилница на отсрещния бряг.

Водата на границата между двете вани на шлюза не беше достатъчно дълбока. Дъното на „Инглендър Роуз“ остърга бетонния праг и корабът сякаш спря за миг, преди течението да го понесе отново и да го тласне към втората вана. Носът беше наведен надолу и разплискваше вода, сякаш плуваше в бурно море. Килът се удари в дъното на басейна и плавателният съд се разтресе. Корабът бързо се изправи и профуча през бетонния каньон. Шумът на огромното количество вода приличаше на сподавен писък на торнадо.

Хари бе извършил истински подвиг, като не позволи корабът да се блъсне в останките от вратите, затова не изпита чувство за вина, когато едната му страна остърга бетона, докато влизаха във втората вана.

Отпусна ръцете си на кормилото, докосваше го съвсем леко. Течението носеше „Инглендър Роуз“, накъдето искаше. Дъното отново остърга бетона и издаде пронизителен звук.

А след това корабът беше свободен. Мина през края на втория шлюз и приливната вълна се разпръсна и намали скоростта си, когато се срещна със солената вода, която се простираше на няколко километра до Панамския залив. „Инглендър Роуз“ бе оцелял от най-шумното пътуване, което някога бе предприемал кораб.

Обикновено преминаването през шлюзовете „Мирафлорес“ продължаваше трийсет минути, а те го бяха направили за трийсет секунди. Брунесо и Фош нададоха радостни възгласи, а Лорън изкрещя доволно и прегърна Мърсър. Устните им се сляха.

— Страхотно! — извика Хари. — Аз върша героични дела, а накрая Мърсър целува момичето. Не съм доволен от това. Никак не съм доволен.

Лорън пусна Мърсър, приближи се до Хари и лепна устни на брадясалата му буза.

— Така по-добре ли е?

Той се усмихна сладострастно.

— А ще ми пуснеш ли език?

— Дори Мърсър не е получавал това... все още.

Плаваемостта се промени, когато навлязоха в солените и поразредени води. Корабът би трябвало да стане по-лек и лесен за управление, но докато въртеше кормилото, за да избегне носещия се по течението товарен кораб вдясно, Хари усети, че „Ингъландър Роуз“ е опасно муден.

— Пълним се с вода — каза той и думите му сложиха край на ликуването около него.

Мърсър погледна Фош, който се обади на Мюнц и Рабиду.

— Знаем — отговори Рабиду. — Чуваме как водата влиза в пространствата под трюма.

— Можете ли да прецените с каква скорост?

— Бързо. Когато корабът се наклони напред и носът му се удари, звукът беше като на пукната камбана.

— Какво е положението с часовниковия механизъм?

— Не можахме да заобиколим платката с кода, затова махаме целия капак. Току-що отвинтихме последния болт. Условията за работа не са идеални, а и всеки болт е свързан с експлозивите, така че да не се докосва взривното устройство. Някой не е искал екипажът да го обезвреди, след като часовникът бъде включен. Мисля, че точно затова не са го скрили. Екипажът е знаел, че ако го пипа, ще взриви експлозивите.

— Колко време остава?

— Дванайсет минути и девет секунди. Но ако се съди по скоростта на наводняването, мисля, че това няма да има значение.

Фош се обърна към Хари и Мърсър.

— Остават дванайсет минути. Рабиду смята, че корабът ще потъне, преди да успеят да обезвредят детонатора.

Мърсър кимна.

— Това ще попречи ли на експлозивите да се взривят, или ще предизвика късо съединение и ще ги детонира преждевременно?

Командирът на легионерите поклати ръка, сякаш искаше да каже: петдесет на петдесет.

Мърсър погледна Лорън. Лицето ѝ сияеше от прилива на адреналин от пътуването през шлюзовете и усмивката ѝ докосна нещо

дълбоко в душата му. Той знаеше, че двамата няма да имат възможност да изследват чувствата си един към друг. Дори да се евакуираха веднага, нямаше надежда да се отдалечат достатъчно, за да избегнат първичната вълна на експлозията. Все едно вече бяха мъртви.

Бяха спасили по-голямата част от Канала, унищожавайки някои от съоръженията, както и много хора, докато откарат кораба на относително безопасно място. Това беше най-доброто, на което бяха могли да се надяват.

На левия бряг на Канала имаше джунгла, осеяна тук-там с полуразрушени къщи. Зад завоя отпред се намираше Балбоа и пристанището на „Хачърли“, сгъшено в сянката на Куори Хайтс. Мястото беше подходящо да спрат кораба и да го оставят да де взриви. Косвените жертви и разрушенията щяха да са минимални, след като се преместеха още малко по-далеч от шлюзовете.

— Кажи на Рабиду, че ако иска да се откаже, двамата с Мюнц може да се качат на мостика — рече Мърсър. — Хари, закарай ни там, където голите склонове се спускат към Канала. Струва ми се, че наблизко не живее никой. Моментът е подходящ да напуснете кораба. Може и да успеете.

Както и подозираше, никой не изрази желание да тръгне. Всички знаеха какви са шансовете. Бяха живели и се сражавали заедно и сега щяха да умрат заедно.

Лиу Юшен застана мирно, за да прикрие изненадата си.

— Генерал Ю Куан. Какво ви води...

— Млъкни, Лиу — грубо го прекъсна генералът. — Капитан Уон, елате, ако обичате.

Уон, сержант Хуай и господин Сун излязоха от каютата.

— Капитане — продължи Ю Куан, — отидете на мостика и се пригответе да напуснете пристанището. Уведомете докерите, че мобилните ракетни установки трябва незабавно да бъдат докарани на борда. Опасявам се, че операцията на Лиу не върви по плана.

— Слушам, сър. — Уон мина покрай Лиу в тесния коридор.

Ю Куан отново се обърна към Лиу.

— Ти не си единственият, който получава съобщения от шлюзовете. Знаем, че „Ингландр Роуз“ е отвлечен. Предполагам, от същите командоси, които спасиха Филип Мърсър от мината, нападнаха съоръженията ти до Реката на руините и извършиха редица други

действия, за които ти ме увери, че са само досадни глупости. — Гневът на генерала изведнъж изригна. — Твоята арогантност доведе до тази катастрофа. Ти отиде далеч отвъд границите на възможностите си и сега си на път да се провалиш.

Лиу преглътна.

— Все още можем да си възвърнем „Ингландр Роуз“ и да закараме втория кораб в пролива Гейлард. Имам хора...

— Всичко свърши. „Червен остров“ беше глупав риск. Опитах се да обясня на президента, че не можеш да я осъществиш, но той реши, че заслужаваш шанс.

— Казали сте на президента, че не мога... — Лиу не беше сигурен дали е чул правилно. — Но нали вие ме препоръчахте да му предложа операцията? — И в следващия миг разбра колко хитро е бил натопен от човека, когото смяташе за свой наставник. — На кораба няма ракети, нали?

Ю Куан се усмихна така, сякаш искаше да каже: „Разбира се, че няма“.

— Само малцината работници, които ги сглобиха, знаят, че ракетите са бутафория. Отчасти за твое добро, ако бе решил да ги провериш, но също и защото неколцина от по-милитаристично настроените членове на Политбюро искаха да бъдат на доковете в Шанхай, за да наблюдават товаренето им. Дори капитан Уон не знае, че са макети. Истинската причина за присъствието на „Корвалд“ тук е да върне мобилните ракетни установки, които, трябва да добавя, са автентични.

— Направили сте всичко това само за да ме отстраните от „Хачърли“?

— Не само поради тази причина. Това ще научи твоето поколение, че имате власт само защото ние сме решили така.

Под чадъра на КНТИНО има хиляди компании, всяка оглавена от хора като теб, които понякога забравят къде им е мястото. Китай преживява динамични икономически промени, които от време на време заплашват да се превърнат в истински капитализъм. А всички знаем, че това поражда мисли за демокрация. Тези мисли трябва да бъдат смазани. Площад „Тянанмън“ ни научи, че наказването на народа дава на враговете ни повече основания да ни осъждат. Взимането на прицел на хора като теб, чиито прекомерни амбиции ги правят

уязвими, намалява стремежите към капитализъм и оттам към демокрация. Народът не го е грижа за хора като теб. Не му харесва фактът, че високият ти стил на живот е резултат от неговия труд. Народът обича да слуша за корумпирани изпълнителни директори, екзекутирани за злоупотреба с държавни средства. В падението ти те виждат как държавата защитава интересите им.

— Докато и двамата знаем, че именно държавата ограничава все повече правата им.

Ю Куан се усмихна.

— От случилото се с теб директорите, управителите на фабрики и мнозина други ще разберат, че не са свободни, както мислят. Твоето поражение ще ги накара да забравят най-малко за още десет години мечтите си за независимост. И когато те бъдат обуздани, хората, които работят за тях, ще станат отстъпчиви.

— А ако бях успял? — попита Лиу.

— Аз щях да обера лаврите, но рискът от провал беше твърде голям, за да те подкрепя изцяло. Предпочетох да те насърча малко, но не и да ти вдъхна смелост. Ти го направи на своя глава.

— Колко ви струва всичко това? Златото, минно-геоложките проучвания, корабите? Заслужаваше ли си цялата тази игра на власт?

— Да контролирам Китай още десет години? Разбира се. Освен това всичките кораби са стари и ръждясали и предназначени за вторични суровини. Господин Сун вече взе от трезора ти остатъка от златото, който ти не предаде за телевизионното предаване. Естествено не беше евтино, но, изглежда, на Канала са причинени достатъчно щети, и ще се погрижим поръчката по възстановяването да бъде възложена на „Хачърли“. Единственият път за транспортирането на стоките остана провлакът и нашата железопътна линия и петролопроводът.

— Значи на корабите наистина има експлозиви?

— Повече от достатъчно, така че една-единствена детонация да блокира пролива Гейлард поне за година — отговори Ю Куан. — Не разбираш ли, че аз взех най-доброто от твоя план и изхвърлих останалото. Не е необходимо да заплашваме Съединените щати с ядрени оръжия, за да присъединим Тайван. Китай ще стане богата страна и те сами ще поискат да се върнат при нас. Ти ми трябваше като пример за хората, които ще направят Китай богат за доброто на

партията, а не за себе си. Боя се обаче, че ти отдавна си забравил този урок.

Надхитрен във всяко отношение, Лиу онемя. Генералът го бе манипулирал безупречно и го бе тласкал все по-напред само за да предизвика падението му. Лиу усети, че вибрациите на кораба леко се промениха, когато оборотите на двигателите се увеличиха. Осемте големи мобилни ракетни установки можеше да бъдат натоварени за петнайсетина минути от двата кулокрана — все пак не беше необходимо да внимават, сякаш боравят със стратегически ракети.

— Ще се върна ли с вас? — попита Лиу.

Ю Куан поклати глава, сякаш тази мисъл го натъжи.

— Съжалявам, мой млади приятелю. Някой трябва да остане тук и да поеме вината за този опит за корпоративно превземане на Панама. Донесох куфарче, пълно с документи, които показват, че операцията е изцяло твое дело. Сутринта казахме на президента Квинтеро и на директора на Канала Феликс Силвера-Ариас, че е в техен интерес да мълчат за участието си.

— Семейството ми?

— Няма да споделят съдбата ти.

— Много щедро от ваша страна — сериозно каза Лиу. Обикновено съпругите, родителите, децата и роднините бяха преследвани заради грешките на някой член на фамилията. Страхът беше един от начините, по които правителството държеше народа в желязната си хватка. — Какво ще стане сега?

— Не разполагаме с много време. — Ю Куан бръкна в джоба си, извади цигари и предложи на Лиу. — Знам, че ги отказа, но като имам предвид обстоятелствата... Сержант Хуай, искате ли цигара?

— Благодаря, генерале. — Хуай запали и се отдръпна в сенките, очаквайки заповеди.

Тримата пушеха мълчаливо.

— А съкровището, генерале? — попита Лиу, пусна фаса си на палубата и го стъпка. — Ще се опитате ли да го намерите?

— Не съм мислил за това. Ако наистина съществува, предполагам, че за месец или година ще го открием и ще го предадем на панамците в жест на добра воля. Да получиш злато на стойност един милиард долара, макар да е твое, е мощно дипломатическо оръжие.

Към тях се приближи офицер и козирува на генерал Ю Куан.

— Товарът е на борда. Капитан Уон докладва, че „Инглендър Роуз“ е излязъл от шлюзовете „Мирафлорес“ и се е насочил към нас.

— По дяволите! Кажете на капитана, че след малко ще потеглим. Чакай. Ще дойда с теб на мостика. Сержант Хуай, дай оръжието си на господин Лиу.

— Сър?

— Дай му оръжието си. Най-малкото, което можем да направим за господин Лиу, е да му позволим да излезе с чест от цялата тази история. Но за всеки случай не го изпускай от поглед. — Генералът взе едно куфарче от каютата на първия помощник-капитан и го заключи с белезници за китката на Лиу. — Когато приключи, занеси тялото му в кабинета му, измисли някакво обяснение за пред персонала и изкарай хората си от Панама колкото е възможно по-бързо.

— Слушам. — Ветеранът погледна Лиу и после отново се обърна към генерала. — Може ли да попитам нещо?

— Какво има? — троснато отвърна Ю Куан, ядосан, че Хуай е съзрял неяснота в заповедите му.

— Когато говорехте за цената на операцията, не споменахте хората, които загубих.

Нещо в тона на сержанта накара Ю Куан да го изгледа с подозрение.

— Дългът на войника е да изпълнява заповеди, сержант. Това е цената на войната.

— И аз мисля така, сър.

Генералът се обърна, за да тръгне след първия помощник-капитан към мостика.

— Цената на войната — повтори Хуай и извади пистолета си от кобура.

Лорън се бе преместила до Мърсър, прегърнала го бе през кръста, сложила бе глава на рамото му и чакаше неизбежното. Французите разговаряха тихо помежду си и вероятно се молеха на Бога или си припомнях за храбростта на загиналите легионери пред лицето на смъртта. Хари пушеше и пиеше на малки глътки остатъка от уискито. Мърсър бе отказал да пийне, защото знаеше, че „Джак Даниълс“ ще достави повече удоволствие на стария му приятел.

Изведнъж Мърсър чу далечен настойчив глас. Опита се да го пренебрегне, но после осъзна, че някой се обажда по радиото, и сложи слушалката в ухото си.

— Ангел, Ангел, тук Рай. Край.

Мърсър бе забравил за ракетоносача.

— Рай, тук Ангел Две. Казвай. Край.

— Изпратихме спасителен хеликоптер. Ще е при вас след седем минути.

Мърсър повтори високо думите, които току-що бе чул, и всички се развикаха радостно.

— Прието, Рай. Ще чакаме. Кажете на пилота, че ще има само две минути, за да ни вземе и да се махне оттук.

— Ще ѝ кажа — отговори свързочничката.

Пилотът на пристигащия хеликоптер също беше жена.

Фош се свърза с Рабиду.

— Евакуация с хеликоптер след седем минути.

— Аз имам още по-добра новина. Мюнц почти успя да обезвреди експлозива. Щом стигна до часовниковия механизъм, нямаше други замаскирани бомби. Оттук насетне работата е ясна.

— Колко време ви трябва?

— Минута, може би и по-малко.

— Детонаторът ще бъде обезвреден, преди водата да предизвика късо съединение. Кажи на Мърсър да насочи кораба към дълбоки води. Ако се задържим на повърхността достатъчно дълго, закарайте го под Моста на двете Америки и го оставете да плава в Панамския залив.

— Добре. Браво.

— Мюнц е почти готов — обяви Фош пред останалите. — След минута часовниковият механизъм ще бъде деактивиран. Корабът няма да експлодира.

— Сигурен ли е?

— Сапъорите не се хвалят, когато под задника им е напечено — засмя се лейтенантът. — Каза да оставим кораба да потъне в дълбокото.

— Това няма да се случи — заяви Хари. — Ще имаме късмет, ако излезем от Канала. Не мога да преценя колко бързо се пълни с вода, но няма да изминем повече от два-три километра.

— Добре — рече Мърсър. — Какво се намира на това разстояние?

Лорън се замисли.

— От дясната страна на Канала са Балбоа и изоставен склад за гориво край Родман, а от лявата е пристанището на „Хачърли“.

Мърсър, Хари и Лорън мигновено се спогледаха.

— Какво ще кажеш, Хари? — попита Мърсър.

Старецът се ухили.

— Не мога да си представя по-подходящо място за погребението на този стар кораб от пристанището на Лиу.

Мърсър изчака потвърждение, че Мюнц е успял, и после се свърза с „Маккамбъл“. Две минути по-късно германецът и френският му партньор се качиха на мостика. Бяха мокри от пот, но нищо не можеше да помрачи радостта им от извършеното.

— Не ме интересува на кое място сте в списъка — заяви Фош и ги целуна. — И двамата сте повишени.

— Ангел Две вика Рай — каза Мърсър, след като също ги поздрави.

— Казвай, Ангел.

— Малка промяна в плановете. Експлозивите са деактивирани. Ще се опитаме да стигнем до пристанището на „Хачърли“. Още не го виждаме. Можете ли да ни кажете дали там има раздвижване?

— Един момент, Ангел. Сигурни ли сте за експлозивите?

— Щяхме да крещим хеликоптерът да дойде по-бързо, ако не бяхме сигурни.

— Прието, Ангел. На пристанището има само един кораб. В момента излиза от закрития сух док.

Мърсър подозираше кой е корабът.

— Рай, можете ли да прочетете името му?

— Можем да прочетем списание, пъхнато в задния джоб на докер от екипажа му. Казва се „Корвалд“ и е регистриран в Либерия.

— „Корвалд“ излиза от сухия док — съобщи Мърсър на Хари.

Старецът подаде още по-голяма тяга на двигателите.

— Не казвай нищо повече. Хайде, миличък — обърна се Хари към кораба, — дръж се заради стария капитан Хари и той ще ти устрои изпращане, подхождащо на безстрашен герой.

— Ще блъснеш „Корвалд“? — попита Брунесо.

— Ако „Роуз“ ми позволи. — Хари се усмихна и потупа кормилото.

— Да не си полудял? Натоварени сме с хиляди тонове експлозиви, а „Корвалд“ носи междуконтинентални балистични ракети. Ще убиеш всички ни и ще изравниш със земята пет квадратни километра.

— Не се тревожи, Рене — намеси се Мърсър, преди Брунесо отново да се ядоса. — Хари прави една от лошите си шеги. Няма да блъсне кораба. Ще прегради пътя му и няма да му позволим да избяга. Ракетите са идеалното доказателство срещу Лиу Юшен.

Френският агент, изглежда, остана удовлетворен от обяснението, но продължи да мръщи. Очевидно беше, че няма доверие на Хари Уайт.

Мърсър се приближи до приятеля си, за да не ги чуе Брунесо.

— Нали наистина не смяташ да блъснеш „Корвалд“?

— Напротив — ухили се Хари. Намираха се на осемстотин метра от пристанището на „Хачърли“. На фона на бурята високите кулокранове се извисяваха като гигантски ешафоди. Зад тях имаше лабиринт от контейнери. Непосредствено до крановете беше сухият док. Задната част на кораб бавно се измъкваше от грамадния изход. — Поеми кормилото.

— Какво?

Хари се отдръпна от контролните уреди.

— Казах, поеми кормилото. Разполагаме само с няколко минути и не се шегувах, като казах, че ми се пишка. Поддържай курса към сухия док.

Когато Хари се върна, „Ингландър Роуз“ бе започнал да се накланя наляво под ъгъл, който се смалчаваше забележително бързо. От сухия док ги разделяха четиристотин метра бурни води. „Корвалд“ почти бе излязъл от заграждението. „Роуз“ продължаваше да се пълни с вода и ставаше все по-муден. Скоростта намаля и Хари реши, че няма да успеят.

— Виж сега какво искам да направя — каза той. — Ако продължим, ще се наклоним наляво. Корабът няма да потъне, защото водата не е достатъчно дълбока, а само ще заседне на една страна. Всички ще отидете на десния борт и ще чакате това да стане.

— А ти? — попита Мърсър.

— Трябва да поддържам курса колкото е възможно по-дълго.

— Някой да намери въже — каза Лорън. — Ще те завържем през кръста и ще те издърпаме, когато корабът се наклони.

Членовете на групата взеха оръжията си и излязоха. Мърсър завърза Хари за перилата на страничния мостик.

— Добре ли е така?

— Имам чувството, че съм в усмирителна риза — оплака се Хари.

Мърсър остана до приятеля си, докато корабът се приближаваше до целта си, накланяйки се на една страна. Според клинометъра ъгълът беше двайсет и два градуса. Освен това уредът показваше, че корабът може да се изправи от наклон четирийсет и пет градуса, но не и когато трюмовете са пълни с вода и вероятно само когато вълните му помогнат.

Хари и Мърсър виждаха ясно „Корвалд“. Беше по-нов и по-голям от „Роуз“. Товарът очевидно не беше достатъчно тежък, за да се скрие ярката линия антикорозионна боя по ватерлинията. На задната палуба имаше хора. Други се виждаха на страничния мостик. Трима бяха в тъмни морски униформи, а други двама — с костюми. Двамата цивилни бяха по-ниски от останалите и единият беше възпъльничък. Нещо в по-слабия от двойката притесни Мърсър, той взе бинокъла и се разкрачи за по-голяма устойчивост.

Настрои фокуса и се взря. Чертите на мъжете станаха ясни. Всички гледаха стария параход, който се приближаваше към тях. Мърсър не познаваше никого освен мършавия.

Пръстите му стиснаха бинокъла и започнаха да треперят.

— Сун е на онзи кораб!

— Кой? Инквизиторът?

— Да.

— По дяволите!

— Не можем да им позволим да се измъкнат, Хари.

— Работя по въпроса, приятелю, работя.

Макар че едва се движеше под собствената си тежест, „Роуз“ напредваше към „Корвалд“, тласкан от течението в Канала. Разстоянието намаля на сто, после на осемдесет метра. На перилата на китайския кораб изведнъж се появиха въоръжени мъже и откриха огън — отначало спорадичен, а сетне по-постоянен и насочен. За трети път

около мостика започнаха да рикошират куршуми. Хари и Мърсър се хвърлиха на палубата.

— Мамка му!

— Какво има? — попита Мърсър, уплашен, че са улучили Хари.

— Трябваше да видя накъде ще завива „Корвалд“. Може да обърне и да се отпрати към открито море или да мине покрай нас, да заобиколи пристанището и да ни се появи в гръб.

— Как ще разбереш накъде ще тръгне?

Куршум проби тапицерията на стола, на който допреди малко бе седяла Лорън.

— Трябва да видя дирята на килватера и накъде е завъртяно кормилото.

— Елате тук! — извика Лорън. — Ще ви убият!

— Не си заслужава — добави Фош.

Мърсър не им обърна внимание и включи радиостанцията.

— Рай, обади се. Тук Ангел Две. Къде е хеликоптерът?

В същия миг се чуха въртящите се перки на „Сийхок“, който забръмча на шест-седем метра над главите им. През счупените стъкла нахлу силен вятър. Хеликоптерът се бе снишил, използвайки за прикритие „Ингландр Роуз“, и се бе появил в последния момент. Обърна се под такъв ъгъл, че стрелецът на вратата да може да обсипе с куршуми кораба с ракетите.

Улучи само двама от китайските войници — другите се пръснаха да се скрият.

Мърсър помогна на Хари да стане. Водата около носа на „Корвалд“ беше разпенена. Като използваше мощния си двигател, корабът бе започнал да завива, надявайки се да изпревари „Роуз“, като поеме по Канала.

Хари мигновено забеляза това и викна:

— Спипахме ги! — И завъртя кормилото.

Като маневрираше така, че носът да застане перпендикулярно на сухия док, но все още да е насочен към брега, капитан Уон се надяваше да изпревари старото корито, като мине покрай него. Ако можеше да прочете мислите на Хари Уайт, щеше да завие на другата страна и лесно да избегне потъващия кораб.

Между двата плавателни съда, носещи се по течението, оставаха двайсет метра. Хари увеличи тягата за последен път. „Роуз“ се

придвижи малко напред и се наклони силно, когато в трюмовете влезе още вода.

Мърсър допълзя до мостика и помогна на другите да издърпат Хари при тях.

Динамично променящият се ъгъл на кила и кормилото тласна парахода към „Корвалд“. „Инглантьор Роуз“ се вряза в хладилния кораб и проби в корпуса му голяма дупка. Когато инерцията му се изразходва, „Роуз“ се наклони още повече. Вътрешните помещения се наводниха и от отдушниците и пробитите люкове изригна вода.

Корабът се удари в дъното и килът се огъна, като издаде пронизително агонизиращо скърцане. Параходът започна да потъва, наклонен на една страна. Крановете отпред се блъснаха в палубата на „Корвалд“ и се строшиха като кибритени клечки. Горният край на надстройката се разби в кабината на щурвала на другия кораб в експлозия от счупени стъкла и хора, които не бяха успели да избягат. Коминът се откъсна, претърколи се като огромна тръба върху палубата и премаза двама стрелци.

Вълните, предизвикани от сблъсъка, разделиха двата кораба за миг, но после те се удариха още по-силно. В корпуса на „Корвалд“ зейна още една дупка. „Роуз“ продължи да потъва към плиткото дъно. Откъснатите стоманени листове, въжета и други отломки свързаха двата плавателни съда. Китайският кораб бе повлечен надолу от тежестта на „Роуз“, който се изправи на десет градуса, когато най-после спря да потъва. „Корвалд“ обаче се отправи към дъното.

„Роуз“ застана неподвижно. Вълните се плискаха само на метър и половина от мястото, където се бе събрал екипажът.

Мърсър се съвзе пръв.

— Мисля, че ще ни нападнат.

Лорън погледна през вратата на мостика, не видя нищо друго освен вода и грабна оръжието си.

— Той има право. Не можем да останем тук. Ще ни атакуват.

Мърсър докосна подутината на тила си. Беше се ударил в стената по време на втория сблъсък.

— Да изчакаме минута.

— Какво? — едновременно извикаха останалите.

Той им показва часовника си. Беше точно единайсет.

— Ще пристъпим към действие, когато „Чейндж“ експлодира. Хеликоптерът ще ни осигури прикритие. — Мърсър включи предавателя си и обясни плана си на „Маккамбъл“, който щеше да го съобщи на пилота на „Сийхок“. Хеликоптерът се бе отдалечил от обстрела от „Корвалд“.

— Според моя часовник — каза Лорън — трябва да се взриви след четири, три, две, една...

Нищо.

— Твоят ролекс е твърде точен — пошегува се Фош. — Те имат евтини китайски боклуци.

Хари се приготви да каже нещо остроумно, но в този миг в ниските облаци блесна ослепителна мълния. Челюстите му увиснаха и очите му се насълзиха.

На двайсетина километра нагоре по Канала се взривиха седем хиляди тона експлозивни. Огненият ураган сякаш раздра небето, когато изригна и се извиси във висок стълб от пламъци. „Робърт Т. Чейндж“ престана да съществува, заличен от лицето на земята в първите милисекунди на взрива. „Марио ди Касторели“ се повдигна над водата и прелетя почти осемстотин метра. Парчетата от корпуса му отхвъркнаха още по-надалеч. Милиардите литри изпарена вода се смесиха с неимоверно високото налягане, което блъсна скалите наоколо. За миг пръстта под Канала се превърна в меко тесто и напуканите планини започнаха да се срутват, запълвайки кратера, издълбан от експлозията. Във въздуха се издигнаха облаци прах, досущ маси пепел, изсипващи се от изригващ вулкан.

Ударната вълна, придвижваща се по земята, оживи повърхността на Канала около „Роуз“. Всички видяха как увеличаващото се огнено кълбо се издигна над хоризонта, но не чуваха нищо. Заляха ги мощни триметрови вълни. Ударната вълна ги връхлетя секунда по-късно и чак след това се разнесе грохотът на детонацията.

В пролива в безкрайна лавина се срутиха десетки хиляди кубически метри камъни и отломки от планинския склон. На отсрещния бряг имаше леко наклонено поле с площ четири акра. Структурните промени в релефа станаха причина горните три метра пръст върху него да се свлекат в Канала. Лавините падаха с неотслабваща сила няколко минути, а свлачищата щяха да продължат дни наред, докато релефът не улегне.

За пръв път от 10 октомври 1913 година, когато след телеграфния сигнал от Удроу Уилсън в Белия дом дигата между пролива Гейлард и езерото Гатун бе взривена, Атлантическият и Тихият океан вече не бяха свързани. Най-важният воден път в историята на морската търговия бе прекъснат. Бурните води и пламъците стигаха до двата бряга.

Мърсър предупреди останалите веднага щом чу звука. Не можеха да губят ценните секунди на отвличане на вниманието, предоставени им от експлозията. Пилотът на „Сийхок“ разбра заповедите и не си направи труда да гледа ужасяващото разрушаване на Канала, а направи кръг и сниши хеликоптера, за да може стрелецът на вратата да открие огън по мостика на „Корвалд“, където се разхвърчаха стъкла и кръв.

Легионерите поведоха групата покрай останките от надстройката. Стоманата беше хлъзгава от дъжда и придвижването бе коварно. Нямаше къде да се скрият. Ако хеликоптерът не притискаше китайците, бягството им щеше да е невъзможно.

Мюнц и Фош първи стигнаха до края на надстройката и се хвърлиха на палубата, за да надникнат над ръба и да видят кой или какво има отдолу. Страничният мостик на „Корвалд“ стърчеше на три метра над главите им. Не се виждаше никой от китайците.

— Чисто е — извика Фош и се скри от погледа им.

Останалите се втурнаха напред. Перилата на „Корвалд“ бяха само на трийсет сантиметра под тях и на разстояние един метър. Водата между двата кораба продължаваше да се вълнува, докато от наклонилия се товарен кораб излизаше въздух.

Фош изчака в сянката на отдушника, за да помогне на другите да скочат. „Сийхок“ продължаваше да стреля по разрушената кабина на „Корвалд“, намираща се на десетина метра зад тях. Под срутения комин на „Роуз“ се подаваха два крака.

— Какъв е планът ти? — обърна се Мърсър към офицера от Легиона.

— Je ne sais pas.^[1] Мислех, че ти имаш някаква идея.

Мърсър погледна към носа и забеляза движение. Един китайски войник си приближаваше и търсеше удобна позиция, откъдето да обстрелва хеликоптера. Мърсър насочи карабината си, но Рабиду го изпревари и застреля мъжа с три куршума.

От скривалищата си се подадоха още двама китайци и Лорън и Фош ги убиха.

— Хеликоптерът отвлича вниманието на всички на борда — каза Мърсър. Беше се задъхал. — Фош, вземи двама души и претърси предната палуба, за да не може никой да се промъкне зад нас.

— D'accord. — Лейтенантът дръпна Мюнц и легионера, чието име Мърсър не знаеше, и изчезна зад комина.

Мърсър и останалите заобиколиха надстройката, като се пазеха от стъклата, които продължаваха да падат от мостика. Брунесо стигна до затворения люк и прикри Рабиду, който го отвори. Вътре не чакаше никой.

— Това вече не го ли правихме веднъж днес? — отбеляза Хари.

— Престани да се оплакваш и ни помогни да намерим място, където да се скрием, докато Фош се върне.

Тръгнаха по тъмен коридор, завиха наляво към вътрешността на кораба и откриха незаклучена каюта. Мърсър влезе пръв, вдигнал карабината. Нямаше никого. Хари се приближи до бюрото и седна.

— Така е по-добре. Проклетият изкуствен крак започна да ми досажда.

Минута по-късно всички чуха шум пред каютата. Рене надникна през вратата и после я отвори широко, за да влязат Фош и другите.

— Чиста ли е палубата?

Той кимна.

— Имаше още трима. Какво ще правим сега? Да намерим ли останалите?

Мърсър се замисли.

— Не всички. Само един от тях.

— Сун? — досети се Хари.

— Аз трябва да го направя — заяви Мърсър. — Не мога да обясня защо, но трябва.

— Не си заслужава — възрази Лорън, стъписана, че Мърсър предлага такова нещо. — Всички можем да чакаме тук. Никой няма да ни намери, пък и панамската брегова охрана ще дойде след няколко минути.

— Вие чакайте тук, но аз отивам — заяви Мърсър и провери амунициите си.

— Сун няма да се измъкне — настоя Лорън. Не бе виждала такава ожесточеност в очите на Мърсър и това я уплаши. — Ти ме убеждаваше да не проявявам излишна храброст. Вслушай се в собствения си съвет.

Той отговори, без да я поглежда:

— Ако знаеше каква празнота чувствам заради онова, което ми направи той, нямаше да ме молиш да остана. Няма да съм същият, докато не се убедя, че е мъртъв. Знаем, че не е логично, но така го чувствам.

— Остави го да отиде, Лорън — каза Хари. — Той има право.

— И ти ли? — Тя се обърна към стареца. Почувства се предадена, защото искаше поне най-добрият приятел на Мърсър да разбере безразсъдността на постъпката му.

— Така ще е най-добре. Върви, Мърсър. Ще те чакаме тук.

— Отново съм ти длъжник — каза Мърсър и тръгна към вратата. На лицето на Лорън бе изписано негодувание. — Съжалявам.

Излезе и тръгна по коридора.

Няколко дълги секунди никой не помръдна и не каза нищо. Накрая Фош се обърна към Хари.

— Мина ли достатъчно време?

— Още няколко секунди.

— За какво говорите? — попита Лорън.

— Ще го проследим — отговори Хари. — Ти как мислеше?

Мърсър тичаше. Усещаше, че нищо не може да убегне от погледа му. И най-тъмните сенки изглеждаха светли. Слухът му беше още по-изострен. Всяко изскърцване на борда на кораба ясно отекваше в ушите му. В състояние беше да определи източника на всеки звук.

Качи се две палуби нагоре и се приближи до мястото, където хеликоптерът обстрелваше мостика. Мина покрай един офицер, който пълзеше към кабината на щурвала, за да умре. Дирята кръв от раните в гърдите му водеше към трети ред стъпала. На фона на отсечения ритъм на картечницата Мърсър чу гласове, пищящи на китайски, приведе се и тръгна нагоре.

Стигна до площадката и предположи, че хората от мостика са се евакуирали, защото вратата към останалата част на надстройката беше затворена. Вляво имаше малък коридор, водещ към задната палуба,

където бяха каютите на екипажа. Вдясно се виждаше голяма каюта, вероятно на капитана. Гласовете се чуваха оттам.

Мърсър излезе от площадката, за да види по-добре какво става, и позна мъжете. Единият беше капитанът, а другият — нисък пълен цивилен. За съжаление третият не беше Сун, а някакъв военен. Колкото повече Мърсър го гледаше, толкова повече се убеждаваше, че това е същият човек, който го бе заловил след преследването в автовоза.

Мърсър не разбираше какво говорят, но военният, изглежда, не беше доволен от нещо и дори бе насочил пистолет срещу цивилния и капитана.

— Казвам ти за последен път, Хуай — рече генерал Ю Куан, като се мъчеше да овладее гнева си. — Махни тоя проклет пистолет.

— Не мога да го направя, генерале. Не и докато не ми отговорите защо решихте да пожертвате хората ми.

— Вече ти казах, че смъртта на войниците е цената на войната.

— Точно това ме озадачава. Срещу кого беше тази война? Срещу Панама? Срещу Америка?

Ю Куан млъкна, изведнъж осъзнал какво има предвид сержантът. Хуай бе загубил хора в конфликт, който не разбираше. Той искаше отговори и генералът виждаше, че някакво уклончиво обяснение няма да го удовлетвори.

— Операцията беше в защита на нашия начин на живот, сержант. Не всичките ни врагове са с бяла кожа и кръгли очи. Някои са от собствените ни редици.

— Лиу Юшен може и да е негодник, но никога не съм го смятал за свой враг.

Ю Куан се хвана за думите му.

— Може би. Уби ли го?

Хуай се възползва от отчаянието на генерала.

— Може би. А може би съм го пуснал да си върви и в момента урежда връщането си в Китай.

Всъщност Лиу лежеше в безсъзнание в една от каютите, окован с белезници за тръбата зад тоалетната чиния. Хуай още не беше сигурен дали ще каже на някого, или ще го остави да се удави, докато „Корвалд“ продължаваше да се пълни с вода от дупките в корпуса. Само за няколко минути, откакто бе нахлул в каютата и бе намерил

Ю Куан да се крие от картечницата на хеликоптера, Хуай усещаше, че палубата се накланя все повече.

— Пуснал си го!? — изкрещя Ю Куан.

Хуай стисна пистолета по-здраво, за да покаже на генерала кой владее положението.

— Кой реши, че Лиу е наш враг?

— Твоето правителство.

— Моето правителство го е осъдило като предател и в същото време е позволило десетки от хората ми да умрат, като работят с него, само за да направи политическо изявление за предателството му. Мисля, че това е по-голямо нарушение, отколкото стореното от Лиу.

— Е, и какво смяташ да направиш? — подигравателно се усмихна Ю Куан и сви презрително устни. — Ще ме застреляш ли? След това ще трябва да застреляш и капитана, и всички други на кораба, за да не убият теб.

— Ето, това не можете да разберете — спокойно каза Хуай. — Жертвата, която един войник е готов да направи за хората си. Нямам нищо против да умра, като ви убия. Вие предадохте хората ми, мен и Народноосвободителната армия. Осъждам ви на смърт за предателство, генерал Ю Куан.

Хуай вдигна пистолета.

В каютата отекна изстрел.

Сержантът политна назад и се хвана с лявата ръка за гърдите, откъдето бликна кръв. Господин Сун бе наблюдавал сцената от банята, където се бе скрил. Емоционалната игра между воина и политика, разпалваща страха и омразата им, му хареса. Но той знаеше на кого принадлежи лоялността му и прецени кога сержантът ще стреля. Сун го изпревари и остана доволен от точното си попадение, защото не беше много добър с огнестрелните оръжия.

След част от секундата се разнесе втори изстрел. Прицелването беше безпогрешно. Куршумът бе изстрелян, докато Хуай падаше, и пръсна черепа на генерал Ю Куан. Мозъкът и кръвта му оплискаха стените и потекоха към пода като лепкава тиня.

Мърсър не видя дали цивилният уби военния, но беше логично да предположи, че всеки, замесен в заговора, е въоръжен. Единственото, в което бе сигурен, беше, че инцидентът няма нищо общо с него. Неговата битка беше със Сун, а не с китайската армия и

цивилните ѝ диригенти. Капитанът на кораба заобиколи трупа на военния, затвори вратата и я заключи.

Мърсър прогони от съзнанието си сцената, на която току-що бе станал свидетел, и продължи да търси Сун. Предполагаше, че инквизиторът се крие колкото е възможно по-далеч от мостика. Тръгна по коридора, като проверяваше всяка каюта. Повечето бяха отключени и той ги огледа набързо. Стараеше се да пази тишина, макар че какофонията навън и алармите, виещи на борда, заглушаваха всички звуци, които издаваше.

Всеки път, когато излизаше в коридора, поглеждаше към капитанската каюта, за да се увери, че оттам не е излязъл някой. Стигна до последната врата и натисна дръжката. Беше заключено. Той ритна вратата, разби ключалката и насочи карабината. Вътре нямаше никого. Мърсър отиде в банята и видя човек, окован с белезници за тоалетната.

„Този пък кой е, по дяволите?“ Помещението беше тясно и Мърсър праметна на рамото си карабината и извади пистолета. Подвикна тихо, но не получи отговор, затова бавно се приближи и подритна човека. Той лежеше по лице и не помръдваше. На китката му бе закачено куфарче. Мърсър отново го ритна, преобърна го и веднага позна Лиу Юшен. Едва се съдържа да не натисне спусъка.

— Виж ти. — Мърсър го разгледа по-отблизо. На лицето на Лиу имаше тъмноредвена рана. Мърсър го докосна. Кожата на китаеца беше студена и твърда. Беше мъртъв. Бяха го ударили твърде силно по главата и бе получил мозъчен кръвоизлив. — Добре.

Корабът изскърца — продължаваше да се накланя към „Ингландр Роуз“. Мърсър погледна през рамо, за да се увери, че на вратата няма никого, после се наведе, за да махне белезниците на Лиу, защото предположи, че куфарчето съдържа важни документи.

Когато започна да търси начин да избяга, господин Сун видя, че американецът влиза в последната каюта. Окуражен от точния си изстрел, той реши да убие Мърсър. Единственият човек, който бе избягал преди иглите за акупунктура да го пречупят, се намираше само на няколко метра от него и не съзнаваше, че го следят.

Сун тръгна безшумно по коридора, стигна до каютата и се наведе, за да надникне през процепа. Мърсър беше в банята. Беше се

навел над Лиу Юшен. Сун бе виждал много смърт и мигновено разбра, че Лиу е мъртъв.

Извади тежкия си пистолет. Мърсър още беше с гръб към него. Сун сложи пръст на спусъка, но ръката му се разтрепери. Той пое дълбоко дъх и се прицели отново.

Нямаше начин да не улучи.

Някакво шесто чувство накара Мърсър да се обърне в последния момент. Той видя Сун и вдигна оръжието си, но не беше достатъчно бърз.

Сун имаше време дори да се усмихне.

И след това изкрепя, защото от гърдите му изскочи лъскаво острие от закалена стомана, което го прикова към стената. От устата му бликна гейзер от кръв. Одите му се отвориха широко и станаха безизразни. Хари издърпа острието и влезе в каютата. Горните шейсет сантиметра на сабята му бяха облени в кръв.

— Сега си ми три пъти длъжник. — Той се наведе и свали часовника от кокалестата китка на Сун. — „Таг Хойер“. Струва ми се, че е твоят. — Хари го хвърли на Мърсър. — Това доказва, че каквото и да ти е взел този тъпак, отново си е твое.

Мърсър погледна часовника си, после приятеля си. Беше изумен и почти не беше в състояние да говори.

— Ще ти кажа нещо, Хари, но ако го споделиш с някого, ще го отрека.

— Знам какво е — с дрезгав от вълнение глас отговори старецът. Смелостта изведнъж го напусна и очите му се напълниха със сълзи. — И аз те обичам, момчето ми.

[1] Не знам. (фр.) ↑

ЕПИЛОГ

Всички се бяха качили на вулканичното езеро. Мърсър и Мигел вървяха по брега на Реката на руините. Останките от лагера на Гари Барбър изглеждаха същите като преди. Единствените разлики бяха няколкото следи от животни и поникналите растения в разкъсаните палатки и между разпръснатите инструменти. Въпреки това имаше нещо, което мъжът и момчето усетиха, докато крачеха мълчаливо.

Призраците бяха изчезнали.

Духовете на Гари и хората му и на родителите на Мигел бяха намерили покой благодарение на жертвите, които всеки бе направил от първия ден, когато Мърсър бе открил труповете. Не беше необходимо да разговарят за това. Фактът беше очевиден като жегата и влажността в тясната малка долина.

— Ще бъдеш ли щастлив с Роди и Кармен? — попита Мърсър, когато намериха удобно място на брега на реката досами водата и седнаха.

— Мисля, че да — искрено отговори Мигел. — Те са много добри и обичат децата си.

— А училището? Вълнуваш ли се, че ще ходиш на училище?

Момчето направи гримаса.

— Ще ми се подиграват, защото не мога да чета като децата на моята възраст. И не знам куп други неща.

— Не мислиш ли, че ако полагаш усилия, ще научиш всичко, което знаят те?

— Може би — уклончиво отговори Мигел.

— След година ще си най-умното дете в цялото училище.

— Мислиш ли? — Момчето засия.

— Сигурен съм. И знаеш ли какво още?

— Какво?

— Ако имаш хубави оценки, ти и семейството на Роди може да ми дойдете на гости във Вашингтон за коледната ваканция.

— Страхотно! Господин Хари ще бъде ли там?

— Хари винаги е там.

— Тогава ще получа хубави оценки.

Мърсър повярва на обещанието му. Мигел беше изключително момче, много възприемчиво и отговорно за годините си. С любовта и подкрепата, които щеше да му даде семейство Херара, Мигел щеше да преодолее травмата от загубата на родителите си.

— А Лорън? Тя ще бъде ли там?

Сега беше ред на Мърсър да отговори уклончиво. Двамата с Лорън не бяха обсъждали други планове освен пътуването до Реката на руините. Той не я бе виждал често през седмицата, след като бяха сложили край на опита на Лиу да разположи ядрени ракети в Панама.

Последното действие на драмата бе оставило без отговор десетки въпроси и Лорън работеше заедно с агентите на ЦРУ, ФБР и министерството на отбраната, за да намери обяснение. След два дни Мърсър научи, че цивилният, когото бе видял да убиват на „Корвалд“, е високопоставеният генерал Ю Куан. Никой нямаше представа какво е правил на кораба, нито защо ракетите, намерени в трюма, са бутафорни. Външните обшивки изглеждаха автентични, но вътре имаше само цимент, за да тежат колкото истински междуконтинентални балистични ракети.

— Не знам дали Лорън ще дойде — най-после отговори Мърсър. Тя трябваше да пристигне следобед за двудневен престой на езерото и това вероятно щеше да е единствената възможност да я попита.

Той стоя на езерото три дни заедно с Фош и екипа му. Рене Брунесо замина за Франция скоро след като Бреговата охрана ги спаси от потъващия хладилен кораб и бе показал дипломатическия си паспорт, настоявайки за имунитет. Мърсър не го обвиняваше, че се отърва от нощта в затвора, която останалите изтърпяха, докато не се намесиха американското и френското посолство, а и представители на Пентагона.

Преди да ги спасят, Роди Херара вече бе започнал да организира хората си да затворят разбитите врати на шлюза. Поради огромния прилив на вода работниците не посмяха да се опитат да затворят останалите врати, като с основание се опасяваха, че хидравликата няма да може да попречи на потока да изкриви стоманата и да разруши вратите. Това означаваше, че не могат да направят нищо освен да оставят водата да продължава да тече. Преливникът на дигата близо до

шлюза „Мирафлорес“ можеше да издържи на натоварването, но трябваше да затворят горните врати, ако не искаха езерото Мирафлорес да бъде източено.

Тогава се намесиха Роди и няколко други лоцмани. Отидоха на един заседнал в езерото товарен кораб и опънаха тежки въжета от кърмата до твърди опорни точки на действащите врати. Като използваха кораба като гигантска котва, можеха да контролират по-добре вратите и успяха да ги затворят, без двете крила да се огънат.

Водата спря да изтича и опасността Каналът да бъде блокиран и да не се използва няколко години премина. В зоната имаше само един комплект резервни врати, които скоро щяха да бъдат монтирани в шлюза „Педро Мигел“. Предстоеше да бъде сключен договор с една американска леярна за производството на друг комплект врати за шлюза „Мирафлорес“. Щяха да ги сложат след няколко месеца и щеше да мине още повече време, за да разчистят отломките, паднали в пролива Гейлард, но земекопните машини от бутафорната Мина на двайсетте дявола вече бяха потеглили, за да започнат трудната работа по разчистване на камъните, и скоро щяха да бъдат подкрепени от драги и друга техника, собственост на управата на Канала.

Всичко това щеше да отстрани физическите щети, нанесени от действията на Лиу. Политическите последици обаче щяха да се изглаждат години наред, макар че на този етап това не интересуваше Мърсър. За него задачата беше изпълнена.

Онова, което го бе довело до уединената река в центъра на провинция Дариен, беше предчувствието, че може да намери Два пъти откраднатото съкровище. Фош и хората му, включително освободеният от ареста шофьор и Жерар, легионерът, който бе загубил част от пръста си, се бяха присъединили към него. Той се нуждаеше от помощта им. За да стигне дотам, където мислеше, че е заровено съкровището, трябваше да се използват експлозиви.

Мърсър стана и отупа панталона си.

— Хайде да се върнем и да чакаме Лорън.

Изкатериха се по водопадите по-бавно отпреди, защото районът, където работеха легионерите, беше строго забранен. Трупове на китайските войници, които бяха надупчили „Зодиак“, бяха взети от съюзниците им. В един вир на половината път по склона се люшкаха остатъците от разкъсаната гумена лодка.

Щом стигнаха до хребета, Мигел хукна напред, за да играе с децата на Роди под зоркия поглед на Кармен Херара те хвърляха камъчета от пристана, който бяха направили хората на Лиу Юшен, докато бяха окупирали езерото. Китайците бяха оставили техниката си, когато панамската полиция, подкрепена от хеликоптерите „Сийхок“ на ракетоносача „Маккамбъл“, кацна на разкопките и арестува всички.

Китайските надзиратели бяха депортирани без съдебен процес, а на местните жители бе разрешено да се върнат в селата си.

Смехът на децата разсея усещането за изоставеност, спуснало се над притихналите палатки и постройки. Неколцина панамски войници бяха останали като пазачи в случай, че бунтовници се опитат да разберат какво става на планинския връх, но се държаха настрана и оставиха Мърсър и французите да си вършат работата. Кармен, Роди и децата бяха пристигнали сутринта.

— А, дойде ли? — извика Фош, който седеше с хората си и Роди около огъня. Пиеха бира и той предложи и на Мърсър.

— Искаш ли?

— И още как, по дяволите. — Мърсър се отпусна на брезентовото столче. Беше изтощен от продължителното катерене.

— Къде е Хари?

— Спи. Жегата го убива.

— И мен. — Мърсър прокара хладното шише по челото си, после си погледна часовника. — Лорън трябва да дойде всеки момент и после можем да започнем. — Анри, провери ли въжетото на лодките? — В знак на уважение Фош му бе казал малкото си име.

— Разбира се.

— А експлозивите?

— Аз го направих — отговори Мюнц.

— В такъв случай сме готови.

След десетина минути се чу бръмченето на приближаващ се хеликоптер. „SH-60“ прогърмя над ръба на вулкана и кацна на пясъчния бряг, разпръсквайки мъгла от прах. Мърсър скочи и хукна към хеликоптера. От отворената врата слязоха четирима мъже в защитно облекло, последвани от Лорън, която беше по джинси и тениска.

Мъжете бяха от панамския музей по антропология и бяха дошли да вземат намерените артефакти. С помощта на Лорън те разтовариха

няколко кувара и два тежки сандъка. Всичко, от което Лорън се нуждаеше за двудневния си престой, бе натъпкано в раницата на рамото ѝ.

Мърсър несъзнателно се наведе, докато минаваше под въртящите се перки на хеликоптера.

— Как пътува? — попита той и взе раницата на Лорън.

— Зарежи излишните разговори и ме целуни — дръзко отговори тя.

Уви ръце около врата му, целуна го и притисна тяло до него. Учените ги погледнаха смутено.

— Хей — възкликна тя. — Искам да се запознаеш с пилота. Тя ни осигури прикритие. Джийн Фароу, това е Филип Мърсър.

Джийн Фароу протегна ръка през смъкнатото стъкло и се здрависа с Мърсър.

— Приятно ми е.

— Удоволствието е мое — отговори той. — Без теб всички щяхме да станем игленици на някой китайски инквизитор.

Фароу се обърна към Лорън.

— Трябва да се връщам на „Маккамбъл“. Ще се върна да те взема в осем часа в понеделник.

— Добре.

Перките отново се завъртяха. Групата тръгна към лагера. Хеликоптерът се издигна и се скри зад ръба на вулкана и в джунглата избухна обичайният хор от животински писъци и крясъци.

След малко всички се настаняха около огъня с по бира в ръка. Хари също дойде. Отначало беше нацупен от съня, но постепенно се оживи, докато пиеше първото си уиски с безалкохолно. Никой не знаеше откъде е взел лед за пиетието си, защото вадеха бирите от захранван с газ хладилник, който едва ги охлаждаше. Събирането приличаше по-скоро на пикник, отколкото на научна експедиция, но Мърсър искаше точно това. Той гледаше на този излет като на отплата, че са попречили на китайците да осъществят плана си.

Лорън седеше до него и държеше ръката му, докато представяше учените. Ръководителят им се казваше Ернан Парада.

— Познавах приятеля ви Гари Барбър — каза Парада. — Дойде при мен, когато пристигна в Панама, за да обсъдим легендите за Два

пъти откраднатото съкровище. За пет минути разбрах, че не мога да го убедя да не си губи времето да го търси.

— Когато искаше нещо, Гари беше като питбул.

— Да, точно така. След това разговаряхме много пъти и се убедих, че той не е поредният търсач на приключения, който се надява да забогатее. Гари Барбър знаеше легендите по-добре от мен и много повече за действителната история на Ел Камино Реал, Кралския път. — Ученият пушеше богато украсена лула и прокарваше пръсти през брадата си, за да махне заплелите се в нея късчета тютюн. — Но не мислех, че ще намери съкровището.

— Не го е намерил. Бил е наблизил, но не е видял последното парче от ребуса, нито е разбирал геологията на планините, за да проумее аномалията.

Последната дума предизвика интереса на всички.

— Аномалия?

— Водопадът. Изкуствен е.

— Какво искате да кажете?

— Това не е естествена геологична особеност. Бил е направен вероятно от инките, за да преградят езерото и да напълнят кратера.

— Моля ви, бихте ли започнали отначало? — каза Парада, без да забелязва, че лулата му е угаснала.

— Там, където Реката на руините се влива в Рио Туйра, е имало нисък водопад, който не е позволявал на лодкарите да отидат по-нагоре по притока до планината. Гари е установил, че водопадът не е създаден от природата, а е бент, направен от дялани камъни, който е пълнел част от долината и е повишавал нивото на Реката на руините с около три метра. По време на испанското господство единственият начин да се придвижваш в джунглата е бил по плавателните реки. Като са построили този бент, инките са се погрижили конквистадорите да не обръщат много внимание на малката река. Гари е разбрал това и е решил, че съкровището е някъде около реката. Не му е дошло наум, че майстори строители като инките са отишли крачка по-напред. Когато са открили този район, те са видели пръстеновиден планински връх, отчасти пълен с вода. Но пукнатината от едната страна му е пречела да се напълни догоре. По моите изчисления пролуката е широка дванайсет метра в горната част и висока почти петнайсет.

Въпреки желанието си да чуе остатъка от историята професор Парада го прекъсна:

— Как го изчислихте?

— По ъгъла на естествения наклон — отговори Мърсър. — Наклонът около планината е трийсет и четири градуса — като на долината около Реката на руините. Това е естественият ъгъл, под който почвата се сляга след няколко милиона години ерозия. Но водопадът, поне горните петнайсет метра, е под много по-стръмен ъгъл, почти седемдесет и три градуса.

— Как се досетихте?

— Това са основи на тригонометрията. Стори ми се малко вероятно, че когато вулканът се е издигал по време на безброй изригвания, пласт от по-твърди и не толкова лесно поддаващи се на ерозия скали могат да останат между по-полегатите склонове. Трябва да е бил направен от хора.

— Бент като онзи долу! — възкликна Роди.

— Само че много по-голям.

— Значи инките, които са нападали керваните със злато, са направили тези бентове, за да скрият съкровището някъде в кратера?

Мърсър стисна ръката на Лорън.

— Точно така. След като скривали там златото, затваряли пролуката с бент и оставяли езерото да се напълни. И никой без съвременна водолазна екипировка не е можел да го намери.

— След като езерото се е напълнело, как са скривали другите съкровища, които са открадвали?

— Предполагам, че в края на сухия сезон, когато нивото на езерото е спадало, са рискували и са изваждали основния камък от бента.

Парада изглеждаше удовлетворен от отговора на въпроса си.

— А след като отново сложели камъка и дъждовете започнели, мястото отново е ставало скрито.

— И тъй като в тази страна вали често — обади се Хари, — предполагам, че езерото се е пълнело бързо.

— Е, къде е съкровището? — развълнувано попита Роди, сякаш бе обзет от треска за злато.

— Ключът е в дневника, който купих в Париж — отговори Мърсър и го извади от непромокаемата си чанта. — Годин дьо Лепине

е прекарал няколко месеца в Панама, за да проучи какво е положението от името на френските строители на Канала. Едно от нещата, за които е писал, е вулканично езеро на север. Дошъл е по време на сухия сезон и е бил заинтригуван от лабиринта пещери на остров в това езеро. Мисля, че нашият остров също е осеян с пещери и че точно там инките са скрили съкровището.

Всички едновременно обърнаха глави към малкия остров на четиристотин метра от брега, там, където Мърсър, Лорън и Мигел бяха прекарали нощта, обградени от отровния въглероден двуокис.

— Били сме върху него! — промълви Лорън.

— Какво ще правим сега? — попита Парада и издиша облак ароматен пушек, пак беше разпалил лулата си.

— Ще взривим бента, ще оставим езерото да се оттече до естественото си ниво и ще видим дали имам право. — Мърсър огледа хората около себе си. Не бе виждал такова нетърпение, каквото бе изписано на лицата им. — Хората на лейтенант Фош вече поставиха експлозивите и имаме разрешение от властите да източим езерото. Предупредиха всички, които живеят надолу по течението на Рио Туйра, днес следобед да очакват покачване на нивото на реката.

— Господи! — възкликна Парада и се плесна по крака, също заразен от треската. — Какво чакаме тогава?

— Разрешение от вас да взривим бент, направен от инките. Опасявах се, че може да го смятате за важен артефакт.

Парада се замисли и обсъди въпроса на испански с колегите си.

— Ако бяхте дошли при нас преди седмица, щяхме да откажем. Но сега, след като Каналът е затворен и няма достатъчно пари за ремонта му освен средствата, които ще вземем назаем от вашата страна, населението на Панама ще гладува. Мисля, че загубата на научни познания си заслужава ползите.

— Знам, че не ви е лесно да вземете това решение. — Мърсър му подхвърли найлоново пликче, пълно с филмчета.

Това са снимки на бента. Заснех и едночасов видеофилм, докато поставяхме експлозивите. Тези неща може да успокоят малко съвестта ви.

Парада кимна.

— Si, gracias.^[1]

Намериха удобно място за наблюдение на неколкостотин метра от водопада, откъдето да виждат основата на бента и част от долината на реката.

Никой не възрази, когато Мърсър даде радиоуправляемия детонатор на Мигел. Момчето го взе тържествено — разбираше, че взривът ще унищожи мястото, където бяха загинали родителите му. Погледна Роди и той коленичи и хвана треперещите му ръце. Двамата заедно натиснаха копчето.

Експлозията бе заглушена от разстоянието и начина, по който бяха поставени взривовите в пукнатините на скалата. От бента се разхвърчаха буци и камъни и водата заблестя като пръснати диаманти. Ударната вълна стресна и прогони стотици птици и предизвика смут сред животните. Докато тътенът затихваше, групата чу стенанията на земята под огромната тежест, преместваща се под каменната фасада.

А после забелязаха, че в основата на водопада има повече вода, отколкото се излива от горната му част. Отначало разликата беше почти незабележима, но количеството постепенно се увеличаваше, докато накрая от дупката, издълбана от експлозивите, не бликна мощна струя. Силата ѝ разшири отвора, като изхвърли още камъни. Част от бента се напука, отприщвайки гейзери вода, после се срути и повлече още тонове земна маса.

Буйният поток се понесе към долината. Бреговете на Реката на руините бяха залени. Придошлата река изкорени и повлече всичко, което растеше по тях. Дърветата падаха и безмилостното течение ги отнасяше. По-голямата част от бента се разруши. Трясъкът на камъните и водата разтърси земята.

Досущ предизвикан от буря порой, течащ по канал, водата излезе от дупката, за пръв път от стотици години освободена да следва естествения си маршрут. Гледката беше хипнотична и всички седяха неподвижно почти час и гледаха, без никой да проговори.

Нивото на езерото спадна много по-бързо, отколкото бе предвидил Мърсър. Той бе пресметнал, че на милионите кубически метри вода в езерото ще им трябва около осем часа, за да се източат, но по всичко личеше, че сметките му са неточни и че водата ще изтече по-бързо.

Мърсър погледна крадешком към малкия остров в средата на изчезващото езеро. Той сякаш растеше пред очите им. Мястото, където

бе скрил лодката в онази съдбовна нощ, беше на три метра над водата.

— Няма смисъл да стоим тук — каза той. — Хайде да отидем с лодките до острова да чакаме.

На брега, там, където по-рано се плискаше езерото, имаше тиня. Пристанът от варели изглеждаше странно нелепо, високо над брега.

Фош и Рабиду издърпаха лодките до водата и помогнаха на останалите да се качат. Кармен не пожела да отиде с тях и остана с децата, но нищо не можа да попречи на Мигел да преживее приключението. Лодките потеглиха и заобиколиха острова. Всички се взираха да видят отвор на пещера. Фактът, че не видяха нищо, не развали приповдигнатото им настроение.

Слязоха на брега и загазиха през лепкавата кал, докато стигнат до твърда земя. Хари се затрудни най-много заради изкуствения си крак и се наложи Фош и Мърсър да му помогнат. Всички се настаниха и извадиха бира и кока-кола за Мигел от хладилната чанта. Роди раздаде сандвичите, които бе направила Кармен.

Разговорът се насочи от случилото се с Канала към вероятността да намерят легендарното съкровище. На всеки половин час някой от групата отиваше да обиколи острова. Слънцето започна да се спуска към хоризонта. Мърсър каза, че ще направи една последна обиколка и след това ще се върнат в лагера, за да пренощуват, а сутринта ще дойдат отново. Лорън също стана.

— Искаш ли компания? — усмихна се тя и хвана ръката му.

— Разбира се.

Отдалечиха се от групата и Мърсър изведнъж спря. Лорън се обърна към него и вдигна лицето си — очакваше, че той ще я целуне. Но Мърсър дори не я погледна. Вниманието му бе приковано в някакво скално образувание, което бавно се показваше над спадащата вода.

— Какво е това? Пещера?

— Така мисля. След още един час ще съм сигурен. Водата все още закрива по-голямата част.

Преди да се върнат да съобщят новината на останалите, професор Парада и Роди дойдоха да видят защо се бавят. След няколко минути всички тръгнаха по калния бряг. Тинята беше гъста и вонеше на гнило.

Наложиха се да заобиколят скалното образувание, закриващо пещерата, и да газят във вода до коленете, за да стигнат до входа.

Пещерата беше широка десет и висока два метра, черно устие, водещо към недрата на земята. Камъкът беше хладен и хлъзгав. Мърсър беше единственият, който се бе сетил да вземе фенерче.

Той влезе във входа, опипвайки с краката си каменния под, за да провери дали няма дупки. От тавана като дъжд капеше вода. Лорън го последва.

Изведнъж подът изчезна. Мърсър усети, че под краката му има вода и стъпало. След това откри още едно и още едно. Слизаше по стълби, които изчезваха във водата. Спря, когато водата стигна до гърдите му.

— В края на краищата може би ще ни трябва водолазна екипировка — отбеляза Лорън.

— Не. Нивото на водата спада. Мисля, че под нас има подземен отвор, който ще пресуши пещерата. Трябва да чакаме.

Само след минута водата намаля до кръста му и Мърсър слезе още две стъпала. Лорън вървеше след него и трепереше от студ.

— Мисля, че стигнах до дъното — каза Мърсър след известно време. Входът на пещерата се намираше на десетина метра зад тях и на три метра над главите им. Силуетите на останалите се очертаваха на слабата светлина, проникваща в тунела.

Някъде в мрака се чу ромолене на вода, изтичаща през пролука от едната страна, както бе предположил Мърсър. Лъчът на фенерчето му не можеше да освети цялата пещера. Тръгнаха надясно покрай стената. Водата беше спаднала до коленете им. Мърсър се спъна, опита се да запази равновесие и събори и Лорън.

Удари рамото си, но земята не изглеждаше твърда. По-скоро приличаше на чакъл, отколкото на вулканична скала. Той бръкна във водата и извади шепа камъчета.

— Какво е това? — попита Лорън.

Той изтръска водата от фенерчето и изруга — светлината примигна, защото фенерчето не беше водоустойчиво. Но щом лъчът просветна пак, той го насочи към онова, което бе намерил. Въпреки оскъдната светлина нямаше съмнение, че шепата му е пълна със зелени изумруди, най-малкият от които беше с размера на жълд.

— Господи! — възкликна Лорън, бръкна във водата, извади още една шепа скъпоценни камъни и ги пусна да паднат между пръстите й.

После извади още и ги хвърли към Мърсър. Той направи същото и двамата започнаха да се смеят.

Мърсър отмести лъча на фенерчето и освети купчина малки дървени сандъчета. Когато докосна капака на едно от тях, дървото се разпадна. Той бръкна вътре и напипа монети. Загреба една шепка и ги хвърли към Лорън, която газеше в изумрудите. Златото, сякаш ядосано, че са го държали на тъмно, блесна ярко като искри.

— Намерихме го! — викна Лорън.

Фенерчето угасна, но двамата не ги беше грижа за това — прегръщаха се в студеното скривалище на съкровището. Най-последно тръгнаха нагоре по стъпалата към светлината, струяща през входа. Бяха мокри до кости и покрити от главата до петите с кал, в която бяха залепнали изумруди и други скъпоценни камъни.

Парада ги посрещна на най-горното стъпало.

— Открихте ли нещо?

Мърсър изтръска водата от себе си и изпръска с кал и скъпоценности всички. Мигел се засмя, Парада ахна, а Роди извика радостно, когато улови един изумруд във въздуха.

— Открихме успеха — отговори Мърсър.

Тъй като фенерчетата им бяха на брега, нямаха друг избор, освен да се върнат в лагера, защото се здрачаваше. Кармен бе запалила огън, за да им помогне да се ориентират, макар че трябваше да изминат само неколкостотин метра в калта, за да стигнат до лагера. Езерото продължаваше да се оттича през взривения водопад. Сутринта вероятно щяха да могат да се разходят из пещерата.

Кармен предвидливо бе помолила двамата панамски войници да напълнят с вода няколко варела, единият от които бе сложила до огъня, за да се стопли. Членовете на експедицията взеха по една кофа топла вода, оттеглиха се в палатките си да се изкъпят набързо, а после се върнаха край огъня да хапнат, да пийнат и да отпразнуват победата. Веселието продължи дълго след полунощ.

Мърсър помогна на Роди да пренесе заспалите си деца до палатката, предназначена за семейството му. После хвана ръката на панамеца, обърна я с дланта нагоре и пусна в шепата му най-хубавите изумруди, които бе намерил в пещерата. Скрил ги бе в джоба си, преди двамата с Лорън да излязат.

— Какво е това? — попита Роди. Беше малко пиян.

— Това е за теб.

— Не мога да ги взема. Отново ме назначиха на работа и мога да изхранвам семейството си.

— Тогава ги вземи за Мигел. Използвай ги да му дадеш живота, който заслужава.

Роди бе завладян от алкохола и чувства.

— Ще ги взема, за да могат Мигел и децата ми да учат в колеж.
— Той прегърна Мърсър. — Винаги ще му бъдеш като баща.

— Знам, но не мога да му дам стабилния семеен живот, който ти можеш, нито любовта и усещането, че има родители. Това сега е най-малкото, което мога да направя.

Мърсър се върна в палатката си. Изпитваше гордост, примесена със съжаление. Съмняваше се дали някога ще има деца, но ако имаше, надяваше се да бъде добър баща като Роди Херара.

Лорън го чакаше. Седеше кръстосала крака на леглото с гръб към него. Тениската ѝ се бе надигнала и той видя голия ѝ гръб и вдлъбнатината под кръста ѝ.

— Ако си дошла да оправиш леглото — каза Мърсър, като я стресна, — би ли оставила още няколко златни монети?

Лорън се обърна и го погледна през рамо. Вълшебните ѝ очи блестяха на светлината на лампата.

— Съжалявам, сър, но има само по една за всеки клиент. Мога да ви донеса още възглавници.

— Не си прави труда. Спя дълбоко и не обръщам внимание колко възглавници има под главата ми.

— Мислиш ли, че ще спиш тази вечер?

Той събу обувките си, изхлузи ризата през главата си, приближи се до нея и я целуна в устата, като постави нещо с език на езика ѝ. Лорън трепна и го извади. Камъчето беше влажно от слюнката ѝ и блестеше. Тя затаи дъх и го вдигна към светлината.

— Не мога да го задържа, нали?

— Преди малко дадох няколко на Роди. Мисля, че ти трябва да вземеш най-хубавия, който намерихме. Сложи го в пръстен.

— Пръстен? Може и да знаеш как да откриваш скъпоценни камъни, но нямаш представа от пръстени. — Лорън продължи да гледа изумруда от петдесет карата, възхитена от отблясъците му. — Този мога да го използвам за затискане на листа, за Бога!

Мърсър я целуна отново.

— Използвай го за каквото искаш.

Тя го притегли към себе си. Съвършените ѝ гърди изпъваха фланелката ѝ.

— Между другото — каза Мърсър, — поканих Роди и семейството му за Коледа във Вашингтон. Мигел попита дали ще дойдеш.

Лорън повдигна вежди в недоумение.

— Само Мигел ли? А ти искаш ли да дойда?

— Мислех да поканя Фош и неговите момчета. Ако не дойдеш, събирането няма да е пълно.

Тя го плесна закачливо по рамото.

— Това ли е единствената причина, поради която искаш да дойда?

— Не мога да измисля друга — заяви Мърсър и Лорън отново го плесна. — Сериозно, искаш ли да дойдеш?

Очите ѝ помръкнаха.

— Колкото и да искам да кажа „да“, не мога.

Мърсър примига, стъписан от отговора ѝ.

— Мислех, че...

— Забравяш, че не съм като теб — прошепна тя. Знаеше, че ще го нарани, и ѝ се искаше да не го бе казвала. — Армията не обича войници, които изчезват, когато им скимне.

— Да, но ви пускат в отпуск, а освен това мисля, че ще са понизходителни към теб след онова, което преживяхме.

Лорън отмести поглед.

— Тъкмо напротив. Военното разузнаване вече е в Панама и помага на местното население да издирва други участници, замесени в операцията на Лиу. Феликс Силвера-Ариас им сътрудничи, но ще трябва да се свърши още много работа, за да бъде разобличен президентът Квинтеро. Съмнявам се дали ще мога да се измъкна скоро.

— Престани, Лорън. До Коледа има много време. — Мърсър не разбираше защо тя упорства толкова много.

— Успях да се измъкна тази събота и неделя, за да сме заедно. И двамата го заслужихме. Но след това не мога да обещаю нищо.

Мърсър я разбра. Колкото и странно и неприятно да му беше, той ѝ бе благодарен за откровеността. Не ставаше въпрос за работата ѝ. Трябваше им време да осмислят случилото се през последните седмици. Вълнуващите преживявания бяха приключили и и двамата бяха твърде изтощени емоционално, за да се впуснат в още едно приключение заедно. Мърсър бе изпадал в това положение, но обикновено намираще оправдание, за да се измъкне. Сега разбираше малко по-добре болката, която бе причинил на други жени, но това не го караше да мисли, че е сбъркал или че Лорън греши.

— Тогава щом имам само два дни на разположение, за да съм с теб — каза той по-ведро, отколкото се чувстваше, — нямам друг избор освен да се възползвам.

Тя докосна лицето му.

— Обиди ли се?

— Малко — призна Мърсър. — Но ще ми мине.

Ръката ѝ се плъзна по голите му гърди и продължи надолу.

— Знам как да ускоря възстановяването ти.

— Госпожице Лорън — каза той, имитирайки южняшкия ѝ акцент. — Мислех, че дамите отпреди Гражданската война като вас не правят такива неща.

Лорън праметна крак през кръста му и свали тениската си.

— Господин Филип, някой показвал ли ви е какво всъщност означава южняшко гостоприемство?

[1] Да, благодаря. (исп.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.